

LEE & ANDREW

CRIME

CHILD

Fără plan de rezervă

BESTSELLER NEW YORK TIMES

Un roman din seria *Jack Reacher*

Seria aceasta creează dependență. – NEW YORK TIMES

Traducere de Constantin Dumitru-Palcus

TREI

FICTION
CONNECTION

LEE & ANDREW

CRIME

CHILD

Fără plan
de rezervă

BESTSELLER NEW YORK TIMES

Un roman din seria *Jack Reacher*

Seria aceasta creează dependență. – NEW YORK TIMES

Traducere de Constantin Dumitru-Palcus

TREI

FICTION
CONNECTION

LEE & ANDREW

CRIME

CHILD

Fără plan
de rezervă

BESTSELLER NEW YORK TIMES

Un roman din seria *Jack Reacher*

Seria aceasta creează dependență. – NEW YORK TIMES

Traducere de Constantin Dumitru-Palcus

TREI

FICTION
CONNECTION

FICTION
CONNECTION

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

SELECȚIA TITLURILOR CRIME / THRILLER / MYSTERY:
Virginia Lupulescu

Lee Child
și Andrew Child

Fără plan de rezervă

Traducere din limba engleză de
Constantin Dumitru-Palcus

Editori:

Silviu Dragomir

Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:

Magdalena Mărculescu

Redactare:

Luana Crăciun

Design copertă: Faber Studio

Foto copertă: © Robb Jones III / Getty images; © Larry Farr / Unsplash;

© Maddison McMurrin / Unsplash

Director producție:

Cristian Claudiu Coban

Dtp:

Gabriela Anghel

Corectură:

Dușa Udrea-Boborel

Irina Mușătoiu

Conținutul acestei lucrări electronice este protejat prin copyright (drepturi de autor), iar cartea este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcată. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informației, altele decât cele pe care a fost descărcată, revânzarea sub orice formă sau prin orice mijloc, fără consimțământul editorului, sunt interzise. Dreptul de folosință al lucrării nu este transferabil.

Drepturile de autor pentru versiunea electronică în formatele existente ale acestei lucrări aparțin persoanei juridice Editura Trei SRL.

Titlu original: No Plan B

Autor: Lee Child and Andrew Child

Copyright © 2022 by Lee Child and Andrew Child

Copyright © Editura Trei, 2023

pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeul 1, C.P. 0490, București

Tel.: +4 021 300 60 90; Fax: +4 0372 25 20 20

e-mail: comenzi@edituratrei.ro

www.edituratrei.ro

ISBN (print): 978-606-40-2046-8

ISBN (EPUB): 978-606-40-2100-7

***Pentru toți cei pe care i-am pierdut prea
devreme***

UNU

Ședința se ținea într-o încăpere fără ferestre.

Camera era dreptunghiulară și nu avea ferestre pentru că nu avea pereți exteriori. Era inclusă într-o încăpere mai mare, pătrată. Iar camera pătrată era inclusă, la rândul ei, într-o sală și mai mare, octogonală. Acest ansamblu de camere alcătua centrul de comandă al Unității S2 a Penitenciarului corecțional Minerva din Winson, Mississippi. Împreună cu S1, unitatea de izolare soră, constituia cel mai securizat loc din complex. Zidurile erau dispuse asemenea cercurilor concentrice ale unui castel medieval. Conceput să fie inexpugnabil. Din exterior, chiar dacă ar fi fost atacat de cei mai hotărâți salvatori. Și din interior, chiar dacă ar fi izbucnit o revoltă extremă.

Siguranța era un avantaj, dar principalul factor în alegerea locului pentru ședință îl reprezenta izolarea. Faptul că asigura condițiile unui secret total. Pentru că restul Unității S2 era liber. Nu existau gardieni. Nici personal administrativ. Și niciuna dintre cele 120 de celule nu era ocupată. Nu erau necesare, datorită felului în care noua conducere gestiona situația. Abordarea progresistă era un motiv de mare mândrie. Și de promovare a imaginii.

În cameră erau prezenți șase bărbați și aceasta era cea de-a treia ședință secretă pe care o țineau acolo în decurs de o săptămână. Participanții erau răspândiți în jurul unei mese lungi și înguste, iar două scaune de rezervă erau împinse în spate, lângă un perete alb și gol. Mobilierul era făcut din polycarbonat albastru-deschis. Fiecare piesă fusese turnată într-un singur mulaj, fără îmbinări sau suprapuneri. Forma și materialul făceau obiectele greu de spart. Iar culoarea făcea greu de ascuns orice parte care, într-un fel sau altul, ar fi fost ruptă. Era o soluție practică. Dar nu foarte comodă. Și moștenită de la vechea administrație.

Trei dintre bărbați erau îmbrăcați în costum. Bruno Hix, directorul executiv și cofondatorul instituției Minerva, în capul mesei. Damon Brockman, șeful de

operațiuni și, totodată, celălalt cofondator, la dreapta lui. Și Curtis Riverdale, directorul închisorii, lângă Brockman. Tipul de lângă Riverdale, ultimul de pe acea latură a mesei, era îmbrăcat în uniformă. Era Rod Moseley, șeful Departamentului de Poliție din Winson. Pe partea opusă, la stânga lui Hix, se aflau doi inși care aveau puțin sub 30 de ani. Amândoi purtau tricouri negre și blugi. Primul dintre ei avea nasul rupt, ochii învinețiți și fruntea plină de echimoze purpurii, urâte la vedere. Al doilea avea brațul stâng prins cu un bandaj de gât. Amândoi încercau să evite privirile celorlalți bărbați.

— Avem sau nu o problemă? Poate cineva să afirme în mod cert că ar fi? Nu. Prin urmare, trebuie să mergem mai departe conform planului. Miza este prea mare ca să începem să ne ferim de niște umbre, spuse Brockman ridicând din umeri.

— Nu, după cum văd eu lucrurile, dacă ar putea fi o problemă, înseamnă că există o problemă. Siguranța e prioritară. Ar trebui... replică Riverdale, clătinând din cap.

— Trebuie să știm sigur, interveni Moseley. Să luăm o decizie în cunoștință de cauză. Întrebarea-cheie este dacă individul s-a uitat în plic! Asta trebuie să știm.

Nimeni nu scotea un cuvânt.

— Ei bine? Trezește-te! Răspunde la întrebare, zise Moseley întinzându-și piciorul pe sub masă și lovindu-l pe tipul cu bandajul.

— Scutește-mă! Am condus toată noaptea ca s-ajungem în Colorado. La fel și la întoarcere, replică individul, înăbușindu-și un căscat.

— Ce să spun, îmi dau lacrimile, contră Moseley lovindu-l din nou cu piciorul pe individ. Răspunde. S-a uitat?

— Nu știm! zise tipul, fixând cu privirea peretele din fața lui.

— Nu contează dacă doar s-a uitat în plic. Trebuie să știm și dacă a înțeles ce-a văzut, în caz că s-a uitat. Și ce are de gând să facă în privința asta, explică Riverdale.

— E irelevant dacă s-a uitat sau nu. Și ce dacă s-a uitat? Nimic din ceea ce se găsea în el nu oferea nici cel mai mic indiciu despre ceea ce se întâmplă, spuse Brockman.

— Pomeniște de ziua de vineri, ora 10, răspunse Riverdale clătinând din cap. Foarte clar. Ora, data, locul.

— Ei și? Vinerea e un prilej de bucurie și sărbătoare. Nu e nimic suspect în asta. Nici măcar pe departe, spuse Brockman ridicând mâinile.

— Dar fotografia era acolo, ditamai cartonul de 20 pe 25 de centimetri. Imposibil de ratat, replică Riverdale împungând aerul cu degetul la fiecare silabă.

— Iar eu spun încă o dată că nu contează, contră Brockman lăsându-se pe spătarul scaunului. Decât dacă individul chiar ar veni aici. Dacă ar apărea vineri. Și chiar și atunci am fi în regulă. Am ales cu mare atenție.

— Nu-i adevărat. N-aveam cum să o facem! Am avut de ales doar dintre nouă inși.

Pe chipul lui Moseley trecu un surâs fugar.

— Ironic, nu-i așa? Că cel pe care l-am ales chiar e nevinovat.

— N-aș zice că e ironic, replică Riverdale încruntându-se. De fapt nici măcar n-au fost nouă, ci doar cinci. Ceilalți aveau familii. Asta i-a scos din joc.

— Nouă? Cinci? Tot un drac. Nu contează numărul, ci rezultatul. Iar rezultatul e destul de bun. Chiar dacă individul apare aici, cât de aproape ar putea să ajungă? Ar rămâne la cel puțin 30 de metri distanță, spuse Brockman.

— Nici măcar nu trebuie să vină. Ar putea să vadă la televizor. Pe internet. Să citească despre asta în ziare.

— Directorul are dreptate. Poate c-ar fi mai bine să nu atragem atât de mult atenția de data asta. Poate ar trebui să anulăm relatările din presă. Putem inventa niște pretexte legate de intimitatea deținuților sau ceva de genul ăsta,

intervenii Moseley.

— Nu-i nevoie, răspunse Brockman clătinând din cap. Voi credeți că individul ăsta are televizor? Sau computer? Abonament la New York Times? Pentru numele lui Dumnezeu, e un sărăntoc. Nu mai căutați probleme acolo unde nu există.

Hix a răpăit nervos cu degetele pe tăblia mesei, după care a spus:

— Expunerea media e bună pentru brand. Întotdeauna am făcut publicitate. Întotdeauna. Dacă am schimba acum lucrurile, n-am face decât să atragem și mai mult atenția. Să dăm de înțeles că ceva ar fi în neregulă. Dar cred că într-adevăr trebuie să știm. S-a uitat?

Se întoarse spre tinerii în tricouri:

— Cea mai bună aproximare. Nu există răspunsuri greșite. Zarurile au căzut cum au căzut. Înțelegem asta. Doar spuneți-ne ce credeți.

Tipul cu nasul avariat trase adânc aer pe gură:

— Cred că s-a uitat.

— Crezi? Dar nu ești sigur.

— Nu sută la sută.

— Bine. Unde era plicul?

— În geantă.

— Unde era geanta?

— Pe jos.

— Ai lăsat-o jos?

— Trebuia să-mi eliberez mâinile.

— Unde se afla când a venit mașina? Întrebă Hix.

— Tot jos.

— În același loc?

— De unde să știm? N-am fost acolo când Robert a pus-o jos. Iar când am luat-o, Robert era inconștient.

După o scurtă pauză, Hix continuă:

— În regulă. Cât timp a rămas individul singur cu geanta?

— Nu știm. Dar n-avea cum să rămână mult timp. Maximum două minute.

— Deci, e posibil să se fi uitat. În treacăt măcar, zise Hix.

— Exact, interveni tipul cu nasul spart. Și țineți cont că geanta era ruptă. Cum s-a-ntâmpat? Și de ce? Că nu noi am rupt-o.

— Din ce ne-ați povestit, a fost o scenă nebunească. Dezastru peste tot. Haos total. Probabil că geanta s-a rupt accidental. Nu pare a fi un indiciu important. Iar ceilalți doi n-au raportat că tipul s-ar fi uitat în geantă, replică Brockman.

— N-au raportat nimic. Nu știm unde sunt, zise tipul cu bandajul.

— Or fi pe drumul de întoarcere. Nu le-o fi mergând telefonul. Dar dacă ar fi existat vreun motiv de îngrijorare, ar fi găsit ei o cale să ne anunțe.

— Iar individul nu le-a spus nimic despre asta celor de la poliție, interveni Moseley. Am vorbit de două ori cu un locotenent de acolo. Asta trebuie să însemne ceva.

— Eu tot cred că s-a uitat, insistă tipul cu nasul spart.

— Trebuie să oprim totul, zise Riverdale.

— Țasta-i cel mai tâmpit lucru pe care l-am auzit vreodată, replică Brockman. Nu noi am stabilit data. Nici ora n-am ales-o noi. Judecătorul le-a ales când a

semnat ordinul de eliberare. Știți asta. Dacă facem acum vreo manevră de amânare, ne trezim cu inspectorii pe cap. Știți unde ne-ar duce asta. Am putea foarte bine să ne tragem câte-un glonț în cap, aici și acum.

— Eu nu zic să amânăm. Eu zic să revenim la planul inițial. Am greșit când am făcut schimbarea, continuă Riverdale încruntându-se.

— Asta ar rezolva problema zilei de vineri. Dacă există vreuna. Dar pe urmă n-am mai avea nicio cale de ieșire din încurcătura mai mare în care am intrat. Situația lui Carpenter.

— Am spus-o de la început, soluția la chestia aia e simplă. Un glonț în ceafă. Mă ocup eu, dacă voi aveți greșuri în privința asta.

— Știi cât ne-ar costa asta? Ce pierderi financiare am avea?

— Dacă individul ăsta se prinde cum stau lucrurile, n-o să pierdem doar bani.

— Cum ar putea să se prindă?

— Ar putea să vină aici. Chiar tu ai spus-o. Ar putea să înceapă să facă săpături. A fost polițist militar. Are lucrurile astea în sânge.

— Au trecut o grămadă de ani de când a fost polițist militar. Așa mi-a zis locotenentul, comentă Moseley.

— Ce mai știm despre el? Întrebă Hix, bătând darabana în masă.

— Nu cine știe ce. N-are permis de conducere. Potrivit celor de la Fisc, n-are un istoric al locurilor de muncă. Nimic de când a ieșit din armată. Nu e prezent pe rețelele de socializare. Nu există poze recente. E un pierde-vară, acum. Cam tristă situația, dar asta-i tot ce știm. Nu pare a fi un motiv de îngrijorare.

— Fie el vagabond sau milionar, cât de nebun trebuie să fie cineva ca să bată jumătate din țară doar pentru că a citit niște documente și a văzut o poză inofensivă? zise Brockman.

— N-aveți decât să speculați cât vreți, dar pe mine tot mă îngrijorează, punctă

Riverdale. De fiecare dată când ne-am întâlnit, am crezut că avem problema sub control. Și de fiecare dată ne-am înșelat. Dacă ne înșelăm și acum?

— Nu ne-am înșelat! replică Brockman, lovind cu palma în masă. Am rezolvat fiecare situație atunci când a apărut, 99%.

— 99, nu 100%.

— Viața nu-i perfectă. Uneori, trebuie să măhuri cioburile. Ceea ce am și făcut. Am aflat că a fost o scurgere de informații. Am rezolvat-o, așa cum am convenit cu toții. Am aflat despre absența plicului. L-am recuperat, așa cum am convenit cu toții.

— Iar acum îl avem pe ciudatul ăsta care s-a uitat în plic.

— Poate că s-a uitat. Nu știm sigur. Dar trebuie să recunoști că e puțin probabil. Nu le-a zis nimic polițiștilor. Știm asta. Și nu le-a spus nici celor de la FBI sau de la Biroul Penitenciarelor. Am fi aflat. Să zicem că a înțeles toată treaba în cele câteva secunde în care a fost singur cu plicul. De ce să țină pentru el toate astea? Ce-ar putea să facă cu ele? Să ne șantajeze? Crezi că o să reușească să străbată șontâc-șontâc vreo 2 000 de kilometri ca să ajungă aici până vineri? Las-o baltă!

— Domnilor! interveni Hix ciocănind din nou cu degetele în masă. Destul. Bun. Iată ce decizie am luat. N-avem cum să știm dacă tipul s-a uitat în plic. Pare improbabil, așa că n-ar trebui să ne panicăm. Mai ales ținând cont de consecințe. Dar, în același timp, nu strică să fim precauți. Tipul e ușor de recunoscut, nu-i așa?

Individul cu nasul spart confirmă cu o mișcare scurtă din cap:

— Cu siguranță. N-ai cum să-l ratezi: 1,96 metri și 113 kilograme. Cam neîngrijit.

— Să nu uităm că e paradiu zdravăn. Am avut grijă de asta, adăugă cel cu bandajul.

— Trebuia să-i faci felul, zise Brockman.

— Aşa am crezut.

— Trebuia să te asiguri.

— Cum? Fă să pară un accident. Aşa au sunat ordinele în cazul celorlalți doi. M-am gândit că i se aplică și lui. Greu să vii cu o astfel de poveste după ce i-ai înfipt un glonț în țeastă.

— Destul! zise Hix și așteptă să se facă liniște. Uite care-i planul. O să organizăm echipe de supraveghere. Nonstop. Din momentul ăsta și până sâmbătă. Dacă pune piciorul în orașul nostru, o să-l așteptăm. Și aici nu va trebui să ne facem griji de cum arată lucrurile.

DOI

Jack Reacher a ajuns în Gerrardsville, Colorado, luni, pe la jumătatea dimineții, cu două zile înainte ca tipii de la Minerva să se întâlnească în taină pentru a treia oară. Făcuse autostopul cu un camion care transporta baloți de lucernă la o fermă din sudul orașului, așa că ultima milă a parcurs-o pe jos. A fost o plimbare plăcută. Vremea era caldă, dar nu dogoritoare. Fuiore de nori rățăceau pe cerul albastru nesfârșit. La aproape 1 700 de metri altitudine, aerul era rarefiat și limpede. Cât vedeai cu ochii, pământul era plat, verde și fertil. Instalațiile de irigații marcau hotarele terenurilor agricole și între ele lujeri și frunze de toate mărimile și nuanțele se întindeau spre soare. La stânga, orizontul era dominat de un șir de munți ce păreau să se înalțe direct de la nivelul solului, fără pante line, fără podișuri netede, în timp ce piscurile acoperite de zăpadă se înfingeau în aer ca dinții unui ferăstrău.

Reacher și-a continuat drumul până a ajuns la strada principală a orașului. Aceasta se întindea pe vreo 800 de metri și, după prima intersecție, magazinele și birourile lăsau loc zonei rezidențiale. Clădirile comerciale erau toate cam de aceeași mărime. Aveau un singur etaj deasupra parterului și arătau aproximativ la fel. Și vechimea era similară — sfârșitul secolului al XIX-lea, judecând după datele sculptate pe unii buiandrugi —, ceea ce-ți dădea senzația că te aflai într-un fel de capsulă a timpului. Un timp în care meșteșugul încă era prețuit. Asta se vedea limpede. Toate fațadele erau din piatră, marmură sau granit. Tâmplăria din jurul ferestrelor și ușilor era sculptată artistic și decorată luxos cu foiță de aur. Și fiecare lucru era întreținut fără cusur. Reacher aprecia ceea ce vedea. Dar nu se afla în oraș ca să-i admire arhitectura. Venise acolo ca să viziteze muzeul.

Cu o zi înainte, luase un ziar abandonat de cineva într-un local. Dăduse peste un articol despre un dentist și un detector de metale. Individul îl primise cadou când se pensionase. Un fel de glumă bazată pe talentul său de a depista la noii săi pacienți plombele puse de alți dentiști și pe insistența lui de a le înlocui. În orice caz, pentru a-și umple timpul devenit dintr-odată prea liber,

omul s-a reinventat, reprofilându-se în arheolog amator. Obsedat de multă vreme de Războiul de Secesiune, a pornit să viziteze un întreg șir de locuri în care se desfășuraseră lupte. Mari și mici. Celebre și obscure. Așa se face că la Pea Ridge, Arkansas, a descoperit o grămadă de fragmente de artilerie și alte artefacte. Acestea au fost transformate într-o expoziție itinerantă, care i-a atras atenția lui Reacher. Gerrardsville era unul dintre locurile în care aceasta poposise. Și, dat fiind că se afla la doar câțiva kilometri distanță în timp ce expoziția încă era deschisă, s-a gândit să arunce o privire.

Reacher s-a oprit să bea o cafea la un mic restaurant pe lângă care trecuse întâmplător și a ajuns la muzeu înainte de ora prânzului. A rămas acolo până la ora închiderii, când unul dintre custozi a trebuit să-i atragă atenția că ar fi timpul să plece. O chema Alexandra. Reacher a început să discute cu ea despre expoziție. Au trecut apoi la ce fel de restaurante se găseau în oraș și au mers să mănânce un burger împreună. Alexandra a ales un local destul de amărât. Era dotat cu mese de lemn neșlefuit și bănci lungi. Podelele scârțâiau. Pereții erau acoperiți cu coperte de viniluri vechi. Dar au fost serviți repede. Farfuriile erau încărcate până la refuz. Prețurile, mici. Toate pe gustul lui Reacher.

În timp ce mâncau, subiectul discuției s-a îndreptat către muzică și așa au ajuns într-un bar. Mic. Intim. Întunecos. Cânta o trupă de blues. În principal coveruri după Magic Slim și câteva piese de Howlin' Wolf, presărate ici și colo. Reacher nu a avut nimic de obiectat. Alexandra a comandat două beri și, în timp ce beau, subiectul s-a schimbat din nou. Însă de data asta i-a purtat într-o cu totul altă direcție. Tocmai până în apartamentul Alexandrei.

Apartamentul era situat deasupra unui magazin, aproape de intersecția principală a orașului. Era mic, cu un stil minimalist. Nu avea prea mult mobilier. Sau obiecte de decor. Dar exista un frigider, așa că au mai băut o bere. Și un CD-player, la care au mai ascultat ceva muzică. Exista și un dormitor. După ce au ajuns acolo, n-a mai fost nevoie de nimic altceva.

TREI

Muzeul nu se deschidea până a doua zi la 10 dimineața, așa că Reacher și Alexandra au rămas în pat până în ultimul moment.

Cu toate astea, nu și-au petrecut tot timpul dormind. Alexandra știa că era pe muchie de cuțit cu timpul rămas, dar tot a făcut un duș scurt. Și-a zis că era mai înțelept, după activitățile intense pe care le avuseseră. Reacher a făcut cafeaua. Apoi ea l-a sărutat la despărțire și s-a grăbit către felia de trecut pe care o supraveghea. Reacher a zăbovit sub duș, după care s-a îmbrăcat, a coborât scările și a pășit pe trotuar. Se gândea la viitorul lui imediat. S-a oprit o clipă să privească munții din depărtare. Apoi a văzut o femeie mergând către ei. Era pe cealaltă parte a străzii, îndreptându-se spre vest, aproape de intersecție. Semnul cu Nu traversați era luminat. Un tip stătea pe partea opusă, așteptând ca indicatorul să se schimbe. Iar un autobuz se deplasa către nord, pe punctul de a trece printre ei.

* * *

Șoferița a văzut doar o mișcare.

Nimic mai mult decât o pată imprecisă. În dreapta ei, jos. Un obiect sferic. Coborând pe traiectoria unui sfert de cerc perfect. Ca un pepene prins la capătul unei sfori, i-a spus ea a doua zi persoanei care se ocupa de consilierea obligatorie. Doar că nu era un pepene. Era un cap. De femeie. La câțiva centimetri de parbriz. Acolo. Strălucitor și palid în lumina soarelui, de parcă aparținea deja unui strigoi. Și deodată a dispărut. Dar nu pentru că fusese numai o închipuire a șoferiței. Nu pentru că fusese vreo iluzie, cum se rugase

ea să fie. Ci pentru că și-a continuat traiectoria de arc de cerc. Până la sol. În fața autobuzului.

Apoi, sub el.

Șoferița a tras violent de volan spre stânga. S-a lăsat cu toată greutatea pe pedala de frânare. Fără ezitare. Fără panică. Era bine antrenată. Avea ani de experiență. Dar tot a fost prea târziu. A auzit scrâșnetul cauciucurilor. I-a auzit pe pasageri țipând. Și a simțit impactul. Prin volan. Doar o vibrație ușoară, estompată, pe circumferința de plastic. Însotită de un șoc mai slab decât dacă ar fi trecut peste o groapă în asfalt. Sau dacă ar fi lovit un buștean. Dar, pe de altă parte, asfaltul nu avea oase care să se facă zob. Lemnul nu avea organe care să se stâlcească și să sângereze.

Șoferița a închis ochii și s-a forțat să nu vomite. Știa ce fel de scenă o aștepta pe stradă. Mai luase parte fără voia ei la sinuciderea unei persoane necunoscute. Era unul dintre riscurile meseriei.

Individul de pe trotuarul de vizavi a văzut mult mai multe.

A văzut autobuzul mergând spre nord. A văzut-o pe femeie ajungând la colțul sud-estic al intersecției. Nimic nu-i obstrucționa vederea. Se afla suficient de aproape ca să fie credibil. În declarație, a spus că femeia părea neliniștită. Agitată, chiar. A văzut-o cum se uita la ceas. Inițial, a crezut că se grăbea. S-a gândit c-o să încerce să traverseze strada înainte ca autobuzul să se apropie prea mult. Dar n-a făcut asta. S-a oprit. A stat pe loc, s-a foit și s-a agitat până ce autobuzul aproape că a ajuns în dreptul ei. Până când n-a mai rămas nicio șansă ca vehiculul să se oprească sau să vireze.

Atunci, s-a aruncat sub roți.

Femeia s-a aruncat. Individul era sigur. Nu s-a împiedicat. N-a căzut. A fost un gest deliberat. Și-a dat seama după desfășurarea în timp a incidentului. După felul în care corpul ei a accelerat. Curba pe care s-a mișcat. Țintirea precisă. Era exclus să fi fost un accident. O făcuse intenționat. Omul nu vedea nicio altă explicație.

Reacher a fost singurul care a văzut scena în ansamblu.

Se afla cam la 15 metri de intersecție. Nici la el perspectiva nu fusese obstrucționată, dar avusese un unghi de vedere mai larg. I-a văzut pe femeie și pe individ așteptând să traverseze în direcții opuse. Și a văzut și o a treia persoană. Un bărbat. Cam la 1,75 metri, vânos, cu un hanorac gri și blugi. Pe aceeași parte a străzii cu femeia, la 2,5 metri de ea. La 30 de centimetri de bordură. Complet nemișcat.

Tipul își alesese cu grijă locul. Nu încăpea îndoială. Se afla lângă trecerea de pietoni, așa că nu atrăgea atenția, cum s-ar fi întâmplat dacă s-ar fi plimbat la întâmplare prin jur. Era suficient de departe de femeie ca să nu pară că ar fi avut vreo legătură cu ea. Dar în preajmă, astfel încât la sosirea autobuzului să ajungă lângă ea din doi pași. S-a apropiat cu mișcări line. Fluide. Mai mult ca o umbră, decât ca o prezență fizică. Femeia nu l-a observat când a apărut lângă ea. Nu i-a observat nici piciorul strecurându-se în fața gleznelor ei.

Tipul și-a plasat mâna între omoplații femeii și a împins. O mișcare mică. Economică. Nespectaculoasă. Nu ceva ce majoritatea privitorilor ar fi putut observa. Dar suficientă pentru scopul individului. Fără doar și poate. Nu era niciun pericol ca femeia să se împiedice în față și să ricoșeze de partea frontală a autobuzului. Niciun pericol să scape cu niște oase rupte și o comoție. Piciorul individului a avut grijă de asta. A împiedicat-o să-și miște propriile-i picioare. S-a asigurat că aceasta avea să pivoteze, cu gleznelor în poziție fixă și brațele agitate necontrolat. Și a garantat că avea să fie aruncată la pământ în poziție orizontală.

Impactul i-a tăiat femeii respirația. Ultima respirație. Pentru că după o jumătate de secundă roata din față a autobuzului i-a zdrobit abdomenul și l-a aplatizat ca pe un ziar împăturit.

PATRU

Autobuzul s-a oprit pieziș față de bordură, ca și cum ar fi fost furat de un bețiv și apoi abandonat în momentul în care farsa și-a pierdut farmecul. Partea din față bloca parțial intersecția. Reacher a văzut cum numărul traseului, afișat pe panoul electronic aflat deasupra ușii de acces, s-a schimbat în mesajul SUNAȚI LA POLIȚIE! A mai văzut și picioarele femeii moarte. Se ițeau de sub autobuz, undeva la jumătatea distanței dintre roțile din față și cele din spate. Unul dintre adidași îi zburase din picior. Tipul care o împinsese a scos din buzunarul de la spate al blugilor un sac negru pentru gunoi. L-a scuturat ca să-l deschidă. S-a lăsat pe vine lângă piciorul descălțat. A întins un braț sub autobuz. A apucat un obiect și l-a tras către el. Reacher și-a dat seama că era geanta femeii. Tipul a lăsat-o să cadă în sacul de gunoi. S-a ridicat. Și-a aranjat gluga pe cap. Și a plecat spre sud, dispărând din vedere.

Reacher a traversat strada în fugă, pe diagonală, spre autobuz. Trotuarul începea să se aglomereze. Oamenii se revărsau din magazine, cafenele și birouri ca să caște gura la cadavru. Un bărbat în costum oprise mașina și coborâse ca să vadă mai bine. Dar nimeni nu îi acorda nici cea mai mică atenție tipului în hanorac. Acesta tocmai se făcea nevăzut undeva la marginea mulțimii. Reacher s-a năpustit printre spectatori, îmbrâncindu-i într-o parte și-ntr-alta, ba chiar făcându-l pe unul dintre ei să aterizeze în fund. Tipul cu hanorac tocmai trecuse de ultimii gură-cască. Și grăbise pasul. Reacher și-a continuat urmărirea, forțându-și înaintarea. S-a năpustit printre ultimii doi inși și a reînceput să alerge. Tipul se afla la nici 20 de metri în față. Reacher a redus distanța la 15. 13. Deodată, individul a auzit pași în spate. S-a uitat peste umăr. L-a văzut pe Reacher venind amenințător spre el. A început să fugă, ținând în continuare sacul de gunoi într-o mână. Pe cealaltă și-a strecurat-o în glugă. A apăsât pe dispozitivul pe care îl avea fixat în ureche. A turuit câteva fraze. Apoi a cotit-o pe o alee care se deschidea în stânga lui.

Reacher a continuat să alerge până când a ajuns la vreo jumătate de metru de

locul în care începea aleea. Apoi s-a oprit să asculte. Neauzind nimic, s-a lăsat în genunchi, s-a târât în față și a aruncat o privire pe după colț. S-a gândit că în cazul în care individul ar avea un pistol, s-ar uita după o țintă aflată la înălțimea capului. Dacă ar avea un cuțit, ar ținti o lovitură în abdomen. Însă Reacher nu a remarcat niciun pericol. Niciun fel de reacție. Așa că s-a ridicat din nou în picioare și a făcut un pas în față.

Era cea mai curată alee pe care fusese vreodată. Zidurile clădirilor învecinate erau din cărămidă decolorată. Arătau îngrijite și uniforme. Nu se vedeau graffitiuri. Niciuna dintre ferestrele de la parter nu era spartă. Scările de incendiu păreau proaspăt vopsite. Pe ambele părți se aflau tomberoane perfect aliniate. Egal distanțate. Unele verzi. Altele, albastre. Toate cu capace. Niciunul nu dădea pe dinafară și nici nu se vedeau gunoaie împrăștiate pe jos.

Tipul se afla la mai puțin de 10 metri distanță. Stătea cu spatele lipit de un perete de pe partea stângă. Complet nemișcat, cu sacul de gunoi la picioare. Reacher s-a îndreptat spre el, reducând distanța la 6 metri. Moment în care individul și-a ridicat marginea hanoracului. Un pistol negru, pătrășos i se vedea la centura pantalonilor.

— Stai pe loc! Nu te apropia!

Reacher a continuat să înainteze. A redus distanța la 3 metri. Individul ținea mâna deasupra mânerului pistolului.

— Oprește-te! Ține-ți mâinile la vedere. Nu e nevoie ca cineva să fie rănit. Trebuie doar să discutăm.

Reacher s-a apropiat la mai puțin de un metru și jumătate și a spus:

— Încă cineva.

— Ce? a întrebat tipul.

— Cineva a fost deja rănit. Femeia pe care ai împins-o. De asta a fost nevoie?

Individul a deschis gura și a închis-o la loc, fără să scoată niciun cuvânt.

— Jos, culcat, cu mâinile la ceafă! i-a ordonat Reacher.

Tipul n-a reacționat.

— Poate că nu e nevoie să mai fie și altcineva rănit. Și când spun „altcineva“, mă refer la tine. Totul depinde de ce-o să faci în continuare.

Tipul s-a repezit să scoată pistolul. S-a mișcat iute. Dar nu suficient de iute. Reacher l-a înșfăcat de încheietura mâinii și i-a împins-o spre dreapta, rotindu-l cu fața la zid.

— Oprește-te! a spus tipul cu o voce devenită subit stridentă. Încetează! Ce faci?

— Am de gând să văd dacă-ți place. Nu există pe-aici un autobuz. Dar există cărămizi. Bune și alea!

Reacher a lăsat liberă încheietura individului și și-a mutat mâna mai sus. A plasat-o între omoplații tipului. Și a împins. Cu un impuls teribil. Nemilos. Sălbatic. Mai mult decât suficient. Tipul a încercat să se salveze, dar n-a avut nicio șansă. Forța era copleșitoare. S-a izbit cu fața de zid și s-a prăbușit la pământ, ca și cum oasele picioarelor i s-ar fi dizolvat. Sângele îi șiroia din rănilor de pe frunte. Avea nasul spart. Existau mari șanse să se sufocase. Sau să se înece.

Însă niciunul dintre aceste rezultate nu-l îngrijora prea tare pe Reacher.

CINCI

Planul lui Reacher fusese să-l ia pe individ și să-l care înapoi la autobuz. În felul ăsta, avea să fie pregătit pentru momentul în care urma să sosească poliția. Însă când a ridicat sacul de gunoi, s-a oprit. Înăuntru era geanta femeii. Și conținea ceva pentru care merita să ucizi. Reacher fusese anchetator în armată 13 ani. Greu te dezbari de vechile obiceiuri. Deocamdată nu se auzea nicio sirenă. Știa că mai avea doar puțin timp la dispoziție.

Reacher a ridicat pistolul de jos și l-a vârât la centură. Apoi l-a așezat pe individ în poziția laterală de siguranță, la baza zidului, și a început să-i scotocească prin buzunare. După cum se aștepta, n-a găsit nimic cu nume și adresă, dar avea o legătură de chei. Cu cea mai ascuțită dintre ele, a tăiat două fâșii late din partea de sus a sacului. Și le-a înfășurat în jurul mâinilor și a scos geanta. Era pătrată, cu latura de 45 de centimetri, făcută dintr-un fel de piele ecologică de culoare cafenie, cu o curea lungă și îngustă de pus pe umăr și mânere obișnuite. Pe una dintre părți era pătată cu sânge. Reacher a desfăcut fermoarul genții. A scotocit înăuntru. Mai întâi, a scos portofelul. Conținea un permis de conducere emis de statul Mississippi pe numele Angela St. Vrain, domiciliată într-un orașel numit Winson. Mai erau și trei bancnote de câte un dolar. Un teanc de chitanțe de la un supermarket și o farmacie. Și o poză a Angelei împreună cu o fetiță. De vreo trei anișori. Asemănarea de familie era clară. Mamă și fiică. Reacher nu avea nicio îndoială.

A lăsat portofelul jos și a început să scormonească din nou în geantă. A scos un card laminat cu un șnur bleu. O legitimație de serviciu. Din care reieșea că Angela era angajată unei închisori. Într-un loc numit Penitenciarul Corecțional Minerva, situat și el în Winson, Mississippi. A mai găsit o perie de păr, o trusă de machiaj și mai multe obiecte personale. Un breloc cu trei chei. Și un plic. De culoare galben-maronie și de mărimea celor pentru scrisori. Însă acesta era adresat altcuiva. Unui alt locuitor al orașelului Winson, pe nume Danny Peel. Și fusese deschis.

Plicul conținea o fotografie alb-negru — o poză oficială de identificare, datată cu 16 ani în urmă — și un teanc de acte. Poza era a unui bărbat tânăr. Avea fața trasă și ciupită, iar capul îi era acoperit de o brumă de păr scurt. O tunsoare recentă, și-a zis Reacher, ținând cont de pielea palidă ce strălucea printre firele de păr. De asemenea, i-au atras atenția ochii puștiului. Apropiati între ei și larg deschiși, pe jumătate înspăimântați, pe jumătate confuzi. Și mai avea o trăsătură neobișnuită. Îi lipsea unul dintre lobii urechilor. Cel stâng. Părea să fi fost retezat. Avea marginea dreaptă și încă nevindecată, iar pe gât se vedea o cicatrice care se prelungea până spre ceafă. Făcută cu un brici, s-a gândit Reacher. Probabil că îl atacase cineva, încercând să-i taie beregata, însă puștiul trebuie să se fi răsucit și să se fi aplecat, ferindu-se de lovitură. Nu destul de repede ca să evite tăietura. Dar suficient de rapid ca să nu fie ucis. Ceea ce însemna ceva, și-a zis Reacher. Poate.

Actele s-au desfășurat în două grupuri. Primul set era marcat Departamentul de Corecție Mississippi și începea cu povestea vieții unui ins numit Anton Begovic. Sau, în orice caz, a vieții sale ca adult. Vorbeau despre felul în care intrase Begovic în belele de la 18 ani. Fusesse implicat într-un jaf. Mai existau o grămadă de alte delikte care aveau legătură cu el. Gravitatea acuzațiilor a tot sporit până când a ajuns în spatele gratiilor. O evoluție aparent inevitabilă. În pușcărie, lucrurile au mers din rău în mai rău pentru el. În decurs de trei ani a ajuns la carceră. Și a rămas acolo pentru următorii șapte. Dar odată cu al doilea set de documente, viața lui Begovic s-a schimbat total.

Schimbarea a coincis cu preluarea închisorii de către Penitenciarul de Corecție Minerva. Locul de muncă al Angelei. Begovic a fost readus în rândul deținuților obișnuiți. Comportamentul său s-a îmbunătățit. Compania care deținea închisoarea a finanțat un recurs. Un detectiv particular a obținut o mărturisire făcută pe patul de moarte de un fost pușcăriaș, care a recunoscut că el comisesse deliktele puse în cărca lui Begovic. S-a constatat că detectivul care instrumentase cazul se sinucisese cu zece ani în urmă, îngropat până-n gât în datorii la jocurile de noroc. Și un judecător a emis ordinul de eliberare a lui Begovic. Era o decizie iminentă. Potrivit ultimului înscris, urma să fie eliberat vinerea următoare, la ora 10 dimineața.

Reacher a introdus poza și documentele la loc în plic, după care l-a pus, împreună cu celelalte obiecte personale ale Angelei, din nou în geantă. A tras

fermoarul și a lăsat geanta să cadă în sacul de gunoi. Apoi și-a desfăcut fâșiile de plastic de pe mâini și le-a băgat în buzunar. Se gândea la conținutul plicului. Povestea tragică a unui om condamnat pe nedrept. Se întreba ce legătură putea să aibă cu Angela. Iar asta l-a făcut să se gândească la o altă poveste tragică. Una care era pe cale să înceapă. Pentru fetița din fotografia aflată în portofel. Fiica Angelei. Care de-acum va trebui să crească fără mamă.

ŞASE

O maşină şi-a făcut apariţia la intrarea pe alee. Un sedan negru. O siluetă aerodinamică şi lucioasă. Un BMW. Reacher l-a recunoscut după emblema alb-albastră de pe capotă. Care se presupunea că reprezenta cerul şi norii. Citise undeva despre asta. Făcea trimitere la începuturile companiei ca producător de motoare aviatice. Totuşi, n-avea habar ce model este. Nu era deloc pasionat de maşini.

BMW-ul înainta lent. Şoferul purta şi el tot un hanorac gri. A încetinit până când maşina aproape că s-a oprit, a coborât geamul şi a spus:

— Măinile la vedere! Pe urmă, te dai la o parte de-acolo.

Reacher nu s-a mişcat.

Şoferul a pus schimbătorul în punctul mort şi a ambalat motorul. A apăsat pedala până la podea de două, trei ori, apoi a aşteptat ca zgomotul mânios să se estompeze.

— Am spus să te dai la o parte!

Reacher a rămas nemişcat.

Maşina se afla la 3 metri de Reacher şi la 2 metri şi jumătate de zid. Tipul inconştient zăcea întins pe jos, la 15 centimetri de călcâiele lui Reacher. Probabil că era tovarăşul şoferului. Şi din cauza asta voia ca Reacher să se mişte. Ca să nu-i rănească pe amândoi.

Reacher a rămas pe loc.

Maşina a înaintat încet. Şoferul a tras de volan. A continuat să meargă cu viteză mică, până când distanţa dintre Reacher şi bara de protecţie din faţă s-a redus la mai puţin de un metru şi jumătate. Apoi a îndreptat volanul şi a

apăsător accelerația. Mașina a țâșnit în față. Șoferul ținea volanul cu mâna dreaptă. Cu stânga, a tras de mânerul portierei, pe care a deschis-o la maximum și a ținut-o așa, ca și când ar fi fost un cavaler călare ce încerca să-și lovească adversarul cu scutul. Ca să-l doboare. Sau măcar să-l scoată din poziția sa sigură.

Dar Reacher nu s-a retras. În schimb, a făcut un pas în față. Spre mașină. A ridicat genunchiul și a izbit portiera cu talpa. Și-a pus toată forța în lovitură. Toată greutatea. S-a conectat cu centrul ușii. Învelișul metalic s-a deformat cu un scrâșnet. Portiera s-a închis. Mașina a trecut vâjâind pe lângă Reacher, apoi a cotit brusc spre dreapta. Șoferul se chinuia să păstreze controlul volanului. A frânat cu putere, dar un pic prea târziu. Colțul din față-dreapta al mașinii s-a lovit de un tomberon de pe cealaltă parte a aleii. Farul s-a făcut zob. Șoferul a trecut în marșarier și a apăsător din nou pe accelerație. A tras de volan. Mașina s-a răsucit, după care s-a îndreptat. Colțul din stânga-spate era aliniat cu picioarele lui Reacher. Tipul culcat pe jos avea să fie bine. Avea să fie în siguranță sub partea din spate a mașinii. Dar Reacher n-avea cum să scape. Nu la unghiul acela. Urma să fie zdrobit de zid.

Reacher s-a aruncat spre intrarea pe alee, s-a rostogolit o dată și s-a ridicat iute în picioare. Mașina a izbit zidul. Alte componente din sticlă sparte. O ploaie de cioburi a căzut peste pieptul și abdomenul tipului inconștient. Dar nu erau de-ajuns de ascuțite cât să-i pătrundă prin haine. Iar impactul n-a fost suficient de puternic pentru a imobiliza mașina.

În tot acest timp, șoferul n-a coborât din mașină. Era de înțeles. Evitarea unei confruntări fizice directe a fost o decizie deșteaptă. Dar nici n-a încercat să tragă cu pistolul. Reacher s-a gândit că probabil voia să lase impresia că totul fusese rodul unui accident. Ar fi ridicat câteva semne de întrebare, având în vedere cât de aproape se aflau de locul în care autobuzul o terciuise pe Angela St. Vrain. Dar cu mult mai puține decât dacă ar fi lăsat în urmă un cadavru cu o rană fatală de glonț.

Reacher nu avea astfel de constrângeri. A scos pistolul pe care-l luase de la tipul culcat la pământ și a dat ocol mașinii. Voia să tragă prin geamul din dreapta. Șoferul a văzut ce se întâmplă și a accelerat, chiar pe mijlocul aleii. Reacher a tras trei gloanțe prin geamul din spate. Primul a transformat sticla într-o rețea deasă de cristale opace. Al doilea a trimis toată masa de cioburi

pe banchetă. Al treilea a lovit ceva în interior. Reacher era sigur în privința asta. Dar nu putea să-și dea seama dacă fusese șoferul. Sau tetiera. Sau cine știe ce altă componentă.

Mașina s-a oprit. După o pauză scurtă, lumina de marșarier rămasă teafără s-a aprins. Cauciucurile au scrâșnit. Mașina a accelerat în marșarier. Reacher a tras alte trei gloanțe. Toate au lovit scaunul șoferului. Dar mașina continua să se deplaseze în plină viteză. Drept spre Reacher. Niciun semn de încetinire. Niciun semn de virare. Probabil că șoferul se ghemuise cât putuse de jos. Poate chiar în spațiul pentru picioare, dacă era suficient de scund. Reacher s-a gândit că tipul folosește camera de mers în marșarier ca să vadă cum să conducă mașina. A ridicat pistolul, întrebându-se unde ar putea fi obiectivul camerei. Apoi a îndepărtat gândul ăsta. Nu mai avea timp. A fentat spre stânga și s-a aruncat în dreapta. Voia să mai încerce o dată prin geamul pasagerului. Era aproape. Încă două secunde și urma să aibă linie de ochire directă. Moment în care avea să-l termine pe individ. Asta era cât se poate de sigur.

Șoferul a cotit brusc în dreapta. Reacher era blocat de zid, într-o parte. Dacă s-ar fi mișcat în cealaltă parte, l-ar fi lovit mașina. Sau dacă ar fi înaintat. Ori dacă s-ar fi retras.

Mașina se mișca repede. Aripa roții din spate se afla la câțiva centimetri.

Reacher nu mai avea unde să se ducă.

Decât în sus. Dacă își calcula cu precizie momentul.

Reacher a băgat pistolul la centură. A mai așteptat o fracțiune de secundă. Apoi a sărit pe portbagajul mașinii, lovind puternic cu ambele picioare. Ca să se ridice mai sus, a ridicat brațele deasupra capului. Cu vârfurile degetelor a atins ceva metalic. Fier aspru și rece. O parte dintr-o scară de incendiu. O treaptă din secțiunea cea mai de jos. Pliată în poziție de așteptare, orizontală, ca un set de bare pentru cățărare dintr-o sală de sport. S-a prins strâns de fier. Și a ridicat picioarele ca să nu-l lovească acoperișul mașinii.

Aproape că a reușit. Partea de sus a cadrului gol al lunetei i-a agățat bombeurile. A simțit o smucitură teribilă, care s-a transmis prin glezne și genunchi și a continuat să urce prin corp, de-a lungul brațelor, mâinilor și degetelor. Care și-au slăbit strânsoarea. Puțin. Dar Reacher nu s-a dat bătut. Le-a încleștat și mai tare. A văzut capota mașinii trecând pe sub el. Și-a îndreptat picioarele, gata să sară jos, să se întoarcă pe loc și să tragă din nou. De data asta prin parbriz. Direct în secțiunea frontală a cabinei. Acolo unde șoferul n-ar mai fi avut cum să se ascundă.

A auzit un zgomot. Deasupra lui. Un zgomot de metal care scrâșnea și se rupea. Apoi s-a auzit un bang. Ascuțit și răsunător ca un foc de armă. După care a urmat al doilea. Și al treilea.

Venea dinspre scheletul metalic. Ceva se destrăma. Poate că din cauza greutatei lui Reacher. Poate din cauza greutatei sale multiplicată de impactul cu mașina. Sau poate din cauză că nu era atât de bine întreținut precum părea de jos. Poate că straturile de vopsea lucioasă ascundeau tot felul de defecte structurale. Oricare ar fi fost motivul, barele care legau scara și culoarul de trecere de structura de la nivelul superior cedau. Întreaga secțiune vibra. Se zgâlțâia. A început să se încline spre exterior, desprinzându-se de clădire. 10 grade, apoi 15. Pentru o clipă, s-a stabilizat. A rămas pe loc. Dar într-o nouă poziție. Acum era înclinată în jos. Într-un unghi pe care punctele de ancorare nu fuseseră proiectate să-l susțină. Așa că au început să se desprindă. Au scrâșnit, au trepidat și au smuls diblurile din fragilele rosturi de îmbinare.

Reacher a văzut ce se întâmpla. A dat drumul barei metalice. Picioarele i-au atins pământul. A făcut o jumătate de pas. Moment în care o masă de fier contorsionat a aterizat chiar peste el.

ȘAPTE

În primii săi 15 ani de viață, Jed Starmer nu s-a gândit cine știe ce la conceptul de lege.

Era conștient de existența legilor. Înțelegea că acestea modelau și controlau cumva lumea din jurul lui, dar numai într-un mod invizibil și abstract, asemenea gravitației și magnetismului. Știa că, dacă le încălcai, sufereai niște consecințe. Sancțiuni. Pedepse. Tot felul de efecte neplăcute. Văzuse la marginea autostrăzii cete de inși îmbrăcați în salopete portocalii, obligați să adune gunoaiele. Ascultase avertismentele părinților săi adoptivi cu privire la casele de corecție pentru minori. Și pe cele cu privire la pușcărie. Și, în ultima instanță, la iad. Totuși, nimic din toate astea nu i-a atins vreo coardă sensibilă. Nu păreau relevante pentru viața lui. N-avea de gând să jefuiască o bancă. Sau să fure o mașină. Nici măcar de la școală nu chiulea prea des. Altele erau lucrurile pentru care își făcea griji. Mult mai urgente, cum ar fi să nu fie dat afară din casă și obligat să trăiască pe stradă. Și cum să evite să fie înjunghiat sau împușcat de fiecare dată când voia să meargă undeva.

Perspectiva lui Jed s-a schimbat însă complet în ziua în care a împlinit 15 ani, mai exact cu două săptămâni și două zile în urmă. Era într-o zi de duminică, așa că, în timp ce părinții săi erau la biserică, Jed a luat autobuzul cale de 8 kilometri, până în South Central LA, tocmai acolo unde i se spusese să nu meargă niciodată. Ultimii 200 de metri i-a parcurs pe jos, de-a lungul trotuarului plin de crăpături, străduindu-se să nu pară speriat, cu ochii plecați în pământ, dorind cu disperare să evite contactul vizual cu oricine ar fi privit în direcția lui. A ajuns la cele câteva trepte tocite de piatră care duceau la clădirea în care se afla apartamentul mamei sale. Le-a urcat într-un suflet. A împins ușa. Încuietoarea era stricată, așa cum fusese de fiecare dată când se furișase acolo în ultimii doi ani, așa că a intrat în hol și a luat-o direct pe scări. Două etaje. Apoi de-a lungul coridorului, până la capăt. Știa că n-avea niciun rost să încerce soneria, drept care a bătut la ușă. A așteptat. Cu speranță. Că mama lui va fi acolo. Că va fi trează. Și că, deși probabil nu-și

va aminti ce zi era, măcar își va aminti cine era el.

S-a dovedit că mama lui Jed chiar își amintea. Și ziua, și persoana. Era perfect lucidă. Îmbrăcată, chiar. A deschis ușa cu țigara între degete și l-a condus prin ceața albăstrie spre camera principală a apartamentului. Draperiile erau trase. O mulțime de lucruri zăceau aruncate peste tot. Haine. Pantofi. Genți. Cărți. Reviste. CD-uri. Scrisori. Facturi. Toate înghesuite în grămezi vagi, ca și cum cineva, căruia îi era complet necunoscut conceptul de organizare, ar fi încercat fără tragere de inimă să facă puțină ordine. Mama lui s-a oprit o clipă în mijlocul acestei harababuri, a oftat și a făcut un gest către canapea. Jed s-a strecurat pe lângă ea și s-a așezat într-un colț. Ea s-a lăsat să alunece la celălalt capăt și și-a stins țigara într-o scrumieră de pe măsuta aflată în apropiere. Era deja plină ochi. O cascadă de scrum s-a împrăștiat pe covor. A oftat din nou și s-a întors către Jed. I-a spus că-l aștepta. Nu îi luase un cadou, evident, dar se bucura că venise, pentru că trebuia să-i spună neapărat ceva. De fapt, două lucruri.

Mai întâi, că era bolnavă. Avea cancer pancreatic în stadiul patru. Jed nu prea se pricepea la biologia umană. Nu știa ce făcea pancreasul. Nu știa nici ce însemna acea cifră. Dar judecând după lacrimile maică-sii și-a dat seama că nu era ceva bun. Însemna că nu mai avea mult de trăit. Probabil, câteva luni. Sau, cine știe, poate doar câteva săptămâni. Cu siguranță, nu mai mult.

Al doilea lucru pe care i l-a spus era adevărul despre tatăl lui. Sau cel puțin ceea ce credea ea că era adevărul.

Prima informație l-a făcut pe Jed să se simtă vinovat. A fost o reacție neașteptată. De-a lungul anilor, observase că, în general, oamenii erau răvășiți când aflau că rude apropiate se găseau în pragul morții. Dar după ce a asimilat vestea și-a dat seama că nu era trist. Nu era nefericit. Ba chiar se simțea ușurat. Știa că era greșit. Dar nu se putea abține. Toată viața lui se simțise de parcă ar fi înotat împotriva curentului cu o greutate legată de mijloc. Provocată de îngrijorare. De teama permanentă că polițiștii vor veni la el acasă. Cu vești despre mama lui. Că luase o supradoză. Sau că fusese ucisă. Ori că fusese găsită moartă, putrezind în cine știe ce casă mizerabilă. Că va fi nevoit să se ducă să identifice cadavrul. Sau, și mai rău, că își va face

ea însăși apariția în prag. În Dumnezeu știe ce stare. Părinții lui adoptivi o condamnau pe mama lui. Cu tărie. O spusese clar. Cu fiecare prilej. Ultimul lucru de care avea nevoie era încă un motiv de învinovățire prin asociere. Dar acum putea să înceteze să-și mai facă griji. Știa cum avea să se încheie povestea mamei lui. Și când. Funia era pe cale să fie tăiată. Putea, în sfârșit, să înnoate liber.

* * *

Al doilea lucru pe care l-a aflat Jed a avut un efect diferit. Cuvintele mamei au acționat ca o lumină care a scos la iveală un colț din trecutul lui, până atunci ascuns. Au unit între ele punctele care făceau legătura dintre viața lui și lege. I-au arătat o conexiune pe care n-o mai văzuse până atunci. Ceva foarte personal. O legătură care îi influențase întreaga existență. Au trezit în el un respect cu totul nou. O hotărâre de a nu încălca niciodată legea. Și de a întrerupe ciclul. De a nu lăsa istoria să se repete.

Hotărârea lui Jed a durat exact două săptămâni. Apoi a fost ridicată la un cu totul alt nivel. Asta ca urmare a celor câteva ore petrecute online, în vreme ce părinții săi adoptivi erau la slujba de duminică. Mai întâi, a făcut o căutare pe Google pe baza poveștii pe care i-o spusese maică-sa despre tatăl său. Rezultatele l-au condus la un articol de pe un site de știri. O relatare lungă și complexă a unor evenimente care se derulasera pe parcursul mai multor ani. Jed a citit-o cu atenție. Și-a notat toate detaliile. Toate discrepanțele. Iar când a terminat, a simțit că un reflector puternic s-a aprins în capul lui. Un milion de wați de revelație orbitoare. Prin comparație, versiunea mamei sale părea ridicol de ștearsă. Ca și cum ar fi luminat cele mai importante părți cu o lumânare. Sau cu un licurici. Îi scăpase cu desăvârșire esențialul. Acum, Jed înțelegea nu doar puterea legii. Înțelegea și pericolul pe care aceasta îl putea reprezenta.

Lumina dobândită din noua sa cunoaștere nu se revărsa doar asupra trecutului său. Strălucea cu putere și înaintea lui, arătându-i ce trebuia să facă. Și unde

trebuia să meargă. Pentru început, asta însemna departe de căminul său de adopție. Apoi, departe de California, în general.

Lui Jed i-au trebuit două zile ca să-și facă un plan. Să se documenteze. Să-și adune curajul. Ceea ce explica de ce, în timp în ce Reacher pășea pe aleea din Gerrardsville, Colorado, Jed stătea în fața șifonierului din dormitorul părinților săi adoptivi. Sertarul de sus era deschis. Lenjeria intimă, uzată și întinsă, a mamei sale adoptive era împinsă într-o parte. Teancul de bancnote de 20 de dolari se afla la vedere. Iar Jed avea o dilemă. Avea nevoie de bani. Stringentă. Dar nu voia să-i fure. Era disperat să nu încalce legea. Drept care încerca să se convingă că, dacă i-ar lua, întreaga ispravă n-avea să fie considerată furt. Nu și în cazul în care aceștia fuseseră deja furați. Ceea ce, într-un fel, așa și era, se gândea el. Fuseseră primiți de la stat pentru a li se asigura hrana și adăpostul. Lui și celorlalți trei copii adoptivi cu care trăia. Și totuși banii erau acolo, necheltuiți, în timp ce ei purtau haine prea mici și se culcau flămânzi în fiecare noapte.

Concluzia era că Jed nu voia să comită o infracțiune. Dar nici n-avea chef să facă foamea. Sau să trebuiască să străbată cu autostopul mai bine de jumătate de țară. Pentru că, indiferent de ceea ce-și dorea el, trei lucruri erau sigure. Avea un drum lung de parcurs. Timpul de care dispunea ca să ajungă la destinație era scurt. Iar el nu-și putea permite să întârzie.

OPT

Când și-a revenit, lui Reacher îi țiuiau urechile. O durere ascuțită îi sfredelea capul. Greutatea metalului de pe piept îi îngreuna respirația. A avut nevoie doar de o clipă ca să-și dea seama ce anume îl ținut la pământ. Apoi, de încă cinci minute ca să împingă, să ridice și să se opintească până când a reușit să se elibereze.

O mică mulțime se strânsese în capătul aleii. Pe unii dintre cei de-acolo Reacher îi recunoscuse. Căscaseră gura în jurul autobuzului după ce acesta o zdrobise pe Angela St. Vrain. Interesul stârnit de locul acela trebuie să se fi stins. Probabil că pariaseră că acțiunea de pe alee avea să fie mai interesantă. Cu siguranță erau mai interesați să privească decât să se implice. Abia în momentul în care Reacher aproape că se eliberase de sub fiare doi bărbați mai tineri s-au apropiat și au încercat să-l tragă de brațe.

Reacher i-a împins într-o parte.

— Ești bine, amice? l-a întrebat unul dintre ei.

Reacher n-a spus nimic.

— Pentru că ni s-a părut că am auzit focuri de armă, a continuat tipul, ridicând din umeri. Dar presupun că a fost doar zgomotul metalului care se rupea.

Reacher a luat câteva guri zdravene de aer, în timp ce aștepta ca mulțimea să se disperseze, apoi a început să cerceteze aleea din jurul lui. Pe asfalt se vedeau urme de pneuri. Vopsea de mașină rămasă în câteva locuri pe pereți. O adâncitură mare în cel mai apropiat tomberon. Cioburi de sticlă împrăștiate ici și colo. Dar niciun pistol. Niciun individ în hanorac. Nicio mașină. Niciun sac de gunoi. Nicio geantă. Și niciun plic.

Când Reacher a ajuns din nou în stradă, serviciile de urgență acționau în forță. Traficul în toate direcțiile fusese oprit de patru perechi de mașini ale poliției dispuse în V și cu girofarurile pornite. Deasupra zonei laterale a autobuzului fusese instalat un cort, acolo unde se aflase cadavrul Angelei St. Vrain. Mai mult ca să protejeze scena accidentului de echipele de televiziune aflate în elicoptere și de jurnaliștii cu teleobiective lungi decât de vreme, și-a zis Reacher. Nu că ar fi fost vreun mare mister în legătură cu ce anume o ucisese pe femeie. Totuși, când venea vorba de „cine?“, altfel stăteau lucrurile. La fel și în privința lui „de ce?“

Reacher a văzut patru polițiști în uniformă împrăștiindu-i pe ultimii băgători de seamă. A continuat să privească până a zărit un tip în costum ieșind din cealaltă parte a autobuzului. Acesta purta mănuși din nitril, iar în mâna stângă avea un mic blocnotes negru. Reacher s-a gândit că asta spunea ceva despre nivelul criminalității din oraș, dacă trimiseseră un detectiv la ceea ce în multe alte locuri ar fi fost considerat un accident rutier obișnuit. Totuși, n-avea de ce să se plângă. Îl scutea să-și irosească timpul încercând să găsească sediul poliției.

După aprecierea lui Reacher, detectivul abia trecuse de 30 de ani. Părea să aibă în jur de 1,8 metri și era în mod clar în formă. Avea părul tuns scurt. Aproape că puteai să te tai în dunga pantalonilor de costum, iar cămașa era proaspăt călcată. Cravata era înnodată cu grijă. Iar pantofii străluceau ca oglinda.

Tipul a simțit că Reacher se uita la el, așa că s-a apropiat și i-a întins mâna.

— Detectiv Harewood. Vă pot ajuta cu ceva?

Reacher i-a povestit ce văzuse în intersecție și ce se întâmplase ulterior pe alee. A făcut-o pe îndelete și a împărțit informațiile în bucăți ușor de înțeles. Harewood și-a notat totul în carnețel. N-a omis nimic. N-a rezumat nimic. Și n-a irosit nicio secundă cu întrebări irelevante despre adresa sau ocupația lui Reacher.

Când au terminat cu formalitățile, Reacher a luat cartea de vizită a lui

Harewood și i-a promis c-o să-l sune, dacă o să-și mai amintească și alte detalii, după care a plecat. Cazul încăpuse pe mâini bune, era sigur de asta. S-a gândit să caute o mașină pentru a părăsi orașul, dar apoi s-a răzgândit. Capul îi plesnea. Corpul îi era țeapăn și dureros. A hotărât că era preferabil să tragă un somn bun în noaptea aceea. Avea să-l ajute să se pună pe picioare. Și mai era ceva. Băieții în hanorace s-ar putea întoarce. Trebuiau să-și înlocuiască mașina, evident. Și probabil că voiau să predea și plicul. Sau să-l pună undeva în siguranță. Dar era posibil să-și facă griji în privința martorului pe care-l lăsaseră în urmă. Și să-și dorească să facă ceva în legătură cu asta.

Reacher, fără îndoială, spera ca indivizii să încerce ceva în direcția asta.

Orașul nu era mare. Reacher și-a petrecut după-amiaza cât mai la vedere posibil. A alternat umblatul creanga pe străzi cu privitul în vitrinele magazinelor și traversarea neregulamentară a străzilor cu zăbovitul la o cafea pe câte-o terasă. Totul a început ca un mod plăcut de a-și omorî timpul. Centrul era plin de zone pietonale, copaci umbroși și locuri în care să stai pur și simplu. Populația locală părea a fi un amestec de studenți, părinți tineri cu bebeluși în cărucioare, hipsteri și tineri profesioniști îmbrăcați în ținute exagerat de casual. Dar cu cât continua Reacher căutarea, cu atât devenea mai frustrat. Trebuia să accepte realitatea. Dacă el era râma, nu atrăgea niciun pește. Așa că a renunțat la idee și a pornit spre sud, în afara orașului, către cele două hoteluri pe care își amintea că le văzuse când sosise acolo, cu o zi înainte.

Însă Reacher se înșela.

Și-a dat seama de asta înainte de-a ajunge să parcurgă două străzi. Era supravegheat. Cineva era cu ochii pe el. Simțea asta. Un fior i se răspândi în corp dinspre ceafă. Un răspuns primar. Un mecanism de avertizare al creierului său reptilian. Reglat fin. Extrem de fiabil. Care nu trebuia ignorat niciodată.

Reacher s-a oprit în dreptul primului magazin întâlnit în cale. Vindea ciocolată de lux în ambalaje viu colorate. A zăbovit în fața lui și s-a uitat la vitrină. Însă nu la vechile cutii metalice expuse acolo sau la grămezile uriașe de trufe. Ci la imaginea străzii reflectată în ea.

O camionetă neagră cu suspensiile supraînălțate și jante cromate a trecut pe lângă el. Pe scaunul pasagerului nu se afla nimeni. Șoferul nu i-a acordat nici cea mai mică atenție lui Reacher. Următorul vehicul a fost un Jeep argintiu, cu două caiace fixate pe acoperiș și stropit cu noroi roșcat pe partea laterală. Șoferul se uita înainte, la spatele camionetei negre. Apoi a apărut un sedan alb. O Toyota Corolla.

Reacher a simțit un licăr de recunoaștere. Nu putea fi sigur că mai văzuse exact această mașină înainte. Corolla era un model popular. Dar apoi s-a apropiat de el. Fiorul din ceafă s-a intensificat. Îl putea vedea pe tipul din dreapta șoferului. În jur de 25 de ani. Vânos. Părul tuns scurt. Tricou albastru. Ai fi zis că era clona celui care o împinsese pe Angela St. Vrain sub roțile autobuzului, doar că avea fața intactă. Și se uita la Reacher. Asta era sigur. S-a uitat fix la el, cât timp a trecut mașina, apoi a aruncat o privire în jos, spre telefon, după care s-a întors din nou să se uite în spate, peste umăr.

Reacher a început să meargă din nou. Corolla a virat la dreapta la prima intersecție. Reacher și-a imaginat-o făcând dreapta la următoarea intersecție, apoi din nou dreapta. A estimat timpul necesar pentru aceste manevre. După care a traversat strada. Asta i-a oferit pretextul să se uite în direcție opusă fără să-și trădeze suspiciunea. Corolla aștepta la intersecția dinainte. Reacher și-a continuat drumul. Fără să se grăbească. Fără să încetinească. Fără să facă nimic din ceea ce ar fi putut să indice că era conștient de faptul că mașina îl urmărea. Apoi a intrat pe prima alee care i-a ieșit în cale. Semăna cu cea pe care îl urmărise pe tipul care comisese crima. Era curată. Ordonată. Cu un șir de tomberoane. Scări de incendiu ce păreau solide. Dar cu o mare diferență. Un turn de schele era amplasat lângă o clădire de pe partea stângă, unde lipsea o parte din streșina de la baza acoperișului.

Corolla nu a trecut prin dreptul aleii.

Reacher s-a lipit cu spatele de zid și s-a apropiat tiptil de trotuar. A văzut botul unei mașini albe oprite la marginea străzii, suficient de departe de

capătul aleii ca să nu bată la ochi. Reacher a început să se miște pe lângă zid în direcție opusă, spre schelă. Stâlpii metalici erau fixați laolaltă cu console și bolțuri. Erau cât se poate de solizi. Nu exista nicio cale să demonteze vreunul. Nu repede. Nu fără unelte. Așa că a încercat scândurile de lemn care formau platforma inferioară. Cea din mijloc era slăbită. A desprins-o și a tras-o spre el. A dus-o până la stradă. Mașina era nemișcată, vizavi. Reacher spera că indivizii care-l căutau își vor pierde răbdarea. Că se vor plictisi să-l aștepte să iasă. Și se vor hotărî să forțeze lucrurile. Că se vor năpusti pe alee, așa cum făcuse tipul cu BMW-ul mai devreme. Pentru că atunci ar fi făcut un pas în față și ar fi înfipt scândura în parbriz. L-ar fi lovit pe șofer în piept. I-ar fi zdrobit coastele. Sau poate că l-ar fi lovit în cap. Ca să i-l smulgă de pe umeri și să-l lase pe Reacher câteva momente singur cu tipul de pe scaunul pasagerului.

Corolla însă nu s-a mișcat.

Au trecut 10 minute, 20, o jumătate de oră.

Corolla nu s-a mișcat.

Reacher era un om răbdător. Putea să aștepte mai mult decât oricine. Era o deprindere dobândită în anii petrecuți în armată. O deprindere pe care și-o perfecționase în anii trecuți de-atunci. Dar în același timp era și realist. Știa că unele lucruri nu se întâmplă niciodată, oricât le-ai aștepta. Tipul din Corolla se uitase la telefon. Prin urmare, avea o imagine sau măcar o descriere. Pe care trebuie s-o fi primit de la indivizii cu care Reacher se întâlnise mai devreme. Care probabil le povestiseră ce se întâmplase. Sau poate că se întâlniseră cu toții pentru o ședință informativă. Așa că cei din actuala pereche ar fi putut să vadă cu ochii lor rezultatul. Poate că erau precauți. Poate că erau suficient de deștepți ca să aștepte un loc mai sigur pentru a face următoarea mișcare.

Sau un loc pe care îl considerau ei mai sigur. Asta nu-l deranja pe Reacher. Era un om răbdător. A dus scândura înapoi la schelă și a pus-o la locul ei. Apoi a ieșit în stradă și și-a continuat drumul pe trotuar.

Unul dintre hotelurile de la periferia oraşului arăta destul de nou. Făcea parte dintr-un lanţ hotelier. Ca urmare, era anonim, o calitate care de obicei îl atrăgea pe Reacher. Celălalt hotel se afla pe partea opusă a străzii principale. De bună seamă că data de prin anii 1930. Clădirea era lungă şi joasă, cu acoperiş plat. Pereţii exteriori fuseseră tencuiţi şi zugrăviţi în roz. Avea 12 camere, fiecare cu un număr pe uşă, într-o ramă art deco inversată. Recepţia se afla la capătul îndepărtat de oraş. Un stâlp se înălţa de pe acoperiş. În vârf se găsea o imagine caricaturală. Un ananas în rochie, alcătuit din tuburi de neon galben şi turcoaz. Cu un rânjel sălbatic pe faţă. Reacher nu era sigur dacă arăta prietenos sau demonic.

Până la urmă, s-a decis în favoarea Ananasului. Din experienţă, ştia că locurile mici şi independente se potriveau mai bine nevoilor sale. Era mai puţin probabil să facă nazuri din cauza unor documente de identitate expirate sau să insiste asupra plăţii cu cardul. S-a dus la recepţie şi s-a pomenit înconjurat de oglinzi, neoane şi forme în stil art deco. Biroul de recepţie era şi el acoperit cu acelaşi gen de decoraţii. Un tip şi-a făcut apariţia din colţul din spate. Era slab. Nesănătos de slab, cu un păr încărunţit neuniform, care cu greu te lăsa să-i ghiceşti vârsta. Purta o cămaşă imprimată cu papagali şi palmieri şi o pereche de pantaloni scurţi turcoaz, prea largi pentru şoldurile lui sfrijite, şi a căror nuanţă stridentă făcea ca picioarele lui palide să pară aproape albastre.

Costelivul i-a oferit lui Reacher o cameră pentru 60 de dolari. Reacher i-a făcut o contraofertă de 80 de dolari cash pentru o cameră fără vecini de o parte şi de alta. Tipul a acceptat bucuros. A băgat în buzunar bacşişul de 20 de dolari şi i-a dat lui Reacher cheia de la camera 12, după care i-a înmănat un pix ca să semneze într-o terfeloagă de registru. Reacher a mângălit un nume şi o semnătură şi s-a dus în cealaltă parte a clădirii ca să-şi ia camera în primire. În ea se găsea un pat. Un dulap. Un scaun. O baie. Dotarea standard de motel. Tema fructelor nu se extindea şi în interiorul clădirii. Pe alocuri era cam decrepit, dar asta nu-l deranja pe Reacher. A lăsat lumina aprinsă 10 minute, după care a stins-o şi s-a îndreptat către pat.

NOUĂ

Mai întâi, biletul, și-a zis Jed Starmer, pe urmă, ceva de mâncare.

Nu că Jed ar fi fost vreun expert în călătorii. Asta urma să fie doar a doua oară când părăsea comitatul Los Angeles de când îl adusese maică-sa acolo pe când era un bebeluș. Acum pleca pentru totdeauna și până în acest moment experiența nu îl bucura. Trebuia să-și facă bagajul, o treabă problematică, fiindcă nu avea nici valiză, nici geantă de voiaj. Nu voia să fure una de la părinții săi adoptivi sau de la ceilalți copii cu care locuia, iar în cartierul lui nu exista niciun magazin care să vândă așa ceva. Prin urmare, a făcut singurul lucru care i-a trecut prin minte. Și-a deschis rucsacul de școală și i-a răsturnat conținutul într-un tomberon. În locul obiectelor instituționale a pus haine. Doar chestii de bază, luate la întâmplare din șifonier, câte au încăput. Și-a luat periuța de dinți din baie, mai mult așa, ca un gând întârziat, și a băgat-o în buzunar. Apoi a aruncat o ultimă privire prin casă. Urâse clădirea aia din prima clipă în care pusese piciorul în ea. Se simțise mizerabil aproape în fiecare clipă petrecută acolo.

Acum, i se părea cel mai primitiv loc din lume.

Fiindcă n-avea s-o mai vadă niciodată.

A urmat o problemă cu autobuzul pe care trebuia să-l ia. Care n-a sosit la ora afișată. Ceea ce nu constituia o problemă din perspectiva timpului. Jed își lăsase o grămadă de timp liber în program. Problema era una de expunere. În zilele de marți, mama adoptivă a lui Jed pleca mai devreme de la muncă. Venea acasă cu mașina și trecea chiar pe strada pe care se afla stația de autobuz. Jed stătea acolo singur. Complet expus. Nicio șansă ca ea să nu-l vadă. Iar dacă-l prindea acolo, cu buzunarele pline cu banii ei, Jed avea să plătească scump.

Au trecut 10 minute, apoi 20. Nici urmă de vreun mijloc de transport public. Nici urmă de mama lui adoptivă. Alte 5 minute s-au scurs cu greu. Nu putea să mai treacă mult timp până când avea să apară. Probabil că deja era pe-aproape. Jed n-avea stare. A început să caute o ascunzătoare. Orice loc în care s-ar fi putut piti dacă o zărea venind. Deodată, s-a ivit autobuzul pufăind din greu. S-a târât cu greu pe stradă și s-a oprit în dreptul lui. Jed avea mari rezerve cu privire la starea lui tehnică, dar nu-și putea permite să-l aștepte pe următorul. Ar fi însemnat să invite dezastrul. Așa că a urcat, și-a plătit biletul și s-a grăbit să ajungă în spate, străduindu-se să nu atragă atenția asupra lui pe parcursul drumului lung, plin de opriri și porniri, spre străzile 7 și Decatur.

Jed a coborât din autobuz chiar peste drum de autogara Greyhound. Era bucuros că stația se afla atât de aproape. Nu-i plăcea deloc sentimentul pe care i-l trezea acel cartier. Se afla la numai două intersecții distanță de vechiul Skid Row. Auzise povești. Văzuse filme. Pe trotuar se învâртеau niște indivizi. Cam o duzină. Erau slăbănogi. Jumătate dintre ei fumau. Toți erau cu ochii pe el. Ca niște șacali, și-a zis Jed. Sau ca niște hiene. Ca și cum ar fi fost prada lor. Mai erau câțiva și în parcare din fața autogării. Cei de-acolo păreau ceva mai în vârstă. Dar nu mai primitivi. Jed a lăsat ochii în jos. S-a strecurat pe lângă ambele grupuri și a urmat indicatoarele care îl îndrumau către peroane.

După ce a ajuns înăuntru, situația s-a îmbunătățit. Clădirea terminalului era spațioasă și luminoasă. Câțiva oameni așteptau la coadă la bilete, iar alții erau așezați sau întinși pe scaunele albastre din plasă de sârmă, dar nimeni nu-i acorda vreo atenție. A ocolit pe la marginea sălii și s-a îndreptat spre șirul de aparate cu autoservire. Cel pe care l-a ales era lent. Avea ecranul mânjit cu un soi de mângă uleioasă, dar tot a reușit să navigheze prin meniu și să selecteze destinația și clasa de servicii. A scos zece bancnote de 20 de dolari din teancul luat de la locuința părinților adoptivi și le-a introdus, una câte una, în fanta pentru numerar. A mai adăugat câteva monede de 25 de cenți, care îi aparțineau. A început să se panicheze când aparatul a părut că se blochează. Apoi s-a relaxat când biletul a ieșit prin fantă.

A ignorat automatele cu produse alimentare și s-a dus direct la teigheaua standului cu mâncare. A studiat meniul. Era flămând. Ar fi vrut toate chestiile din el. Asta urma să fie prima lui masă în calitate de cetățean independent și

simțea că merită să se răsfete pe cinste. Din câte-și amintea, localul avea aceeași ofertă ca un McDonald's. Trecuse ceva vreme de când nu mai mâncase fast-food. Mamei sale adoptive nu-i plăcea ca el să mănânce așa ceva. Sau nu-i plăcea să dea banii pe așa ceva. Nu era sigur care variantă era cea adevărată. Oricum ar fi fost, nu conta. Nu mai trebuia să-și mai bată capul cu preferințele ei. În schimb, trebuia să se gândească la rezerva lui de bani.

Până la urmă, Jed luase toți banii din rezerva mamei sale adoptive. Ajunsese la concluzia că ar fi fost illogic să procedeze altfel. Fie banii aceia i se cuveneau — așa că ar fi fost o prostie să mai lase ceva din ei —, fie îi fura, caz în care oricum se autocondamna. După ce și-a plătit biletul, a mai rămas cu 300 de dolari. Cazarea pentru noaptea aceea n-avea să fie o problemă. Și nici pentru următoarea. Pentru că avea să fie în autobuz. Urma să doarmă acolo. Nu avea de ales. Dar pentru joi noaptea va avea nevoie de un loc unde să stea. O cameră de hotel, poate, sau o pensiune cu mic-dejun. Alea probabil că erau scumpe. Pe drum va avea nevoie de mâncare și băutură. Și va avea nevoie de un mijloc de transport mai departe, vineri dimineață. Pe o distanță destul de lungă. Deocamdată nu era sigur ce formă avea să ia acel drum. Spera să găsească vreun șofer care să meargă în aceeași direcție și să-i plătească pentru călătorie. Dacă nu, trebuia să ia un taxi. Oricare variantă avea să-l coste. Probabil foarte mult. Așa că a hotărât să fie rațional. A comandat un hamburger cu cartofi prăjiți și o sticlă de apă pentru drum. A plătit cu 10 dolari din propriii lui bani. Și-a pus biletul de drum în buzunarul de la spate, iar restul de bani i-a băgat în celălalt buzunar. Și a așteptat să i se pregătească mâncarea.

Lui Jed i-a luat cinci minute să termine de mâncat. Următoarele douăzeci și le-a petrecut urmărind subtitrările care se derulau pe două televizoare cu sonorul oprit, fixate pe perete. Unul prezenta știrile. Celălalt era dedicat sportului. Niciunul dintre subiecte nu-l interesa cine știe ce. Voia doar să aibă ceva de făcut până cu o jumătate de oră înainte de plecarea autobuzului. S-a gândit că 30 de minute îi vor fi de-ajuns pentru a găsi locul de îmbarcare și a urca în autobuz suficient de devreme pentru a prinde un loc bun. Când a sosit timpul, și-a lăsat tava pe un raft din apropierea unui coș de gunoi plin până la refuz, după care a făcut o scurtă vizită la toaletă. În momentul în care a ieșit de-acolo, a văzut un tip care stătea lângă perete și făcea cu mâna. Jed l-a recunoscut.

Tipul stătuse în spatele lui la coadă la standul cu mâncare. Mâncase și el singur, la două mese mai încolo. Jed se pregătea să-și vadă de drum când și-a dat seama că tipul nu încerca să atragă atenția vreunei alte persoane. Îi făcea semn cu mâna chiar lui.

La început, a crezut că erau cam de aceeași vârstă, dar când tipul s-a apropiat a văzut clar că era mai mare decât el. Poate 20–21 de ani. Era slab, bronzat și avea o claie de păr blond ce părea impregnat de sare, ca al unui surfer.

— Salut, amice! a spus tipul și i-a întins mâna. În care țineta ceva. Un bilet de autobuz. Ți-a căzut.

Dar nu putea fi adevărat. Jed își pusese biletul cu atenție. Era sigur de asta. Și-a pipăit buzunarul pentru confirmare. Și inima i-a stat în loc. Buzunarul era gol. Biletul nu mai era acolo. A verificat și celălalt buzunar. Cu banii. Toți bănușii lui... erau încă acolo. Era în regulă. Nu era nicio problemă. Dar tot a trecut un moment până să poată respira din nou.

Blondul s-a uitat la biletul lui Jed.

— Route 1454? Fain. La fel ca mine.

— Mulțumesc că mi l-ai găsit, a spus Jed luând biletul cu mâna, tremurând. Nu-mi vine să cred că mi-a căzut.

— Nicio problemă. Uneori, se-ntâmplă chestii ciudate. Deci, mergi și tu la Dallas?

Jed a clătinat din cap.

— Am de luat o legătură acolo.

— Mergi mai departe?

— Da, a spus Jed, încuviințând. Jackson, Mississippi.

— Ai de mers ceva. În vizită la rude?

— N-am nicio rudă.

— Pe bune? Niciuna?

Jed s-a gândit la un răspuns sincer. Nu voia să mintă. Dar nici nu voia să intre în detalii. Nu cu un străin. Și nu atunci. Așa că a spus:

— Nu. Doar eu.

— N-ai părinți?

— Nu mi-am cunoscut niciodată tatăl. Maică-mea... are cancer.

— Asta-i nasol, omule. Nici frați sau surori? Unchi sau mătuși?

— Nu.

— Atunci, cine-o să te-ntâmpine când o să ajungi acolo unde te duci?

— Nimeni. De ce?

— Se pare că ai tras o mână proastă, omule, dacă ești singur pe lume. Îmi pare rău de asta.

Jed a ridicat din umeri.

— Te obișnuiești.

— Știi ceva? Hai să facem drumul ăsta împreună. Măcar până-n Texas. Să ne ținem companie unul altuia.

Jed a ridicat iar din umeri.

— Bine. Dacă vrei...

— E prima oară când mergi cu „ogarul“¹?

Jed a încuviințat.

Blondul și-a pus brațul pe după umărul lui Jed, l-a tras mai aproape și a coborât vocea până la șoaptă:

— Vreau să te întreb ceva. E foarte important, așa că fii atent. Geanta ta? Rucsacul ăla pe care-l ai la tine? Ai ceva valoros acolo? Un laptop? O tabletă? Un joc Nintendo?

— Nu. N-am nimic de genul ăsta.

— Asta e bine. Foarte bine. Drumul e riscant. Dar, în orice caz, să nu scapi niciodată rucsacul din ochi. Nu-l lăsa din mână. Nu-l lăsa pe șofer să ți-l pună în cală. Și când dormi, ține-ți un braț băgat printre curele. Ai înțeles?

— Da.

— Bun. Acum trebuie să merg să dau calu' la apă. Tu ia-o înainte. Treci de ușile alea și după aia fă la stânga. Până la capăt. Peronul 16. Ocupă două scaune. La mijlocul distanței dintre roți, dacă poți. Acolo e cel mai confortabil. Vin și eu într-un minut.

Jed a găsit autobuzul, a urcat, i-a arătat șoferului biletul și și-a croit drum pe culoarul dintre scaune. Mai mult de jumătate din locuri erau deja ocupate. Toți pasagerii erau mai în vârstă decât Jed. Unii cu trei sau patru ani. Alții cu 60 sau 70. Unii călătoreau singuri. Alții, în perechi. Erau și unii care călătoreau în grupuri. Mulți dintre ei aveau căștile puse. Unii aveau perne. Câțiva se înfășuraseră în păături. Cei mai mulți aveau lucruri cu care să-și omoare timpul, cum ar fi cărți, telefoane sau laptopuri. Jed s-a simțit dintr-odată teribil de nepregătit. Îi venea să se întoarcă. Să se dea jos din autobuz. Să alerge înapoi la locuința părinților săi adoptivi. Să se prefacă pur și simplu că nu încercase niciodată să plece. Să uite tot ce-i spusese mama lui biologică. În loc de asta, și-a impus să se oprească la prima pereche de scaune libere pe care le-a găsit. S-a târât până la cel de la geam. Și-a pus rucsacul în poală. L-a strâns la piept. Și s-a concentrat pe duduitorul motorului. Pe fâșâitul ventilației. Pe murmurul conversațiilor ce aveau loc în jurul lui. Pe mirosul de dezinfectant și de mâncare venit dinspre ceilalți. Și-a spus că totul va fi în regulă. Cu condiția să reușească să-și recapete stăpânirea de sine până când apărea blondul. N-avea niciun chef să se simtă și mai jenat decât era deja.

Cu două minute înainte de ora plecării, ușa din față a autobuzului s-a închis

cu un şuierat. Jed a dat să se ridice de pe scaun. Nu mult a lipsit să strige la șofer. Să-i spună că lipsea un pasager. Că trebuia să aștepte. Dar n-a scos niciun sunet. S-a oprit din mișcare și s-a lăsat să alunece din nou pe locul lui. Și a mutat rucsacul pe scaunul de lângă el. Drumul până la Dallas avea să dureze peste 36 de ore. Nici măcar nu știa cum îl chema pe blond. Nu era ca și cum ei doi s-ar fi cunoscut de-o viață. Era recunoscător că își primise biletul înapoi. Dar nici n-avea nevoie de o zi și jumătate de întrebări, păreri și sfaturi tâmpite băgate pe gât înainte să se mute în autobuzul următor. Era fericit să fie singur.

Până vineri, la 10 dimineața, în orice caz.

Dacă avea să mai fie singur și după aceea, era o cu totul altă întrebare.

¹ [Greyhound \(Ogarul cenușiu\) este o companie de transport public pe distanțe lungi din SUA. \(N.t.\)](#)

ZECE

Mecanismul broaștei a făcut clic și a zурuit. Ușa camerei lui Reacher s-a deschis. Un pătrat de lumină s-a întins pe covorul în culori țipătoare. Doi bărbați s-au furișat înăuntru. Ambii, în jur de 25 de ani. Ambii, cu pistoale în mână. Unul dintre ei a închis încet ușa. O clipă, au rămas nemișcați. Apoi au pornit către pat, care era doar pe jumătate vizibil. Lumina filtrată prin perdelele subțiri era palidă. Dar forma de sub pătură era înaltă. Era lată. Era ceea ce se așteptau să găsească.

Bărbații s-au despărțit, câte unul de fiecare parte a salteiei. Au înaintat spre capul patului. Noaptea era caldă, însă cuvertura era trasă până sus, peste perne. Tipul din apropierea ferestrei a ridicat din umeri și a împuns cu țeava pistolului ceea ce a presupus că era umărul lui Reacher.

Nicio reacție.

A mai încercat o dată. Mai tare.

— Hei, a spus. Trezește-te!

Lumina din tavan s-a aprins. Cei doi s-au întors cu fața spre intrare. L-au văzut pe Reacher în celălalt capăt al încăperii. Acesta a deschis ușa și a ieșit. După care s-a aruncat într-o parte și s-a lipit cu spatele de peretele exterior.

Indivizii au luat-o la fugă după el. În momentul în care piciorul primului dintre ei a atins podeaua din afara camerei, Reacher l-a izbit cu antebrațul în față, zdrobindu-i nasul. Capul i-a zburat în spate și individul s-a prăbușit înapoi prin cadrul ușii, lovindu-și amicul în piept și răsturnându-l. Reacher a luat de jos pistolul individului și l-a urmat în cameră.

Primul individ nu mai mișca. Al doilea se rostogolise pe o parte și se chinuia să-și recupereze pistolul scăpat în momentul căderii. Reacher l-a călcat pe

mână. Tipul a țipat și s-a făcut ghem. Reacher l-a apucat pe primul ins de braț și a închis ușa.

S-au auzit lovituri în peretele despărțitor. O voce de bărbat a strigat:

— Hei, camera 12. Mai ușor cu gălăgia!

Reacher a așteptat ca cel de-al doilea agresor să se liniștească și a spus:

— Ridică-te. Stai pe scaun, dacă vrei. Putem să vorbim ca niște oameni civilizați.

Tipul s-a tras înapoi împingându-se cu călcâiele și sprijinindu-se pe mâna teafără până a atins peretele cu umerii.

— Azi m-am întâlnit cu doi prieteni de-ai voștri, a spus Reacher. Aici, în oraș. Pe o alee. Unde sunt acum?

Tipul n-a răspuns.

— De ce a omorât unul dintre ei o femeie azi-dimineață? De ce a împins-o sub autobuz?

Tipul n-a răspuns.

Reacher s-a apropiat și a călcat pe cealaltă mână a individului. Acesta a țipat din nou, și mai tare, și s-a rostogolit pe cealaltă parte.

Alte bubuituri în perete. Vocea unui bărbat a strigat:

— Camera 12, liniște! Ultimul avertisment.

Reacher a așteptat ca individul să se destindă puțin din poziția ghemuită și a continuat:

— Cine vă plătește?

Tipul a clătinat din cap.

Reacher l-a călcat pe genunchiul drept. Tânărul a țipat, îndelung și tare.

— Eu pot s-o țin așa toată noaptea. Tu poți? Ceilalți doi. Unde sunt ceilalți doi?

— Au plecat din oraș, a spus tipul.

— Unde?

— Acasă. Winson, Mississippi.

— Voi de ce-ați rămas?

— Ni s-a spus să te găsim.

— De ce?

— Ca să aflăm ce știi.

— Despre ce?

Lumina filtrată prin perdele a trecut de la cenușiu monoton la un roșu-albastru pulsatoriu. Reacher s-a uitat pe fereastră. În parcare se vedeau două mașini de poliție. Una în fața camerei sale. Cealaltă, la capătul îndepărtat. Un polițist pornise deja spre recepție să discute cu tipul de acolo. Să verifice numerele și repartizarea clienților în camere. Și să obțină o cheie de acces. Niciunul dintre aceste lucruri n-avea să dureze prea mult. Reacher a calculat că mai avea cel mult 60 de secunde. L-a ridicat pe primul tip în picioare și l-a întors cu spatele spre ușă. L-a lovit cu pumnul în laterala capului și l-a lăsat să cadă din nou pe podea. Apoi l-a înșfăcat pe cel de-al doilea. L-a tras de la perete și l-a izbit cu ceafa de podea. L-a ciupit de lobul urechii ca să se asigure că era inconștient. L-a târât în față până când picioarele aproape că le atingeau pe cele ale tovarășului său. Erau așezați ca limbile unui ceas care arată aproape ora trei. Și-a șters amprente de pe pistolul primului individ și l-a aruncat pe podea. S-a dus în baie. A deschis fereastra. Și a ieșit.

Zona din spatele hotelului nu era promițătoare. O mică piscină și câteva șezlonguri din plastic, înconjurate de un gard șubred de lemn, înalt de aproape 2 metri și jumătate. Vechi. Nici vorbă să-i susțină greutatea. Singura

cale de ieșire era prin recepție și, dintr-o clipă într-alta, doi polițiști aveau să-și facă apariția din celălalt capăt. Doi din față. Doi din spate. Era procedura standard în astfel de situații. Era prins într-o capcană. Și nu avea unde să se ascundă. În orice caz, nu la nivelul solului.

Reacher s-a întors la fereastra de la baie și a pus un picior pe pervaz. S-a împins în sus și s-a prins de marginea acoperișului. S-a tras cu brațele. S-a târât peste margine. S-a rostogolit spre centru. Și s-a întins acolo, rămânând complet nemișcat. A auzit pași din ambele părți ale clădiri. Erau aproape. Cei din partea din față s-au oprit. Cineva a bătut la ușă.

— Departamentul de poliție Gerrardsville. Deschide!

Polițiștii din spatele clădirii cotrobăiau pe lângă mobilierul piscinei. Unul dintre ei a luat un scaun și l-a așezat lângă gard. S-a urcat pe el și s-a uitat pe partea cealaltă, luminând cu lanterna până departe. După care a sărit jos și a strigat:

— Nu-i nimeni.

Reacher a auzit zgomotul scos de broască, urmat de o bufnitură când ușa camerei sale s-a lovit de unul dintre călcâiele tipului inconștient. A urmat o pauză, ușa s-a închis, apoi a auzit vocea polițaiului prin geamul de la baie. Vorbea în stația radio:

— Avem doi suspecți de sex masculin, inconștienți. Două pistoale găsite la locul faptei.

O a doua voce a spus:

— S-ar părea că s-au luat la bătaie din cine știe ce motiv. S-au bătut zdravăn. Nu au acte de identitate. Nu miroase a băătură. Trimiteți imediat o ambulanță.

Prima voce s-a auzit din nou, mai liniștită:

— Pot să-și petreacă noaptea la spital. Detectivul îi va putea interoga mâine-dimineață, dacă vrea. Ar fi mai bine să sigilăm locul, pentru orice

eventualitate.

De pe acoperișul pe care era întins, Reacher a urmărit sosirea ambulanței. Doi paramedici i-au scos pe cei doi indivizi pe tărgi cu roțile, i-au urcat în vehicul și au plecat. Polițiștii s-au cărat și ei câteva minute mai târziu. Reacher a rămas pe loc încă o oră, până când s-a asigurat că nu mai erau polițiști rămași prin preajmă și nici clienți curioși ai hotelului care să spioneze. Apoi a coborât și s-a îndreptat spre recepție. Un cuplu tocmai pleca, când a intrat. Păreau tineri. Roșii la față. Fericiți. Și puțin stânjeniți.

La recepție era același tip, îmbrăcat cu aceleași haine ridicole și arătând la fel de bolnăvicios și subnutrit. Când l-a văzut pe Reacher, a spus:

— Ești OK?

— Da, de ce?

— Polițiștii ți-au dat drumul deja?

— Păi nici nu m-au reținut. Am ieșit să mă plimb. Când m-am întors, am găsit ușa sigilată cu banda galbenă a poliției. Care-i faza?

— N-a fost vina mea. Au venit doi inși. M-au obligat să le dau un paspartu.

— Dar înainte de asta ai sunat la 911.

— Cred că tipul de la camera 11 a sunat. E un nemernic.

— Ți-am spus că nu vreau vecini.

Recepționarul a scos o bancnotă de 20 de dolari din buzunar și i-a dat-o lui Reacher.

— Vine aici mereu. Cu iubita lui. Și ea e o nemernică. Aia-i camera lui preferată. A insistat. Scuză-mă.

Reacher i-a dat banii înapoi.

— Dă-mi altă cameră. Fără vecini. Și de data asta nu accept nicio scuză.

UNSPREZECE

Găsește-ți un job care să-ți placă și n-o să muncești nicio zi în viață.

Asta îi spusese tatăl său cu ani în urmă lui Lev Emerson, pe când mai era încă în liceu. Nu era un concept original. Nu era rezultatul unei noi gândiri revoluționare. Dar, cu toate acestea, sfatul era sănătos. Bătrânul domn Emerson îl urmărise și el. Murise fericit la 74 de ani, la bancul său de lucru, după o viață întreagă petrecută făcând pălării de damă în colțul unui mic atelier din Brooklyn. Lev Emerson s-a ghidat după același principiu. Cu la fel de mult entuziasm. Deși l-a condus pe un drum pe care tatăl lui nu l-ar fi putut anticipa niciodată.

În aparență, Lev Emerson deținea și conducea o firmă de articole pentru paza contra incendiilor, aflată în două depozite anonime, situate în partea de sud a orașului Chicago. Era o corporație legală. Se bucura de o reputație bună în statul Illinois. Avea un statut. Avea acționari. Directori executivi. Angajați. Relații comerciale cu tot felul de furnizori de branduri renumite. Avea o mulțime de clienți, majoritatea dintre ei mulțumiți. Plătea taxe și impozite. Sponsoriza o echipă locală de softball juniori. Și îi asigura o acoperire pentru alte materiale pe care Emerson le primea din câteva surse mai puțin cunoscute.

Cea mai mare parte a venitului declarat al corporației provenea de la instalațiile de aspersoare și sistemele de alarmă. În Chicagoland, nu era niciodată penurie de sedii de firmă și clădiri de locuințe, precum și de birouri și spații industriale. În mod constant se ridicau altele noi. Iar cele vechi erau în permanentă recondiționate. Profiturile erau grase, pentru o firmă precum cea a lui Emerson. Și nu-i strica deloc că regulile și regulamentele se schimbau atât de des. Ceva care într-un an corespundea legislației, în anul următor putea fi considerat periculos. Și tot așa după încă vreo doi ani. Erau servite interesele ascunse. Așa mergeau lucrurile dintotdeauna în Orașul Vânturilor. Buzunarele se umpleau. Companiile aveau de lucru. Și erau

multe. Inclusiv cea a lui Emerson. Clienții corporativi erau pâinea și untul. Dar asta nu însemna că le întorcea spatele celor mai mărunți. Emerson insista să le ofere o gamă completă de servicii și proprietarilor de case preocupați de măsurile de siguranță. Asta îl ajuta să-și extindă baza de clienți, un lucru bun din perspectiva afacerii. Iar fluxul permanent de automobile combi și dubițe care traversa parcare a firmei întărea impresia de normalitate banală. Ceea ce era bine și dintr-un alt motiv.

Cu toate că deasupra ușii era scris numele lui Emerson, el n-avea nicio legătură cu partea banală și normală a afacerii. Pentru asta angajase oameni care știau ce trebuia făcut. Oameni în care puteai avea încredere că nu-și vor băga mâna prin registre. Și i-a lăsat să se descurce. În parte, pentru că se pricepea să delege sarcinile. În parte, pentru că nu-l interesau câtuși de puțin aspersoarele, alarmele sau orice alte chestii care ajutau la prevenirea incendiilor. Dar mai ales pentru că timpul lui era complet ocupat de altceva. Avea de condus o operațiune paralelă.

Lucrul pe care îi plăcea să-l facă.

Treburile de care se ocupa Emerson personal intrau în două categorii. Cele care arătau ca niște accidente. Și cele care nu arătau. Cea pe care tocmai o încheia nu avea să arate a accident. Asta era al naibii de sigur. Avea să fie o ispravă de toată frumusețea. Inconfundabil de deliberată. Imposibil de pus pe seama lui Emerson. Sau a clientului său. Cu o semnificație lipsită de orice ambiguitate. Și cu o semnătură distinctă și unică. În felul acesta, dacă destinatarul era îndeajuns de prost sau de mărginit, mesajul putea fi repetat și legătura ar deveni și mai clară.

Emerson știa că ar fi fost o exagerare să afirme că termina treaba. În esență, lucrarea era finalizată. El nu mai trebuia și nici nu mai putea să facă nimic. Prezența lui continuă nu ar fi afectat în niciun fel rezultatul. Ar fi putut să se afle la sute de kilometri distanță și n-ar fi contat. Patru dintre oamenii săi erau deja departe. Se întorceau la bază, conducând două dube albe, cât se poate de anonime, pregătindu-se să curețe echipamentul și să facă aprovizionarea pentru următorul proiect. Ar fi putut să plece cu ei. Așa ar fi fost prudent să procedeze. Dar a rămas. Pentru că voia să vadă. Simțea nevoia să vadă.

La naiba cu prudența.

Lucrul pe care îi plăcea să-l facă.

Emerson se afla pe podul Talmadge Memorial din Georgia, la aproape 60 de metri deasupra râului Savannah și la jumătatea distanței dintre partea continentală și insula Hutchinson. Fâșia de pământ care separa canalul navigabil dintre statele Georgia și Carolina de Sud. Stătea pe loc, nu conducea. Rezemat cu antebrațele de marginea zidului lateral de beton din partea de vest. Graeber, mâna lui dreaptă, se afla alături, rezemat și el de zid. Avea exact aceeași postură, doar că era puțin mai scund. Puțin mai tânăr. Și ceva mai puțin obsedat.

Accesul pietonilor pe pod nu era încurajat. Nu existau trotuare. Nici piste pentru biciclete. Dar încă din faza de proiectare arhitectii fuseseră preocupați de eventualitatea ca vehiculele să se defecteze sau să se ciocnească unele de altele. Orașul nu-și putea permite ca o arteră de circulație importantă să rămână blocată. Nici măcar pentru scurt timp. Indiferent de direcție. Așa încât prevăzuseră acostamente generoase. Câte unul pe fiecare parte. Supradimensionate în mod deliberat, ca să poată menține fluența traficului în situații de urgență. Și neintenționat de late pentru ca persoanele suficient de motivate să se poată plimba, alerga sau merge cu bicicleta în restul timpului. Și, printr-o coincidență, perfecte pentru ca doi indivizi străini de oraș să poată sta acolo ca să admire priveliștea de la acea oră târzie de seară.

Dacă Emerson ar fi fost un turist obișnuit, ar fi privit în cealaltă direcție. În spatele lui. Spre vechiul oraș. Spre piețele pline de verdeață, străzile pietruite, casele ca din turtă-dulce și clădirile cu cupole ale primăriei. O parte bogată în istorie, învăluită într-o lumină aurie și reflectată de apele clipocitoare ale râului. Dar pe Emerson nu-l interesa câtuși de puțin turismul. Nu dădea doi bani pe rădăcinile coloniale ale orașului sau în ce măsură semăna aspectul așezării cu planurile inițiale ale fondatorilor. El se concentra pe secțiunea industrială. Mai exact, pe zona portuară din fața lui. O învălmășeală de tancuri de gaz lichefiat, amenajări pentru containere și depozite împrăștiate pe malul vestic al râului. Atenția lui era îndreptată asupra unei anumite clădiri. O unitate de depozitare. Una mare, cu pereții și acoperișul din metal

alb.

Emerson știa că, în afară de un birou rudimentar încropit într-un colț, clădirea nu avea pereți interiori. Mai știa că în cea mai mare parte era plină de lăzi de lemn sigilate. I se spusese că acestea conțineau păpuși pentru copii, importate din China fără documente corespunzătoare. Partea cu documentele a crezut-o. Dar și-a dat seama că ultimul lucru pe care l-ar fi putut găsi în lăzi ar fi fost niște păpuși pentru copii. Din China sau de altundeva. Dar nu-i păsa. Primise o analiză chimică detaliată a presupuselor componente pentru păpuși și o ladă-eșantion gata ambalată, identică cu cele din unitate, pentru a o testa. Ceea ce a și făcut. Cu meticulozitate. Deși nu s-a uitat în interior. Nu era genul care să-și asume riscuri inutile. Unele lucruri e bine să rămână neștiute.

Cunoștințele lui Emerson despre clădire și conținutul ei nu erau doar teoretice. Ultimele două zile fuseseră dedicate unor observații atente. Mai întâi, pentru evaluarea măsurilor de siguranță. Apoi, ca să se asigure că locul era neocupat, așa cum se stipulasese. Primul era un lucru practic. Al doilea ținea de afaceri. Dacă numărul de cadavre creștea, creștea și prețul lui. Era un principiu de bază. Nu lua parte la joc pentru bani, dar era cel mai bun, iar lucrul ăsta trebuia recunoscut. Așa era cinstit. În plus, avea o soție acasă. Și un fiu. Băiatul trecuse de 20 de ani, dar încă era o povară din punct de vedere financiar. Emerson mai avea tot felul de cheltuieli de care trebuia să se îngrijească. Mașini. Mâncare. Haine. Facturi medicale. Peste un sfert de milion de dolari doar în ultimul an. Și într-o zi, curând, vor trebui plătite și taxe de colegiu. Dacă puștiul reușea să-și facă puțină ordine în creier. Viața nu era ieftină pentru Lev Emerson.

După 48 de ore, Emerson a conchis că nu exista niciun motiv pentru a anula operațiunea și nici pentru a cere mai mulți bani, așa că în dimineața aceea, înainte de răsărit, a început faza de implementare. Mai întâi, au fost dezactivate alarmele. Cele pentru intruși, fum și temperatură. Aspersoarele au fost scoase din funcțiune. Echipamentele necesare au fost duse înăuntru. La fel și substanțele chimice, special formulate pentru această misiune și ambalate în containere speciale. Cablurile au fost desfășurate. Au fost instalate mecanismele de control. S-au făcut măsurători. S-au efectuat calcule. S-au făcut predicții privind fluxul de aer și creșterea temperaturii. Au fost făcute găuri în poziții strategice, în pereți și în acoperiș. Lăzile au fost

mutate pentru a se optimiza circulația aerului. Calculele au fost repetate. Au fost verificate și răsverificate. S-au făcut alte reglaje. Și, în sfârșit, când Emerson a fost mulțumit, locul a fost evacuat. Creația lui a fost setată, amorsată și activată. Ușile au fost închise și încuiate pentru ultima oară. Furgonetele au plecat. Emerson și Graeber și-au luat de mâncare și s-au pregătit de spectacol.

Lucrul pe care îi plăcea să-l facă.

Graeber l-a împuns pe Emerson în braț. Primul fuior de fum se încolăcea deja în aer. Se înălța șovăielnic printr-una dintre noile găuri din acoperișul depozitului. Încă delicat. Palid. Nesubstanțial. Un indiciu despre ceea ce se pregătea. O promisiune. Emerson a simțit o tresărire în piept. Ca un meloman care aude primele note suave ale simfoniei sale preferate. Anticiparea era intensă. Aproape prea greu de îndurat. Fumul s-a îngroșat. S-a închis la culoare. A început să se răsucescă, să se încolăcească și să danseze. Urca tot mai repede, se răspândea și...

Telefonul lui Emerson a sunat. Ceea ce n-ar fi trebuit să se întâmple. L-a scos din buzunar și s-a uitat furios la ecran. Era sunat de acasă. Adică, de nevastă-sa. Care ar fi trebuit să știe că așa ceva nu se făcea. Îi schițase orarul, la fel cum proceda întotdeauna. Fusesse foarte clar. Iar ea știa că nu trebuia să-l întrerupă pe finalul unei acțiuni. Așa că a apăsă nervos pe butonul de respingere a apelului. A pus telefonul la loc în buzunar. Și-a întors din nou privirea către depozit, din care fumul ieșea acum prin cinci guri de ventilație. A încercat să-și controleze respirația. Și a așteptat flăcările.

După 30 de secunde, a sunat telefonul lui Graeber. Acesta s-a uitat la display, apoi s-a dus ceva mai încolo și a răspuns. A vorbit mai mult de 5 minute. Când s-a întors lângă Emerson, era palid la față. Mâinile îi tremurau. Însă Emerson n-a băgat de seamă. Avea ochi numai pentru infern. Între timp, acoperișul depozitului dispăruse. Pereții cedaseră și se deformaseră. Flăcările se învâртеbeau și torturau cerul. Vidul întunecat se transformase într-o explozie de culori strălucitoare, ca o masă fluidă și însuflețită. Mașinile de pompieri se apropiau în mare viteză. Un întreg convoi. Cel puțin șase. Își foloseau luminile și sirenele. Emerson a zâmbit. N-ar fi trebuit să plece din

cazarmă. Erau inutile. Neputincioase. Aveau mai multe șanse să stingă soarele decât să anihileze roadele muncii sale. În orice caz nu în următoarele ore.

Graeber a ridicat mâna. A întins-o încet, ca și cum ar fi împins un obiect greu și invizibil. A atins brațul lui Emerson. L-a apucat de mânecă. A tras de ea ușor, cu precauție.

Emerson l-a ignorat.

Graeber a tras din nou, mai tare.

— Șefu', trebuie să suni acasă.

— Mai târziu, a răspuns Emerson, fără să se întoarcă.

— Nu, a spus Graeber. Acum. Îmi cer scuze. Dar crede-mă. E urgent.

— Ce e urgent?

— E vorba de Kyle. Băiatul tău.

— Ce-a mai făcut acum?

— Șefu', îmi pare tare rău. Kyle e mort. A murit acum o oră.

DOISPREZECE

Autobuzul Greyhound era însuflețit de sunete.

Pneurile groase vibrau pe asfalt și dupăiau pe fiecare crăpătură sau groapă. Sistemul de ventilație murmură și suspina. Ritmuri de bas contradictorii evadau din căștile audio purtate de unii dintre pasageri. Câțiva tineri râdeau zgomotos la spectacolele pe care le urmăreau pe tablete sau telefoane. Unii dintre cei mai în vârstă discutau. Un cuplu se certa. Alții sforăiau, mârâiau și gemeau. În mod normal, o hărmălaie neobișnuită ca aceasta l-ar fi ținut treaz pe Jed Starmer. Lui îi plăcea ca noaptea să fie liniște, în afară de obișnuitele sirene și de zgomotul de fond al traficului care pătrundeau prin fereastra dormitorului său. Dar nebunia din ultimele câteva zile își luase tributul. Dispariția ei subită, combinată cu întunericul și cu mișcarea blândă de legănare l-au tras în adâncurile somnului. Strânsoarea lui era atât de puternică, încât a avut nevoie de câteva minute ca să revină la suprafață după ce șoferul a aprins luminile puternice din interior. Între timp, autobuzul se oprise, aliniat lângă unul identic, iar restul pasagerilor se ridicaseră în picioare și se întindeau, își făceau de lucru cu bagajele sau se foiau încoace și încolo pe culoar.

Jed își trăsesese rucsacul în poală la un moment dat, după ce autobuzul plecase din stația anterioară, din Blythe, California. Stătea aplecat deasupra lui, cu capul sprijinit de partea de sus, ținându-l în brațe ca pe un ursuleț de pluș uriaș. S-a îndreptat și a pus rucsacul pe scaunul de lângă el, nevrând să arate ca un copil mic. Apoi a aruncat o privire pe geam. În depărtare, pe o latură a clădirii autogării, a văzut un semn. Înfățișa siluete de munți și cactuși caricaturali și scria: Bine ați venit în Phoenix, Arizona, în engleză și spaniolă. S-a uitat la ceas. Era 2:10 minute. Orele timpurii ale dimineții de miercuri. Ceea ce însemna că ajunseseră cu 10 minute mai devreme decât era programat. Oprirea avea să se prelungească la o oră și jumătate. Era singura pauză semnificativă pe care o aveau înainte de El Paso, Texas, unde urmau să ajungă abia după ora prânzului. Jed s-a gândit să coboare o vreme din

autobuz. Să găsească ceva de mâncare. Să-și mai întindă picioarele. Însă până la urmă s-a hotărât să n-o facă. Îi mai rămăseseră doar 300 de dolari. Îl așteptau cheltuieli mari. Și își simțea tot corpul secătuit. Se îndoia că ar fi fost în stare să se ridice de pe scaun. Așa că a rămas pe loc. S-a lăsat pe spate. A închis ochii. Și a avut grijă să nu-și mai țină rucsacul în brațe.

Nu voia să arate ca un copil.

În Los Angeles, mama adoptivă a lui Jed nu dormise.

Se dusesse la culcare la ora ei obișnuită, dar era prea furioasă ca să se poată liniști. Prea furioasă și prea concentrată să audă pașii furișați ai lui Jed. S-a gândit că era plecat în oraș, să chefuiască cu amicii lui. Sau, mai rău, cu o fată. Trebuie să-și fi închipuit că putea să încalce stingerea și să facă cine știe ce chestii imorale fără să bage nimeni de seamă. Că putea să se strecoare în casă pe furiș, în toiul nopții, și să se comporte ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Ei bine, se înșela.

Avea de gând să-i arate exact cât de mult se înșela.

A petrecut ore întregi stând nemișcată și compunând predici în minte. Repetând dojenile pe care urma să i le adreseze. Admonestările. Pedepsele. Când a sunat ceasul dimineată, era complet epuizată de tot acest proces de gândire. Până atunci, timpul și oboseala îi transformaseră mânia în îngrijorare. Jed tot nu se întorsese. Nu-i stătea în fire să lipsească toată noaptea. A început să se gândească să sune la spitalele din zonă. Sau poate la poliție. Apoi îngrijorarea s-a preschimbat în teamă în toată regula. S-a dus să se îmbrace și a constatat dispariția fondului de rezervă. Dar bancnotele de 20 de dolari nu dispar pur și simplu. Trebuie să fi fost luate. A verificat și șifonierul lui Jed. Unele dintre hainele lui lipseau. O alegere ciudată, care nu coincidea cu ceea ce și-ar fi luat ea dacă ar fi plecat la drum, dar categoric lipseau lucruri. Și, colac peste pupăză, când s-a uitat în baie, a văzut că dispăruse și periuța de dinți a lui Jed.

Jed fugise cu banii ei. Nu exista o altă explicație. Răsfățatul ăla nerecunoscător și hoțoman.

Mama adoptivă a lui Jed a renunțat să se mai pregătească pentru muncă. A luat telefonul, și-a sunat șeful și l-a anunțat că era prea bolnavă în ziua aceea ca să ajungă la muncă. Apoi a sunat la 911 și a avut o conversație de cu totul alt tip.

Jed încercase cu disperare să nu încalce legea. Ca să evite să intre în vizorul poliției. Nu i-a trecut prin minte că existau și alte motive pentru ca acel lucru să se întâmple. Fusese prea concentrat să-și îndeplinească noul său obiectiv. Să înceapă o nouă viață.

* * *

Nici Lev Emerson nu dormise prea mult în noaptea aceea.

Petrecuse 14 ore în mașină cu Graeber, gonind spre nord din Georgia, trecând prin Tennessee, Kentucky și Indiana, tăind apoi colțul statului Illinois ca să ajungă la periferia metropolei Chicago. Au condus pe rând, ceea ce a fost bine pentru siguranță. Dar nu a fost bine pentru starea de spirit a lui Emerson. Și-a sunat soția când încă se afla pe podul peste Savannah, urmărind incendiul pe care-l declanșase. Vocea ei părea distantă și mecanică, la fel ca vocea unui mort în vis. I-a povestit despre Kyle. Fiul lor. Reabilitarea lui mersese atât de bine. Până când, dintr-odată, n-a mai mers. În după-amiaza acelei zile. Pur și simplu, organismul lui a încetat să mai funcționeze. Mai întâi, ficatul, desigur. Apoi celelalte sisteme, pe rând. O cascadă de insuficiențe catastrofale. L-a sunat imediat pe doctor, dar era deja prea târziu. Nu s-a mai putut face nimic. Kyle s-a ofilit, s-a micșorat și a alunecat din viață chiar în fața ei. N-a putut să facă nimic ca să-l oprească.

Kyle avea doar 22 de ani. Nu era drept. Nu după tot ce făcuseră ca să-l ajute. Nu după tot bănetul pe care-l cheltuiseră.

În timp ce se afla la volan, Emerson avea alte lucruri la care să se concentreze. Să nu se ciocnească cu alte mașini. Să nu fie tras pe dreapta când acul vitezometrului trecea de 190 de kilometri pe oră. Rezolvarea unor astfel de probleme i-ar fi provocat întârzieri serioase. Dar când conducea Graeber, îi era mult mai greu să-și controleze emoțiile. Cuvintele soției sale îi răsunau în cap. Iar în spatele lor se înghesuiau amintiri cu băiatul. Împreună cu regrete. Atât de multe regrete. Și atât de multă groază să dea ochii cu scena care știa că-l aștepta acasă.

Mașina lui Graeber era parcată în garajul lui Emerson. O lăsase acolo când plecaseră spre Georgia. Emerson condusesse pe ultima porțiune de drum, așa că a acționat telecomanda, a așteptat ca ușa să se ridice și a intrat lângă cealaltă mașină. Graeber a întins mâna să deschidă portiera, dar înainte de a coborî s-a întors către șeful lui:

— Ce vrei să facem noi?

Emerson s-a gândit un moment. La lucrurile pe care va trebui să le rezolve când va intra în casă. La cât timp îi vor lua. Apoi a spus:

— Sună-l pe Șevcenko. Ne e dator până la cer. Spune-i că avem nevoie de un avion. Azi. Și poate de un elicopter mâine sau poimâine. Pe urmă, ne întâlnim la depozit. În două ore. Cheamă-i și pe ceilalți. Și pregătește-ți un bagaj.

— Unde mergem?

— Să-i găsim pe cei care au vândut chestia aia care mi-a omorât băiatul.

TREISPREZECE

Jack Reacher a dormit iepurește în noua cameră. S-a trezit la 9 dimineața. A făcut duș. S-a îmbrăcat. Și tocmai își plia periuța de dinți, gata să plece, când a auzit bătăi puternice în ușă.

— Jack Reacher? Sunt detectivul Harewood, Departamentul de Poliție Gerrardsville. Ești în cameră? Trebuie să vorbim.

Reacher a deschis ușa și l-a lăsat pe detectiv să intre. Harewood a aruncat o privire în jur. A așteptat ca Reacher să se așeze pe pat și apoi a luat și el loc pe singurul fotoliu. Era o chestie pufoasă, turcoaz, cu un braț slăbit, deloc comod. Harewood s-a foit în zadar un moment, căutându-și o poziție mai confortabilă, apoi a pus pe podea dosarul cu care venise.

— Ar fi bine să-ți iei un telefon mobil, a spus el.

— De ce? a întrebat Reacher.

— Ca să te poată suna oamenii.

— Care oameni?

— Eu, de exemplu.

— Faci asta des?

După o scurtă ezitare, Harewood a răspuns:

— Nu. Dar nu asta-i ideea. Ești greu de găsit. Ar fi fost mai simplu dacă te-aș fi putut suna. Să te întreb unde ești.

— Dar m-ai găsit.

— Până la urmă, da. Am sunat la toate hotelurile din oraș și am întrebat dacă au înregistrat pe cineva cu numele Reacher. Bineînțeles că toți au spus că nu. Așa că mi-am zis că folosești un nume de împrumut. Mi-am amintit că mi-ai spus că ai venit în oraș ca să vezi expoziția despre Pea Ridge. Așa că am sunat din nou la hoteluri și am întrebat de un client pe nume Samuel Curtis. Generalul victorios în acea bătălie. Și iată-te!

— Sunt impresionat. Ar trebui să te faci detectiv.

Harewood a zâmbit, dar fără urmă de umor.

— Apropo de asta. E motivul pentru care am vrut să vorbesc cu tine. Am vrut să-ți spun că, până la urmă, cazul cu femeia omorâtă de autobuz a fost închis.

Reacher s-a gândit la cei doi indivizi pe care-i văzuse transportați cu tărgile noaptea trecută. Nu erau deloc într-o stare bună. Poate că bătaia pe care o încasaseră îi convinsese să fie deschiși la încheierea unei înțelegeri.

— I-ați prins pe făptași? a întrebat el.

— S-a decis că a fost o sinucidere.

Reacher n-a spus nimic.

Harewood a închis ochii și a clătinat din cap.

— Uite, știu ce mi-ai spus. Despre tipul cu hanorac. Cum a împins-o pe femeie. Te cred. Dar s-a ivit o problemă. A apărut un alt martor. Jură că a văzut-o pe femeie aruncându-se intenționat în fața autobuzului.

— Se înșală.

— Eu te cred. Dar individul ăsta? E un om... respectabil.

— Și eu nu sunt?

— N-am spus asta. Locotenentul meu...

— Acest martor se înșală. Sau minte. Poate că e implicat în povestea asta.

Sau poate că a fost plătit.

Harewood a negat.

— E un cetățean serios. Toată viața și-a trăit-o aici, în oraș. Are casă. Soție. Serviciu. Nu frecventează jocurile de noroc. Nu bea și nu se droghează. Nu are datorii. Nici măcar o amendă pentru parcare interzisă n-a primit vreodată.

— Atunci, alți martori? Pasagerii din autobuz. Cineva trebuie să fi văzut ceva.

— O pasageră crede că a văzut-o pe femeie sărind. Dar nu purta ochelari, așa că declarația ei nu ne ajută prea mult. Iar un alt pasager te-a văzut pe tine. Fugind de la locul faptei. Și asta-i motivul pentru care locotenentul meu...

— S-a găsit vreun bilet, ceva?

Harewood a ezitat o secundă, apoi a spus:

— A lăsat unul acasă la ea. În Mississippi. Pe masa din bucătărie. Am primit amprente de la medicul legist, am identificat-o și i-am rugat pe cei de la poliția din localitate să-i verifice casa. L-au găsit imediat.

— E bătut la mașină?

— Nu, e scris de mână. Și semnat. Nimic suspect aici.

— Ce te face să crezi că e autentic?

Harewood a luat dosarul de jos, a scos două foi de hârtie și i le-a dat lui Reacher.

— Primul document este cea mai recentă cerere de angajare a femeii. Compania la care lucrează — lucra — le cere tuturor candidaților să completeze aceste formulare de mână. Se pare că asta scoate la lumină tot felul de chestii ascunse despre personalitatea solicitanților. Îi ajută să-i depisteze pe sociopați și pe alți indivizi indezirabili. Al doilea este biletul.

Reacher a început cu cererea de angajare. Nu avea prea multă experiență cu

documentele de angajare, dar ceea ce a citit i s-a părut banal și plin de generalități. Prima casetă era intitulată: Vă rugăm să specificați motivele pentru care doriți acest post. Scrisul Angelei era mare și rotunjit, ușor copilăresc. Afirma că voia să ajute oameni. Și că dorea să-și valorifice deprinderile pe care și le dezvoltase la locurile de muncă anterioare. Să contribuie la dezvoltarea comunității în general. Nu era nimic care să sugereze că ar fi fost un candidat demn de remarcat. Sau că își dorea să lucreze într-o închisoare. Ar fi putut foarte bine să fie o cerere de angajare ca paznic de câini. Sau la un magazin de dulciuri.

Al doilea document nu avea niciun fel de structură. Nu existau întrebări la care să răspundă sau informații pe care să le furnizeze. Își începuse viața ca o banală foaie de hârtie albă. De genul celor care se folosesc în imprimantele și copiatoarele din locuințele și birourile de pe tot cuprinsul țării. În întreaga lume. Produse cu milioanele în fabrici gigantice. Folosite, îndosariate și uitate. Sau aruncate. Ori tocate. Doar că aceasta n-a sfârșit ca o foaie obișnuită. Ca un obiect banal. Cuvintele începeau cam de la o optime din înălțime în jos până aproape de margine. Dacă citești asta, îmi pare rău, dar înseamnă că sunt moartă...

Reacher a comparat cele două mostre. Felul în care erau desenate literele. Mărimea, forma și spațierea. Punctuația. Frazarea. A luat în calcul și trecerea timpului. Efectul stresului. Nu era expert, dar a trebuit să admită că arătau ca fiind opera aceleiași persoane. A băgat biletul sub formularul de cerere, ca să nu mai fie nevoit să se uite la el, i-a dat ambele hârtii lui Harewood și a spus:

— În regulă. Motivul?

— O problemă amoroasă care s-a sfârșit rău.

— Cum ți-ai dat seama?

— Angela era administrator asistent la o închisoare. Când am notificat departamentul de poliție local, cei de acolo au luat legătura cu locul ei de muncă. E o companie privată. Au dreptul să monitorizeze e-mailurile personale ale angajaților. O chestiune ce ține de securitate, inclusă în contractele lor. Cei mai mulți angajați nu știu de existența clauzei. Ori au uitat de ea. Așa că tipul care se ocupă de IT i-a verificat contul. Procedura

standard în eventualitatea unei morți subite. A găsit un șir de mesaje care se întindeau înapoi pe parcursul câtorva săptămâni. În mod evident, Angela a vrut să reaprindă o flacără mai veche. Cu un fost iubit care locuia aproape de aici. Un tip pe nume Roth. Au stabilit o întâlnire pentru marți. Adică, ieri. În ultimul ei e-mail, a lăsat să se înțeleagă că, dacă lucrurile nu mergeau, nu voia să mai trăiască. Puțin cam pasiv-agresiv, dacă mă întrebi pe mine.

— Locuia aproape de aici?

— Ce?

— Ai spus că iubitul locuia.

— Roth a decedat, a spus Harewood, încuviințând. A suferit un atac de cord.

— Când?

— Luni seară. Târziu. Probabil pe la miezul nopții.

— Deci nenișorul ăsta, Roth, moare cu mai puțin de 12 ore înainte ca Angela să fie ucisă. Și tu chiar consideri că asta e o coincidență?

Harewood a ridicat din umeri.

— Cine-a găsit cadavrul? a întrebat Reacher.

— Fosta lui soție.

— Unde?

— La el în casă. Ieri-dimineață. Era un tip solid. Bine clădit. Nu gras. Avea aparate de sport acasă. Tocmai făcuse niște exerciții. Lucru pe care-l făcea în mod regulat. Și deodată, bang! Sfârșit de joc. Pur și simplu.

— Steroizi? Sau chestiile care-s acum la modă?

— Nu există niciun indiciu că ar fi luat așa ceva.

— De ce se dusesse fosta soție la el acasă?

— Pentru micul-dejun.

— E normal așa ceva?

— Se pare că, în cazul lor, era normal.

— Cum a intrat în casă?

— Are o cheie.

— Pare o chestie intimă.

— Cred că da.

— Poate că fosta încerca să-l aducă din nou în peisaj. Și a aflat de această reuniune. A lovit-o gelozia.

Harewood a clătinat din cap.

— Nu cred. Erau divorțați de zece ani. După ce s-au despărțit, ea s-a mutat în apartamentul de alături. Vecinii au declarat că se înțelegeau de parcă ar fi fost frați. Scânteia care o fi fost între ei se stinsese cu ani în urmă. N-au avut resentimente.

— Roth a mai avut și alte relații?

Harewood a ridicat din umeri.

— Fosta știa de relația lui cu Angela? a întrebat Reacher.

— N-am întrebat-o despre asta. N-aveam niciun motiv s-o facem. Cadavrul lui Roth a fost găsit înainte ca Angela să fie ucisă. Până s-o scoatem de sub autobuzul ăla, nu știam nimic despre ea.

— Deci, fosta n-a confirmat întâlnirea celor doi.

— Nu. Asta nu înseamnă că nu știa despre ea. Dar deja am verificat asta pe altă cale.

Harewood a răsfoit dosarul, a scos o altă foaie de hârtie și a pus-o pe marginea patului. Reacher nu era familiarizat cu formatul, dar a bănuț că era un transcript al e-mailurilor pe care oamenii de la departamentul IT al companiei Minerva îl puseseră la dispoziția poliției. Era cu siguranță alcătuit din schimbul de mesaje dintre doi oameni. A presupus că era vorba despre Angela și Roth, dar numele nu apăreau acolo într-un fel pe care să-l poată descifra. Erau doar grupuri de litere și numere cu semne @ la mijloc și .com la final. În stânga, erau linii verticale care începeau din partea de sus a fiecărui mesaj separat și se prelungeau până jos, la finalul ultimului mesaj. Fiecare linie succesivă era decalată cu câte un spațiu spre dreapta, astfel încât mesajul cel mai de jos era înghesuit pe mai puțin de jumătate din lățimea paginii. Era cel mai vechi, de la Angela. Femeia încerca marea cu degetul, în legătură cu posibilitatea reluării relației. Reacher îi simțea emoția. Trepidația. Cel mai recent mesaj, aflat în partea de sus a paginii, scris duminică dimineață, era tot de la Angela. Tonul era plat. Părea deprimată. Speranța inițială se risipise. Tot ce mai rămăsese era un curent subteran de disperare. Alături de o grămadă de indicii că nu putea să continue singură. Exact așa cum relatase Harewood.

Reacher a pus hârtia jos.

— Dacă Angela a venit aici să se întâlnească cu Roth, unde e geanta ei? Mașina?

Harewood a luat hârtia și a băgat-o la loc în dosar.

— Geanta era în mașină. Mașina, într-o parcare. Prima pe care o întâlnești dacă vii dinspre est. Așa cum probabil a făcut ea.

— L-am văzut pe individ cum i-a luat geanta. Înseamnă că i-au aruncat-o în mașină. Era vreun plic înăuntru?

— Nu, a spus Harewood după ce și-a verificat însemnările. Era un portofel. Chei. Câteva chestii personale. Dar niciun fel de corespondență. De ce?

— Nu contează. Cum explicați sângele?

— Care sânge?

— De pe geantă. Era stropită cu sânge pe-o parte.

— Nu se menționează nimic în acest sens. Ce te face să crezi asta?

— L-am văzut.

— Cum? Că doar sângele nu iese în evidență pe pielea neagră.

— Geanta era maronie. Și nu era din piele.

Harewood s-a uitat din nou în însemnări.

— Era din piele. Și de culoare neagră.

— Înseamnă c-au schimbat-o. Au înlocuit-o cu una „curată“.

— Poți să dovedești asta?

— Ce știi de copilul ei?

— De unde știi că avea un copil?

— Am ghicit.

Harewood a clătinat din cap.

— A făcut aranjamente cu o vecină. O femeie care a avut de mai multe ori grijă de ea.

— Aranjamente permanente? Însotite de bani? Acte de adopție? Jucării preferate?

Harewood a ridicat din umeri.

— Doar ce mi-au transmis polițiștii din Mississippi. Ei par mulțumiți.

— Și BMW-ul?

— Asta-i altă problemă, a spus Harewood clătinând din cap. Numerele de

înmatriculare pe care mi le-ai dat sunt înregistrate pentru un Dodge Caravan din Oklahoma City. Proprietarul a fost la muncă ieri. Are o chitanță de la un garaj de parcare. Cu ora marcată, cu poze ale vehiculului la venire și la plecare.

— În regulă. Unde sunt tuburile de la cartuș? Am tras șase gloanțe în mașina aia.

— Echipa de la criminalistică a măturat aleea. De două ori. N-au găsit nimic. Nici urmă de carcasă de alamă.

— Atunci testează-mi mâinile pentru urme de praf de pușcă.

— Și ce ar dovedi asta? Că ai tras cu un pistol? Nu neapărat cu un pistol care a tras niște gloanțe care au dispărut, într-o mașină de negăsit.

— Și scara de incendiu? Aia nu se poate ascunde.

— S-a prăbușit. Desigur. Dar nu se poate demonstra de ce.

— Dar cu...

— Ascultă-mă, Reacher. Am pus deja toate întrebările astea. Și mi s-a spus să mă opresc. În termeni cât se poate de clari. Dosarul e închis. Am venit doar să-ți spun care-i situația. Ca un gest de curtoazie.

— Atunci, cred c-am terminat aici. Știi unde-i ușa.

Harewood nu s-a mișcat.

Reacher a așteptat 30 de secunde, apoi s-a ridicat și a lăsat să cadă pe pat cheia de la cameră.

— Fă-mi un serviciu. Lasă asta la recepție când pleci.

— Stai! Am venit să... În fine, n-am venit doar din politețe.

Reacher s-a așezat la loc.

— Ca să fiu cu totul sincer, locotenentul mi-a zis că te vrea afară din jurisdicție. Crede că aduci necazuri.

— Deci ai venit aici ca să mă duci dincolo de granița districtului?

— Nu. Nu sunt aici deloc. Nu oficial.

— M-am gândit eu. Să-i arăți dovezi unui potențial suspect — asta nu poate fi procedura standard aici.

— Nu, a spus Harewood cu ochii în podea. Locotenentul mi-ar întinde pielea pe băț, dacă ar ști.

— Atunci, de ce-ai făcut-o?

— Ți-am verificat dosarul. Compania 110. Investigatori speciali. Vechea ta unitate. Din armată.

— Ce-i cu ea?

— Uite, eu sunt novice în circul ăsta.

— Și?

— N-am pe nimeni altcineva pe care să întreb.

— Ce să-ntrebi?

— Dacă ai fi în locul meu, ce-ai face?

— În legătură cu ce?

— Locotenentul mi-a ordonat să las baltă cazul. Dar eu cred că se-nșală. Vreau să continui să mă ocup de el. Ar fi bine să fac asta?

— Adică, să acționezi împotriva lanțului de comandă?

— Da, domnule. Nu am dubii în privința asta.

După o scurtă pauză, Reacher l-a întrebat:

— Corpul pușcașilor marini?

— De unde-ai știut?

— Tata a fost pușcaș marin. Știu să recunosc semnele.

— Deci? Ce-ar trebui să fac?

— Locotenentul ăsta al tău... e un escroc? Vrea să mușamalizeze ceva?

— Nu cred. Pur și simplu, cred că e leneș. A primit un rezultat frumos ambalat, cu fundiță cu tot. Nu vrea s-o desfacă să vadă ce e de fapt în cutie. Nu vrea să muncească în plus.

— Cum o chema pe fosta nevastă a lui Roth?

— Hannah Hampton.

— Adresa lui?

— Ți-o scriu pe ceva.

— Bun. Atunci, uite ce trebuie să faci. Du-te înapoi la muncă. Comportă-te normal. Nu mai spune nimic despre asta.

— Nu-ți cer să lucrezi la caz în locul meu.

— Știu.

— N-ar trebui să te implici.

— Sunt deja implicat.

— Ar trebui să te detașezi.

— O femeie a fost ucisă. Cineva trebuie să facă ceva în privința asta.

— Noi o să facem ceva. Departamentul de poliție.

— Așa crezi? Cu locotenentul tău cel leneș?

Harewood a lăsat privirea în podea.

— Dă-mi adresa aia. Și stai în banca ta. Ținem legătura.

PAISPREZECE

Dacă se iau în calcul accesoriile și echipamentele din dotare, la care se mai adaugă și valoarea operelor de artă expuse pe pereți, se poate spune că Centrul de primire Minerva din Winson costă mai mult pe metru pătrat decât orice alt sediu corporatist din statul Mississippi. Acesta era un fragment dintr-un text promoțional pe care lui Bruno Hix îi plăcea să-l rostească de câte ori avea ocazia. Mai ales în fața presei. Era posibil chiar să fie adevărat. Lui Hix nu-i păsa. Nu-l preocupau detaliile. Era mult mai interesat să creeze impresia pe care și-o dorea. Construirea centrului a fost primul lucru pe care Minerva l-a făcut după ce a cumpărat închisoarea, iar instrucțiunile pe care le-a transmis Hix arhitecților au fost simple: să se asigure că locul miroase a bani.

Centrul de primire era situat aproape de intrarea în complex, vizavi de unitățile de securitate. Clădirea avea un singur nivel, fațada era placată cu piatră deschisă la culoare și era construită în formă de V. Parțial, pentru a se încadra în spațiul disponibil, care era limitat. Dar mai ales pentru ca ferestrele, care se aflau doar pe fațada interioară, să nu aibă vedere spre blocurile de celule și spre curțile deținuților. Sala de conferințe ocupa o întreagă aripă. Hix s-a grăbit să parcurgă labirintul de alei îngrădite care brăzdau complexul, de îndată ce ședința secretă din centrul S2 s-a încheiat, însă tot n-a reușit să ajungă la timp. Când a dat buzna prin ușile duble, ușor rozaliu la față și cu respirația tăiată, șase fețe îl fixau. Trei pe o latură a mesei lungi din lemn de arin. Două, pe cealaltă. Și una tocmai în capătul îndepărtat. Erau jurnaliști, veniți acolo ca să fie informați despre evenimentul programat pentru vineri. Plus orice alte chestii ar fi ales Hix să le servească cu polonicul, atâta vreme cât aceștia constituiau publicul lui captiv.

Hix a așteptat ca Damon Brockman, celălalt fondator al companiei Minerva, să ia loc și l-a expedit pe paznicul care îi supraveghease până atunci pe vizitatori. Apoi a rostogolit bulgărele la vale, așa cum făcea întotdeauna. Stând în capul mesei, și-a întins brațele ca un evanghelist de la televizor și a spus:

— Spuneți-mi adevărul! Camera asta vă lasă impresia că ar face parte dintr-o pușcărie?

Cinci dintre jurnaliști au clătinat din cap cu obediență. Doar tipul din capătul opus al mesei nu a reacționat.

Hix a zâmbit și a trecut la o poveste. A lui și a lui Brockman. A vorbit despre cum s-au întâlnit ei în urmă cu trei decenii, pe când erau gardieni stagiași la un penitenciar de stat din Lubbock, Texas. Despre cât de îngroziți fuseseră de condițiile de acolo: lipsa de resurse și tratamentul dezumanizant la care fuseseră martori. A băgat și puțină filosofie. Ceva Foucault. Puțin Bentham. Și a adunat toate astea laolaltă ca să explice înființarea Penitenciarului Corecțional Minerva. Denumit după zeița antică a înțelepciunii și justiției, printre altele. O instituție hotărâtă să-i vadă pe deținuți drept ceea ce erau: oameni. Oameni care, desigur, făcuseră greșeli. Care făcuseră alegeri proaste. Dar care totuși aveau potențial. Care ar putea avea contribuții pozitive. Care ar putea avea un viitor, dacă ar avea parte de un mediu adecvat și de sprijin. A descris programele vocaționale desfășurate de companie. Inițiativele legate de dietă și mișcare pe care le introduseseră. Examinările proactive ale stării de sănătate pe care le efectuau la toate cele cinci sedii. Și-a susținut exemplele cu statistici. E posibil ca unele chiar să fi fost exacte. A pomenit de o creștere spectaculoasă a ratelor de angajare după eliberare. O scădere abruptă a recidivismului. Și a încheiat legând totul de ziua de vineri. Diamantul din coroana Minervei. Schema de apel sponsorizată pentru deținuții cu comportament bun, care puteau susține în mod credibil că erau victime ale unor erori judiciare.

Hix a făcut o pauză ca să dea un plus de importanță ultimei idei, apoi și-a sprijinit palmele pe masă, s-a aplecat în față și a spus:

— Întrebări?

Lui Hix i se puneau mereu întrebări despre o seamă de detalii banale. Identitatea investitorilor săi. Modul de recrutare. Practicile de angajare. Drepturile de vizitare. Violența. Prezența bandelor. Își făcuse socoteala că vor fi și întrebări legate de mediu și de impactul operațiunilor firmei Minerva. În ultima vreme, acestea deveniseră un fel de „cartof fierbinte“. Și mai puteau apărea și chestii neprevăzute. Aspecte mai suculente, care puteau sau nu să

fie puse pe tapet, în funcție de tupeul audienței. Subiecte ca moralitatea obținerii de profituri din încarcerarea altor oameni. Dacă se luaseră suficiente măsuri pentru a se preveni abuzurile sexuale asupra deținuților vulnerabili. Dovezi de părtinire rasială în rândul gardienilor. Lucruri ce necesitau mai multă gândire și finețe.

În mai puțin de un sfert de oră, cei cinci jurnaliști care se aflau aproape de Hix bifaseră toate căsuțele obișnuite. Hix încercase să dea impresia că nu mai auzise niciodată genul ăsta de întrebări. Că era chiar interesat de ele. A dat ceea ce credea că va fi ultimul său răspuns și se pregătea să pună capăt ședinței când cel de-al șaselea jurnalist s-a trezit la viață. Cel aflat la capătul opus al mesei. Era cel mai tânăr din grup. Avea o față rotundă și durdulie, un păr blond zburlit și era îmbrăcat cu niște haine decolorate, cumpărate de la un magazin de stocuri militare. Ca un Che Guevara în devenire, care avea nevoie de o șapcă și de o altă culoare la păr, și-a spus în gând Hix. Și de puțină concentrare. Până în acel moment, omul nu se arătase prea interesat de ceea ce se petrecea în jurul lui. Ba chiar dăduse puține semne că ar fi fost treaz.

— Rata mortalității din închisorile gestionate de Minerva este șocantă. De ce e atât de mare?

Hix a privit în jos spre Brockman și a avut o scurtă ezitare. Apoi și-a umezit buzele și a spus:

— Mortalitatea în centrele noastre nu este mare. Ce vă face să credeți așa ceva?

Brockman și-a scos telefonul din buzunar. L-a ținut jos, lângă picior, astfel încât nimeni să nu poată vedea că tasta un mesaj cu degetul mare.

— Am sursele mele, a replicat tipul care aducea cu Guevara.

— Pe care nu le puteți dezvălui? a spus Hix.

— Exact.

— Pescuiești la întâmplare, prietene, nu-i așa? Ei bine, să știi c-ai aruncat undița în balta greșită. Sănătatea și speranța de viață ale deținuților noștri sunt

considerabil mai bune decât în instituții comparabile. Și asta nu e ceva întâmplător. Se datorează politicilor noastre unice, progresiste și umanitare. Dacă soarta te-a împins pe nefericitul drum către încarcerare, cel mai bine e să ajungi într-un penitenciar Minerva. Nu încape nicio îndoială.

— Vreți să spuneți că mortalitatea voastră nu e foarte ridicată?

— Exact asta spun.

— Aveți date care să susțină această afirmație?

— Desigur.

— Atunci, de ce nu le faceți publice?

— Care-ar fi rostul? Nu e nimic de văzut.

— Oricum ar trebui să le faceți publice. De dragul transparenței.

— Facem publice toate informațiile cerute de legile statale și federale.

— Adică o fracțiune din ceea ce penitenciarele de stat și cele federale sunt obligate să dea publicității.

— Nu noi facem legile, i-a răspuns Hix ridicând din umeri. Noi doar le respectăm. Cu scrupulozitate.

— Le folosiți ca pe o perdea de fum. Aveți o problemă gravă cu drogurile în închisorile voastre și încercați s-o ascundeți. Ori de câte ori un deținut ia o supradoză și trebuie să ajungă la spital, prezentați incidentul ca pe un fel de măsură preventivă generată de așa-numitul vostru umanitarism. V-ați perfecționat în ascunderea adevărului despre cei care își revin. Dar când mor? Acolo intervine adevărata poveste, nu-i așa?

— Greșit. Pot eu să spun cu mâna pe inimă că în prezent niciun deținut din închisorile noastre nu ia droguri? Nu. Trăim în lumea reală. Nu sunt naiv. Dar când vine vorba de droguri, la fel ca în toate celelalte privințe, Minerva este cu mult înaintea tuturor celorlalți operatori în ceea ce privește ajutarea și protejarea deținuților noștri. Ideea că dependenții mor în masă cât sunt în

îngrijirea noastră e ridicolă.

— Dovediți asta! Arătați-ne datele.

— Aș...

S-a auzit un ciocănit puternic în ușa din spatele lui Hix și gardianul care supraveghease grupul a revenit în sală și a spus:

— Îmi cer scuze că vă întrerup, domnule, dar sunteți chemat la telefon.

— Spune-i celui care mă caută că o să-l sun eu înapoi. Am treabă aici.

— E guvernatorul, domnule.

— Oh. Și ce vrea?

— Nu mi-a spus. Doar că e ceva urgent.

— Bine. Atunci, cred că nu e frumos să-l fac să aștepte. Poți să-i ajuți pe acești domni cumsecade să găsească drumul spre ieșire?

— Cu plăcere, a răspuns gardianul, încuviințând.

Hix s-a întors cu fața spre jurnaliști și le-a spus:

— Îmi pare rău, dar va trebui să punem punct acestei întâlniri. Păcat, dezbateră chiar îmi plăcea. Pentru prietenul meu din capul mesei, o să vă trimit cifrele legate de mortalitate. Asta dacă juriștii noștri îmi vor da voie. Trebuie să fim atenți cu informațiile confidențiale, reglementările SEC, chestii de genul ăsta. De asemenea, voi avea o discuție cu unul dintre deținuții noștri. Să vedem dacă o să vrea să vorbească cu dumneavoastră. Când Minerva a preluat acest penitenciar, tipul ăsta avea o problemă la un ochi. Eu și Damon văzuserăm același lucru întâmplându-i-se unui deținut cu ani în urmă, când lucram pentru un alt furnizor de servicii din domeniu. Acea companie n-a vrut să aducă un doctor, din cauza costurilor. Nu oferea asigurare. Starea omului s-a tot înrăutățit și, ca să nu mai lungesc povestea, până la urmă deținutul a rămas complet orb. Același lucru i s-ar fi întâmplat și deținutului nostru de-aici, doar că noi i-am aplicat un tratament proactiv.

Acum este artist plastic. Pictează acuarele. Unele dintre ele sunt expuse într-o galerie de artă din Jackson. Vă poate spune exact cum stau lucrurile cu politicile noastre umanitare. Care, în niciun caz, nu implică narcomani morți. Vă garantez.

Hix a dat mâna cu toți jurnaliștii și, după ce ultimul a părăsit încăperea, s-a lăsat greu pe scaunul din capul mesei.

— Nasol momentul! Mortalitate ridicată? Asta a fost cam prea aproape de țintă.

— Cine-i puștiul ăsta? a întrebat Brockman. Îmi place de el. O modalitate excelentă de a depista decesele provocate de droguri. Ar trebui s-o încercăm pe nemernicii ăia de la Penitenciarul Corecțional Curtis. Să dezgropăm niște mizerii. Și să-i lovim exact când li se termină contractul în Kansas.

— Avem probleme mai urgente. Puștiul ăla trebuie pus sub supraveghere. Non-stop, până pleacă din oraș.

— Nu-i nevoie. Nu e un pericol pentru noi. Nu știe nimic. Cum ai zis și tu, doar pescuia la întâmplare.

— Nu e un pericol deocamdată. Dar nu putem să-l lăsăm să-și bage nasul peste tot. Să pună întrebări. Mai ales dacă e în căutare de droguri.

— Și ce dacă e în căutare de droguri? N-o să găsească nimic. În orice caz, nimic care să poată duce la noi.

— Îți scapă esențialul. Drogurile nu apar din senin. Trebuie introduse cumva. Și nu ne putem permite să lăsăm pe cineva să vadă cum sunt aduse pachetele în pușcărie. Sau, mai important, cum sunt scoase din pușcărie.

Brockman s-a gândit un moment și a spus:

— Ai dreptate. Las' pe mine. O să-l pun sub urmărire. Și, dac-o fi nevoie, o să-l descurajez.

— Bun. Cu asta ajungem în altă parte. Tipul din Colorado. Care e posibil să se fi uitat în plic. M-am gândit că n-ar strica să așteptăm și să vedem dacă apare în oraș.

— N-o să apară.

— Ba s-ar putea. Și, dacă vine, nu vreau să existe nici cea mai mică șansă să se intersecteze cu puștiul jurnalist. Sau ca noi să fim nevoiți să ne ocupăm de individ, iar jurnalistul să prindă de veste.

— Îți faci griji degeaba.

— Vreau să fim în siguranță. Și să ne protejăm investiția. Așa că o să schimbăm planul.

— Nu anulăm ceremonia. Și nici n-o facem în spatele ușilor închise. Nu-l asculta pe Riverdale. Omul ăla...

— Nu de publicitate mă tem. Chiar mi-o doresc. Și nu ne poate dăuna. În cel mai rău caz, omul vede un video sau citește un reportaj însoțit de o imagine. După eveniment, e prea târziu să mai facă valuri. Devine periculos doar dacă apare. Dacă provoacă o scenă în timp real. Și-l pune pe jărat pe puștiul ăla băgăcios. Așa că uite cum facem. Vom împinge cordonul și mai departe. Trebuie să ne gândim cum ar putea încerca tipul să ajungă aici. La urma urmei, e un vagabond. Asta ar trebui să-i limiteze variantele. Așa că vom identifica orice potențiale căi de acces și ne vom plasa oamenii în locuri strategice.

— Nu strică să facem asta, probabil. Dar tot nu cred c-o să vină.

— E bine să presupunem c-o să vină. Întrebarea e cum? Mașină nu are. Și nici nu poate închiria una, pentru că nu are permis.

— Ar putea să o fure.

— E posibil. Altceva?

— Ar putea să-l aducă vreun cunoscut de-ai lui cu mașina. Sau să facă autostopul.

— E posibil și asta. Altă variantă?

— Poate alege calea clasică. Să vină cu autobuzul. Dacă-și permite să cumpere un bilet. În Jackson e o stație Greyhound. Aia trebuie să fie cea mai apropiată.

— Da, ar putea să facă și asta, cred. În extremis. Dacă n-a plecat deja, riscă să n-aibă suficient timp. Mai ai ceva?

După o scurtă pauză, Brockman a spus:

— Astea-s toate variantele care-mi vin în cap.

— În regulă. Uite ce vreau să faci. Pui doi oameni în stația Greyhound din Jackson. Spune-le să verifice toate autobuzele care vin de oriunde de la vest de noi. Mai pui doi oameni la popasul pentru camioane de pe strada 20. Dacă tipul încearcă să vină cu autostopul, ce șanse ar avea să găsească un șofer care să ajungă în Winson tocmai din Colorado? Zero. Va trebui să ia mai multe mașini. Ultima ar trebui s-o ia de la o distanță considerabilă. Orice șofer se ferește să ia autostopiști în apropierea unei închisori. Mai pui doi oameni la intersecția cu 61, în eventualitatea în care își încearcă norocul pe-acolo. Și alți doi unde se fac reparații pe 87, la jumătatea distanței până la Jackson. În cazul în care tipul a furat o mașină sau îl aduce cu mașina vreun prieten. Se circulă doar pe o singură bandă acolo. Și lent. E ușor de văzut cine conduce. Sau cine e adus cu mașina.

— O mulțime de oameni.

— Miza este foarte mare.

— Dar cu închisoarea cum rămâne? Și cu casa Angelei? Le mai ținem sub supraveghere?

— Firește. N-avem nicio garanție că tipul n-o să reușească să se strecoare.

— Asta înseamnă și mai mulți oameni.

— Nu avem de ales. Ia câte doi gardieni din fiecare unitate. Numai angajați ai

Minervei. Nu dintre cei preluați de la vechile firme. Anulează-le zilele libere și dublează celelalte schimburi ca să compensezi reducerea personalului. Și găsește-l pe cel mai solid om pe care-l avem. Ține-l în așteptare. Și pe idioții pe care i-am trimis în Colorado. Dacă cineva raportează că l-a văzut, pune-i pe ei să verifice. Dacă identificarea e pozitivă, trimite-i să acționeze. Să aibă grijă ca de data asta individul să fie neutralizat corespunzător.

— Dacă ajung acolo suficient de repede și dacă oamenii noștri îl identifică. S-ar putea să nu reușească.

— Am o idee în privința asta. Un fel de asigurare, pentru eventualitatea în care reușește să se strecoare cumva. Ceva care să-l pună pe o pistă falsă. O să mă îngrijesc eu de asta în timp ce tu te ocupi de restul logisticii.

— Am înțeles. O să-i spun și lui Moseley să scoată pe traseu patrulă suplimentare. Și să se asigure că toate unitățile au descrierea acestui Reacher.

— În regulă. Dar vreau ca polițiștii doar să ne raporteze dacă au văzut ceva. Trebuie să ne ocupăm singuri de treaba asta. Fără chestii oficiale. Și, Damon, verifică totul de două ori. De trei ori, chiar. Asigură-te că toată lumea dă randament maxim. Știi ce-o să se-ntâmple dacă apare vreo problemă vineri.

CINCISPREZECE

Clădirea în care se afla apartamentul lui Sam Roth arăta la fel ca toate celelalte din cvartal. Două nivele, fațadă din piatră. Solidă, dar simplă. Plăcută la vedere, dar obișnuită. Nu exista nimic care să sugereze că acolo murise un om în ultimele 36 de ore.

Poate din cauze naturale.

Poate nu.

Detectivul Harewood spusese că moartea lui Roth fusese provocată de un atac de cord. Nu era nimic suspect în asta. Oamenii mor tot timpul din cauza bolilor cardiovasculare. Aproape 700 000 de oameni în fiecare an în Statele Unite. Mai mulți decât populația statului Vermont. Mai mult de un om la fiecare 46 de secunde.

Dacă boala de inimă ar fi fost singurul factor, poate că Reacher n-ar fi fost atât de sceptic. Dacă Roth n-ar fi fost într-o formă fizică bună și obișnuit cu exercițiile fizice. Dacă locotenentul lui Harewood n-ar fi fost leneș. Dacă Roth n-ar fi murit cu câteva ore înainte de momentul în care ar fi trebuit să se întâlnească cu Angela St. Vrain. Dacă Angela n-ar fi fost ucisă...

Prea mulți „dacă“, și-a zis Reacher. Și prea puține răspunsuri.

* * *

Fațadele clădirilor dădeau spre o stradă largă, plină de verdeață, dar intrările se aflau în spate, pe o porțiune de teren prea mică pentru a fi numită „drum“,

dar prea bine amenajată pentru a fi numită „alee“. Era frumos pavată. Curată și ordonată. Existau arbori și arbuști. Majoritatea caselor aveau terase sau verande pe partea aceea. Clădirea lui Roth avea două terase acoperite, pentru umbră, cu o pereche de uși între ele. Ambele erau vopsite în albastru. Aceeași nuanță ca a marinei militare. De fiecare parte se găsea câte un spațiu de parcare. Amândouă erau ocupate. Unul de o camionetă roșie cu accesorii cromate și geamuri negre. Celălalt de un mic combi. Era argintiu, elegant, iar un cablu gros șerpuia dintr-o clapetă de pe aripa din spate până la o cutie aflată pe peretele de lângă ușa din stânga.

Potrivit adresei furnizate de Harewood, apartamentul lui Roth era cel din dreapta. Reacher a bătut la ușa celui din stânga. Aproape că a sperat că nu-i va răspunde nimeni. Să anunți o persoană că i-a murit cineva drag era o misiune mizerabilă. Reacher știa asta din experiență. Și mai știa că a-i sugera că acel cineva s-ar putea să fi fost ucis era o treabă aproape la fel de urâtă.

Ușa s-a deschis brusc după două minute lungi. O femeie a apărut în prag. Era îmbrăcată cu pantaloni albi trei sferturi și un tricou albastru simplu. Nu purta nimic în picioare. Avea părul blond cu câteva șuvițe cenușii, cam până la umăr. Și-l prinsese într-o coadă cu o bandă elastică simplă. Fața ei avea o paloare fantomatică, exceptând cearcănele roșii de sub ochi. Reacher a estimat că ar fi putea avea în jur de 45 de ani, deși era greu de apreciat în circumstanțele date.

Femeia l-a cântărit pe Reacher din priviri și a spus:

— Sam nu-i aici. E...

— Știu, a spus Reacher. Nu pe Sam îl caut. Trebuie să vorbesc cu dumneata.

Cu o privire goală, femeia i-a spus:

— În legătură cu Sam. Știi, s-a întâmplat ceva și Sam a...

— E OK. Știu despre Sam. Dumneata ești Hannah? Hannah Hampton?

Femeia a clipit, apoi a încuviințat.

— Dar dumneata cine ești?

— Mă numesc Reacher.

— Și ce vrei?

— Cunoști o femeie pe nume Angela St. Vrain?

— Angela? Oh, Doamne! Ar trebui să-i spun despre Sam.

— Deci, o cunoști?

— Dacă o cunosc? Dacă am cunoscut-o? N-am mai văzut-o de câțiva ani. S-a mutat în Mississippi. Oh, Doamne, Danny! Trebuie să-l anunț și pe el.

— Danny?

— Danny Peel. Și el s-a mutat acolo. El i-a găsit Angelei serviciul.

— Sam o cunoștea pe Angela?

— Bineînțeles. Au lucrat împreună. Cu câțiva ani în urmă. Sam a fost șeful ei. De fapt, i-a fost mai degrabă un fel de mentor.

— Sam îl cunoștea pe Danny?

Hannah a încuviințat.

— Au ținut legătura între ei? a întrebat Reacher.

— Cu Danny, nu cine știe ce. Cu Angela, din când în când. Uneori îi cerea sfaturi lui Sam. Legate de muncă, mai ales. De ce îmi pui toate întrebările astea?

— Sam și Angela au luat legătura de curând?

— În weekend, a răspuns Hannah după o scurtă pauză. Ea i-a trimis niște chestii pe e-mail.

— Chestii legate de muncă? Sau personale?

— De muncă.

— Sam ți-a spus despre ce era vorba?

— O chestie idioată de contabilitate. Angela nu știa ce să facă în privința asta. Era foarte îngrijorată și supărată. Avea des stări din astea. Sam n-ar fi trebuit să se bage de data asta. I-am și zis, spune-i să se descurce singură. Avea și așa destule pe cap. Dar nu. Așa era Sam. Nu i-ar fi întors niciodată spatele unui prieten.

— Ce fel de chestie de contabilitate?

— Nu știu. Ceva despre un număr care nu ieșea la socoteală. Sam n-a intrat în detalii.

Hannah a rămas tăcută un moment.

— Ia stai așa! Ce-i cu toată povestea asta? Începi să mă sperii. Ce se întâmplă cu Angela? Și ce treabă ai tu? Ori îmi spui, ori nu-ți mai răspund la întrebări.

— Hannah, a spus Reacher după o pauză, am o veste pentru tine. Despre Angela. Și nu-i o veste bună. Putem să stăm jos undeva?

Hannah a făcut un pas înapoi.

— Îmi mai spui o dată cine ești?

— Mă numesc Reacher. Ți-l amintești pe detectivul Harewood? Ai vorbit cu el ieri după ce l-ai găsit pe Sam. Sunt sigur că ți-a lăsat o carte de vizită. Sună-l. O să garanteze el pentru mine.

Ușa s-a închis și, după două minute, s-a deschis din nou. Hannah i-a făcut semn lui Reacher să intre. El a urmat-o în livingul apartamentului. Era o zonă dedicată relaxării, cu mobilier din lemn deschis la culoare și țesături în culori calde, plus două etajere joase și un mic televizor într-un colț. Apoi o masă

ovală din sticlă, înconjurată de scaune din piele. Și o bucătărie la capătul îndepărtat, ascunsă în spatele unui bar pentru micul-dejun. Lângă acesta se găseau două taburete înalte. Hannah a traversat camera și s-a cocoțat pe unul dintre ele. Reacher a urmat-o și s-a urcat pe celălalt.

Hannah și-a sprijinit cotul de tăblia barului.

— O să-mi spui că și Angela a murit.

— De unde știi? a zis Reacher.

— Detectivul Harewood mi-a spus că ai fost polițist. În armată. Păi, când te trezești cu un polițist la ușă și te întreabă de cineva, după care îți spune că are o veste proastă? Nu trebuie să fii un geniu. Ce-a pățit?

— A fost lovită de un autobuz.

— Serios?

Reacher a dat din cap în semn de confirmare.

— Îmi pare rău. E groaznic. A fost un accident?

— Nu.

— Stai. A fost... Doar nu s-a...

— Aruncat? Nu.

— A fost ucisă? Asta-i oribil de-a dreptul. I-am spus să nu plece în Mississippi. Știi, oamenii de-acolo sunt nebuni.

— S-a întâmplat chiar aici. În Gerrardsville.

— Nu. Nu pot să cred. Când?

— Ieri.

— Ce făcea Angela ieri în Gerrardsville?

— Cei de la poliție cred că a venit pentru a se întâlni cu Sam.

— De ce? El o ajuta cu chestia aia de contabilitate, dar la telefon. Și prin e-mail. Nu era nevoie ca ea să bată atâta drum până aici.

— Poliția crede că a fost ceva între ei doi.

— Ce, o relație amoroasă?

Reacher a încuviințat.

— Nicio șansă, a zis Hannah clătinând din cap.

— Ești sigură?

— Mie-n sută. Știi, mai întâi, dacă Sam ar fi fost interesat de cineva, mi-ar fi spus. Și doi, dacă și-ar fi dorit o relație romantică, tu ai fi fost mai pe gustul lui decât Angela.

— Se știa lucrul ăsta?

— A lucrat într-o închisoare. A început când avea 18 ani. Acum 30 de ani, nu era o chestie pe care s-o anunți la toată lumea. Nu în mediul ăla, în orice caz.

— De asta ați divorțat?

— De asta ne-am căsătorit. Pe atunci, situația era diferită. Pentru amândoi. Lucram împreună. Într-un fel. El era gardian la un centru de corecție. Eu lucram la o organizație de caritate care îi ajută pe foștii deținuți să se reintegreze în societate. Mai lucrez și acum, ocazional. Așa că a fost ceva logic. Dar, treptat, atitudinile s-au schimbat. S-au îmbunătățit. Sau cel puțin așa am crezut.

— Te înțeleg. Dar uite o chestie ciudată. Am văzut un schimb de e-mailuri între Sam și Angela. A avut loc în ultimele săptămâni. Și s-a încheiat cu stabilirea unei întâlniri pentru ziua de ieri.

Hannah și-a îndreptat spatele.

— Ai intrat în contul de e-mail al lui Sam?

— Nu. Am văzut niște printuri. Provenite de la firma la care lucra Angela.

Hannah s-a gândit un moment.

— Sam nu era programat să meargă la muncă ieri. Mi-a zis că plănuia să iasă din casă. Dacă Angela era în oraș, e de presupus că urmau să se întâlnească. Dar nu ca să se cupleze. Crede-mă.

— Atunci, cum rămâne cu e-mailurile pe care le-am văzut?

— Ar fi posibil ca cineva să se fi dat drept Sam, online, ca s-o atragă pe Angela aici? Dacă ar fi vrut s-o ucidă? Pedofilii fac mereu genul ăsta de lucruri. Cu copiii, în orice caz. Iar Angela îl știa deja pe Sam. Avea încredere în el. Ar fi fost mai ușor să se folosească de identitatea lui ca s-o păcălească în loc să inventeze una nouă.

— Teoretic, ar fi posibil, dar nu. Angela a inițiat totul. A spus că vrea să reaprindă vechea flacăra.

— Dar n-a existat nicio flacăra veche. Ar fi fost imposibil să existe.

— Poate că problema de contabilitate cu care se confruntau era mai serioasă decât a lăsat să se înțeleagă Sam. Poate că au stabilit o întâlnire ca să vorbească despre asta. Poate că Angela avea de gând să aducă niște documente pe care să i le arate. Sau vreun alt tip de dovadă. Dar cineva a aflat. Și a decis să-i oprească. Așa că a înlocuit e-mailurile adevărate dintre ei cu unele false.

— Cine ar face una ca asta?

— Un coleg de serviciu cu degete lungi. Un șef care mituiește oameni. Un furnizor care îl înșală pe angajatorul Angelei. O mulțime de candidați.

— Bun, a spus Hannah ridicând din umeri. Dar cu plantarea e-mailurilor false, nu știu ce să zic. De ce s-ar obosi cineva să facă asta? De ce să nu le șteargă pur și simplu pe cele adevărate?

— Ca să-și salveze pielea. Ultimul e-mail fals de la Angela dădea de înțeles că, dacă Sam nu accepta să reia legătura, intenționa să se sinucidă. Tipul care a omorât-o a făcut să pară că Angela s-a aruncat sub autobuzul ăla. Polițiștii au pus cap la cap cele două chestii și n-au mai avut motive să sape mai adânc.

— Dacă Sam n-ar fi suferit atacul de cord, s-ar fi dus să se întâlnească cu Angela. Ar fi așteptat-o un timp. Iar după ce n-ar fi apărut și i s-ar fi spus că s-a sinucis, ce-ar fi făcut? S-ar fi gândit că stresul provocat de toată povestea a fost prea mare pentru ea? Posibil.

— Hannah, ai observat pe cineva zăbovind prin locurile astea de curând? Vreo persoană pe care n-ai recunoscut-o? Duminică? Sau poate luni? Poate într-o mașină?

— Stai puțin. Încă mă mai gândesc la ideea ta. Poate c-ar fi mers. Merita o încercare, cred. Cu condiția ca Sam să fi acceptat că moartea Angelei a fost o sinucidere. Asta-i cheia, pentru că el n-ar fi văzut dovezile pe care se presupune că le aducea ea. Și n-ar fi știut nici de e-mailurile false, fiindcă nu i-ar fi apărut pe computer. N-aveau cum, căci altfel ar fi zis, ce mama dracului?

— E-mailurile false n-ar fi putut să apară, dar cum rămâne cu cele reale? Ce s-o fi întâmplat cu ele?

— Cred că sunt încă în computerul lui.

— Ai o cheie de la apartamentul lui?

— Desigur. De ce?

— Trebuie să văd computerul ăla, a spus Reacher ridicându-se în picioare. Chiar acum.

ŞAISPREZECE

Mâna lui Hannah tremura când a încercat să bage cheia în broasca uşii lui Roth.

— Îmi pare rău, e prima oară când vin aici de când...

— E în regulă. Nu e nevoie să intri şi tu.

— Nu, vreau să fac asta. Pentru Sam. Dacă prietena lui a fost ucisă, n-ar fi vrut ca oamenii să creadă că s-a sinucis. Angela are — a avut — o fetiţă. Iar Sam a fost gardian. Nu i-ar fi plăcut ca ucigaşul să scape nepedepsit, a zis Hannah şi a închis ochii un moment.

A tras aer adânc în piept.

Camera principală din apartamentul lui Roth era aranjată la fel ca a lui Hannah. Avea acelaşi gen de mobilă, poate cu un deceniu mai veche, ceva mai obosită, cu mai puţine culori. Nu exista televizor, iar poliţa de sus a uneia dintre etajere era plină de fotografii înrămate. Reacher simţea miros de tămâie venind de undeva din jur şi, imediat, sentimentul de violare a unei proprietăţi, pe care îl încerca de fiecare dată când trebuia să scotocească prin locuinţa unei persoane decedate, a început să-l furnice pe şira spinării.

Hannah a pornit spre o arcadă aflată în partea laterală a zonei pentru bucătărie, dar s-a oprit când a ajuns în dreptul etajerei pentru cărţi. S-a uitat în jos la fotografii. Toate erau cu ea. O întreagă serie. Purta acelaşi kimono de karate în toate. În prima imagine, avea o centură albă. În ultima, centura era maro. Hannah a întors toate pozele cu faţa în jos, spunând:

— Nu-mi vine să cred că le-a păstrat. Ştia că le urăsc.

A suspinat şi şi-a şters o lacrimă de pe obraz.

— Te mai antrenezi? a întrebat-o Reacher.

Hannah a clătinat din cap.

— Nu prea mult. N-am mai avansat de când m-am mutat alături. M-am apucat de asta doar pentru ca eu și Sam să mergem împreună la sală. Exercițiile alea sunt teribil de plictisitoare. Mereu mă bătea la cap să mă apuc din nou.

Încă o lacrimă s-a format în colțul ochiului lui Hannah. A îndepărtat-o clipind și s-a pus din nou în mișcare. Prin arcadă, care dădea spre o scară interioară din două segmente, pe care ajungeai într-un coridor cu alte trei uși. Prima dintre ele era întredeschisă. Hannah a deschis-o de-a binelea și a intrat în dormitorul lui Roth. Spațiul era mic. Ordonat. Impersonal. Patul era făcut. Nu se vedeau haine împrăștiate în jur. Nici pantofi pe podea. Și nici tablouri pe pereți. Doar o carte pe noptieră și un pahar de apă. Storurile erau trase. Pe ușile închise ale șifonierului erau oglinzi. Iar în colțul îndepărtat se vedea un mic birou. Era din lemn și metal și părea că poate fi pliat când nu era folosit. Nu exista niciun scaun prin preajmă.

— Deloc spațios biroul.

Hannah a luat un laptop argintiu de pe birou și s-a așezat pe pat.

— Camera cealaltă e plină de greutate și de aparate de gimnastică. Alea erau mai importante pentru el.

Hannah a deschis computerul și a început să tasteze ceva plimbându-și degetul în sus și-n jos pe un mic dreptunghi lucios aflat sub tastatură. După vreo două minute, a întors ecranul ca să-l vadă și Reacher.

— E ciudat, a spus ea. Nu există niciun e-mail de la Angela. Sunt multe de la alți oameni. Chiar și câteva spamuri pe care n-a apucat să le șteargă. Dar niciunul de la ea. Nici măcar din urmă cu câțiva ani. Nimic în inbox. Și nici în vreun alt folder. Nici în folderul cu mesaje șterse. Ceea ce e și mai ciudat, pentru că Sam își setase programul de e-mail să păstreze mesajele șterse timp de o săptămână. Tocmai am verificat.

— De la Danny Peel sunt e-mailuri?

Hannah a tastat și a dat clicuri timp de încă un minut, apoi a încuviințat.

— Câteva. Majoritatea de dinainte ca Danny să se fi mutat.

— Deci, ce s-a întâmplat cu mesajele de la Angela?

— Sam trebuie să fi găsit o cale de a le șterge permanent. Instantaneu. Doar că nu înțeleg de ce-ar fi făcut asta.

— Ar putea fi recuperate de un expert?

— Poate. Nu știu.

— Ești absolut sigură că Sam le-a șters?

— Nimeni altcineva nu avea acces la computerul lui. Nu-l lua niciodată cu el, nicăieri. E un laptop, dar l-a cumpărat doar pentru că e mic. Nu să-l care după el.

— S-ar putea să fi fost șterse de la distanță?

— Nu știu. Nu sunt expert. Probabil că ar putea fi șterse de pe un server central. Dar după ce le-a descărcat? Poate că un hacker de înaltă clasă ar putea s-o facă. Dar nu cred că o persoană obișnuită ar fi în stare de așa ceva.

— Ai observat în ultimele zile pe cineva în preajma clădirii? Vreo mașină pe care să n-o recunoști?

— De ce întrebi din nou chestia asta? Crezi că a intrat cineva aici după moartea lui Sam și i-a umblat prin computer?

Reacher n-a spus nimic.

— Oh, a spus Hannah și a închis încet laptopul. Nu. Crezi că a fost ucis? La fel ca Angela? În niciun caz!

— Angela a fost omorâtă în timp ce mergea să se întâlnească cu el. În secret.

Având probabil asupra ei dovezi importante pe care să i le arate. Chiar dacă Sam ar fi crezut că s-a sinucis, tot văzuse e-mailurile de la Angela. Deci, știa că se întâmpla ceva. Știa ce fel de materiale urma să-i aducă. Asta i-a pictat o ditamai ținta pe spinare.

— Nu. A murit din cauze absolut naturale. Nu uita că l-am văzut. Eu l-am găsit.

— Atacurile de cord pot fi simulate. Există droguri. Substanțe chimice.

— Nu în cazul lui. Pentru că știi care e lucrul cu adevărat trist? Când l-am văzut, nici măcar n-am fost surprinsă.

— Am auzit că era într-o formă fizică excelentă. Bine clădit, a spus Harewood.

— Da, făcea multe exerciții fizice. La drept vorbind, prea multe. Așa făcea el față stresului. Dar sănătos? Nu prea.

— Sam era stresat?

— A avut un serviciu stresant.

— Avea serviciul ăla de 30 de ani.

— Stresul s-a înrăutățit.

— Cum?

— Nu știu.

— Un șef nou, reduceri de personal, vreo situație disciplinară?

— Nimic din toate astea. Doar că... avea probleme. Nu spunea nimic, dar eu îl cunosc. L-am cunoscut. Cunoșteam semnele. Nu mânca bine. Nu dormea. Se antrena prea mult. Se supunea la eforturi prea mari. Ar fi trebuit să fac mai mult ca să-l ajut. Era ca un atac de cord pe cale să se întâmple, iar eu am știut-o.

— Deci, era stresat. Mai mult decât de obicei. Dar cum a făcut asta să dispară e-mailurile de la Angela?

— Poate că au fost șterse de la distanță, cum ai zis și tu.

Hannah a tăcut un moment, apoi s-a încruntat și a continuat:

— Ia stai. Luni seară, Sam a cinat la mine. Încercam să-l fac să mănânce mai mult. N-a mers. A ciugulit puțin și a șters-o grăbit acasă. Să facă mișcare. Din nou. Ce altceva ar fi putut să facă zilele astea? N-am fost fericită, dar i-am dat un pupic de noapte bună, așa cum fac mereu. La ușă. Și peste drum parcă aș zice c-am văzut o mașină. Da. Îmi amintesc că m-am gândit că trebuie să fie un Uber care așteaptă pe cineva. Dar avea luminile stinse, ceea ce era ciudat.

— Ce culoare avea mașina?

— Ceva închis. Neagră, cred.

— Marcă? Model?

— Nu sunt sigură. Nu vedeam prea bine din cauza mașinii lui Sam.

Reacher s-a gândit un moment. În dimineața aceea nu plouase. Și nici cu o zi înainte. Dar noaptea de luni rămânea o necunoscută. Vremea fusese frumoasă în timpul zilei, când ajunsese în oraș. Dar seara și-o petrecuse cu Alexandra. La ea acasă. Vremea era ultimul lucru care să-l intereseze. Totuși, dacă un vehicul fusese parcat pentru un timp oarecare, era posibil să fi lăsat o urmă, ceva. Merita să arunce o privire. Așa că Reacher a spus:

— Hai să-mi arăți unde aștepta mașina aia.

Soarele era sus pe cer când Reacher a ieșit după Hannah. Era cald, cerul era senin, iar aerul era înmiresmat de la toate plantele care creșteau în ghivecele și urnele din preajma clădirilor. Umbrele abia dacă se vedeau. Iar pământul era complet uscat. Plin de praf. Nu se vedeau urme de pași. Și nici de cauciucuri. Nicio posibilitate să fi existat vreuna.

Hannah a continuat să meargă spre peretele opus. S-a oprit într-un loc în care o țevă ieșea din zidărie. Era din plastic, de vreo 8 centimetri în diametru, și cobora vertical înainte să se înfigă în pământ. O scurgere, a bănuț Reacher. De la o spălătorie, bucătărie sau baie.

— Mașina era chiar aici, a spus Hannah. Lângă țeava asta. Pe partea asta. Așa că stătea cu spatele la ușa lui Sam. Dacă era cineva în ea, n-ar fi avut cum să-i supravegheze locuința.

Reacher a ajuns-o din urmă. S-a gândit: Mașinile au oglinzi. Iar tipul care a împins-o pe Angela era experimentat. Ca și tovarășul lui, șoferul. Ca și cei doi inși cu care Reacher avusese de-a face la Ananas. Prin urmare, cu toții înțelegeau valoarea discreției. Reacher tocmai se pregătea să-i spună asta când ceva i-a atras atenția la pământul din apropierea picioarelor lui Hannah. Există o porțiune ceva mai întunecată decât restul. Nu cu mult. Doar cu un ton mai închisă. Dar sesizabilă. Începea de la baza țevii și se prelungea într-un semicerc cu diametrul de 90 de centimetri, estompându-se pe măsură ce îndepărta. Trebuie să fi avut loc o scurgere de la țevă. Una minoră. Care nu era suficientă pentru a transforma pământul în nămol. Fără miros urât sau de chimicale. Nimic care să justifice o reparație urgentă.

Reacher s-a lăsat pe vine ca să observe mai atent secțiunea de pământ umed. Practic, era plată, deși nu într-un totu netedă. Suprafața fusese deranjată. Probabil de nisipul și pietrișul aduse de vânt. Dar pe lângă zgârieturile și șanțulețele naturale, Reacher a putut desluși o fâșie alcătuită din forme mai regulate. Slabe, dar erau acolo, categoric. O urmă de cauciuc. Una lată, așa cum ar fi lăsat un sedan de mare performanță.

— Poți să-i faci o poză? a spus Reacher, arătând spre urmă.

Hannah și-a scos telefonul și a făcut cinci-șase fotografii.

— Chiar crezi că ne-a supravegheat cineva?

— E prea devreme ca să știm.

Hannah a început să tremure dintr-odată, în ciuda soarelui.

— Doamne, i-am văzut. Le-am văzut mașina, în orice caz. Și dacă erau ei, atunci... bietul Sam.

— Ar fi bine să te duci în altă parte câteva nopți. Ai rude prin apropiere? Prieteni?

— Nu. Sunt doar eu. O să mă duc la un hotel.

— Mai bine la unul dintr-un alt oraș.

— Asta e deja prea mult, a spus Hannah oftând. Nu. Nu e. O să fie bine. Mă duc să-mi iau niște lucruri. Tu ce-o să faci?

— O să discut cu Harewood. Să-l pun să trimită aici niște tehnicieni.

Hannah a făcut un pas spre apartamentul ei și s-a oprit din nou.

— Fir-ar să fie. Ia te uită!

— Ce e?

— Cutia poștală a lui Sam.

Hannah a arătat spre o cutie poștală instalată pe un stâlp lângă locul de parcare al lui Sam. Era simplă, din tablă ondulată, modelată prin presare și vopsită în roșu, la fel ca mașina lui.

— Ce-i cu ea?

— Nu e închisă cum trebuie.

Hannah avea dreptate. Ușița cutiei era întredeschisă.

— Sam detesta chestia asta.

Hannah s-a dus cu pași hotărâți la cutie.

— Îi plăcea să fie închisă bine de tot. Mereu îl certa pe poștaș dacă n-o închidea corect.

Hannah a lovit sănătos partea din față a cutiei cu palma și capacul s-a închis cu un declic. Apoi l-a apucat și l-a deschis din nou.

— E bine să vedem ce-a mai sosit, cred. Ar putea fi ceva urgent.

Hannah a băgat mâna înăuntru și a scos o singură foaie de hârtie. Nu avea plic și era împăturită în trei. I-a aruncat o privire lui Reacher, apoi a despăturit-o. A îndreptat-o. A citit-o. A rămas cu gura căscată, iar foaia i-a alunecat printre degete și a căzut pe pământ legănându-se. Reacher a luat-o de jos. A observat că nu era adresată cuiva. Nici semnată nu era. Pe ea se vedeau doar două rânduri de cuvinte printate:

Parcul Wiles. 1 p.m. Miercuri. Banca de sub copac. Adu dovada.

Dacă n-o să vii, vecina ta o să ajungă la spital până la apus.

Reacher i-a dat hârtia înapoi lui Hannah și i-a spus:

— Unde e parcul Wiles?

— Aproape de centrul orașului, i-a răspuns Hannah cu o voce joasă și goală. La vreo 15 minute distanță, poate. Dacă te grăbești.

În bilet scria 1 p.m. Ceasul din capul lui Reacher îi spunea că mai rămăseseră doar 10 minute pentru recunoaștere.

Harewood și tehnicienii lui vor trebui să aștepte.

ŞAPTESPREZECE

Cerul se lumina treptat, iar autobuzul Greyhound îşi continua drumul spre est hurducăind şi zdrăngănind. A traversat restul statului Arizona, a tăiat colţul statului New Mexico şi a coborât pe diagonală în Texas. Cu fiecare kilometru, Jed Starmer se obişnuia tot mai mult cu zgomotele din vehicul. Probabilitatea de a fi deranjat scădea. Dar în acelaşi timp era şi mai puţin obosit, datorită orelor în care dormise, aşa că un efect îl compensa pe celălalt. Ceea ce înseamnă că i-a luat cam tot atâta timp să se trezească când autobuzul a oprit în El Paso, cât îi luase şi în Phoenix.

Jed s-a lăsat purtat uşurel către suprafaţă, s-a uitat în jur şi a localizat afişajul autogării. Şi-a verificat ceasul de la mână. Ajunseseră conform programului. Aveau să rămână în El Paso o oră şi cinci minute. Era vremea prânzului şi nu urma să mai aibă parte de o altă pauză adevărată până în Dallas, la primele ore ale dimineţii următoare. Prin urmare, era logic să coboare şi să găsească ceva de mâncare. Îi era tare foame, dar se simţea mai plin de energie decât ultima oară când se trezise. S-a mutat pe scaunul de lângă culoar. Câţiva dintre ceilalţi pasageri erau deja afară, hoinărind prin preajmă. A aşteptat ca un cuplu în vârstă să treacă pe lângă el, după care s-a ridicat şi a dat să pornească spre uşă. Dar s-a oprit din nou. Nu-şi luase rucsacul. Nu-l ţinuse în poală. Nu-l ţinuse în braţe. Nu voise să arate ca un copil mic. Aşa că-l pusese pe scaunul de lângă el. Înainte să adoarmă. Dar acum nu mai era pe scaun. Nici pe podea. Nu era în suportul pentru bagaje. Nu era nicăieri. Dispăruse!

Jed şi-a amintit de tipul din staţia de autobuz din L.A. Tânărul cu înfăţişare de surfer, care îi găsisese biletul căzut din buzunar. Acesta îl avertizase. Îi spusese să aibă grijă de bagaj. Să-şi bage un braţ prin curea când dormea. Ar fi trebuit să-l asculte. Ar fi trebuit...

Jed a zărit rucsacul. Era în afara autobuzului. Îl ducea un ins. Se mişca repede, pe pista dintre peroane. Ajunsesese aproape de ieşirea din autogară. Jed a început să alerge pe culoar, dar imediat a trebuit să încetinească. Aproape

că s-a oprit. Cuplul de vârstnici îi stătea în cale. Abia se mișcau. Era ca și cum experimentau să vadă cât de lent puteau să se miște ființele umane fără ca picioarele lor să devină una cu podeaua. Jed s-a foit în spatele lor până când au ajuns la ușă. Au coborât. Jed a sărit și el jos. A alergat spre ieșire. Nu se mai vedea nici urmă de individul care coborâse cu rucsacul lui. Deodată, Jed l-a zărit. Prin geamul unei mașini. Un taxi. Tipul se lăsase pe spătarul banchetei din spate. În brațe ținea rucsacul. Clapeta de deasupra era lipită de geam.

Taxiul se afla la nici 20 de metri distanță. Jed a fugit spre el. A făcut semn cu mâna. A strigat. Taxiul a accelerat. Jed a sărit. A țipat. A continuat să alerge. Dar taxiul se mișca tot mai repede până când a dispărut din vedere.

Jed a rămas pe trotuar, îndoit de la mijloc și cu sufletul la gură. Era singur într-un oraș străin, la sute de kilometri de singurul loc pe care îl considerase vreodată casa lui. Toate bunurile sale lumești dispăruseră. Visul unei vieți noi se spulberase. Lacrimile îi încețoșau vederea. Și-a strecurat mâna în buzunarul din față. A căutat cu degetele ceva monede. Dacă ar fi reușit să găsească una de 25 de cenți, ar fi putut să o sune pe mama lui adoptivă. Ar fi implorat-o să vină să-l ia. Să-l ducă înapoi. Să-l salveze.

Jed ar putea să sune.

Dacă mama lui adoptivă i-ar răspunde sau nu, era o cu totul altă poveste.

Graeber și ceilalți patru inși așteptau deja de o oră, când Emerson a ajuns în sfârșit la depozitul din Chicago. Cei patru erau surprinși. Lui Emerson nu-i stătea în fire să întârzie. Însă astea nu erau vremuri normale. Graeber le-a oferit niște informații pregătitoare. Nu le-a spus totul. Emerson era un om discret. Nu voia ca rufele familiei sale să fie spălate în public. Iar Graeber era un tip ambițios. Nu voia să-și erodeze poziția privilegiată în organizație, așa că s-a rezumat la elementele de bază. Suficient cât să-i facă pe ceilalți să nu pună prea multe întrebări. Sau să devină agitați și să se care de-acolo.

Soția lui Emerson se purtase mai nebunește decât se așteptase acesta când a ajuns acasă. Țipase la el încă din clipa în care intrase pe ușă. Se jeluise și-l

lovise cu pumnii în piept. Aruncase cu tot felul de lucruri. Îl învinuise pentru ceea ce i se întâmplase lui Kyle. Pentru faptul că tratamentul dăduse greș. Ceea ce lui Emerson nu i se păruse drept. Chiar deloc. Nu el îi turnase băutură pe gât lui Kyle. Nu el îi rulse jointurile și nici nu-i umpluse seringile cu naiba știe ce. Tot ce făcuse fusese să încerce să-l facă bine pe băiat. Cu cheltuieli uriașe. Și cu riscuri personale deloc mici.

Emerson a avut nevoie de toată tăria lui interioară ca să-și păstreze răbdarea în timp ce soția lui se dezlanțuia. Să încerce să înțeleagă ce se întâmpla. Și să aștepte ca Xanaxul ei să-și facă în sfârșit efectul.

Așezat în capul mesei vechi și uzate, Emerson și-a luat un scurt răgaz ca să-și vină în fire, apoi a spus:

— Băieți, vă mulțumesc că sunteți aici. Mai întâi, trebuie să știți că nu e o treabă obișnuită. Nu e ceva profesional. E ceva personal. E pentru mine. Așa că, dacă cineva nu vrea să participe de data asta, poate să plece. Fără resentimente. Fără repercusiuni. Garantez.

Nimeni nu s-a mișcat.

— Excelent! a spus Emerson, dând din cap satisfăcut. Deci, uite care-i planul, atât cât este, deocamdată. Avem două puncte de contact cunoscute cu nemernicii ăștia. Mai întâi, știm cine e reprezentantul lor. Graeber și cu mine o să-i facem o vizită. Să vedem dacă-l putem convinge să-și dezlege limba. Să ne dea mai multe detalii în legătură cu operațiunea lor. În al doilea rând, nava lor e la limita apelor teritoriale din zona Jersey. Nu pleacă nicăieri. Fiindcă nu poate. Cei mai buni oameni ai lor vor rămâne, probabil, la bord. Se vor crede în siguranță acolo și ăla e locul în care-și țin tot echipamentul și toate proviziile. Ceea ce ne convine de minune, deocamdată. Cât niciunul dintre ei n-o șterge pe furiș. Așa că vreau ca voi, ceilalți, să vă duceți acolo. Un prieten ne face rost de un avion. Luați o trusă cu materiale de bază. Pentru povestea asta, nu-i nevoie de finețe. Apoi începeți prin a organiza supravegherea de pe țărm. Există o singură șalupă care face naveta într-acolo și înapoi. Dacă cineva încearcă să plece, interceptați-l. Dacă sunt clienți, lăsați-i să plece. Poate după ce-i scuturați nițel mai întâi. Ca să știe că nu

trebuie să se mai întoarcă vreodată. Dacă sunt orice altceva în afară de clienți, puneți-i la păstrare. Și nu-i nevoie să vă purtați cu mânuși. Doar să vă asigurați că mai sunt încă vii când ajung și eu acolo.

* * *

Parcul Wiles fusese numit greșit, și-a zis Reacher. Ar fi trebuit să se numească Piața Wiles. Pentru că asta era. O piață. Și încă una plăcută vederii. Se făcuseră eforturi pentru a o transforma într-un loc pe care oamenii să dorească să-l viziteze. Asta era limpede. Era înconjurată de magazine drăguțe, cafenele și restaurante cu mobilier de exterior dichisit. În mijloc fusese amplasată o fântână, construită probabil după modelul uneia văzute în vreun castel din Franța, care funcționa cam la un sfert din capacitate, probabil din cauza unor probleme legate de alimentarea cu apă. Între micile garduri vii, tunse în forme geometrice complicate, se găseau tot felul de flori viu colorate. Și mai erau și bănci, făcute din beton lustruit și aranjate într-un cerc larg, asemenea orelor pe cadranul unui ceas. Erau 12 la număr. Însă numai una dintre ele se afla lângă un copac, așa cum se preciza în biletul din cutia poștală a lui Roth.

Reacher și-a luat o cafea într-un pahar de carton de la cafeneaua cu cel mai nepretențios aspect din preajmă și s-a îndreptat spre banca de lângă copac. A ajuns acolo la 12:50. S-a așezat chiar în mijloc și a așteptat.

La 12:55, din spatele fântânii și-a făcut apariția un tip. Era o matahală, puțin peste 1,85 metri, purta blugi și un tricou alb cu Rolling Stones. Avea părul tuns scurt și ochelari negri de soare, tip sport. A parcurs jumătate din distanța până la banca lui Reacher, s-a oprit, s-a încruntat, apoi a venit până aproape, zicând:

— Mișcă-te.

Reacher a ridicat mâna stângă, și-a mișcat degetele și a întrebat:

— Așa?

Tipul s-a încruntat mai tare.

— Valea de pe bancă, gherțoiule.

— De ce? E a ta?

— Am nevoie de ea. Acum.

— Mai sunt alte 11 bănci. Folosește una dintr-alea.

— Eu am nevoie de asta. N-o să-ți mai spun din nou. Mișcă-te.

Reacher a rămas nemișcat. N-a spus nimic. Tipul s-a aplecat spre el:

— Mă, tu n-auzi?

— Ba te-am auzit foarte bine. Ai zis că nu ai de gând să-mi ceri din nou să mă mișc de-aici. Am crezut că te-ai răzgândit. Asta dacă inițial ai gândit.

— Fă bine și ai grijă ce vorbești. Începi să mă înfurii.

— Și dacă n-am grijă? Ce-o să faci?

Tipul s-a întors într-o parte. Și-a strâns pumnii, apoi s-a relaxat din nou. A tras adânc aer în piept. După care s-a întors din nou către Reacher.

— Uite care-i treaba. Mă-ntâlnesc cu cineva aici, fix la banca asta. Cam într-un minut. E foarte important. Așa că aş aprecia dacă te-ai muta pe altă bancă.

— Te întâlnești cu Sam Roth, a spus Reacher.

— De unde știi? a zis tipul, încruntându-se din nou.

— Pentru că nu te-ntâlnești cu Roth. Nu te mai întâlnești cu el. Te întâlnești cu mine, în locul lui.

— Ce dracu’? Ce se-ntâmplă aici?

— O schimbare a poziției de negociere, l-a lămurit Reacher și a bătut cu palma betonul neted de lângă el. Ia loc. Hai să vorbim. Să vedem dacă găsim o soluție care să mulțumească pe toată lumea.

— Ai printul?

— E undeva aproape. Pot să-l aduc. Dacă ne înțelegem asupra termenilor.

Tipul a ezitat un moment, apoi s-a întors încet și s-a lăsat pe bancă. S-a așezat chiar la margine, cât mai departe de Reacher, și a spus:

— Trebuie să-l vedem. Să ne asigurăm că Roth a schimbat programul turelor așa cum i-am spus.

Reacher a sesizat o mișcare în apropierea fântânii. Din spatele ei a apărut un alt ins. Era cam la fel de înalt ca tipul care stătea deja pe bancă. Părea ceva mai corpolent. Purta ochelari de soare identici și haine asemănătoare, doar că tricoul era simplu și cu mâneci lungi. A făcut un pas în față, apoi s-a oprit și a mimat o ridicare exagerată din umeri. Primul tip a ridicat și el din umeri și i-a făcut semn celuilalt să se apropie.

Tipul cel nou s-a apropiat cu pași mari și s-a oprit în fața băncii. Era roșu la față și o venă i se umflase pe frunte. S-a uitat urât la tovarășul lui și a spus:

— Ce naiba faci cu maimuțoiul ăsta? Avem treburi de rezolvat.

— Liniștește-te, a spus primul tip. Stai jos. Omul e aici în locul lui Roth.

Tipul cel nou a rămas în picioare.

— Ei, pe dracu’! Nu așa ne-a fost înțelegerea.

— Înțelegerea s-a schimbat, a spus Reacher. Vreți să se rescrie rotația turelor?

— Știi că asta vrem.

— Domnul Roth nu mai e convins că e necesar să modifice programarea. Depinde de voi să mă convingeți să-i schimb părerea.

— Ești nebun? a zis tipul cel nou.

— N-aș spune chiar așa. Ușor excentric, poate. Dar cine sunt eu să judec? Așază-te, a spus Reacher și a bătut cu palma în betonul băncii de cealaltă parte a sa.

— Dacă tu nu ești nebun, atunci Roth este, a spus tipul cel nou, așezându-se. Dacă scoatem la iveală ce avem, e terminat. Cariera lui s-a dus pe copcă. Și știe asta.

— Ce-aveți voi e o născocire.

— Și ce dacă? E credibilă. E imposibil să nu fie anchetat pe baza acestei dezvăluiri. Și nu contează ce vor găsi. Ceva. Nimic. Nu contează. Mizeria rămâne. Cariera lui e terminată.

— Poate că nu-i pasă. Poate că e pregătit pentru o nouă provocare.

— Ba îi pasă.

— Oare?

— Blufezi.

— Ești sigur?

Avem asigurare. Pentru cazul în care e prea prost și refuză să coopereze, a intervenit primul tip.

— Amenințarea la adresa fostei soții?

Primul tip a dat din cap.

— Se-ntâmplă tot felul de accidente. Casele iau foc. La fel și mașinile

electrice. Uneori, cu proprietarii lor înăuntru.

— Nu sunt un fan al nemernicilor care amenință oameni nevinovați. Ar trebui să vă rup picioarele pentru asta, a spus Reacher.

Tipul s-a umflat în pene și-a spus:

— Sau poate ți le rupem noi ție.

— Crezi că poți?

Un martor ar fi spus că tipul a căzut de pe bancă. Că s-a prăbușit pur și simplu pe-o parte, s-a lovit de pământ și a rămas nemișcat, cu picioarele îndoite și brațele pe lângă el. Exact ca atunci când stătea pe bancă, numai că rotit la 90 de grade. Martorul ar mai fi spus că Reacher nu s-a mișcat. Sau că, dacă a făcut-o, a fost doar din cauza unui fel de spasm. Nimic deliberat. Doar un spasm momentan în brațul lui stâng.

Reacher s-a întors spre tipul cel nou.

— Faza negocierilor s-a încheiat. Nu veți obține schimbarea programării. Nu veți scoate la lumină mizeria pe care ați născocit-o despre Roth. Și n-o s-o atingeți nici măcar c-un deget pe Hannah Hampton. S-a înțeles?

Vena de pe fruntea individului a început să zvâcnească din nou.

— Nu știu ce planuri ți-ai făcut, amice, dar ai face bine să le anulezi. Cel mai înțelept ar fi să pleci din oraș. Și repede.

— Deja plănuisem să plec. Dar cunosc pe cineva care locuiește aici. Și care lucrează la Departamentul de Poliție. Am fost militari amândoi. Dacă iese la iveală vreo minciună despre Roth, o să-mi spună. Dacă i se întâmplă ceva doamnei Hampton, o să-mi spună. Și-o să mă-ntorc. O să vă găsesc. Și-o să aveți cea mai neagră zi din viața voastră.

Un martor ar fi spus că în continuare s-a întâmplat ceva foarte ciudat. Tipul cel nou a căzut și el de pe bancă. S-a prăbușit și el într-o parte și a sfârșit inert

pe sol, ca o imagine în oglindă a tovarășului său. Și din nou ar fi spus că Reacher nu s-a mișcat. Nu deliberat. Deși parcă a avut un nou spasm. De data asta, în brațul drept.

OPTSPREZECE

Jed Starmer stătea la marginea trotuarului și tocmai scosese un pumn de mărunțiș din buzunar. Avea trei monede de 25 de cenți, plus o grămadă de valori mai mici. În total, ceva mai mult de 2 dolari. Dar lui Jed nu-i păsa de total. Ce conta era că putea să dea un telefon. Putea să iasă din nenorocirea în care aterizase. Sau măcar să încerce.

Jed s-a gândit că o să găsească un telefon public în autogara Greyhound, așa că a pornit pe drumul de întoarcere. La început, s-a mișcat repede, apoi a încetinit și a început să se uite în jur. Se concentrase atât de mult să urmărească taxiul cu individul care-i furase rucsacul, încât nu mai fusese atent la împrejurimi. Strada pe care se afla era lungă și plată. Stația Greyhound era în față, departe, pe dreapta. Mai aproape, pe partea opusă lui, în stânga, se găsea o clădire cu aspect ciudat. Era de culoare galben-pal și avea ziduri netede, rotunjite. Era înaltă. Nu avea ferestre, iar vârful era tăiat într-un unghi abrupt. Partea înaltă era cea mai apropiată de el, iar acoperișul cădea brusc înspre spate. L-a făcut să se gândească la un tort sau la o mitră purtată de un episcop într-un film SF.

Clădirea era înconjurată la bază de mai multe sculpturi dispuse în cerc. Erau realizate din oțel, toate curbate, cu forme întrepătrunse, strălucind în lumina soarelui ca niște flăcări. Sau ca niște lame de iatagan. Îi aminteau lui Jed de un loc din L.A. Un fel de sală de concerte elegantă. Nu fusese niciodată înăuntru, dar exteriorul îl fascina. Și acela era făcut din metal lucios, iar întreaga suprafață se răsucea și se contorsiona ca și cum s-ar fi topit. Ca și cum ar fi avut loc o apocalipsă localizată. Sau ca o scenă dintr-un coșmar provocat de febră. Ori ca un semn că era pe cale să înnebunească. Mereu i se păruse ușor amenințător. Ca atât de multe lucruri din orașul său natal.

Dacă LA mai era orașul său natal.

Un șir de trepte ducea spre un lobby care separa clădirea rotundă de alta

similară, mai scundă și mai lată. Jed a urcat scara. S-a oprit puțin sus, după care s-a plimbat până în partea îndepărtată. Există un zid scund, probabil pentru a-i împiedica pe pietoni să cadă pe strada de mai jos. Jed s-a cocoțat pe margine. Și-a aliniat monedele pe suprafața de beton rugos. Le-a dat la o parte pe toate, în afară de cele de 25 de cenți. Trei cercuri metalice. Mate din cauza vechimii. Zgâriate de cât fuseseră folosite. Obiecte inofensive, de toată ziua. Dar având puterea de a-i modela viitorul.

Jed trebuia să ia o decizie. Putea să pună monedele la loc în buzunar. Sau putea să le bage într-un telefon.

Putea să meargă înainte. Sau înapoi.

Să ia în piept o viață nouă. Sau să se mulțumească cu cea veche.

În același timp în care Jed se întreba ce să facă cu monedele, o mașină de poliție a oprit în parcare de lângă stația Greyhound. Din ea au coborât doi polițiști în uniformă. Amândoi țineau în mână câte o copie a unei fotografii. Polițista a intrat în clădirea terminalului. A acoperit toată zona, arătând poza tuturor pasagerilor care mâncau, umblau de colo-colo sau se întorceau de la toaletă. Polițistul a rămas afară. Se concentra pe șirul de autobuze. Căuta un anumit vehicul. Cel care sosise de curând din Los Angeles.

În același timp în care cei doi polițiști soseau la stația Greyhound din El Paso, Texas, o mașină oprea la marginea străzii învecinate cu Parcul Wiles din Gerrardsville, Colorado. Era un Dodge Charger cu dotări minimale. Detectivul Harewood a luat girofarul de pe acoperiș și l-a pus să lumineze intermitent pe bord, a coborât și s-a îndreptat spre singura bancă din piață aflată lângă un copac. A rămas o clipă uitându-se la Reacher. După care și-a mutat privirea spre cei doi care zăceau în continuare pe jos.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat el.

Reacher a băut ultimul strop de cafea și a pus paharul pe bancă.

— S-au prăbușit. Spontan.

— Serios?

— Nu plănuiau nimic bun. Tensiunea trebuie să fi devenit prea mare pentru ei.

— Și s-a întâmplat ca tu să te nimerești prin preajmă?

Reacher a scos din buzunar o foaie de hârtie și i-a dat-o lui Harewood.

— Au lăsat asta în cutia poștală a lui Sam Roth.

— Trebuia să mă suni. Să mă lași pe mine să mă ocup.

— M-am gândit că ar putea avea legătură cu Angela St. Vrain.

— Și aveau?

— Nu.

Harewood s-a uitat la ceas.

— Măcar ai sunat după o ambulanță pentru ei?

— Am încercat să chem un camion de salubritate. Ghinion! Se pare că azi nu e zi de colectat gunoiul, a spus Reacher clătinând din cap.

Harewood a scos telefonul și a format rapid un număr. I-a spus cuiva de la biroul lui să trimită asistență medicală și o escortă în uniformă care să rămână cu cei doi la spital. Apoi s-a așezat pe bancă:

— Și, ia zi, ce fel de rele plănuiau indivizii ăștia?

— Încercau să-l șantajeze pe Roth. Fosta lui soție mi-a spus că în ultima vreme el avea parte de stres suplimentar la muncă. Asta explică de ce.

— Ce voiau?

— Să obțină rescrierea programării turelor într-un anumit mod. Probabil ca să poată introduce ceva ilegal în închisoarea la care lucrau. Sau poate ca să-i ajute să scoată pe cineva de acolo.

— La naiba! Cu ce-l șantajau pe Roth?

— Nimic real. Niște aberații inventate. Au recunoscut asta. Dar suficient cât să-i facă necazuri lui Roth, dacă ar fi rămas în viață.

— Las' că aflu eu.

— Sunt sigur că o să afli.

— O să deslușesc eu povestea asta într-un fel sau altul, dar fii sincer cu mine. Îmi spui adevărul?

— Despre ce?

— Chiar ai crezut că indivizii ăștia aveau vreo legătură cu Angela? Sau ai găsit biletul și ai venit aici în căutare de bucluc? Pentru că nu văd care-ar fi legătura.

— A reieșit că n-a fost o legătură. Complotul lor era local. Complet separat. Dar uite la ce m-am gândit. Adevărul e că Angela nu avea o legătură romantică cu Roth. El era fostul ei șef. L-a rugat s-o ajute.

— Cu ce?

— Ceva legat de contabilitate la serviciul ei. Au comunicat prin e-mailuri. Țasta e un alt fapt. Acum trecem la speculații. Eu cred că Angela a venit în Gerrardsville ca să-i arate ceva lui Roth. Ceva dovezi legate de cine știe ce fărădelegi descoperise ea. Eu cred că ăia care au omorât-o au aflat de treaba asta, dar numai după ce ea a plecat din Mississippi. Așa că i-au înscenat accidentul aici. Unde știau că va fi. Și când va fi.

— Asta ar explica momentul și locul, a spus Harewood și a arătat spre pământ, într-o parte și în alta. Dar nu și de ce ai crezut că ăștia doi ar putea fi implicați.

— Nu era suficient s-o împiedice pe Angela să-i arate dovezile lui Roth. Trebuiau să le recupereze. Oricare ar fi fost alea. De-asta i-au furat geanta Angelei.

— Cum puteau fi siguri că dovezile se aflau în geanta Angelei?

Reacher n-a răspuns.

Încruntarea s-a așternut pe fața lui Harewood.

— Puteau să creadă că Angela i le-a trimis prin poștă înainte să plece de-acasă.

— Asta ar fi fost o mutare inteligentă. Un colet e mai în siguranță la poștă decât într-o geantă. Mai ales când ai pe urmele tale doi ucigași.

— Și tu ai crezut că asta era dovada cerută în bilet?

— Așa am sperat. Pentru că atunci am fi capturat doi soldați de rând. După care am fi urcat pe scara ierarhică. Și ar fi însemnat că moartea lui Roth a fost un accident.

După un moment de tăcere, Harewood a spus:

— Încerci să șantajezi pe cineva numai dacă ești convins că e încă în viață. Nu pe cineva pe care știi că l-ai ucis deja. Bănuiesc că și fără dovezile pe care le aducea Angela Roth știa prea multe.

— Așa văd și eu lucrurile.

— O să mă duc la medicul legist. Am s-o rog să facă teste pentru toate cheștiile cunoscute care ar putea provoca un atac de cord.

— Trimite și doi băieți pricepuți la computere acasă la Roth. Cineva a șters din laptop toate e-mailurile dintre el și Angela. Pe alea adevărate. Cele pe care le-a furnizat angajatorul Angelei erau false.

— Așa o să fac.

— Și verifică zona din spatele clădirii lui Roth, să vezi dacă găsești urme de cauciucuri. Fosta lui soție crede că a văzut o mașină așteptând acolo luni seară, înainte de moartea lui.

Harewood a clătinat din cap.

— Ce e, n-o crezi?

— Nu e asta. Mă gândeam doar că locotenentul meu era iritat din cauză că am vrut să anchetez o omucidere. Acum o să fiu nevoit să-i spun că avem două.

— Uite ceva care-o să-l mai îmblânzească. Spune-i că plec din oraș.

— Serios? Când?

— Chiar acum, a spus Reacher ridicându-se.

— De ce? Ai terminat?

— Abia am început, a răspuns Reacher cu un zâmbet.

Jed Starmer stătuse pe zid suficient de mult pentru ca soarele să se miște pe cer și să cufunde în umbră trei sferturi din zona de lângă el. S-a uitat la ceas. Autobuzul urma să plece în 10 minute. Nu mai putea să întârzie. Sosise momentul să ia o decizie.

Înainte? Sau înapoi?

Să urce în autobuz? Sau să dea un telefon?

Jed nu știa ce să facă. A simțit cum îl sufocă panica. Nu mai putea să respire. Dar asta numai pentru o clipă. A strâns din dinți și a alungat teama. Bătuse deja o cale lungă. Prin forțe proprii. Fără să aibă nevoie de nimic. Dacă mergea mai departe, avea să mai fie singur doar două zile. Nici măcar 48 de ore. Putea să se descurce până atunci fără să-și schimbe hainele. Faptul că rămăsese fără rucsac era un impediment. Dar nu o catastrofă. Nu era un motiv

să renunțe. Încă mai avea periuța de dinți. Și îi rămăseseră 300 de dolari.

Jed s-a ridicat. A înșfăcat monedele și le-a băgat în buzunar. Singurul lucru care-i lipsea era timpul. Plănuise să-și ia ceva de mâncare. Era mort de foame, dar mâncarea va trebui să mai aștepte. Într-un fel, putea să ia asta drept un bonus. Putea să păstreze niște bănuți pentru mai târziu. Până ajungea în Dallas. Putea să reziste fără să mănânce până atunci. Era obișnuit cu foamea. Era un lucru pentru care putea să-i mulțumească mamei sale adoptive.

Jed a coborât în grabă treptele, iar restul drumului până la stație l-a parcurs alergând. A trecut rapid prin clădirea terminalului, croindu-și drum printre grupurile de pasageri care abia se mișcau, dar s-a oprit înainte de a ajunge la ieșirea din sala principală. Zărise un distribuitor automat. Era lângă peretele îndepărtat. Aproape de telefoanele publice. Ziua era fierbinte. Nu era obișnuit cu astfel de temperaturi. Alergase prin arșiță. Iar aparatul era plin cu tot felul de băuturi.

Una era să reziste fără mâncare. Dar cu apa altfel stăteau lucrurile. Citise că lipsa apei putea să-ți afecteze sănătatea. Să-ți vatăme organele interne. Putea provoca efecte negative de durată. Nu voia să-și înceapă noua viață slăbit și bolnav. Dar nici nu voia să piardă autobuzul. Ușile se închideau cu puțin înainte de ora de plecare. Văzuse întâmplându-se asta în LA, cu o sută de ani în urmă. Sau, de fapt, chiar ieri. S-a mai uitat o dată la ceas. A decis că merita riscul. A scos din buzunar mâna de mărunțiș. A introdus monedele în fantă una după alta și s-a uitat cum totalul afișat electronic urca încet spre suma necesară. Apoi a înhățat sticla din compartimentul de livrare și a fugit să prindă autobuzul.

Jed s-a repezit pe scară și ușa autobuzului s-a închis cu un fâșâit când încă nu apucase să facă trei pași pe culoar. S-a așezat pe același loc ca înainte. S-a rezemat de geam. Și dintr-odată s-a simțit expus fără rucsac. Vulnerabil. Îi lipsea senzația pe care i-o dădea când îl ținea în poală. În acel moment, ar fi dat orice ca să-l țină strâns în brațe. Indiferent dacă asta l-ar fi făcut sau nu să arate ca un copil mic.

— Hei, prietene!

Jed a tresărit. Cineva se trântise pe scaunul de lângă el. Un tânăr, puțin cam neîngrijit, de vreo 18 ani. Jed l-a recunoscut. Fusese în autobuz tot drumul, încă din L.A. Stătuse undeva prin spatele vehiculului. Jed crezuse că făcea parte dintr-un grup. Acum nu mai era așa de sigur.

— Ia zi, ce se-ntâmplă? a întrebat tipul.

— Nimic, a răspuns Jed.

— Ai necazuri? a zis tipul, aplecându-se mai aproape de el.

— Eu? Nu. De ce?

— Ești cumva căutat de poliție?

Jed a simțit că o centură de oțel i s-a închis brusc în jurul pieptului. Inima a început să-i bată mai repede.

— De poliție? Bineînțeles că nu. De ce m-ar căuta?

— E în regulă. Poți să-mi spui. De-aia te-ai întors în ultima clipă, nu-i așa? Ai așteptat să plece.

— Poliția a fost aici? În autobuz?

Tipul a confirmat cu o mișcare din cap.

— N-am știut. Eu doar m-am mișcat mai... încet.

— Chiar așa, a zis tânărul făcându-i cu ochiul. Încet. De acord cu tine.

— Mă rog, poate c-au fost aici. Dar nu mă căutau pe mine.

— Ești sigur? Pentru că polițistul ăla avea o poză. Era veche. De-acum patru sau cinci ani, cel puțin. Dar sigur semăna cu tine. Bănuiesc că nimeni altcineva n-a observat. Tocmai s-a schimbat șoferul și pariez că toți bătrâneii ăștia sunt pe jumătate orbi, dar eu am văzut.

Jed a înghițit un nod.

— Și ce-ai spus?

— Nu-ți face griji, l-a liniștit tânărul, bătându-l pe umăr. Am spus că nu te-am văzut.

— Mulțumesc, a spus Jed, îngăduindu-și în sfârșit să respire ușurat.

— Nicio problemă, a spus tipul.

Apoi, după o scurtă pauză, i-a zis:

— Hei, am o idee. Ce zici, ai putea să-mi faci cinste cu un mic-dejun? Când ajungem la Dallas?

—Să-ți fac cinste?

Jed s-a gândit la rezerva lui de bani. Nu-și dorea câtuși de puțin să cheltuiască mai mult decât era absolut necesar. După care și-a dat seama cât de ușor i-ar fi individului să sune la 911. Probabil că avea telefon mobil. Și chiar dacă nu avea, mai erau șapte opriri înainte să ajungă la Dallas. În locuri unde ar fi găsit telefoane publice. A schițat un zâmbet forțat și a spus.

— Sigur. Chiar mi-ar face plăcere.

— Excelent, a spus tipul ridicându-se de pe scaun și pornind spre locul lui. Când merg atâtea ore cu autobuzul, mi se face foame. Ne vedem mai încolo...

NOUĂSPREZECE

La peste 1 900 de kilometri depărtare, în Winson, Mississippi, pentru Curtis Riverdale sosise timpul să se apuce de treabă.

Riverdale era o anomalie în cadrul corporației Minerva. Un caz insolit. Era neobișnuit, pentru că atunci când închisoarea a fost preluată de noul proprietar, el se afla la conducere. Procedura standard la Minerva era ca directorul aflat în funcție să fie înlăturat, atunci când se cumpăra un nou penitenciar. Era trecut într-un post lipsit de importanță și autoritate. După care se aștepta ca plictiseala și umilința să-l roadă până își căuta de lucru altundeva. Iar dacă încerca să reziste, era concediat imediat după ce se descotoroseau de o treime din personalul lui.

Procesul se desfășurase ca de obicei. O grămadă de gardieni noi au fost recrutați. Oameni „verificați“, proveniți de la alte sedii Minerva. Aleși pe sprânceană pentru a lua locul celor care tocmai fuseseră puși pe liber. Noul director a fost instalat tot atunci. Un tip înalt și slăbănog, de 40 de ani, care se îmbrăca asemenea unui funcționar de bancă și vorbea ca un prezentator radio. Acesta a făcut toate chestiile obișnuite pe care le face un șef nou ca să demonstreze că se ridică la înălțimea exigențelor. Însă nu s-a stabilit în Winson. S-a tot îmbolnăvit. Și-a petrecut mai mult timp în spital decât la muncă. După șase luni, n-a mai rezistat A demisionat. Iar Riverdale, în timpul numeroaselor absențe ale tipului nou, a profitat de ocazie pentru a reveni. S-a dovedit a fi neprețuit. Adaptabil. Discret. Capabil să se încadreze în modul de funcționare al noii companii într-o manieră pe care Hix n-o mai întâlnise la niciunul dintre directorii de închisoare moșteniți de Minerva.

Unele corporații corecționale tratează problema încarcerării de parcă ar fi supermarketuri. Adoptă o abordare de tip „adună cât mai mulți și vinde-i cât mai ieftin“. Dar Minerva nu proceda așa. Încă de la început, Hix și Brockman au avut o concepție diferită în legătură cu ceea ce făceau. Se vedeau pe ei înșiși mai degrabă ca pe niște prospectori din Vestul de altădată. Țelul lor era

același. Să separe aurul de pământ. Doar că nu foloseau cazmale, găleți și site. Aveau un sistem. Unul pe care-l concepuseră singuri. Îl rafinaseră. Îl îmbunătățiseră. Și îl foloseau ca să sorteze fluxul constant de deținuți trimiși de statele cu care aveau încheiate contracte.

Procesul începea cu cei condamnați de curând. Peștii noi. Avocații le evaluau cazurile. Contabilii le analizau finanțele. Genealogii le întocmeau descendența. Le dădeau teste de aptitudini. În felul acesta, erau identificați deținuții cu anumite abilități și talente. Erau aduși psihologi pentru a le evalua personalitatea. Cei potriviți erau selectați. Restul erau trimiși la medici alături de alți pușcăriași. Erau efectuate o grămadă de proceduri de evaluare a stării de sănătate. Se prescriau tratamente oriunde era necesar. Și, după ce fiecare individ era pe deplin analizat și categorisit, se decidea la care dintre pușcării urma să fie trimis.

Prima categorie era alcătuită din deținuții ale căror condamnări aveau șanse să fie anulate, fie din motive de PR, fie pentru profit. Aceștia erau distribuiți uniform în toate penitenciarele administrate de Minerva. Cei din a doua categorie nu aveau vreun potențial deosebit. Aceștia alcătuiau de departe grupul cel mai numeros. Sursa principală de venit a corporației. Neinteresanți, dar necesari. Cei mai mulți dintre membrii acestui grup ajungeau în închisorile mai vechi ale Minervei, dar unii erau aduși și la Winson, de dragul aparențelor. Cei din a treia categorie erau mai puțini. Dar mai interesanți. Toți membrii ei erau aduși la Winson. În fine, a patra categorie era și mai mică. Nu era tocmai interesantă. Dar era profitabilă. De multe ori, într-o zi oarecare, în această categorie se găsea câte o singură persoană. Uneori, erau și două. Alteori, nu era niciuna.

În după-amiaza aceea, un singur deținut făcea parte din categoria a patra. Era repartizat singur în Unitatea S1. Unitatea de izolare care încă era operațională în mod selectiv. Astfel că acolo și-a început rondurile Riverdale. Avea aranjamente de făcut. Personal de organizat. Procesare. Ambalare. Distribuie. O întreagă operațiune complexă de menținut pe făgaș.

Asta, presupunând că vineri totul va merge potrivit planului. În caz contrar, locul avea să fie pus la naftalină. Pentru o perioadă nedefinită. Și o mare parte din angajații de la Minerva se vor găsi în drum spre alte închisori. Unde vor sfârși de cealaltă parte a zăbrelelor.

Jack Reacher a plecat din Gerrardsville, Colorado, pe jos, la fel cum sosise cu două zile mai devreme.

În timp ce mergea, se gândea la cea mai bună modalitate de a ajunge la destinația sa: Winson, Mississippi. Nu mai auzise niciodată de această localitate înainte de a o vedea tipărită pe permisul de conducere al Angelei St. Vrain. Plănuiise un ocol pe la biblioteca din Gerrardsville, ca să afle mai multe despre acel loc, dar cât încă se mai aflau pe banca din Parcul Wiles, detectivul Harewood își scosese telefonul și deschisese o hartă. Un fel de hartă. O încâlceală multicoloră și greu de deslușit de drumuri și alte caracteristici pe un ecran mic și plin de zgârieturi. Dar a fost suficient pentru ca Reacher să afle poziția generală a orașului. Era chiar la limita statului, nu mai mult decât un punct cuibărit într-o curbă de forma literei C, pe malul estic al fluviului Mississippi.

Găsirea traseului care să-l ducă la Winson nu avea să fie o problemă. Mai mult îl preocupa cât urma să dureze călătoria. Avea două cadavre în minte. Cel puțin un ucigaș era în libertate. Cu cel puțin un complice. Și o pistă care se răcea cu fiecare minut. Energie avea din belșug. Bani în buzunar, destui. Doar timp nu prea avea.

Munții se înălțau în dreapta sa, tăind cerul albastru și limpede ca niște dinți de fierăstrău. Soarele căpăta o nuanță roz și începea să coboare spre cele mai înalte vârfuri. Încă era cald, dar umbra lui Reacher devenea tot mai lungă, dansând și săltând pe asfaltul aspru și decolorat din stânga sa. Aerul era inert. Liniștea, totală. Nu trecuse nicio mașină de când depășise granița orașului. Nici dube. Nici camionete. În mod normal, Reacher ar fi savurat solitudinea. Dar nu și în ziua aceea. Când nu făcea decât să-i sporească nerăbdarea.

Reacher a mărit pasul și după 30 de secunde a auzit un sunet în spate. Un motor de camionetă. Un diesel de capacitate mare, zdrăngănind și huruind ca un tren de marfă. S-a uitat în urmă și a văzut o camionetă apropiindu-se vertiginos. Era roșie. Avea geamuri negre și multe accesorii cromate. Reacher o mai văzuse înainte. S-a oprit din mers, a pășit spre marginea șoselei și a așteptat ca mașina să-l prindă din urmă.

Camioneta a frânat brusc, s-a legănat pe arcuri pentru o clipă, apoi geamul din dreapta a coborât zumzăind. Hannah Hampton conducea. Ținea mâna dreaptă pe volan. A zâmbit, s-a uitat la Reacher și a spus:

— Deschide portiera.

Reacher a tras de mâner și a deschis portiera atât cât îi permiteau balamalele.

Zâmbetul a dispărut de pe fața lui Hannah. Și-a ridicat mâna stângă din spațiul aflat între coapsă și portiera din stânga. În ea ținea un pistol scurt, bondoc, de culoare neagră. Era gros de 2,5 centimetri și avea o țeavă de 7,5 centimetri. Lungimea totală: mai mică de 15 centimetri. Un SIG P365, și-a zis Reacher. Nu trăsese niciodată cu acest model. Nici nu-l ținuse niciodată în mână. Chestia cu pistoalele subcompacte devenise populară abia după ce Reacher părăsise armata, întreținută de nebunia portului de arme ascunse. Dar citise despre acel model. Știa că nu-i o glumă.

Hannah ținea cu pistolul centrul pieptului lui Reacher.

— Stai pe loc. Nu mișca.

Un client care cumpără din nou. Sfântul Graal al oricărei afaceri. Nu e o persoană pe care s-o iei la întrebări, să te îndoiești de ea sau s-o refuzi.

Lev Emerson conta pe faptul că tipii pe care-i avea în vizor își conduceau organizația ca pe o firmă. Chiar dacă nu una obișnuită. Nu-i știa numele. Nu-și făcea reclamă. Nu avea un logo, din câte știa. Nici site de internet. Nici detalii bancare pentru plăți online. Nici aplicație dedicată. Nici prezență pe rețelele de socializare. Doar un reprezentant. Și o navă. Ultima resursă plutitoare a celor disperați. Locul în care trebuia să ajungi când nu puteai să obții lucrul de care aveai nevoie nicăieri în altă parte.

Emerson îl plătise pe reprezentant cu bani gheață, ultima oară când se implicase. Și singura dată. Ca să-l ducă pe Kyle pe navă. Kyle fusese fără doar și poate disperat. Dar nu primise ceea ce avea nevoie. Primise în schimb ceva care-i adusese moartea.

Ultima oară, Emerson plătise o mulțime de bani. A fost o greșeală pe care n-avea s-o mai repete. Orice fel de implicare cu indivizii ăștia ar fi fost o greșeală. Dar, dacă reprezentantul lor mușca momeala, el avea să fie cel care va comite eroarea. De asta era al naibii de sigur. El. Oamenii pentru care lucra. Și, cel mai important, cei care le furnizau marfa. Sursa ultimă a otrăvii care-l ucisese pe Kyle. Pentru că Emerson nu dorea doar să reteze un mădular. Voia să hăcuiască toată fiara. Să-i incinereze fiecare celulă a trupului.

Dacă reprezentantul mușca momeala.

Emerson a tras aer în piept și a apăsat pe Send. Laptopul a scos un sunet ca un șuiurat. Mesajul a dispărut de pe ecran. Și l-a imaginat ca pe un șir de 1 și 0, ricoșând pe căile nevăzute ale internetului, de la un server nedetectabil la altul, făcând înconjurul lumii. Ajungând, poate, la destinație. Sau poate nu. Fiind, poate, citit. Sau poate nu. Poate convingându-l pe reprezentant. Stimulându-i lăcomia. Trecând peste orice urmă de suspiciune privind motivul pentru care un client atât de recent revenea în piață.

Sau poate nu.

Jack Reacher nici nu mai știa câți oameni îl amenințaseră cu arma de-a lungul anilor. Adesea, persoana care ținea degetul pe trăgaci era furioasă. Alteori, era speriată. Sau hotărâtă. Ori exaltată. Sau ușurată. Se întâmpla uneori să fie calmă și cu o atitudine de profesionist. Dar Hannah Hampton avea pe chip o expresie pe care Reacher n-o mai văzuse niciodată în astfel de situații. Părea stânjenită.

— Îmi pare rău, 99% din mine crede că mă-nșel. Că sunt o nebună. Dar trebuie să știu sigur.

— Ce să știi?

— De ce ai apărut la ușa lui Sam.

— Ți-am spus de ce.

— Mi-ai spus o poveste. De unde să știu că-i adevărată?

— Ai vorbit cu detectivul Harewood, care a confirmat-o.

Hannah a clătinat din cap.

— A confirmat ce făceai. Cercetai crima comisă asupra Angelei. Nu și de ce.

— Îl ajut.

— De ce?

— Angela a fost omorâtă. La fel și Sam. Cineva trebuie să facă ceva în privința asta.

— Da. Detectivul ar trebui s-o facă, e misiunea lui. Și are un întreg departament de poliție care să-l susțină. De ce ar avea nevoie de ajutorul tău?

— Se confruntă cu... niște obstacole instituționale.

— Cum ar fi?

— Asta nu contează. Singurul lucru care contează este dacă tu vrei ca ucigașul lui Sam să scape neprins. Dacă nu vrei, trebuie să lași pistolul ăla jos.

— Și dacă nu-i atât de simplu?

— Ba e atât de simplu.

Hannah a avut o ezitare, dar n-a coborât pistolul.

— Uite care-i problema mea. Am o voce micuță în cap care nu vrea să tacă. Îmi tot spune că tu ai fost singurul care a știut că Angela a fost ucisă. Ai fost singurul care a știut că Sam n-a avut un atac de cord. Ai fost singurul care a sugerat că Angela i-a trimis lui Sam niște dovezi secrete. Ai fost singurul care s-a apucat să le caute.

— De-aia are nevoie Harewood de ajutorul meu.

— Doar dacă nu cumva există o altă explicație.

— Nu există.

— Dacă ai fi găsit dovezi în apartamentul lui Sam sau în cutia lui poștală, ce ai fi făcut?

— I le-aș fi dat lui Harewood.

— Chiar i le-ai fi dat? Asta-i întrebarea reală.

— Crezi că am încercat să le obțin pentru mine?

— E o posibilitate. Trebuie să recunoști. Nu ai nicio justificare juridică aici. Niciun rol oficial.

— Așadar tu crezi că am ucis-o pe Angela? Și pe Sam? Asta-i concluzia?

Reacher privea fix la degetul lui Hannah de pe trăgaci. Încheietura i se albise, dar nu se flexase. Nu încă.

Hannah a spus:

— Știi o groază de lucruri despre cum au murit Angela și Sam. Și de ce.

— Nu știu nici pe departe cât ar trebui. Dar ce-am aflat i-am spus lui Harewood. Pentru că-l ajut. Sună-l. Întreabă-l dacă-i adevărat.

— Dacă-l ajuți, de ce pleci din oraș? Ai găsit dovezile?

Hannah s-a uitat mai bine la Reacher. Tocmai își dăduse seama că n-avea nicio geantă. Nicio servietă. Nici buzunarele umflate.

— Le-ai distrus?

— Nu.

— Și-atunci, de ce pleci?

— Pentru că nu le-am găsit. Trebuie să caut altundeva.

— Unde?

— În Winson, Mississippi.

— Unde locuia Angela?

— Unde lucra. Unde a descoperit problema care a generat toată situația asta.

După un moment de tăcere, Hannah a spus:

— O să afli cine l-a omorât pe Sam?

— Am să încerc.

— Promiți?

— Ai cuvântul meu.

— Înseamnă asta ceva?

Reacher a încuviințat.

— Și, dacă-l găsești pe individul care l-a omorât pe Sam... Ce-o să faci?

— O să-i dau șansa să se predea.

— Și dacă n-o valorifică?

— Aia o să fie problema lui.

Hannah a lăsat pistolul jos.

— În regulă. Te cred. Sau așa presupun. Și chiar vreau ca ucigașul lui Sam să fie prins. Deci, cum îți pot fi de folos?

— Să mă duci cu mașina la Denver. E o stație Greyhound acolo.

Mesajul lui Lev Emerson a ajuns la reprezentant. Aproape instantaneu. Și l-a găsit într-o dispoziție încrezătoare. Sau lăcomă. Emerson nu știa sigur. Și nici nu-i păsa. Pentru că tipul a răspuns. Fără ezitări. Fără întârziere. Nimic complicat. Doar o oră. O locație. Și o dată.

Emerson a trimis confirmarea. Întâlnirea era bătută în cuie. Pentru a doua zi. La ora 10 dimineața.

Emerson s-a uitat la Graeber, în cealaltă parte a mesei, și i-a spus:

— Ia un butoi. Unul mare. Avem de făcut un amestec.

DOUĂZECI

Curtis Riverdale a petrecut mai bine de o oră în Unitatea S1, verificând ca totul să fie pregătit pentru după-amiaza de vineri. Echipamentul. Oamenii potriviți, cu specializările necesare. Și a verificat aranjamentele pentru transport. Asta era partea care-l îngrijora cel mai mult. Îl neliniștea pentru că nu era sub controlul lui direct. Instinctiv, i-ar fi plăcut să conducă toată operațiunea. Tot spectacolul. De la început până la final. Dar la nivel rațional înțelegea valoarea compartimentării. Era mai bine pentru toți dacă nimeni de la Minerva nu știa unde ajungeau pachetele care erau expediate. Și era și mai bine dacă cei care aveau de-a face cu clienții finali nu aveau habar de unde provenea marfa. Ultimul lucru pe care și l-ar fi dorit Riverdale era ca nenorocirea să pice la ușa Minervei, dacă cineva din aval se alegea cu un rezultat prost.

Când a fost în sfârșit mulțumit, Riverdale a plecat din S1 și a pornit către prima dintre cele trei unități cu populație obișnuită. Cea care-i găzduia pe cei mai interesanți deținuți. Pornise cu pași repezi, dar pe la jumătatea drumului, pe pasarela îngrădită care lega clădirile între ele, s-a oprit un moment. Tocmai își dăduse seama de ceva. Dacă vineri totul mergea conform planului, ar fi fost pentru prima oară când un deținut era mutat dintr-o categorie în alta. Și, spera el, ultima. Asta nu făcea decât să sporească riscul pe care și-l asumau. Fără motive întemeiate. Iar Riverdale era de părere că riscurile inutile trebuie evitate întotdeauna.

Unii oameni din cadrul corporației Minerva au interpretat greșit atitudinea lui Riverdale. Damon Brockman era unul dintre ei. A considerat-o un semn că Riverdale era timid. Precaut. Chiar laș. Nu înțelegea că Riverdale era doar un supraviețuitor. Că era hotărât să facă treabă bună la Winson. Muncise din greu pentru oportunitățile pe care i le oferea slujba lui. Și era pregătit și dispus să-și apere poziția. Să facă tot ceea ce era necesar ca să-și salveze pielea.

Dacă Brockman ar fi fost mai perspicace, ar fi reușit să-și formeze o perspectivă diferită asupra situației de ansamblu. Ar fi putut să discute cu directorul pe care-l adusese în locul lui Riverdale. Asta numai dacă tipul cel nou ar fi acordat mai multă atenție mâncării care i se aducea de la bucătăria închisorii. Adaosului ei subtil de aromă.

Mâncare care îi era adusă exclusiv de membrii Vechii Gărzi a lui Riverdale.

Hannah Hampton conducea repede. Agresiv. Dar o mulțime de alți șoferi de pe autostrada I-25 erau și mai rapizi. Și mai nechibzuiți. O depășeau mereu și pe o parte, și pe cealaltă. Îi luau fața. Se îngrămădeau în spatele ei. Reacher a văzut camionete abandonate pe banda mediană, îndreptate invers față de sensul de mers. Mașini pe acostament cu părțile din față sau din spate avariate rău. A văzut și două SUV-uri pe câmpul din vecinătatea autostrăzii. Unul era răsturnat cu roțile în sus și stătea pe acoperiș.

Hannah l-a văzut pe Reacher uitându-se la mașinile abandonate și a spus:

— Cred că a plouat de curând. Oamenii de pe-aici nu se pricep să conducă pe ploaie.

— Acum nu plouă, a constatat Reacher.

Hannah a ridicat din umeri.

— Mă gândeam la locul ăsta în care mergi. Winson. Pare a fi o așezare mică. Departe de drumurile bătătorite. Crezi c-o să poți ajunge până acolo cu un Greyhound?

— Probabil că nu. Dar o să ajung pe-aproape.

— Și pe urmă ce-o să faci?

— Nu știu deocamdată. O să găsesc eu ceva.

Hannah a acționat luminile de semnalizare și a trecut pe partea dreaptă. Un indicator anunța că peste 2 kilometri urma drumul spre centrul Denverului.

Hannah a încetinit, pregătindu-se să ia curba pentru ieșire. Apoi și-a mutat piciorul pe accelerație și a revenit pe autostradă.

— La naiba! a spus ea. Dă-l încolo de autobuz. Te duc eu până în Mississippi.

Reacher s-a uitat la ea și a zis:

— Ești sigură? Până acolo trebuie să fie aproape 2 000 de kilometri.

— Și ce dacă? E camioneta lui Sam. Rezervorul e plin. El a plătit motorina. N-ar fi vrut să fie irosită.

— Să consumi motorina unui mort nu mi se pare că ar fi cel mai bun motiv.

— Nu e singurul. Oricum, trebuia să plec din oraș o vreme. Tu mi-ai spus asta. Winson e un loc la fel de bun ca oricare altul. Probabil. Când ajungem acolo, pot să merg să-l văd pe Danny Peel. Să-i spun în persoană despre Sam. E mai bine așa decât să-i dau vestea la telefon. Și pot să văd și dacă fetița Angelei e OK.

— O cunoști și pe vecina la care a lăsat fetița?

— Nu. Dar o să știe Danny.

Reacher s-a gândit la plicul pe care-l văzuse în geanta Angelei. Cel care a dispărut imediat după ce-a fost ucisă. Îi era adresat lui Danny Peel. Trebuia să vorbească cu el despre asta. Să afle cum a ajuns în posesia Angelei. Și ce conținea atât de important. Faptul că era însoțit de cineva care-l cunoștea pe Danny putea fi de folos. Îl putea face mai deschis la idee de a discuta. Ar fi accelerat acea fază a conversației în care se construiește încrederea. Ar fi mărit eficiența procesului. Și, probabil, l-ar fi ajutat să fie mai puțin confuz.

— Bine atunci, a spus Reacher. Mulțumesc.

— Plăcerea e de partea mea, a spus Hannah și s-a uitat la el o secundă. Dar zi-mi și mie o chestie. De curiozitate. Bagajul tău. Ce s-a întâmplat cu el?

— Nimic.

— Ei, haide. Poți să-mi spui.

— Nu s-a întâmplat nimic.

— Pe bune? Pentru că uite ce cred eu. Ai ajuns în oraș. Ai cunoscut o femeie. Ați petrecut o noapte împreună. Poate mai multe. Cumva, ai călcat-o pe bătăături. Sau ai rămas mai mult decât și-ar fi dorit. N-ai vrut să pleci, cu toate aluziile pe care ți le-a făcut. Atunci, ea și-a pierdut răbdarea și ți-a aruncat lucrurile. Le-a făcut bucăți. Sau le-a pus pe foc. Da. Spune-mi că le-a ars. Te rog. Lasă să fie așa.

— Bine. O femeie le-a ars.

— Serios?

— Nu.

— Atunci, unde-ți sunt lucrurile?

— Uite-aici, în buzunar.

— Ce poate să încapă în buzunarul ăla?

— Tot ce am nevoie.

— Tot?

— Tot. Deocamdată.

* * *

Bruno Hix și Damon Brockman operau în baza supoziției că la Winson existau patru categorii de deținuți. La așa ceva se așteptau pentru că asta ordonaseră. Lucrul de care nu și-au dat seama era că în realitate existau cinci

categorii.

De fapt, a cincea categorie era cea mai veche. Mai veche cu câțiva ani decât preluarea închisorii din Winson de către corporația Minerva. Nu fusese definită de profesioniști. În acest proces nu fuseseră implicați medici. Nici psihologi. Nici contabili. Și, cu siguranță, nici avocați. Membrii acesteia fuseseră dintotdeauna identificați de Curtis Riverdale, personal. Se baza pe decenii de experiență. Pe abilitatea sa naturală de a-i citi pe oameni. De a sesiza anumite lucruri, oricât de tainice. Lucruri precum disperarea extremă. Sau lăcomia excepțională. Lucruri care l-ar putea face pe un deținut să aranjeze ca soția sau uneori sora lui să vină la închisoare ori de câte ori îi spunea Riverdale. Și apoi să aștepte, imobilizat de partea sigură a paravanului despărțitor din sticlă, în timp ce un membru al Vechii Gărzi o escorta pe femeie în biroul directorului. Unde el își punea amprenta personală asupra conceptului de vizită conjugală.

Câteodată, când Riverdale avea chef să condimenteze puțin lucrurile, puneă să fie adus și deținutul. Îl prindea cu cătușe de o bară din oțel pe care o fixase pe peretele coridorului exact în acest scop. Și lăsa ușa întredeschisă. Doar puțin. Nu într-atât încât deținutul să poată vedea ce se petrecea în cameră. Dar suficient cât să se asigure că zgomotele din interior nu erau înăbușite în niciun fel. Riverdale aranjase o vizită pentru acea seară. Cu soția unui deținut proaspăt adus. O aștepta cu nerăbdare. Dacă femeia se ridica la înălțimea așteptărilor sale, se gândea s-o aducă din nou vineri după-amiază. Pentru a sărbători revenirea la normal a închisorii Winson.

Presupunând că totul avea să meargă conform planului.

* * *

Pe măsură ce kilometrii parcurși se înmulțeau, Hannah Hampton devenea tot mai tăcută.

La început, după ce a hotărât să nu-l lase pe Reacher în stația Greyhound, era destul de vorbăreț. Voia să afle totul despre el. Să înțeleagă ce fel de om e în stare să plece din armată și să hoinărească prin toată țara fără niciun job. Fără o casă la care să se întoarcă. Fără o destinație definită. Fără bagaj. L-a întrebat despre copilăria lui. Despre părinți. Despre fratele lui. Ce a simțit când a murit fiecare dintre ei. În ce fel l-a afectat faptul că a crescut în baze militare de pe întregul cuprins al lumii. Era fascinată de viața lui de polițist militar. A vrut să știe care fusese cel mai interesant caz pe care îl investigase. Și cel mai nereușit. Ce anume îl mai bântuia încă din trecut. De ce părăsise serviciul militar. Și cum se simțea la gândul că fusese lăsat în voia sorții după ce, vreme de treisprezece ani, își pusese viața în pericol pentru alții.

Reacher i-a răspuns bucuros. Răspunsurile lui erau în cea mai mare parte faptice. Și în mare măsură pozitive. Se împăcase cu toate aspectele negative ale vieții sale cu ani în urmă. Conversația se desfășura într-un ritm constant. Cauciucurile trepidau și uruiau peste îmbinările și gropile din drum. Telefonul lui Hannah i-a dirijat mai departe pe I-70. Autostrada se întindea până departe în fața lor. Munții se vedeau tot mai mici prin geamul din spate, pentru ca în final să dispară în ceața îndepărtată. Hannah a continuat drumul spre est până când s-au îndepărtat de Denver și au tăiat-o pe diagonală, aproape de granița statului. După care au întors din nou. Direct spre sud, de data asta. Au traversat în viteză fâșia îngustă care se întindea într-o parte din Oklahoma. Și au continuat să se deplaseze tot mai adânc în Texas.

Conversația a început să lăncezească după ce Hannah a adus în discuție subiectul relațiilor sentimentale. Reacher a întors întrebările în direcția ei, iar ea le-a deviat vorbind despre căsătoria ei cu Sam Roth. Părea să fi fost un tip de treabă. Hannah avea o mulțime de istorioare despre el. Despre viața lor împreună, dar nu împreună. Unele amintiri erau tandre. Altele, amuzante. Unele erau chiar nebunești, cele mai de demult. Pe măsură ce rememora evenimentele, vocea lui Hannah se schimba. Devenea tot mai scăzută. Vorbea mai lent. În cele din urmă, o lacrimă i s-a prelins pe obraz. Una singură. A șters-o și s-a uitat la Reacher cu o privire care spunea: „E rândul tău“.

Dar Reacher n-a spus nimic.

DOUĂZECI ȘI UNU

Damon Brockman nu era genul de om care să se răzgândească ușor.

Când a auzit prima oară că cineva s-ar fi putut uita în plicul cu care Angela St. Vrain fugise în Colorado, nu i s-a părut că ar fi vreo problemă. Și acum era de aceeași părere. Dar nici nu era omul care să se expună inutil la critici. Din experiența lui, un singur lucru era mai rău decât să meargă ceva prost sub supravegherea sa: să fie el învinuit pentru asta. Iar singurul lucru mai rău decât să fie învinuit era ca cineva să-l fi avertizat în prealabil de pericol. În mod public. Cineva care îi putea spune: Vezi, ți-am zis eu! Mai ales când acea persoană era efectiv șeful lui. Care îl putea pedepsi din cauza asta. Care îl putea atinge la buzunar pentru asta. Așa încât, chiar dacă Brockman era de părere că șansele ca Reacher să vină și să creeze probleme în Winson erau aproape zero, a hotărât să acționeze ca și cum pericolul ar fi fost real.

Mai întâi, a devansat ora la care santinelele trebuiau să fie la post. Bruno Hix îi ceruse ca acestea să intre în post joi, la 6 dimineața. Brockman a schimbat ora la 3 dimineața.

În al doilea rând, a adăugat încă două santinele. Hix ceruse ca doi inși să supravegheze stația Greyhound din Jackson. Brockman a mai pus doi oameni în stația din Jackson de unde autobuzul local pleca către Winson. Mulți dintre cei care veneau în vizită la închisoare foloseau acest serviciu, așa că era de așteptat ca o persoană nou-venită în zonă, fără mijloc de transport, să apeleze la acea linie de autobuz.

În al treilea rând, a intrat în modul „ce-ar fi dacă“. Hix încercase deja să acopere toate posibilitățile, dar Brockman a vrut să reducă și mai mult riscurile. Să susțină un singur cal, în loc să-și împrăștie pariurile pe tot terenul. S-a întrebat ce-ar face el dacă ar trebui să traverseze țara cu foarte puține resurse? Răspunsul era evident. Ar fura o mașină. Ar fi o treabă rapidă și ușoară. Deplasarea ar fi mai plăcută și mai comodă decât cu un autobuz

Greyhound. Și mai lipsită de riscuri decât să facă autostopul. Pe șosele umblau tot felul de nebuni care-și alegeau drept țintă sărăntocii și pe cei fără adăpost. Știa sigur asta. Minerva câștigase o grămadă de bani din încarcerarea lor.

Singurul pericol pe care îl presupunea furtul unei mașini era că, în afară de cazul în care manevra îți reușea printr-un noroc neașteptat, proprietarul ar fi observat că-i lipsea vehiculul. Ar fi sunat la 911. Iar dacă te prindea poliția, jocul se termina pe loc. Așa încât, pentru a diminua riscul, ar trebui să schimbi plăcuțele de înmatriculare. Ai putea să furi unele alternative. Ceea ce presupunea alte riscuri. Drept care ar fi mai bine să clonezi un set de plăcuțe. Sau să comanzi niște numere la întâmplare. Lucru dificil pentru cineva cu mijloace limitate.

Brockman a început să se simtă mai bine. Furtul unei mașini era varianta cea mai bună, dar probabil că pentru Reacher nu era fezabilă. Apoi a început să se simtă mai rău. Dintre toți oamenii, gândurile i-au fugit la Curtis Riverdale. La un lucru pe care îl spusese acesta. Despre faptul că Reacher fusese polițist militar. Un fel de anchetator de top. Reacher fusese martor la accidentul suferit de Angela St. Vrain. Vorbise cu polițiștii din oraș. Poate că aflate știrile locale. Ar fi putut să se prindă de moartea lui Sam Roth. Ar fi putut să unească punctele între ele.

Nu era niciun pericol ca Reacher să găsească vreo dovadă care să-l conducă spre Minerva. De asta, Brockman era sigur. Dar mai exista o problemă. Morții nu pot reclama furturile de mașini.

Brockman a luat telefonul și a format numărul lui Rod Moseley, șeful departamentului local de poliție.

Moseley a răspuns de la primul țârâit.

— Acum ce mai e? Spune-mi că măcar de data asta ai vești bune.

— E vorba de Sam Roth, a spus Brockman. Tipul pe care l-am lichidat în Colorado. Trebuie să știm marca și modelul mașinii sale.

Hannah Hampton și Reacher mergeau cu camioneta lui Sam Roth de aproape șapte ore.

Aproape șase din cele șapte, niciunul dintre ei n-a vorbit. Hannah s-a concentrat pe condus. Pentru ea, era o distragere utilă. Se străduia să-și înăbușe durerea. Asta era limpede. În același timp, Reacher nu se concentra pe nimic anume. Își lăsase scaunul puțin pe spate. Avea ochii închiși. În minte i se derulau piese muzicale. Nu putea să facă nimic pentru ca mașina să meargă mai repede. Nu putea să aducă destinația mai aproape. Așa că să asculte câteva dintre trupele sale preferate era cel mai plăcut mod de a-și petrece timpul la care se putea gândi.

Hannah l-a împins ușor cu cotul pe Reacher și când acesta a deschis ochii i-a arătat un indicator de la marginea drumului. Pe acesta se putea citi numele unui oraș de care niciunul dintre ei nu auzise până atunci. După el, terenul se întindea neted ca-n palmă cât vedeai cu ochii. Părea brun și tern în lumina apusului de soare. Câteva tufișuri răzlețe se iveau din iarba pârjolită de arșiță. Se vedeau și doi copaci piperniciți. Mai multe linii de electricitate se îndreptau direct spre orizont. Deasupra lor, pătura de nori era cenușie și subțire, ca și cum n-ar fi existat suficient de mulți ca să acopere uriașa suprafață de cer.

— Ce zici, ajunge pentru azi? a spus Hannah.

Tot spre sud mergeau, așa că Reacher a dedus că încă nu ajunseseră la Amarillo. Asta nu era neapărat o problemă. Pe indicator erau înșiruite serviciile oferite în orașul din apropiere. Păreau a fi adecvate. Aparent, totul venea în perechi. Erau două benzinării. Două restaurante de tip diner. Și două hoteluri. Hannah a cotit spre ieșirea de pe autostradă și, la circa 400 de metri de intersecție, a oprit la prima benzinărie. S-a dus înăuntru, la toaletă. Reacher a tras mașina la prima pompă și a făcut plinul. A intrat să plătească și când a revenit a găsit-o pe Hannah din nou la volan. A urcat și el și au mers la hotelul de peste drum. Hannah a parcat într-un loc aflat la margine, la jumătatea distanței dintre hotel și primul diner. Întrucât se mai vedeau doar două mașini, s-au gândit că nu va fi o problemă să găsească niște camere libere. Mâncarea era o prioritate mult mai presantă.

Localul era amenajat astfel încât să arate ca o fermă de vite tradițională.

Acoperișul era din șindrilă rustică. Pereții erau acoperiți cu imitații de bușteni. De niște cuie ruginite atârnavau instrumente pentru marcarea vitelor, alături de tot felul de unelte vechi, al căror scop îi era necunoscut lui Reacher. Înăuntru, podeaua era acoperită cu un strat de rumeguș. Mesele și scaunele erau din lemn. Scaunele erau tapițate cu piele de aceeași culoare ca șeile cowboy-lor din picturile aflate pe pereți. Tăbliile meselor erau brăzdate de urme de arsuri, lovituri și zgârieturi. Păreau vechi, dar chiar și așa Reacher bănuia că deteriorările fuseseră făcute într-o fabrică și nu de zecile de ani de întrebuințare reală.

În local nu mai erau alți clienți, așa că o chelneriță cu păr cărunt și rochie roz cadrilată le-a făcut semn să aleagă unde doreau să se așeze. Au ales masa din colțul îndepărtat. Lui Reacher i-a plăcut pentru că îi dădea posibilitatea să vadă și intrarea, și coridorul care ducea la toalete. Chelnerița le-a adus meniurile și i-a lăsat să se hotărască. N-a durat mult. Oferta nu era cine știe ce de variată. Iubitorii de antricoate aveau motive să jubileze. Toți ceilalți se puteau considera lipsiți de noroc.

Hannah și Reacher și-au comandat mâncarea. Au așteptat în tăcere să le fie adusă. Apetitul lui Hannah pentru conversație se stinsese de-a binelea. Nici Reacher nu mai avea nimic nou de spus. Cele zece minute scurse până când chelnerița le-a adus comanda au trecut cu greu. Carne și cartofi din belșug, fără alte legume. Reacher era fericit. Hannah, mai puțin. A ciugulit fără tragere de inimă din friptură. A reușit să înghită vreo doi cartofi. Apoi a dat farfuria la o parte.

— Scuză-mă, a spus ea ridicându-se. Nu vreau să-ți stric chef, dar sunt frântă. Abia-mi mai țin ochii deschiși. Mă duc să mă cazez. Să apuc să dorm. Ne vedem dimineață la mașină?

— Bineînțeles, a spus Reacher. La 6 e bine?

— E OK. Noapte bună.

Reacher a luat un ziar dintr-un suport făcut din potcoave de cai, fixat pe perete în apropierea ușii, și l-a citit în timp ce-și termina cina. A înfulecat și

mâncarea neatinsă din farfuria lui Hannah. A golit ceașca de cafea și a mai cerut una. Apoi a lăsat suficienți bani ca să acopere ambele porții și un bacșiș și a ieșit.

Patru dintre opririle de pe traseul Greyhound dintre El Paso și Dallas au fost scurte. Doar atât cât noii pasageri să apuce să urce, iar cei aflați în autobuz să coboare. Trei au fost mai lungi. De câte 20 de minute. Sau 25. Suficient pentru ca cei care se simțeau înțepeniți să-și întindă oasele, iar cei înfomețați să-și ia ceva de mâncare.

Jed Starmer nu și-a părăsit locul la niciuna dintre opriri, fie ea lungă sau scurtă. Pentru că era preocupat de ceva. De poliție. Polițiștii apăruseră în El Paso. Cu o fotografie a lui. O singură persoană de pe lumea asta ar fi putut să le dea acea fotografie. Așa că o singură persoană ar fi putut suna la 911. Mama lui adoptivă. Îi raportase dispariția. Sau îl reclamase drept hoț. Era îngrijorată pentru soarta lui. Sau era furioasă pe el. Jed știa pe care dintre variante ar fi pariat. Și mai știa că motivul nu conta. Singurul lucru care conta era ce aveau să facă polițiștii în continuare. Puteau să presupună că, dacă nu se aflase în autobuz în El Paso, atunci acea rută era un drum închis. Caz în care era în siguranță. Pentru o vreme, cel puțin. Sau puteau să-l caute în continuare, pe tot traseul. Până la destinația finală. Caz în care era pierdut.

Jed nu știa ce avea să facă poliția. Și această incertitudine îl mânca de viu. De fiecare dată când autobuzul oprea, intra în panică. Chiar dacă era doar o intersecție. Chiar dacă era doar din cauza altor mașini care circulau noaptea târziu. Jed își imagina ușile deschizându-se și un polițist urcând treptele. Apropiindu-se pe culoar. Luminând cu lanterna chipurile tuturor pasagerilor. Adormiți sau treji. Comparându-le cu fotografia din mână. Care era veche. Înfățișarea i se schimbase în ultimii patru sau cinci ani. Așa presupunea. Și spera. Dar n-avea rost să se amăgească. Tipul din spatele autobuzului sesizase asemănarea. Era exclus ca polițiștilor să le scape. Erau antrenati pentru genul ăsta de lucruri. Avea să fie identificat. Înșăfat. Târât afară din autobuz. Și dus înapoi la L.A. La mama lui adoptivă. Sau la închisoare.

Autobuzul s-a oprit de șapte ori. De șapte ori s-a deschis ușa. De trei ori cineva a urcat în vehicul. Dar de fiecare dată au fost doar pasageri. Nu

polițiști. Ceea ce însemna că polițiștii nu mai erau pe urmele lui.

Sau că vor fi acolo, așteptându-l la oprirea din Dallas.

Alarma lui Lev Emerson a sunat la 2:45, în dimineața de joi.

Redând tema muzicală din Foc de artificii de Händel. Tare. Emerson a oprit sunetul. A rămas nemișcat un moment în întuneric, adunându-și gândurile. Se afla pe canapeaua din colțul biroului său de la depozitul din Chicago. Mirosul de piele aspră și uzată îl făcea să se simtă ca acasă. La fel și senzația lăsată de suprafața tocită a pernei pe obrazul lui. De-a lungul anilor, dormise de multe, multe ori acolo. Dar nu din cauza vreunui dintre motivele obișnuite pentru care bărbații căsătoriți își petreceau nopțile în altă parte decât în patul conjugal. Nu din pricina unor ciondăneli cu soția sa. Nici din cauză că băuse. Nu pentru că mirosea a parfumul altei femei. Nu era acolo ca să ia droguri sau să se uite la filme porno. Se afla acolo datorită naturii muncii sale.

Când cineva cu un serviciu obișnuit avea, dimineața devreme, o întâlnire într-un oraș îndepărtat, putea călători în noaptea de dinainte. Putea să doarmă într-un hotel convenabil. Să ia un mic-dejun sănătos și să se prezinte la întâlnire proaspăt și nerăbdător să se apuce de treabă. Dar pentru Emerson aceasta nu era o opțiune. Nu dacă trebuia să-și ia cu el instrumentele specifice muncii sale. Nu erau lucruri care să poată fi luate în avion. Trebuiau transportate pe șosele. În una dintre furgonetele sale speciale. Și nu-i plăcea ideea de a lăsa vreuna dintre acele furgonete într-o parcare publică. Unde putea s-o tamponeze vreun idiot. Sau să încerce s-o fure. Ori să se arate prea interesat de conținutul ei. Iar asta însemna că trebuia să calculeze cu grijă durata călătoriei. Să-și seteze alarma. Și să se trezească oricând era necesar să plece, oricât de devreme.

După ce afacerea a prins aripi, Emerson și-a adus în echipă oameni capabili să rezolve mare parte dintre aceste plecări matinale. Oameni în care avea încredere. Dar nu se dădea nici el în lături să trudească cot la cot cu ei. Mai ales când munca dobândește valențe personale. Și, dat fiind că în acel moment oamenii săi se aflau în New Jersey, supraveghind o navă ancorată la 12 mile marine în largul mării, nu avea nicio alternativă. Totul cădea pe umerii lui. Și

ai lui Graeber, care dormea în depozitul învecinat. Emerson s-a dat jos de pe canapea. S-a dus la bancul lui de lucru și a pornit micul aparat Nespresso. S-a gândit că amândurora le-ar prinde bine o doză de cafeină înainte de a porni la drum.

Jed Starmer nu mai fusese niciodată în Dallas, dar când a văzut în depărtare grupul de clădiri zvelte și lucioase, plus una care arăta ca o minge de golf în vârful unui băț, a știut că trebuie să fie aproape.

Jed privea afară pe geamul autobuzului. Era într-o stare de alertă sporită, scanând zona după lumini albastre și roșii. După mașini ale poliției. După mașini cu detectivi. După polițiști în uniformă patrulând pe jos. După oricine ar fi putut să-l caute. A văzut vitrine de magazine. Birouri. Baruri și restaurante. Hoteluri. Clădiri federale. O piață pietonală întinsă. Un monument dedicat unui președinte mort. Oameni fără adăpost culcați pe saltele la marginea trotuarului. Dar n-a văzut pe nimeni care să aibă vreo legătură cu organele de ordine. Cel puțin din câte își putea da seama el.

Așa că fie polițiștii nu-l mai urmăreau, fie îl așteptau în stația Greyhound.

Jed a avut senzația că autobuzului i-a luat o săptămână să parcurgă labirintul de străzi ale orașului. A tresărit la fiecare vehicul pe care-l vedea. Și la orice pieton care încă mai se mai afla pe stradă. Însă nimeni nu i-a acordat niciun strop de atenție. Cu toate astea, Jed s-a lăsat în jos, când șoferul a virat în sfârșit în zona autogării. Ultimul lucru pe care l-a văzut a fost un indicator pentru ceva care se numea Naveta pentru Închisoarea Texas. Nu auzise niciodată de o chestie ca asta și ideea l-a întristat. În curând, s-ar putea afla chiar el în drum spre pușcărie și, dacă ajungea în spatele gratiilor, știa că nimeni n-avea să vină în vizită la el. Indiferent dacă ar fi existat vreun mijloc de transport convenabil sau nu. N-ar fi avut nicio importanță.

Șoferul a tras în locul repartizat, a frânat ușor până la oprire și-a aprins luminile din interior. Unii pasageri au gemut și-au bombănit și și-au tras păturile ori hainele peste față. Alții s-au ridicat în picioare și s-au întins. Apoi

au pășit pe culoar și s-au îndreptat spre ieșire. Jed a rămas pe loc. Dacă ar fi fost posibil, s-ar fi făcut invizibil. În schimb, a trebuit să se mulțumească să-și țină capul plecat și să tragă cu ochiul prin spațiul liber aflat între scaunele din fața lui. S-a concentrat pe partea dinspre ușă a vehiculului. Pe treapta de sus a scării. Să vadă dacă urca cineva. N-a urcat nimeni. Niciun pasager nou. Și niciun polițist. Nu imediat. Dar mai era o oră și cinci minute până când avea să plece autobuzul de legătură. Timp suficient pentru ca o întreagă echipă de polițiști să-și facă apariția.

— Hei, amice, a spus tipul din spatele autobuzului, așezându-se pe locul de lângă Jed. Mulțumesc că m-ai așteptat. Ți-e foame? Haide. E timpul pentru micul-dejun pe care mi l-ai promis.

Jed s-a oprit la intrarea în autogară și s-a uitat înăuntru. Spațiul era un dreptunghi mare, cu gresie cenușie pe podea și cu tavanul înalt în centru și jos pe margini. Serviciile erau grupate pe margini, în secțiunea joasă. Unul dintre pereți era ocupat de casele de bilete, care la ora aceea matinală erau închise. Mai exista un șir lung de automate pentru bilete. Un grup de automate pline cu gustări și băuturi. Rânduri de scaune din plastic roșu și oameni care dormeau pe o parte dintre ele. Și mai era și secțiunea de care era interesat noul amic al lui Jed. Standurile alimentare. Unul vindea numai pizza. Celălalt avea o gamă completă de meniuri fast-food.

Nu se vedea niciun polițist prin preajmă. Deocamdată.

Jed intenționa să ia doar o mică gustare. Voia să rămână cât mai puțin timp posibil în spațiul acela deschis. Și să cheltuiască cât mai puțini bani. Îl mai așteptau încă destule cheltuieli importante. Știa asta. După care a citit meniul de la restaurantul cu fast-food. A mirosit baconul. Și cârnații. Și cartofii prăjiți. Așa că toate bunele sale intenții s-au evaporat. Nu mai mâncase tocmai din L.A. Îi tremurau picioarele de foame. Pur și simplu nu s-a mai putut abține. A comandat un Belly Buster Deluxe, care conținea cam tot ce se putea prăji în ulei, plus rondele de ceapă suplimentare și o coca-cola. Tipul din spatele autobuzului a cerut aceeași același lucru. Vânzătoarea i-a transmis comanda bucătarului care zăbovea în spatele ei, apoi s-a dus la casa de marcat. A apăsât câteva taste și i-a spus totalul. Jed făcuse deja calculul în

mente. Deja socotise câți bani îi mai rămâneau după ce achita și taxele și lăsa cel mai mic bacșiș acceptabil.

Erau mai puțini decât i-ar fi plăcut, dar s-a gândit că se putea descurca și așa.

Jed a băgat mâna în buzunarul din spate. A căutat cu degetele sulul de bancnote. Însă degetele lui n-au găsit nimic în afară de scame și cusături fragile. Buzunarul era gol. Și-a verificat și celelalte buzunare. Pe toate. N-a găsit nimic altceva decât câteva monede și periuța de dinți. Banii lui dispăruseră. Toți. Preț de o clipă, a rămas nemișcat, încercând să înțeleagă ce s-a întâmplat. Apoi genunchii i-au cedat. A căzut pe spate, lovind pardoseala cu ceafa. Luminile de deasupra lui s-au transformat în stele înflăcărate, cu vârful multiple. Se roteau, se învâртеbeau și dansau. Apoi întunericul s-a așternut peste toată lumea lui.

DOUĂZECI ȘI DOI

Reacher s-a trezit la 4:45, marți dimineața. A făcut duș. S-a îmbrăcat. Și a ieșit din hotel la 5:50.

Reacher era afară, așa cum conveniseră. Hannah Hampton nu era. Și nici camioneta lui Sam Roth.

S-a gândit să se întoarcă și să-l întrebe pe tipul de la recepție la ce oră părăsise Hannah hotelul. Apoi s-a răzgândit. N-avea niciun rost. Fie că plecase cu cinci minute sau cu cinci ore înaintea lui, n-avea cum s-o prindă din urmă fără un vehicul. Și chiar dacă ar fi putut, n-ar fi făcut-o. Aceasta era o operațiune pe bază de voluntariat. Dacă Hannah își reexaminase decizia inițială, era mai bine să nu vină. Ar fi fost o greșeală s-o ia cu el.

La benzinăria de vizavi de hotel nu se vedea niciun vehicul, așa că Reacher a plecat pe jos. Autostrada era la doar 400 de metri distanță. S-a gândit că ar putea găsi o mașină de ocazie când ajungea la intersecție. De obicei, circulau multe camioane dimineața devreme, până să se aglomereze șoselele. Spera să dea măcar de un șofer dornic de companie. Care căuta și niște bănuți pentru benzină. Sau puțină conversație care să-l ajute să stea treaz după o noapte lungă petrecută la volan.

Soarele începea să răsară, dar peisajul nu arăta mai îmbietor decât în seara precedentă. Tot neted era. Tot pârjolit și brun. Tot neinteresant. Reacher a socotit că străbătuse cam 200 de metri, dar peisajul era atât de vast și de uniform, încât era ca și cum nu se mișcase deloc. A grăbit puțin pasul. Apoi s-a oprit. A auzit un zgomot în spate. Un motor. Diesel. Zăngănind și huruind ca un tren.

Hannah Hampton a tras la marginea drumului și a coborât geamul din partea dreaptă.

— Ce s-a-ntâmplat? a întrebat ea. De ce-ai plecat fără mine?

— Am crezut că tu ai plecat fără mine.

Hannah s-a uitat la ceas și a spus:

— Dar încă nu e 6. Am vorbit că ne-ntâlnim la 6.

— Obiceiuri vechi, a zis Reacher ridicând din umeri. La timp înseamnă târziu acolo de unde vin eu. În tot cazul, unde ai fost? Locurile astea nu sunt tocmai potrivite pentru o excursie de plăcere dis-de-dimineată.

— Să fac rost de niște cafea, a zis Hannah arătând spre două pahare gigantice înfipte în suportul de pe consola centrală a mașinii. M-am gândit c-o să-ți placă. Automatul de la benzinăria de vizavi nu era curățat. Băiatul din tura de dimineată întârziase. Nu apucase să-l pregătească. Așa că a trebuit să mă duc la cealaltă benzinărie. E cam la o milă distanță. Am făcut rău?

— Absolut deloc, a zis Reacher deschizând portiera și urcându-se. Mă dau în vânt după cafea. Și e o primire mult mai cordială decât ultima oară când m-ai luat în mașină. Asta-i sigur.

* * *

Jed Starmer s-a trezit cu două ore mai târziu decât Reacher. Se afla în autobuzul Greyhound. Dar nu în cel care-l adusese de la L.A. Într-unul diferit. Care mergea spre est, apropiindu-se de granița dintre Texas și Louisiana.

Dacă Jed ar fi fost lăsat de capul lui, poate că n-ar mai fi ajuns în acel autobuz. Nu-și amintea deloc cum se ridicase de pe podeaua autogării din Dallas. Și-a amintit doar că s-a trezit pe un scaun din plastic, proptit de o masă. Tipul din spatele autobuzului anterior stătea în fața lui. Între ei erau două tăvi încărcate cu mâncare. Belly Buster Deluxe, cu rondele suplimentare

de ceapă și pahare uriașe de coca-cola. Exact ce comandaseră. Exact ce încercase să plătească atunci când și-a dat seama că-i dispăruseră banii. S-a gândit că poate se înșelase. Că poate încă îi mai avea. S-a simțit inundat de o senzație de ușurare. Și-a vârât mâna în buzunar. Simțea nevoia să atingă banii. Să fie sigur că erau acolo. Dar buzunarul lui era la fel de gol ca înainte. Era tare confuz.

— Dacă te întrebi care-i treaba cu mâncarea, a spus celălalt, să știi că eu am plătit-o.

— Oh, a spus Jed, străduindu-se să-și țină gândurile sub control. Mulțumesc. Cred.

Tipul se uita fix la Jed, cu o expresie deloc prietenoasă.

— Spune-mi ceva. Și să nu mă minți. Încerci să mă tragi în piept?

— Ce? Nu! Stai că nu înțeleg.

— Ai zis c-o să plătești tu. Ai comandat mâncarea. După care m-ai lăsat cu nota de plată pe cap.

— N-a fost cu intenție.

— Și felul în care te-ai prăbușit? Meriți un Oscar pentru asta.

— Nu pricep ce vrei să spui.

— Chiar ai crezut că ai bani?

— Dar am bani. I-am avut. Acum au dispărut.

— Câți ai avut?

— 300 de dolari.

— În ce bancnote? De 10? De 20? De 50?

— De 20.

— Deci, un sul mărișor, a spus tipul clătinând din cap. Când i-ai văzut ultima oară?

Jed s-a gândit un moment.

— În El Paso. Mi-am luat niște apă. Nu. Stai. Aia am luat-o de la un automat. Am folosit monede. Trebuie să fi fost în L.A. Marți. Mi-am cumpărat biletul și un burger.

— Ai scos tot teancul de bani? Sau doar cât ai avut nevoie?

— Cred că tot teancul, a zis Jed ridicând din umeri.

— Ai pus în buzunar banii necheltuiți?

— Exact.

— A mai văzut cineva în ce buzunar i-ai pus?

— Nu știu. Probabil. Era multă lume în stație.

— S-a apropiat cineva de tine? S-a ciocnit de tine? A intrat în contact cu tine în alt mod?

— Nu. Stai. Da. Tipul care mi-a găsit biletul. L-am scăpat pe jos și... oh.

— Ai dreptate... oh. Deci. Tipul ăsta. Ai vorbit cu el? Te-a întrebat ceva?

— Am schimbat câteva vorbe, cred. A spus că urcă și el în autobuzul meu. Dar n-a mai urcat. Acum știu de ce.

— I-ai spus încotro mergi?

— Nu tocmai. Am fost destul de vag. De ce?

— Nu contează. Acum hai, mănâncă. Până nu se răcește nenorocirea asta.

Celălalt tip și-a golit farfuria și l-a așteptat pe Jed să termine, apoi a spus:

— Bun. Acum trebuie să te duc la un spital. Să-ți facă un control. Te-ai lovit zdravăn la cap când ai căzut.

— Nu, a zis Jed uitându-se la ceas. N-am timp. Următorul meu autobuz pleacă în 10 minute. Și, oricum, sunt bine.

— Măcar sună la 911. Să-l dai în gât pe tipul din L.A.

Jed a clătinat din cap.

— Trebuie să-l reclami. Ca să nu-i mai tragă pe sfoară și pe alții.

— N-are rost. E prea târziu. A fugit de mult.

— Ți-e frică să suni la poliție, așa-i? Încerci să-i eviți. De ce?

— Nu mi-e frică. Doar că n-am timp.

— Cine știe în ce bucluc te-ai băgat.

— Ți-am spus că nu.

— Atunci, care-i problema? Ești un fugar? Asta era?

— Nu, a zis Jed clătinând iar din cap. Nu fug de nimic. Doar mă... mut.

— Serios? Unde? Cum? Unde-ți sunt lucrurile? Ce-o să faci când o s-ajungi acolo?

— Nu știu.

Jed s-a gândit că astea erau niște întrebări bune. Deși doar două lucruri contau cu adevărat. Unde avea să doarmă în noaptea aceea, după ce cobora din autobuz. Și cum avea să-și încheie călătoria în dimineața următoare. Aceleași două probleme cu care se confruntase tot timpul. Acum, când rămăsese fără bani, erau mai dificile. Dar va găsi el o rezolvare. Pe scaunele din apropierea lui erau niște oameni care dormeau. Nu-l încânta ideea, dar putea să facă și el la fel în autogara din Jackson. O noapte nu murea. Apoi și-a amintit de indicatorul pe care-l văzuse afară. Pentru cursa care ducea la închisoare. Dacă

aveau așa ceva în Texas, cu siguranță exista și în Mississippi ceva asemănător. Asta putea fi salvarea lui. Dacă reușea cumva să-l convingă pe șofer să-i dea voie să se urce în autobuz. A ridicat privirea și a încercat să zâmbească.

— Nu-ți face griji. Mă descurc eu.

— Păi, ce să zic, noroc! Ești un băiat curajos.

Tipul s-a uitat la Jed un moment, apoi a scos din buzunar două bancnote de 10 dolari și i le-a întins peste masă.

— Uite. Atât pot să-ți dau. Ia-i. Dar să nu mai lași pe nimeni să ți-i fure și de data asta.

Telefonul lui Hannah Hampton i-a ghidat în drumul spre sud până au trecut de Amarillo, după care autostrada a cotit puțin spre est. Reacher s-a gândit că vor străbate statul în diagonală până la Dallas. După care vor merge în linie dreaptă până în Mississippi. Alte câteva opriri pentru motorină și cafea. Alte câteva ore de interpretat muzică în minte. Asta numai dacă Hannah nu se hotăra din nou că vrea să vorbească. Oricare dintre variante îi convenea. Și-a înclinat scaunul un pic mai tare pe spate, a închis ochii și s-a pregătit de drum. Nu prea avea ce să facă în timpul călătoriei. Dar când aveau să ajungă la destinație, era cât se poate de sigur că situația urma să se schimbe. Și asta îi convenea la fel de mult.

Omul de legătură al lui Lev Emerson alesese pentru întâlnire o cafenea din St. Louis, Missouri. Același oraș ca la prima lor întâlnire. Un loc diferit. Dar aceeași linie de gândire. Undeva în public. Cu mult zgomot. Difícil pentru oricine să tragă cu urechea sau să le înregistreze conversația. Și difícil pentru Emerson să-i facă individului vreun rău fizic fără să fie văzut de zeci de martori. Omul era precaut. Asta era limpede. Dar îi scăpase un detaliu. Ultima oară când se întâlniseră, Emerson nu știa cum arată tipul. Nu avusese altă opțiune decât să-l aștepte înăuntru, așa cum conveniseră. Dar acum nu

mai era o problemă să-l recunoască. Acesta fiind și motivul pentru care Emerson hotărâse să-i întindă o capcană afară.

Când lucrezi cu gama de substanțe chimice specifice afacerii lui Emerson, să te murdărești puțin pe mâini cu cloroform era o joacă de copii. Înainte de a pleca din Chicago, Emerson a îmbibat o cârpă cu substanța respectivă și a pus-o într-o pungă sigilată. A calculat drumul astfel încât el și Graeber să ajungă cu o oră mai devreme la mallul unde se afla cafeneaua. A parcat chiar lângă intrarea în parcare. A urmărit fiecare mașină care a intrat. L-a identificat pe omul de legătură într-un Mercedes. A dat mașina înapoi și l-a urmărit pe individ până în cealaltă parte a parării. A dat cu spatele în spațiul învecinat, cu partea din dreapta către el. Graeber a coborât iute din mașină. Ținea în mână un atlas rutier uzat. L-a oprit pe tip și l-a întrebat cum se ajunge la un parc industrial aflat la periferie. Emerson s-a dat jos ușurel pe cealaltă parte a vehiculului. În mână avea cârpa îmbibată. A ocolit prin spatele furgonetei. A deschis una dintre uși. S-a apropiat de individ pe la spate. I-a pus cârpa peste nas și gură. Și i-a preluat greutatea în timp ce se prăbușea, astfel încât să nu cadă pe asfalt. Graeber s-a strecurat pe lângă ei. S-a urcat în spațiul pentru marfă al furgonetei. Emerson a împins trupul inert al individului către ușă. Graeber l-a apucat de umeri. Emerson l-a înșfăcat de glezne. Împreună, l-au târât pe tip înăuntru. Apoi Emerson a trântit ușa și a aruncat o privire scurtă în parcare. Întreaga operațiune durase 9 secunde. Nimeni nu văzuse nimic.

Damon Brockman a intrat în biroul lui Bruno Hix și s-a așezat pe unul dintre scaunele pentru vizitatori aliniate în fața mesei de lucru din lemn masiv.

— Tocmai am primit un telefon foarte interesant. Îl mai știi pe Lawrence Osborn? a spus el.

Hix a pus pixul pe masă.

— Larry „spray-cu-piper“? Cum să nu. Bun băiat. A venit cu noi din Kansas City, apoi a trebuit să se pensioneze mai devreme. Parcă astm avea?

— Exact. Ei bine, ghici cine i-a bătut de curând la ușă?

— Ia spune-mi.

— Tânărul ăla. Jurnalistul care nu putea să doarmă de grija deceselor provocate de droguri.

— Și de ce-l sâcâie pe Larry?

— Se pare că-i caută pe toți cei pe care i-am concediat când am preluat închisoarea. S-o fi gândit că unii dintre ei ar putea avea un deficit de loialitate. Că or fi dispuși să-i verse niște informații.

— Niciunul dintre oamenii ăștia nu știe nimic.

— Exact.

— Iar pe Larry nu l-am concediat.

— Tânărul nu știe asta.

Hix a bătut un moment darabana cu degetele pe masă.

— Nu-mi place chestia asta. Dacă puștiul îi vânează pe foștii noștri angajați, cine știe ce alte săpături mai face. Nu vreau să-l văd mâine aici. E prea iscoditor. Mă calcă pe nervi. E timpul să ne descotorosim de el.

— De acord, și știu o cale simplă să facem asta, a spus Brockman zâmbind.

— Cum?

— Larry i-a spus că s-ar putea să obțină niște chestii urâte despre noi, dar că are nevoie de timp să se gândească. I-a spus că o să-l contacteze dac-o să vrea să meargă mai departe. Apoi m-a sunat ca să ne prevină. Să vadă cum vrem să-și joace cartea. Așa că uite cum m-am gândit. Îl punem pe Larry să ia legătura cu puștiul. Să-l trimită undeva, pe o pistă falsă.

— Adică unde? Și pentru ce?

Brockman a ridicat din umeri și a spus:

— Undeva departe. Nu știu. La San Francisco. Key West. Detaliile nu contează. Putem născoci ceva. Doar că trebuie să fie urgent. Pentru ca tânărul să plece din oraș la noapte. Mâine-dimineață cel mai târziu.

Hix a ridicat pixul și l-a răsucit între degete.

— Bine. Îmi place. Hai s-o facem. Dar ai grijă să fie ceva convingător.

DOUĂZECI ȘI TREI

Singura promisiune pe care a trebuit să o facă Emerson a fost că nu va incendia clădirea până la temelii.

Asta era opusul condițiilor la care Emerson se angaja de obicei, dar în circumstanțele date era de înțeles. Avea nevoie de acces în anumite locuri. Ceva izolat. Unde nimeni să nu audă nimic. Să nu vadă nimic. Să nu miroasă nimic. Un loc robust. Industrial. Se afla într-un oraș ciudat. Și se grăbea. Așa că l-a sunat pe clientul căruia tocmai îi rezolvase problema în Savannah. Tipul deținea un depozit vechi în St. Louis. Era gol, aproape de râu, fără afaceri active în apropiere. Emerson știa deja despre locul respectiv. Și-l amintea pentru că tipul îl angajase cândva să incendieze proprietatea unui vecin.

Când omul de legătură al lui Emerson și-a revenit de pe urma cloroformului, zăcea întins pe spate. Dezbrăcat. În mijlocul unei podele reci din beton. Simțea un miros slab de benzină. În depărtare, vedea niște ziduri. Din cărămidă. Păreau foarte vechi. Tencuiala palidă și cretoasă se desprindea de pe ele. Deasupra lui, la mare înălțime, tavanul. Era pătat de la scurgerile de apă și se sprijinea pe grinzi metalice ruginite.

Brățele și picioarele individului erau întinse în lateral. A încercat să le miște, dar n-a putut. Pentru că încheieturile mâinilor și gleznelor îi erau legate cu cabluri de niște țevi din oțel înalte de 15 centimetri, care ieșeau din pardoseală. Erau șiruri, șiruri de astfel de țevi. Doar ele mai rămăseseră din seturile de rafturi uriașe care fuseseră luate de-acolo și duse la topit când firma de depozitare care-și avusese sediul în clădire dăduse faliment. Tipul trăgea cu toată puterea. Cablurile de plastic îi intraseră în carne, dar ciaturile metalice nici măcar nu s-au clintit.

Emerson stătea într-o parte a lui, Graeber, în cealaltă. Aproape de picioarele sale se afla un butoi mare din plastic. Iar pe butoi se afla un polonic. Din cele

folosite în restaurante la servitul supei.

Emerson s-a lăsat pe vine și a așteptat ca individul să-și întoarcă privirea și să se uite la el, apoi i-a spus:

— Hai să nu ne învățăm în jurul cozii. Știu despre tine. Și evident că știu și despre nava ta. Așa că scopul zilei de astăzi e ca tu să completezi spațiul gol rămas.

Cu gâtul uscat, tipul abia a reușit să îngaime:

— Ce spațiu?

— Vreau să știu cine e furnizorul tău.

Tipul a făcut ochii mari:

— Nu știu. Nu pot să-ți spun.

Emerson s-a ridicat și s-a dus la butoi. A luat polonicul cu o mână. Cu cealaltă a dat capacul la o parte. A scos dinăuntru o porție sănătoasă de gel gros, de culoare crem. S-a întors la individ. Și i-a turnat gelul pe organele genitale.

Omul a țipat, s-a încordat și s-a zvârcolit.

— Oprește-te! Ce faci? Ce-i chestia aia?

— Aș putea să-ți spun care e denumirea chimică, dar n-ar însemna nimic pentru tine. Ai văzut Apocalipsul acum?

— Ce? De ce?

— Pentru că numele după care o să-l recunoști e napalm.

— Nu! Pe bune? Ce dracu'...

— E propria mea versiune. Mai bună decât aia militară. Tot șpilul e să nu te zgârcești la benzen. Formula originală arde doar câteva secunde. A mea

rămâne aprinsă 10 minute. Gândește-te la asta. Simți cum ți se lipește de piele?

Tipul s-a zvârcolit, s-a zbuciumat și a încercat să îndepărteze gelul de pe corp. Era greu, ca un clei. A reușit să desprindă un pic de pe el, dar grosul a rămas atașat îndărătnic.

Emerson a scos din buzunar o cutie cu chibrituri.

— Deci. Spune-mi. De unde-și ia marfa organizația ta?

Tipul a încetat să se miște. Respira cu greutate.

— Avem câteva surse. Obținem lucruri diferite din locuri diferite.

— Începe cu ce i-ai dat fiului meu. De unde a venit?

— Nu știu. Sincer. Am doar o persoană de contact. Îi spun ce-avem nevoie. Dacă poate să facă rost, ne trimite. Nu știu pentru cine lucrează. Așa e organizat sistemul. Din motive de securitate. La fel cum nici el nu știe pentru cine lucrez.

— Numele?

— Carpenter. Așa mi-a spus. S-ar putea să nu fie numele adevărat.

— Informații de contact?

— Sunt în telefonul meu. Vi le dau. Dar fii atent. Țasta-i adevărul. Cu patru săptămâni în urmă, Carpenter a dispărut din peisaj. Se poate să fi spălat putina. E posibil ca FBI-ul să fi ajuns la el. Nu știu. Dar, dacă nu-l găsiți, să nu credeți că v-am mințit.

Graeber a luat de jos pantalonii tipului și a scos telefonul dintr-un buzunar.

— Codul de acces?

Tipul i-a înșirat o serie de cifre.

Graeber a apăsător niște taste și a spus:

— Carpenter? Ai o poză cu el. Asta-i o glumă?

— N-a știut. Era pentru eventualitatea în care aş fi avut nevoie să-l presez cumva. Oricum e de prisos acum.

— Cui îi mai pasă de o poză dacă tipul a dispărut? a spus Emerson. Cum ajungem în preajma lui?

— Nu puteţi. Era singurul meu contact.

— Și atunci cum vă plasaţi comenzile?

— Nu le mai plasăm. Nu putem. Până nu ne contactează un înlocuitor. În momentul ăsta folosim furnizori alternativi.

— Cum îl plăteai pe Carpenter?

— La început, cu bani gheață. În ultima vreme, cu bitcoin. Tranzacțiile nu se pot urmări.

— Cine ridică marfa? De unde?

Tipul a avut o ezitare.

— Nu știu de unde.

— Deci știi cine.

Tipul n-a răspuns.

Emerson a scos un chibrit din cutie.

— OK! Folosim un tip care se ocupă de transport. Din Vicksburg, Mississippi. Îl cheamă Lafferty. E un fel de om-orchestra. Un specialist.

— Adresa?

— E în telefon.

— Bun. Acum mai vrei să ne spui și altceva?

— Nu. Nimic. Ți-am spus tot. Mult mai mult decât ar fi trebuit. Te rog, dă-mi drumul.

— Mai întâi, lucrurile importante. Marfa pe care i-ai trimis-o băiatului meu. Tu ai aranjat transportul? Ai fost o verigă din lanț?

Tipul a închis ochii și a încuviințat. Doar o mișcare ușoară.

— Vreau să aud, a spus Emerson.

Tipul a deschis din nou ochii și a spus:

— Da. Eu l-am aranjat. Acum pot să plec? Dacă vreți banii înapoi, pot să aranjez asta. Sunt singurul care poate.

Emerson a luat un polonic de gel și l-a turnat pe stomacul individului. A mai luat unul și l-a turnat pe pieptul acestuia. Graeber a pus la loc capacul butoiului și l-a rostogolit spre ieșire. Apoi Emerson a aprins un chibrit.

— Banii înapoi? a spus Emerson. Nu. Dar tu poți să pleci. Așa cum a trebuit să plece băiatul meu când ți-ai terminat treaba cu el. Doar că tu o să pleci mai repede. Și poate cu ceva mai multă suferință.

Autobuzul Greyhound cu care călătorea Jed Starmer a ajuns marți în autogara din Jackson, Mississippi puțin după 1:15 după-amiază. Trecuseră mai bine de 40 de ore de când plecase din Los Angeles. Patru oameni urmăreau sosirea autobuzului. Doi dintre ei așteptau anume acel autobuz. Ceilalți țineau sub supraveghere tot ce venea dinspre vest.

A doua pereche lucra în mod normal la închisoarea deținută de Minerva în Winson. Veniseră la stație de la ora 3 dimineața. Erau obosiți. Și bănuitori. Față de ceilalți doi inși. Care le-au atras atenția din momentul în care au apărut pe peronul acoperit. Erau tineri. Până în 20 sau abia trecuți de vârsta

asta, cel mult. Purtau cămăși viu colorate, cu mânecă scurtă, desfăcute la nasturi, peste niște tricouri albe și murdare. Și pantaloni scurți. Fără șosete. Unul era în sandale. Celălalt în niște teniși vechi și scâlțiați, fără șireturi. Amândoi aveau părul lung, încâlcit și murdar. Unul era blond. Celălalt, brunet. Niciunul nu se bărbierise de curând. Niciunul nu era o imagine a respectabilității. Asta era sigur. Dar limbajul lor nonverbal a fost cel care le-a declanșat alarma. Foiala lor permanentă. Tensiunea din brațe, picioare și cefe, pe care nu puteau să și-o stăpânească.

Gardienii din închisorile corecționale trăiesc sau mor după cât de prompte le sunt instinctele. După capacitatea lor de a sesiza buclucul înainte de a se întâmpla. Nu există alternativă, dat fiind că uneori sunt depășiți numeric în proporție de 200:1. Lucrurile pot degenera rapid. Și, după ce încep, nu mai ai cum să le oprești. Nu fără vărsare de sânge. Așa încât, dacă tipii de la Minerva ar fi fost de serviciu la închisoare și tinerii neîngrijiți ar fi fost niște deținuți, s-ar fi repezit la ei imediat. Fără ezitare. I-ar fi aruncat în celulele lor și i-ar fi ținut încuiați până când descopereau ce aveau de gând să facă. Oricât de mult ar fi durat. Dar aici, în lumea liberă, băieții de la Minerva nu puteau să facă nimic.

Decât să fie atenți la ce se întâmplă.

Din două în două minute, blondul își scotea telefonul și se zgâia la ecran.

Unul dintre tipii de la Minerva i-a dat un cot partenerului său.

— Ai văzut?

— Se uită la o poză, a spus celălalt. Nu pot să văd a cui e. Tu poți?

— Unghiul e nasol, a spus primul tip clătinând din cap. Pot să văd că-i o siluetă. Atât. Dar știi ce înseamnă asta. Că nu sunt aici pentru cineva pe care-l cunosc. Se uită după un străin.

Al doilea tip a rămas tăcut o secundă.

— Noi suntem aici. Ei sunt aici. Care-ar fi șansele?

— Dacă îl caută pe același tip ca și noi, ăștia nu sunt aici ca să-l oprească. E de-ajuns să te uiți cât de piperniciți sunt. Ai auzit ce le-a făcut lui Robert și Dave în Colorado?

— Deci ăștia sunt aici ca să-l ajute. O să aibă nevoie de o mașină. Presupunând că se uită după același tip.

— Ceea ce ar fi o veste excelentă.

— Cum așa?

— Brockman ne-a trimis după un om. Noi îi dăm trei. Trebuie să existe un bonus pentru asta.

— Și dacă sunt veniți pentru altceva, băieții ăștia?

— Atunci nu e problema noastră, a spus primul tip ridicând din umeri.

Jed a rămas ultimul la coborârea din autobuz. Se gândea că frontonul stației arăta îmbietor. Avea copertine curbate și reclame cu neon, ca un cinematograf de altădată. Altfel stăteau lucrurile în spate, unde aveau loc operațiunile de încărcare și descărcare. Zona era acoperită. Era întunecoasă și plină de umbre. Jed a avut un presentiment rău în legătură cu locul ăla. Nu voia să pună piciorul acolo. A rămas unde era, lipit de spătarul scaunului, prefăcându-se că nici nu era acolo, până când șoferul s-a ridicat și s-a uitat urât la el. După care n-a mai avut încotro. A acceptat inevitabilul. Și-a târât picioarele pe culoar și a coborât încet treptele.

Pentru tipii de la Minerva era limpede că Reacher nu fusese în acel autobuz. La fel cum nu fusese nici în cele 47 de autobuze precedente ale căror sosiri le urmăriseră. Ceea ce însemna că vor fi nevoiți să aștepte și mai mult. Să urmărească cel puțin încă unul. Singura întrebare era dacă aveau să facă asta singuri. Sau dacă cei doi tineri pe care puseseră ochii vor rămâne și ei prin preajmă. Aceștia nu se arătaseră interesați de niciunul dintre pasagerii care trecuseră pe lângă ei.

Până când a apărut Jed.

Jed a privit în jur, s-a orientat, după care a pornit grăbit spre perechea de uși batante ce ducea spre interiorul terminalului. Tânărul blond s-a uitat din nou la telefon. Apoi s-a pus în mișcare. S-a apropiat de Jed. A venit din spate și l-a apucat de brațul stâng. Cu degetul arătător l-a împuns pe Jed în rinichi. S-a aplecat și i-a șoptit ceva la ureche. Apoi au cotit amândoi spre stânga. Către ieșirea în stradă. Tânărul brunet era deja acolo. S-a uitat în ambele direcții. I-a îndemnat pe cei doi să-și continue drumul. Apoi toți trei s-au făcut nevăzuți.

² [Film din 1979, regizat de Francis Ford Coppola, a cărui acțiune se petrece în timpul Războiului din Vietnam. \(N.r.\)](#)

DOUĂZECI ȘI PATRU

Unii oameni își aleg hotelul mai mult sau mai puțin la întâmplare. Alții sunt mai atenți. Iau în calcul tot felul de factori. Prețul. Locul. Dotările. Ambianța. Discreția personalului, în funcție de ce plănuiesc să facă cât timp se află acolo. Și cu cine plănuiesc să facă.

În acea zi de marți, Emerson și Graeber au acordat o mare atenție alegerii hotelului din St. Louis. Dar pentru ei conta un singur lucru. Parcarea. Trebuia să fie mare. Și trebuia să aibă o astfel de formă încât măcar o parte din locuri să fie amplasate departe de clădirea principală. Graeber a stat o jumătate de oră pe telefon, după ce au plecat de la depozit. A folosit câteva site-uri cu evaluări ale clienților până a găsit un loc care i s-a părut adecvat. Apoi a trecut la aplicația preferată de navigație și, folosind manevrele specifice pentru un telefon inteligent, l-a verificat și reverificat din toate unghiurile. Pe ecran, arăta promițător. Dar când au ajuns la fața locului s-au gândit că jumătate din parcare trebuie să fi fost vândută de când fuseseră realizate imaginile din satelit. Acum, secțiunea de care fuseseră interesați era înconjurată de panourile unor constructori, pe care erau etalate randările unei noi clădiri de birouri.

Emerson și Graeber au plecat mai departe, spre al doilea hotel din selecția lor. Parcarea era mai mică, dar era suficient de devreme pentru ca o mulțime de locuri să fie libere. Graeber a tras mașina în cel mai izolat dintre ele, iar Emerson s-a dus la recepție. A închiriat o cameră. A plătit pentru o noapte, deși știa că aveau să plece la 1:30. În felul ăsta aveau timp să ajungă la Vicksburg, Mississippi și să le mai rămână o oră pentru recunoașterea locului, înainte ca furnizorul despre care tocmai aflaseră să vină la muncă. Programul stabilit le lăsa 12 ore de umplut. Emerson s-a gândit că ar trebui să le folosească pentru odihnă. Începuseră devreme. Un drum lung de la Chicago. Urmărit de o dimineață plină. Așa că urmau să împartă intervalul în patru ture. În care să facă cu schimbul, unul în cameră și celălalt în furgonetă. Camera avea să fie mai confortabilă. Însă furgoneta era mai importantă.

Conținutul ei era prea valoros ca să fie lăsată nesupravegheată. Și ar fi fost prea multe lucruri de explicat în cazul în care vreun om al legii l-ar fi descoperit.

Mașina era veche. Un tip oarecare de automobil combi. Lung și verde, în timp ce pe părțile laterale avea atașate panouri de lemn fals. Tânărul cu păr negru a deschis una dintre portierele din spate. Blondul și-a pus palma în centrul spatelui lui Jed. A împins. Tare. Jed a încercat să se împotrivească, însă degetele i-au alunecat pe suprafața prăfuită a mașinii, așa că a aterizat cu fața în jos în spațiul pentru picioare. Tânărul blond a trântit portiera. S-a întors spre tovarășul său. Cu mâna ridicată pentru un high five. Pe care nu l-a mai primit. Pentru că amicul său zăcea întins pe spate, pe trotuar. Inconștient. Unul dintre tipii de la Minerva stătea deasupra lui. Pe față avea un zâmbet.

— Îmi spui și mie ce se-ntâmplă aici? a întrebat celălalt tip de la Minerva.

Blondul a deschis gura, dar n-a spus nimic.

Tipul de la Minerva a scos un pistol de sub betelia blugilor.

— Uite ce trebuie să înțelegi. Eu sunt un om al legii. Am văzut cu ochii mei cum ai încercat să răpești un minor. În caz că te-mpușc, primesc o medalie. Așa că, dacă ai ceva care măcar să se-apropie de o explicație inocentă, acum e momentul.

Tânărul n-a răspuns.

Tipul de la Minerva s-a uitat la ceasul de la mână. Până la sosirea următorului autobuz mai erau 8 minute. Enervantă chestie. Pentru că era posibil ca asta să fie singurul eveniment interesant al zilei. I-ar fi plăcut să mai tragă puțin de timp. Să se amuze nițel. În loc de asta, s-a încruntat și a spus:

— Ia să-ți văd telefonul.

Tânărul nu s-a mișcat.

Tipul de la Minerva a lipit gura țevii pistolului de sternul blondului. I-a băgat

mâna în buzunar și a scos singur telefonul de-acolo. S-a uitat la el și a întrebat:

— Codul de acces?

Tânărul a rămas tăcut.

— În regulă. Telefonul ăsta e vechi. O amprentă îl deblochează. Întinde mâna.

Tânărul nu s-a mișcat.

— Să recapitulăm, a spus tipul de la Minerva. Codul de acces sau amprenta?

Tânărul n-a răspuns.

— În regulă. O să merg pe amprentă. Știi că degetul nu-i obligatoriu să fie atașat de restul mâinii pentru ca treaba să funcționeze, da? Nu contează despre care deget e vorba. Poate că voi fi nevoit să-ți rup toate degetele, pe rând.

Tânărul a făcut ochii mari și a rostit la repezeală un șir de șase cifre. Tipul de la Minerva le-a introdus în telefon și a deschis albumul foto. Era plin cu oameni care făceau surfing, beau bere și ardeau gazul pe plaje, plus o poză a posteriorului cuiva. Nu era nimic care să pară relevant, așa că tipul a trecut pe aplicația de mesagerie a telefonului. Imediat, o imagine diferită a umplut ecranul. Era poza lui Jed Starmer. Făcută la stația Greyhound din L.A. Marți după-amiază. Tipul a făcut clic, a mișcat degetul pe ecran și a văzut că poza fusese trimisă de la un număr din California. Avea atașată o notă. Un număr de cursă. Și o oră de sosire. I-a dat telefonul partenerului său și i-a spus tânărului:

— Cât?

Tânărul a făcut ochii și mai mari.

— N-am niciun ban. Dar pot să fac rost. Îți dau oricât vrei.

Tipul de la Minerva l-a plesnit pe blond peste față. Cu palma deschisă, dar

îndeajuns de tare ca să-l facă să cadă într-o parte, în rigolă. După care tipul s-a aplecat, l-a înșfăcat pe tânăr de tricou și l-a ridicat din nou în picioare.

— Cât veți primi pentru răpirea băiatului?

— Oh. Nimic. Nada. Pe bune.

— Minți!

— E-adevărat.

— Atunci, de ce l-ați răpit?

— Trebuia. N-am avut de ales.

— Toată lumea are de ales.

— Noi nu. Trebuia să facem asta ca să plătim o datorie.

— Pe bune? Și cui îi sunteți datori? Pentru ce?

— Un tip cu care ne-am întâlnit. Ne-a dat niște droguri. Multe. Trebuia să le vindem. Dar ne-au fost furate. Și n-am avut bani să-i dăm pe ele.

— Cine-i individul?

— Nu-i știu numele adevărat.

— Unde stă?

— În New Orleans.

— Și acum îi furnizați băieți fugari?

Tânărul a lăsat ochii în jos și a încuviințat.

Tipul din Minerva a spus:

— Aveți pe cineva la stația Greyhound din... unde, L.A.?

— Se mută de colo-colo, a spus blondul. L.A. San Fran. Odată a fost și în Austin.

— Se-mprietește cu băieți care par a fi singuri? Află unde se duc? Se asigură că nimeni n-o să le simtă lipsa?

Tânărul a încuviințat.

— De câte ori?

— Asta-i a patra.

— Și câți mai aveți?

Tânărul a ridicat din umeri și a răspuns:

— A zis c-o să ne anunțe când sunt destui.

Tipul de la Minerva s-a uitat din nou la ceas, apoi a scos din buzunarul de la spate niște cătușe din plastic.

— Întoarce-te. Întinde mâinile la spate.

— Ce-o să-mi faci?

— O să sun la 911. Te-așteaptă ani grei de pușcărie, amice. Și sper că în locul în care lucrez eu. O să mă asigur să ai parte de o primire călduroasă.

— Nu. Stai. Te rog. N-am putea...

Tipul l-a întors pe tânăr cu spatele și i-a prins încheieturile în cătușe. Apoi l-a împins spre partenerul lui și a deschis ușa din spate a mașinii, spunând:

— Ia să verificăm dacă băiatul e bine. Să ne asigurăm că nu ați dat și de altă belea.

Doar că n-a mai putut să verifice pe nimeni. Pentru că partea din spate a mașinii era goală. Portiera opusă era deschisă. Iar Jed dispăruse.

DOUĂZECI ȘI CINCI

În același timp în care Jed Starmer ieșea din mașina prăfuită, Hannah Hampton și Jack Reacher părăseau Louisiana și intrau în Mississippi. Erau la jumătatea Podului Vicksburg, la 30 de metri deasupra fluviului, pe I-20, îndreptându-se spre est. Așa cum făcuseră în ultimele cinci ore și jumătate, exceptând opririle pentru motorină și cafea.

Reacher conducea. Nu era încântat de asta. Cu siguranță că nu se oferise de bunăvoie. Să se deplaseze cu o mașină condusă de altcineva se potrivea mult mai bine cu temperamentul său. Oricine s-ar fi uitat în camioneta lui Sam Roth în timpul primilor 650 de kilometri pe care-i parcurseseră în ziua aceea ar fi spus că însoțitorul lui Hannah era comatos. Stătea lăsat pe spătarul scaunului, nemișcat. Exceptând ochii, care se mai deschideau din când în când. Și asta doar ca să se lămurească rapid asupra locului în care se aflau. La început, împrejurimile erau plate și neinteresante, fără nimic de văzut în afară de câte un turn de apă răzleț sau vreun șopron utilitar din metal, la marginea șoselei drepte ca săgeata. Apoi câțiva copaci și tufișuri au întrerupt monotonia câmpurilor acoperite de vegetație pipernicită. Terenul începea să se ridice blând în unele locuri și să coboare în altele. După ce au trecut de Dallas, cerul a devenit ceva mai albastru. Iarba, ceva mai verde. Pâlcurile de copaci de la marginea drumului s-au îndesit, după ce au intrat în Louisiana. Terenul agricol era tot mai luxuriant și mai fertil. Reacher savura impresia de lanternă magică, mișcată cu încetinitorul, dată de peisajul care se perinda dincolo de geamul său. Ar fi fost fericit dacă ar fi putut să-l stocheze sub formă de instantanee fotografice în memorie și să-și drămuiască energia pentru ceea ce-l aștepta în Winson. Când nu avea să mai fie un simplu pasager. Însă când Hannah i-a întins cheile după ce se opriseră într-o zonă de odihnă, s-a gândit că ar fi nepoliticos din partea lui să refuze. Și riscant. Sub ochi îi apăruseră cearcăne întunecate. Umerii îi căzuseră. Abia a reușit să deschidă portiera masivă a camionetei împotriva unei pale subite de vânt și a adormit buștean încă dinainte de a reveni pe autostradă.

Un alt pod traversa fluviul la o aruncătură de băț mai spre nord. Unul mai vechi. Era construit din piloni masivi și grinzi în consolă, cu nituri uriașe și steaguri fâlfâind în punctele cele mai înalte. Reacher l-a recunoscut. Îi fuseseră arătate imagini ale acestuia și ale fluviului ce curgea pe sub el pe când era elev la o școală dintr-o bază militară în cealaltă parte a lumii. Înainte ca podul pe care îl treceau în ziua aceea să fi fost măcar construit. Dar nu în cadrul unei lecții de inginerie sau de geografie. Copiii trebuiau să scandeze un Mississippi, doi Mississippi ca să-i ajute să măsoare secunde. Reacher nu pricepea de ce. Chiar și la vârsta aceea fragedă era capabil să măsoare scurgerea timpului în gând. Așa că a ignorat subiectul oficial și s-a concentrat asupra podului. Părea solid. De nădejde. Având un scop precis. Așa cum ar trebui să fie o construcție proiectată cum se cuvine. Acum, pe el mai treceau doar trenuri. Și era cam obosit. Vopseaua se coșcovea. Scheletul de fier era atins de rugină. Dar încă stătea în picioare. Încă era funcțional. Cândva, fusese venerat. Acum devenise redundant. Era o poveste pe care Reacher o cunoștea bine.

La nici 100 de metri de locul în care se termina podul, Reacher a văzut un indicator pentru o parcare destinată camioanelor. Pretindea că era cea mai mare din Mississippi. Reacher spera să fie adevărat. Și mai spera ca această afirmație să reflecte gama de servicii, nu doar dimensiunea parării. Era timpul să-și cumpere un schimb de haine și în niciunul dintre locurile vizitate anterior nu găsisese haine pe mărimea lui.

Hannah s-a trezit când Reacher a oprit motorul. Se simțea mai vioaie după somn, așa încât au traversat împreună parcare, spre clădirea principală. Era construită în formă de papion. Intrarea ducea într-o secțiune centrală de formă pătrată, în care se aflau toalete și dușuri pentru camionagii. Partea triunghiulară din stânga era amenajată ca zonă destinată restaurantelor, cu scaune și mese grupate în centru și trei standuri diferite răspândite la margine. Pe una dintre laturile oblice se afla un local care servea pizza. Pe cealaltă, preparate din carne de pui. Iar baza era ocupată de un stand pentru burgeri. Întreaga parte din dreapta era ocupată de un magazin cu rafturi, etajere și vitrine împrăștiate la întâmplare.

Hannah a intrat prima pe ușă și a pornit spre toalete, dar Reacher a prins-o de cot și a dirijat-o în magazin.

— Ce e, nu poți să-ți alegi singur niște pantaloni? a întrebat ea.

Reacher s-a uitat peste umăr și a spus:

— Ai un telefon?

— Desigur. Vrei să suni pe cineva?

— Face poze?

— Bineînțeles. Toate telefoanele de azi fac poze.

— Îl ții ridicat în dreptul ochilor, ca pe un aparat foto?

— Îl ții mai în față, a răspuns Hannah râzând. Vezi imaginea pe tot ecranul. Mult mai bine decât printr-un vizor micuț. De ce?

— E un tip la standul unde se servesc chestii din pui. Se plimbă pe-acolo ca și cum ar aștepta să-i vină ce-a comandat, dar de fapt supraveghează intrarea. Și a făcut ceva cu telefonul. L-a ținut în față și l-a mișcat, ca și cum m-ar fi urmărit cu el când am intrat.

— Îți dai puțin brațul într-o parte? a spus Hannah și s-a uitat prin spațiul dintre bicepsul și torsul lui Reacher. Un ins alb, cu părul tuns scurt, tricou și blugi?

Reacher a încuviințat.

— E tot acolo. Mai e un tip cu el. Arată ca niște tovarăși de sală. Încă are telefonul în mână. Se tot uită la el, zici că așteaptă un mesaj. Poate că trebuie să se întâlnească cu cineva? Care a întârziat din cine știe ce motiv și nu le-a dat de știre?

Reacher a clătinat din cap și a spus:

— N-a ridicat telefonul până nu m-a văzut. Apoi l-a îndreptat direct spre mine.

— Ești sigur? Chiar crezi că ți-a făcut o poză? De ce-ar face așa ceva?

— Nu știu, a zis Reacher și s-a întors. Hai să-l întrebăm.

Reacher s-a dus la tipul cu telefonul și i-a spus:

— Data viitoare, sună-l pe agentul meu.

Cu fruntea încrețită de riduri, tipul i-a răspuns:

— Ce dracu' tot vorbești acolo?

— Dacă vrei să-mi faci o poză, ai nevoie de permisiunea mea.

Individul nu s-a putut abține să nu se uite în jos la telefon.

— Nu ți-am făcut nicio poză.

— Ba eu cred că mi-ai făcut.

— Bine, istețule. Și ce dacă ți...

Telefonul tipului a scos un sunet ca și cum cineva ar fi lovit buza unui pahar cu muchia boantă a unui cuțit. S-a uitat la ecran și a dat din cap către amicul lui. Apoi și-a ridicat puțin tivul tricoului. Avea un pistol negru vârat în centura blugilor. Un Beretta. Nu era nou. Rizurile de pe mâner erau tocite și zgâriate.

— În regulă, domnule Reacher. Hai că ne-am distrat destul. Să terminăm discuția asta afară.

Amenințarea implicită cu pistolul era ridicolă. Putea la fel de bine să fie o frunză de salată. Era exclus ca tipul să înceapă să tragă. Nu acolo. Nu cu toate camerele de securitate care împânzeau locul. Cu zecile de martori. Cu probabilitatea unor victime colaterale care i-ar fi adus o condamnare la închisoare pe viață sau chiar mai rău, dacă ar fi murit cineva. Și, în orice caz, dacă era suficient de prost să încerce să scoată pistolul, ar fi ajuns în stare de inconștiență înainte ca țeava armei să iasă din betelie. La fel ar fi pățit și tovarășul lui. Reacher aproape că spera ca tipul să încerce manevra. După

toate orele petrecute în cabina camionetei, avea energie de consumat. Dar știa că era mai înțelept să aștepte până când ajungeau într-un loc mai discret, așa că a decis să intre în joc. A făcut un pas în spate și a zis:

— După tine.

Tipul cu pistolul a clătinat din cap și i-a făcut semn lui Reacher să se miște primul. Reacher a pornit spre ieșire, urmat de Hannah. Apoi tipul a pornit după ei, alături de partenerul lui, și i-a ghidat spre spatele clădirii. Au trecut prin spațiul dintre zidul exterior lung al magazinului și zona de parcare pentru autobuze; 11 autobuze erau aliniate în locașurile lor supradimensionate, dar nu se vedeau pasageri prin preajmă. Nici șoferi. Clădirea se afla la marginea zonei, așa încât în spatele ei nu se afla nimic. Niciun drum. Nicio mașină parcată. Niciun om. Doar o fâșie de asfalt crăpat între zid și gard. Care era făcut din scânduri late de lemn. Solid. Fără spații libere între scânduri. Fără găuri de noduri. Înalt de 3 metri. Nimeni nu putea să vadă pe deasupra lui. Nici prin el. Pe partea aceea a clădiri nu existau ferestre. Nici uși. Și nici camere de securitate. Iar zidurile zonei pentru restaurante și ale magazinului se proiectau în unghi dinspre blocul central destinat toaletelor. În felul ăsta se forma o zonă trapezoidală complet izolată. Nimeni n-avea să vadă ce se întâmpla acolo. Nimeni n-avea să sune la 911. Nimeni nu va da declarații la poliție. Nimeni nu va depune mărturie în instanță.

Reacher întrevedea ce avea să urmeze. Știa că unul dintre cei aflați în spatele lui era înarmat. Nu strica să presupună că și celălalt era. Așa că vor încerca să-i lipească pe el și pe Hannah de zidul blocului de toalete. Asta era limpede. După care tot ce mai trebuiau să facă cei doi tipi era să stea ceva mai în spate și să rămână treji. Planul lor putea fi s-o împuște pe Hannah. Sau pe Reacher. Ori pe amândoi. Să-i ucidă. Să-i imobilizeze. Sau doar să-i rețină până când soseau întăririle. Dar, oricare le-ar fi fost intențiile, jocul s-ar fi terminat în acel moment.

Reacher a făcut o jumătate de pas în dreapta și apoi a rămas pe loc. Hannah a ajuns în dreptul lui și abia atunci și-a dat seama că el nu se mai mișca. Atunci s-a oprit și ea. Reacher s-a aplecat și i-a șoptit:

— Rămâi în spatele meu. Nu-l lăsa pe tip să aibă linie directă de tragere spre tine.

— Care tip? a întrebat Hannah. Că sunt doi.

— Nu pentru mult timp, a replicat Reacher.

* * *

Reacher a auzit o voce în spate. Era tipul care le dăduse indicațiile. Cel care era în mod cert înarmat.

— Mergi mai departe. Nu ți-a zis nimeni să stai pe loc.

Tipul era aproape. Mai aproape decât atunci când părăsiseră clădirea. Reacher putea să-și dea seama după vocea lui. De bună seamă că apucase să facă încă doi pași după ce Reacher se opri, exact așa cum făcuse și Hannah. Reacher a evaluat distanța dintre ei. Și-a imaginat înălțimea individului. A scăzut vreo 5 centimetri. Și-a mutat greutatea pe piciorul stâng. Apoi s-a aruncat în spate. A executat brusc o rotație în sensul acelor de ceasornic, răsucindu-se din talie pentru un impuls suplimentar și întinzând brațul drept. Și-a strâns pumnul, care a descris un arc de cerc larg, ca un cap de baros. Unul mânuit de un nebun în greutate de 113 kilograme. Tipul a sesizat pericolul. A dat să se aplece. Dar era prea lent. Partea laterală a pumnului lui Reacher i-a lovit tâmpla și l-a doborât cum doboară uraganul un copac mort.

Al doilea individ a sărit înapoi. Și-a ridicat tricoul și a dat să-și apuce pistolul. Tot un Beretta. Reacher s-a mișcat și el. S-a apropiat, a întins mâna stângă și i-a țintuit încheietura de abdomen. L-a deposedat de armă. Apoi l-a împins în piept și l-a trimis împleticindu-se în spate, prea departe ca să mai încerce să-și recupereze arma.

— Prietenul tău mi-a făcut o poză, a spus Reacher. De ce?

Tipul n-a răspuns.

— Ați vrut să terminăm discuția afară. Suntem afară. Așa că discută.

Tipul a clătinat din cap.

Reacher a ridicat pistolul.

— Hai să încercăm așa. Voi ați ales acest loc. Fără martori. Fără camere de supraveghere. De ce așa?

Tipul a întins mâinile, cu palmele în sus.

— Nu știu nimic. Dacă ai de gând să mă-mpuști, trage odată și gata.

— Te înșeli, a spus Reacher. Știi niște lucruri. Îmi știi numele.

— Oh, da. OK.

— Știi că ați fost trimiși aici după mine.

— Cred că da.

— Deci știi cine v-a trimis.

Tipul a clătinat din cap.

— Ba știi. Cine a fost?

Tipul n-a răspuns.

Reacher a împins cu piciorul corpul celui aflat la pământ.

Tipul rămas în picioare a închis ochii un moment și a spus:

— Șeful nostru ne-a trimis.

— Numele?

— Domnul Brockman.

— Organizația?

— Penitenciarul Corecțional Minerva.

— Lucrezi la închisoarea din Winson?

Tipul a încuviințat.

— De unde știa Brockman că o să fiu aici?

— N-a știut. A trimis oameni în mai multe locuri. Pentru orice eventualitate.

— Câți oameni?

— Nu știu. Opt, zece? N-a fost un instructaj obișnuit. Am primit ordinele pe rând, pe perechi. Mai târziu s-a răspândit vorba între noi.

— Ce locuri?

— Știu sigur doar un loc. Stația Greyhound din Jackson. Unul dintre băieții trimiși acolo îmi e cumnat. M-a sunat. Acum câteva minute. Tocmai prinseseră doi nemernici când încercau să răpească un puști fără adăpost venit tocmai din California. Mi-a spus că voia să vadă dacă am avut și noi parte de o distracție ca aia. A fost o aiureală. De fapt, voia să mă oftece pentru că știa că ne plictisim de moarte.

— Cred că telefonul lui a fost puțin cam prematur. Ce trebuia să faceți când m-ați fi văzut?

— Să-ți verificăm identitatea.

— Și pe urmă?

— Să te oprim.

— Să mă opriți din ce?

— Să ajungi la Winson.

— De ce?

— Ca să nu creezi probleme.

— De ce aş crea probleme în Winson?

Tipul a ridicat din umeri şi a spus:

— Domnul Brockman a spus că eşti nebun. Nebunii fac lucruri nebuneşti.

— Zici că trebuia să-mi verificaţi identitatea. Cum?

— Le-am trimis poza ta unor băieţi care ştiu cum arăţi.

— Ce băieţi?

— Doi colegi de muncă.

— Cum m-au recunoscut?

— Drumurile vi s-au încrucişat cu două zile în urmă. Într-un oraş din Colorado.

— Înţeleg, a zis Reacher zâmbind. Unde sunt băieţii ăştia?

— În Winson, cred. Sunt în concediu medical.

— O să am grijă să trec pe la ei pe-acasă cât o să fiu în oraş. Poate le duc nişte struguri. Acum, Brockman. E un şef bun?

— Cred că da.

— E un tip de treabă?

— Dacă-i place de tine.

— Corect. Am văzut ce se-ntâmplă cu oamenii pe care nu-i place. În Colorado. Aşa că uite ce-am să fac. O să mă duc în Winson. O să creez nişte probleme pentru domnul Brockman. Poate ceva mai mari decât se aşteaptă dumnealui. Şi, când o să termin, o să mă asigur că află cât de mult m-ai ajutat.

— Nu. Te rog. Să nu faci asta. O să mă omoare.

— Îmi pare rău. Deja m-am hotărât. Doar dacă...

— Doar dacă ce? Ce vrei? Bani? Nicio problemă! Pot să-ți dau...

— Nu bani. Informații. Se întâmplă ceva ciudat cu contabilitatea de la Minerva. Vreau să știu ce anume.

Individul a făcut ochii mari.

— Contabilitate? Nu știu nimic despre asta. De unde să știu eu?

Reacher s-a uitat îndelung la individ. Cu anii, devenise foarte priceput să sesizeze când oamenii spuneau adevărul. În mod normal, încuraja genul acesta de reacție. Dar cu acest prilej a fost dezamăgit să constate că primise un răspuns sincer. Însemna că tipul nu-i mai era de folos. Așa că i-a tras un pumn în față și l-a privit cum se prăbușește la pământ.

— Chiar a fost necesar? a întrebat Hannah, cu mâinile în șolduri. Nu era un pericol. Deja îl lăsaseși fără armă.

— Dar ce zici de pistolul de rezervă din hamul de la gleznă? Și de cuțitul din ciorap?

— Mai avea încă un pistol? Și un cuțit?

— Se poate să fi avut. Dacă aștepti ca să afli, tu ești cel care sfârșește întins pe jos. Și după aia nu te mai ridici. Indivizii ăștia lucrează pentru cei care l-au ucis pe Sam. Și pe Angela. Și nu ne-au adus aici ca să ne dea cafea și fursecuri.

Hannah a amuțit mai bine de un minut, apoi s-a dat mai aproape de primul tip doborât de Reacher.

— Țsta e mort?

Reacher a ridicat din umeri și a zis:

— S-ar putea să-i fi rupt gâtul, cred.

— Și nu-ți pasă?

— Ți-ar păsa dacă ai călca un gândac?

— Nu e un gândac.

— Nu. E mai rău. E om. A avut de ales.

— Știi ceva? Ai dreptate.

Hannah a mai făcut un pas și l-a izbit pe tip în coaste.

— El a ales asta. El a ales să-i ajute pe cei care l-au ucis pe Sam. Nu doar l-au omorât. Căci omorul putea fi un accident. I-au luat viața lui Sam în mod deliberat. Pentru un fel oarecare de câștig. Sunt niște ticăloși. Îi urăsc. Cred că trebuie să-i lichidăm pe toți, până la unul.

— N-am să te contrazic în privința asta.

— Bun. Ce facem mai departe?

DOUĂZECI ȘI ȘASE

Era o chestiune de echilibru.

Problema a apărut deoarece spectatorii ceremoniei de-a doua zi urmau să fie împărțiți în două grupuri. Cei care se prezentau în persoană. Și cei care aveau s-o urmărească de la distanță. La televizor. Sau online. Problema era cum să arate bine pentru ambele categorii. Dacă rămânea prea static, avea să pară rigid, ca de lemn, pentru cei prezenți la fața locului. Însă, dacă era prea animat, avea să arate ca un maniac pe ecran. Camerele de luat vederi ar fi trebuit să sară de colo-colo ca să-l mențină în cadru. Ar fi arătat de parcă ar fi fost lovit de o criză de nervi. Nimeni nu i-a spus-o în față — toți i-au zis că discursul lui a fost un triumf — , dar asta credea Bruno Hix că se întâmplase ultima oară când un om nevinovat fusese eliberat. Pentru că se lăsase purtat de val. Se hrănise din energia publicului. O sorbise cu lăcomie. Exagerase. Ca la orice ospăț îmbelșugat, pe moment se simțise bine. Dar urmarea n-a fost deloc distractivă. Și, mulțumită unor chestii precum YouTube, aceea urmare avea să trăiască o veșnicie.

Soluția consta într-o mai bună pregătire. Hix știa asta. Memorase deja cuvintele. Conținutul avea să fie redat extrem de bine. În privința asta nu avea nicio îndoială. Trebuia doar să lucreze la modul de prezentare a discursului. Să se asigure că nimerea ambele ținte simultan. Cea reală și cea virtuală. Iar asta nu era deloc simplu de realizat. Așa că își pusese la punct un nou sistem. O combinație între tehnologia nouă și cea veche. A început prin a-i trimite pe cei din echipa de întreținere a închisorii să instaleze oglinzi gigantice pe unul dintre pereții sălii de conferințe. La capătul opus, i-a pus să construiască o machetă a scenei. Apoi a comandat două camere video mici. Acestea erau destinate persoanelor care practicau sporturi active. Chestii precum schiatul, ciclismul montan și canotajul. Pe Hix nu-l interesa cât de rezistente erau la șocuri. Nici performanțele lor subacvatice. Dar una dintre caracteristici o considera esențială. Erau activate vocal. Așa că a instalat una pe un trepied obișnuit, aflat într-o parte a sa, orientată către oglindă pentru a capta genul de

imagine de la distanță pe care urma să o vadă mulțimea. Pe cealaltă a instalat-o pe un minitrepied plasat chiar pe pupitrul lui. Era orientată direct spre fața sa. Cu încadrare strânsă, așa cum se face la prezentatorii de știri. Planul era să dea comanda de înregistrare, care să pornească simultan ambele camere. Să rostească discursul de mai multe ori, cu diferite expresii, gesturi și grade de mișcare. Apoi să reproducă ambele filmări, una lângă alta, pe ecranul computerului și să decidă care era cea mai bună combinație.

Hix și-a rezervat pentru asta două ore din agenda zilei. I-a spus secretarei să nu-l deranjeze nimeni, în afară de cazul în care închisoarea intra în lockdown. A urcat pe scena de antrenament. A pornit camerele. Tocmai se pregătea să înceapă înregistrarea, când ușa sălii de conferințe s-a deschis brusc.

Hix s-a întors și a urlat:

— Ce e?!

Damon Brockman a intrat în sală. A rămas la o distanță apreciabilă de scenă și a zis:

— Ai avut dreptate.

— Bineînțeles că am avut dreptate, a spus Hix.

S-a uitat în camera de pe pupitru, a deschis gura, apoi s-a oprit:

— Am avut dreptate în ce privință?

— Vagabondul din Colorado. Reacher. A încercat să vină aici.

— A încercat?

— Băieții de la popasul de camioane de pe I-20 sunt cu ochii pe el.

— L-au oprit?

— Au obținut o identificare pozitivă.

— Deci l-au văzut. Eu te-am întrebat dacă l-au oprit.

— Au întrerupt comunicațiile radio de când au trimis imaginea tipului. Probabil că sunt ocupați să-l țină la păstrare. L-am trimis pe Harold acolo ca să-i ajute.

— Harold?

— Harold Keane. Băieții îi spun Micuțul. Dacă-l vezi, îl recunoști. E cu noi de zece ani. L-am adus aici din Atlanta. Are 1,98 metri înălțime, 136 de kile. Numai mușchi. A câștigat doi ani la rând argintul la concursul „Cel mai puternic bărbat din America“ pe vremea când lucra pentru sistemul de penitenciare din Georgia.

— Numai argint?

— Bruno, fă-mi un favor. Să nu-i spui niciodată chestia asta în față.

— Are fitilul scurt? E bine. Dar o să-i ia ceva timp ca s-ajungă acolo. Trimite-i și pe băieții de la Megamart. Intersecția cu 61 e mult mai aproape.

— Așa o să fac.

— Și poți să-i scoți din tură pe cei doi de la stația Greyhound din Jackson. Nu mai are rost să-i ții acolo.

— O să le trimit un sms. Să le dau de știre. Dar cei de la șantierul de construcții de pe 87?

— Deocamdată lasă-i acolo. Pentru orice eventualitate. Până o să fim siguri că Reacher a ajuns pe mâini bune.

— Am înțeles.

— Bun. Trimite mesajele. După aia ce-ar fi să te-ntorci aici? Să vezi cum repet pentru mâine?

— Știi că mi-ar face plăcere. Dar sunt prins cu celelalte chestii. Se petrec tot felul de lucruri nebunești în clipa asta. Așa că, din păcate, va trebui să zic pas acestei oferte foarte tentante.

Următorul lucru pe care l-a făcut Reacher a fost să verifice dacă primul individ pe care îl lovise mai era în viață.

Era. Avea puls. Rapid și slab, dar era acolo. Pe Reacher nu-l afecta niciuna dintre variante, la nivel emoțional. Era doar o chestiune practică. Trebuia să știe dacă avea ceva gunoi de aruncat sau un adversar de ținut în afara terenului.

A adunat pistoalele Beretta ale celor doi tipi inconștienți. Le-a găsit și telefoanele, le-a zdrobit de asfalt cu călcâiul și le-a aruncat rămășițele peste gard. Apoi el și Hannah i-au căutat prin buzunare. Acestea nu conțineau nicio surpriză. Fiecare dintre indivizi avea câte un portofel cu câte un singur card bancar, un permis de conducere și o legitimație de la Minerva. Unul avea două bancnote de câte 20 de dolari. Celălalt avea trei bancnote. Reacher a păstrat banii. Încă nu-și cumpărase haine noi. A mai luat și o cheie de mașină. Avea emblema Mercury pe corpul dolofan din plastic și o telecomandă pe inel.

Apoi Reacher i-a descălțat pe cei doi și le-a aruncat ghetetele peste gard. I-a dezbrăcat de blugi și tricouri. Le-a aruncat și pe astea peste gard. După care i-a descălțat de șosete. Erau groase. Rezistente. Din cele pe care le poartă oamenii în drumeții sau când practică alte sporturi viguroase. Erau ușor umede. Reacher a încercat să ignore acest aspect și a testat una să vadă cât era de rezistentă. A tras-o ca să vadă dacă se întinde. Sau se rupe. A cedat puțin, dar nu s-a rupt. S-a gândit că măcar o să-i încetinească pe cei doi, așa că le-a folosit ca să le lege gleznele și mâinile la spate. Apoi i-a târât până la baza zidului, ca să fie cât mai ascunși vederii. Tocmai se pregătea să plece când un alt gând i-a trecut prin minte.

— Hannah? a spus el. Vii cu mine un minut?

Reacher a luat-o înainte spre zona de parcare de lângă clădire. Unul dintre autobuze plecase, lăsându-le pe celelalte zece frumos aliniat. Tot nu se vedea niciun pasager. Niciun șofer. Și niciun trecător. Reacher a rugat-o pe

Hannah să țină de șase cât timp încerca mânerele de la trapele compartimentului de bagaje ale celui mai apropiat autobuz. Erau câte trei pe fiecare parte, jos, sub geamuri. Toate erau încuiate. A încercat la următorul autobuz. Și aici toate trapele erau încuiate. La fel și la al treilea autobuz. Dar al patrulea era mai vechi. Venise tocmai din provincia canadiană Columbia Britanică, dacă te luai după plăcuțele de înmatriculare. Prima trapă nu era încuiată. A putut s-o ridice fără niciun efort. Reacher a lăsat-o deschisă. S-a dus grăbit la locul din spatele clădirii. L-a ridicat pe primul tip inconștient. L-a săltat pe umăr. L-a dus la autobuz. L-a vârât prin trapă în spațiul pentru bagaje. L-a luat și pe al doilea individ. L-a așezat lângă tovarășul lui. Apoi a închis trapa. A ținut-o apăsată cu genunchiul. După care a tras de mâner. L-a sucit într-o parte și-n alta până când mecanismul a cedat și a rămas cu mânerul în mână. A făcut la fel cu toate cele cinci mâner. Le-a aruncat peste gard. Și a luat-o înainte spre intrarea în clădire.

Reacher s-a dus la baie să se spele pe mâini. Apoi a intrat în magazin. În secțiunea destinată camionagiilor aveau o selecție minimală de haine de lucru, din care și-a ales o pereche de pantaloni ce păreau a fi suficient de lungi, un tricou, niște chiloți și, pentru că mai fusese înainte în Mississippi, o geacă subțire de ploaie. A găsit un atlas rutier al statului. A luat două pahare mari cu cafea. Le-a plătit pe toate cu banii luați de la băieții de la Minerva. Apoi a ieșit și a ajuns-o din urmă pe Hannah la camionetă.

Hannah și-a luat mulțumită cafeaua, dar a fost surprinsă când l-a văzut pe Reacher urcându-se lângă ea și așezând o hartă de hârtie pe consola dintre ei.

— De ce ți-ai irosit banii pe aia? a întrebat ea. Telefonul meu ne dă toate indicațiile necesare. Oriunde vrem să mergem. Până la ușa din față.

— Asta nu-i pentru indicații de drum.

Reacher a deschis atlasul la pagina care arăta popasul pentru camioane. Era aproape de granița vestică a statului — fluviul — și cam la jumătatea distanței dintre Golf, aflat la sud, și statul Tennessee, la nord. Jackson se afla la est, cam la o treime din distanța până în Alabama. Winson era la sud-vest, cuibărit într-un cot adânc al fluviului, aproape de mal.

— Tipul de la Minerva a spus că au fost trimiși zece oameni să se uite după mine. Și că au fost repartizați în perechi, iar asta înseamnă că sunt cinci locuri de pândă. Știm două dintre ele. Unde suntem acum și la stația Greyhound din Jackson. Trebuie să aflăm unde ar putea fi celelalte trei.

— OK. Păi, e clar că au anticipat că vom veni pe I-20. Dar n-aveau cum să fie siguri că vom opri la popasul pentru camioane. Decât dacă ar fi știut de felul ciudat în care îți rezolvi tu problemele cu garderoba. Fără asta, am fi mers înainte și apoi am fi cotit la sud de aici. Pe 61, a spus Hannah și a arătat spre o linie de pe hartă. Undeva pe-acolo ar fi, logic, următorul loc în care să încerce să ne prindă.

— Nu, a spus Reacher. Ar încerca la intersecție. N-aveau de unde să știe c-o să mă duci tocmai până în Winson. Vor presupune că, dacă am luat-o pe șosea, ori am furat o mașină, ori fac autostopul. Dacă aș fi furat una, acolo aș fi cotit. Dacă cineva m-ar fi dus mai departe spre vest și și-ar fi continuat drumul spre Jackson sau Meridian, ori chiar către Tuscaloosa sau Birmingham, acolo m-ar fi lăsat să cobor. Deci, ăla e locul în care aș fi așteptat următoarea mașină care să mă ducă mai departe.

— E logic, a spus Hannah și, scoțând un pix din geantă, a încercuit punctul în care autostrada 61 se intersecta cu I-20. Țsta ar fi al treilea loc potențial de ambuscadă. Acum, dacă am fi mers pe traseul mai central din Colorado prin Kansas și Missouri, am fi coborât în Jackson venind pe 55. După care am fi luat-o din nou spre vest. Iar spre Winson există o singură rută, de oriunde ai veni. Undeva pe drumul ăla și-au pus o echipă.

Reacher a luat harta, a studiat-o cu atenție un moment, apoi a lăsat-o jos și a arătat un punct apropiat de granița orașului.

— Acolo. Uită-te la contururi. Se înalță doar vreo 30 de metri, dar e cel mai înalt deal pe o rază de circa 150 de kilometri. Suficient cât să încetinească orice camion și, odată cu el, restul traficului. E mai ușor să vezi ce e în vehicule care se mișcă încet. Și mai ușor să le oprești.

Hannah a încercuit și locul indicat de Reacher.

— Gata și cu numărul patru. Unde-ar putea fi numărul cinci?

— Jackson.

— Crezi? Adică, să mai pună o echipă acolo? Au deja acoperită stația Greyhound.

— Corect. Dar dacă veneam cu trenul? Sau mă lua o mașină până acolo? Cum parcurgeam restul drumului până la Winson? Trebuie să fie o navetă sau un serviciu local de transport. Probabil deținut de Minerva. La fel cum probabil dețin și hoteluri în preajma închisorii.

— Pot să facă asta?

— Desigur. De ce să profiți doar de pe urma deținuților, când poți să le iei și vizitatorilor banii?

— Cât ești de cinic! a remarcat Hannah oprindu-se cu pixul deasupra hărții. Dar cred că ai dreptate. Deci, unde-ar fi acest autobuz în Jackson?

— Nu contează. Nu mă duc la Jackson. E prea departe de traseul meu. Deocamdată, o să mă ocup doar de intersecție și de culmea dealului.

— O să te ocupi? N-ai vrut să spui că „o să eviți“?

— Tactică elementară, a spus Reacher clătinând din cap. Dacă ți se oferă ocazia să degradezi capacitățile inamicului, o valorifici.

— Aha. Vasăzică, o să le degradăm capacitățile? Excelent. Sunt gata pentru asta. Doar să-mi spui ce trebuie să fac.

— Găsește-ți un hotel. Pentru la noapte.

— OK. În Winson? Pentru când vom fi terminat cu degradatul?

— Nu, a zis Reacher clătinând din cap. E ceva la care vreau să te gândești. Vreau să iei în calcul ideea de a merge în altă parte. Singură. Timp de două zile.

— Ei, pe naiba! O să merg acolo unde mergi și tu. Nu poți să mă pui să te aduc până aici și pe urmă să mă lași baltă. Asta-i o manevră de-a dreptul

meschină.

— Nu te-am pus. Și nici nu te las baltă. Dar acum avem informații noi. Trebuie să fim deștepți. Să acționăm în consecință.

— Ce informații noi?

— Am pierdut elementul-surpriză. Cei de la Minerva știu că vin. Îmi știu numele. Au descrierea mea. Acum au și o poză recentă. Oamenii lor sunt competenți. Au fost trimiși pe teren să mă caute. Dacă rămâi cu mine, te expui unui risc și mai mare. Mult mai mare.

— Bun. Riscul e mai mare acum. Asta înțeleg. Dar știi ceva? Pot să-mi asum orice nivel de risc am eu chef. Nu decizi tu asta în locul meu.

— Nu decid. Te sfătuiesc. Scopul tău este să pui mâna pe oamenii care l-au omorât — asasinat — pe Sam. N-ai cum să faci asta dacă te omoară ei pe tine mai întâi. Așa că e mai bine să mă duc eu înainte, ca un fel de avangardă. Să văd configurația terenului. Să scot din joc operativii de nivel scăzut pe care-i găsesc rătăcind prin preajmă. Apoi, când riscul scade, te sun. Refacem echipa. Și intrăm împreună în miezul problemei.

— Spui că riscul e mai mare, a spus Hannah după un moment de tăcere. Dar uite ce nu pricep eu. Dacă noi avem dreptate, oamenii Minervei au omorât-o pe Angela din cauză că ea a descoperit ceva necurat în contabilitatea lor. L-au ucis pe Sam pentru că Angela i-a spus ce descoperise. Atunci de ce vor să pună mâna pe tine? Care-i legătura. Ce nu mi-ai spus?

După un moment de ezitare, Reacher i-a povestit lui Hannah ce s-a întâmplat în Gerrardsville după ce a văzut cum a fost împinsă Angela în fața autobuzului. Cum l-a urmărit pe tipul cu hanorac până în alee. Cum i-a smuls ăluia geanta Angelei. Cum s-a uitat în ea. Și-a găsit plicul. Apoi cum a apărut partenerul aceluia individ într-un BMW furat. Și cum au scăpat cei doi când scara de incendiu s-a prăbușit.

Hannah l-a lovit pe Reacher cu pumnul în umăr.

— De ce-ai ținut secrete toate astea? Am riscat atâta pentru tine. Nu merit să

mă ții în beznă.

Reacher a ridicat din umeri.

— Să zicem că indivizii ăia ajung la spital nu peste mult timp. Sau la morgă.

— Corect, cred, a spus Hannah după un moment de tăcere. Înțeleg de ce n-ai vrut să-ți faci cunoscute resentimentele față de ei. Dar nu ăsta e aspectul esențial aici. Ai rănit doi inși de la Minerva. Poate ai văzut niște dovezi incriminante. ăsta e motivul ca ei să vină după tine. Nu invers. Atunci de ce te așteaptă? Ce altceva îmi ascunzi?

— Nimic.

— Juri?

Reacher a încuviințat.

— În regulă, a cedat Hannah. Poate pentru că știu că ai făcut legătura dintre ei și crime?

Reacher a dat din cap a negare.

— Le-am spus celor de la poliția din Gerrardsville că Angela nu s-a sinucis, dar atunci nu am inclus Minerva în poveste. Iar polițiștii m-au ignorat oricum. Dosarul Angelei e închis. La fel și al lui Sam.

— Atunci, trebuie să fie ceva legat de geanta Angelei. Cei de la Minerva au luat-o, așa că trebuie să fi fost ceva important în ea.

— Poate că da. Poate că nu. Poate au crezut că era ceva important. Sau poate au sperat asta. Dar nu înseamnă că a și fost acolo.

— Îmi mai spui odată ce era în geanta aia?

Reacher i-a înșirat tot ce văzuse.

— Să fi fost ceva în căptușeală?

— Am fost polițist militar. Știu unde ascund oamenii lucruri.

— Deci, ne-am întors la plic. Mai zi-mi o dată despre el.

— Conținea dosarul unui anume Anton Begovic. Condamnat pe nedrept, urmează a fi eliberat mâine. Minerva i-a sponsorizat apelul.

— Nemernicii ăia!

— Găsești că-i ceva în neregulă în eliberarea unui om nevinovat?

— Nu, bineînțeles că nu. E doar... Minerva. În cazul lor, totul înseamnă PR. Șeful lor e un tip, Bruno Hix. E celebru. Ăla nu se duce nici să se ușureze fără să-și ia un consultant de imagine cu el ca să exploateze evenimentul. Pun pariu că l-au pus pe vreun avocat care le datora un favor să facă gratuit întregul demers pentru apel. După care vor pune în scenă un mare tămbălău din care o să reiasă că întreaga companie e condusă de sfinți și îngeri și care n-o să-i coste nimic. Sam a fost mereu suspicios în privința lor.

— De ce?

— Dacă ceva pare a fi prea bun ca să fie adevărat, atunci nu e adevărat. Asta spunea de fiecare dată. Așa cum e și cu salariile lor. Plătesc cu 25% peste media din industrie, la toate nivelurile. Și au grijă ca toată lumea să știe asta. Pe urmă, au grijă ca nimeni să nu fie plătit pentru orele suplimentare lucrate.

— De unde...

— Stai! Am o idee. Și dacă individul ăsta, Begovic, nu e cu adevărat nevinovat? Dacă i-a plătit pe cei de la Minerva ca să-l ajute să aranjeze apelul? Sau familia lui i-a plătit? E posibil ca Minerva să fi încercat să spele bani prin evidențele contabile. Și nu le-a ieșit prea grozav. Iar Angela a prins de veste.

— Dacă e vorba de bani murdari, de ce i-au lăsat să se amestece cu treburile firmei? De ce nu i-au luat în numerar?

Hannah a clătinat din cap.

— Vezi tu, ăsta-i genul de întrebare pe care o pui doar dacă n-ai cumpărat niciodată o casă. Sau o mașină. Sau o pereche de pantaloni în plus. Nu există semnal de alarmă mai mare decât un teanc mare de cash. Vin băieții de la Fisc și-ți scotocesc prin măruntaie de-ți găsesc și urmele laptelui supt pe când erai bebeluș. Nu. Cred că am găsit o pistă. Și în mod clar nu poți fi lăsat de capul tău. Așa că uite ce-ți propun. Vin cu tine. Dar în timp ce tu ești ocupat cu degradarea inamicului sau cum vrei să-i zici, eu rămân la hotel. Încep să sap în trecutul acestui Begovic. Aflu tot despre condamnarea lui. Despre apel. Pe ce se bazează. De ce a durat atât de mult. Poate vorbesc cu unii dintre cunoscuții lui Sam. Mă pun la curent cu zvonistica din industria de profil. Aflu care-i povestea reală.

DOUĂZECI ȘI ȘAPTE

Cinci cuvinte răsunau în urechile lui Jed Starmer în timp ce stătea ghemuit între două tomberoane de pe o alee aflată în cealaltă parte a stației Grehound: Sunt un om al legii.

Vocea tipului ajungea ușor estompată în locul în care zăcea pe podeaua mașinii, dar Jed era sigur de ceea ce auzise. Deși nu era sigur ce fel de om al legii era tipul ăla. Nu purta uniformă. Și nici partenerul lui. Așa că Jed a dedus că trebuie să fi fost detectivi. Sau agenți FBI. Grade superioare. Oameni importanți. Dar nu era preocupat de organizația din care făceau parte. Sau de rangul deținut. Era bucuros că apăruseră în momentul acela. Habar n-avea ce gânduri aveau cu el tinerii ăia neîngrijiți, dar nu trebuia să fii clarvăzător ca să-ți dai seama că nu era vorba de ceva bun.

Deși bucuros că oamenii legii apăruseră atunci, Jed era în același timp îngrozit. Pentru că asta însemna că cei doi îl căutau. Asta reieșea cu certitudine din schimbul de replici pe care l-a auzit. Trebuie să-i fi sunat tipul din primul autobuz. După ce au luat micul-dejun în Dallas. Îl tot sâcâia pe Jed să se ducă la poliție. Când Jed a refuzat, de bună seamă că tipul a luat problema în propriile mâini. Ceea ce însemna că Jed trebuia să-și schimbe planurile. Intenționase să doarmă pe scaunele din stația Greyhound în acea noapte, iar a doua zi dimineață să ajungă cumva la Winson. Dar acum nu putea risca să rămână în oraș. Nu într-un loc public. Nu undeva într-un spațiu deschis. Nu avea de ales. Trebuia să plece. Imediat.

Reacher a lăsat atlasul, unul dintre pistoalele Beretta capturate și zațul cafelei în mașină cu Hannah și s-a întors la clădirea principală ca să-și schimbe hainele. După asta, planul lui era simplu. Avea de gând să găsească următoarea pereche de oameni de la Minerva la intersecția din apropiere și să le dea exact ceea ce voiau.

Deocamdată, măcar.

Și-a făcut socoteala că indivizii se vor uita după el în vreo mașină sau pe marginea drumului, încercând să facă autostopul. Dacă-l zăreau într-o mașină, lucrurile se puteau complica. N-aveau cum să-l oprească pe loc, din cauza întregii aiureli cu identificarea. Ar fi trebuit să-i facă o poză, să le-o trimită celor care-l văzuseră în Colorado și să aștepte răspunsul lor. Așa că ar avea două variante. Să-i urmărească mașina și s-o intercepteze, dacă i se confirma identitatea. Sau să rămână pe loc și să trimită informația către cei care erau amplasați la periferia Winsonului. Niciuna dintre opțiuni nu-l încânta pe Reacher. Să forțezi ieșirea unei mașini de pe autostradă, la viteză mare și în condiții de trafic intens, era periculos. Existau prea multe riscuri de a se produce accidente. Poate chiar soldate cu moartea. Poate implicând și alte vehicule, cu șoferi și pasageri inocenți. Iar dacă indivizii transmiteau informația de-a lungul lanțului, nici asta n-ar fi fost de un folos imediat. Reacher ar fi fost la kilometri distanță până atunci, ar fi pierdut contactul cu ei și asta i-ar fi făcut viața și mai grea la sosirea în oraș. Așa că cea mai inteligentă mutare era să stea acolo unde indivizii sperau să-l vadă, să ridice degetul mare și să spere că niciun șofer obișnuit nu era în căutare de companie.

Văzută de sus, intersecția arăta ca un „A” rotit la 45 de grade și cu bara transversală curbată. O latură era I-20, care o lua ușor spre nord-est după ce trecea de fluviu. Cealaltă, era US-61, care se bifurca și o lua spre sud. Bara transversală era alcătuită din rampele care uneau I-20 de la est cu US-61 la sud și 61 spre nord cu 20 spre vest. Cealaltă parte importantă a imaginii era spațiul de sub bara transversală. Era ocupat de un magazin uriaș. De pe hartă, Reacher nu putea să vadă cărui lanț îi aparținea sau ce fel de produse vindea. Și nici nu-i prea păsa. Singurul lucru care conta pentru el era dacă avea o parcare convenabilă.

Planul era simplu. Hannah ar fi tras pe acostament chiar înainte de rampa de la est spre sud. Acolo, Reacher ar fi coborât din camionetă. Hannah și-ar fi continuat drumul pe I-20 spre Jackson, în caz că cineva urmărea ce se întâmplă. La următoarea intersecție ar fi părăsit autostrada și ar fi ocolit pe după magazinul gigantic. Ar fi așteptat în parcare. Tipii de la Minerva l-ar fi văzut pe Reacher. Ar fi încercat să-l fotografieze și să-l rețină, fie pe

acostament, fie într-un vehicul. Ar fi avut același gen de succes ca și tovarășii lor de la popasul pentru camioane. Iar când ar fi inconștienți și imobilizați, Reacher ar coborî pe marginea rampei, s-ar îndrepta spre magazin și s-ar întâlni cu Hannah.

Planul era simplu. Dar a luat-o razna chiar înainte de a începe.

Reacher și-a aruncat hainele vechi în coșul de gunoi și s-a întors la mașină. A deschis portiera din dreapta, dar nu a urcat. Pentru că cineva stătea pe scaunul lui. Un tip de aproape 30 de ani, purtând un fel de tricou de fotbal european, blugi și bocanci de motociclist. Avea părul tuns scurt pe părți și ceva mai lung în creștet. Plus un barbișon. Iar în mână ținea un pistol. În cea stângă. Un Sig P320, de culoare cafeniu-nisipie. Tipul strângea ferm pistolul, ținând spre centrul pieptului lui Reacher.

Reacher l-a înșfăcat de încheietura mâinii și a tras-o până când antebrațul i s-a îndepărtat de cadrul ușii camionetei. I-a împins-o forțat, lipind-o de stâlpul dintre geamuri. I-a răsucit-o, în așa fel încât pistolul să fie îndreptat către sol. Apoi a trântit portiera. S-a aruncat cu toată greutatea asupra ei. Tipul a țipat. Pistolul a căzut. A zăngănit când s-a lovit de treapta camionetei, după care a alunecat sub mașina învecinată. Reacher a simțit cum încheietura tipului se înmoaie. A auzit oasele pârâind și crăpând. Apoi a smuls din nou portiera. Capul tipului se prăvălise pe spătarul scaunului. Broboane de sudoare îi țâșniseră pe toată fața. Pielea aproape că i se înverzise. Reacher și-a tras brațul drept înapoi. A strâns pumnul. Beregata tipului era expusă. O singură lovitură de pumn ar fi fost suficientă.

— Oprește-te! a rostit o voce.

Venea de pe banchetă. Unde se afla un alt tip. Cam de aceeași vârstă și constituție ca și cel cu brațul rupt. Purta un tricou negru simplu. Avea capul ras complet. Stătea în spatele lui Hannah. Aplecat în față. Apăsându-i țeava unui revolver la baza craniului.

Hannah stătea atât de dreaptă, încât ai fi zis că încerca să leviteze. Brațele îi erau întinse în față. Strângea volanul cu amândouă mâinile. Încheieturile

degetelor i se albiseră. Privea drept înainte, iar fața i se contorsionase în genul de expresie pe care te aștepti s-o vezi la un părinte care și-a găsit copiii adolescenți găzduind o orgie în living.

Pistolul părea minuscul în mâna individului. Era un Ruger LCR. Calibrul .22. Probabil arma de rezervă, ținută la gleznă, și-a zis Reacher. Nu era de mare folos la distanță. N-ai fi ales-o drept armă principală. Dar la distanțe mici ar fi fost mai mult decât adecvată. Iar în acea situație ar fi fost ideală. Dacă tipul alegea cum trebuie unghiul, erau șanse mari ca glonțul să nu străpungă partea de sus a craniului lui Hannah. Ar fi ricoșat în interiorul capului, zdrobindu-i creierul până când energia i s-ar fi disipat și s-ar fi oprit în terciul rezultat. Ceea ce însemna că sângele și gelatina cerebrală nu s-ar fi împrăștiat pe parbriz, ca să fie văzute de toată lumea. Iar dacă totuși glonțul ar fi ieșit, cu siguranță că n-ar fi avut suficientă forță ca să penetreze acoperișul din oțel al camionetei. O versiune mai discretă nici că și-ar fi putut dori tipul de pe banchetă. Deși acum, că viața camaradului său era în pericol, era posibil să nu-i mai pese prea mult că atrăgea atenția cuiva.

Reacher a desfăcut palma și a coborât brațul.

— O decizie înțeleaptă, a spus tipul. Acum, căutăm doi prieteni de-ai noștri. Tânăra doamnă de-aici ne-a spus că ne-ai putea ajuta să-i găsim.

— Voi aveți prieteni? a întrebat Reacher.

— Nu e momentul pentru glume.

— Cine glumește?

— Spune-mi unde sunt.

— De unde să știu eu?

Tipul a scos ceva de sub coapsa stângă. L-a ridicat ca să-l vadă și Reacher. Era Beretta pe care îl lăsase în camionetă când plecase să se schimbe.

— Nu mă face să-mi irosesc timpul, a zis individul. Spune-mi unde sunt.

Un vehicul a trecut hurducăind prin spatele camionetei. Reacher a aruncat o

privire. Era un autobuz. Cel vechi, din Columbia Britanică. Nu avea pasageri la bord. Doar șoferul. Reacher spera că acesta nu va mai opri decât în Canada. Sau, ținând cont de schimbarea subită de dispoziție prin care trecea, direct la un depozit de fier vechi. Unul unde să nu-l verifice prea atent înainte de a-l arunca în instalația de concasat.

— Nu sunt departe, a spus Reacher.

— Spune-mi unde.

— O să-ți arăt.

— Spune-mi.

— M-ai crede?

Tipul s-a gândit un moment.

— Bine. Ai curea la pantaloni?

Reacher a dat din cap aprobator.

— Scoate-o. Și dă-mi-o.

Reacher nu s-a mișcat.

Individul a crescut presiunea pe pistol. Țeava a pătruns mai adânc în pielea lui Hannah. Aceasta și-a încheștat dinții, dar n-a putut să-și înăbușe un scâncet prelung și gutural.

Reacher și-a scos cureaua de la pantaloni și a întins-o prin spațiul dintre scaunele din față ale mașinii. Tipul ținea pistolul apăsător pe craniul lui Hannah și a întins mâna stângă. A apucat cureaua, apoi a prins-o cu dinții aproape de cataramă. A trecut capătul liber prin cataramă. A tras de el până când a format un cerc cu diametrul de vreo 30 de centimetri. Apoi a dat pistolul la o parte și a petrecut cureaua peste capul lui Hannah, strângând-o în jurul gâtului ei și al tijelor metalice ale tetierei. Hannah n-a mai scos niciun sunet, dar căutătura i-a devenit și mai feroasă.

— Pep? i-a spus tipul amicului său de pe scaunul din față. Poți să te miști?

— Cred că da, a zis Pep.

— Bun. Vino aici. La ușa mea.

Pep s-a dat jos din camionetă și s-a târât spre partea din spate. Își strângea brațul stâng la piept și se mișca de parcă ar fi suferit de mama mähmurelilor. A reușit să ajungă în cealaltă parte a vehiculului. Tipul care ținea cureaua s-a tras pe locul de alături. Pep a urcat în spatele lui Hannah și s-a prăbușit pe spătarul banchetei. Arăta de parcă era pe cale să i se facă rău.

— Stai mai în față, i-a zis tipul care ținea cureaua. Până la capăt. Mută-ți curul chiar pe margine.

Pep s-a târât pe partea din față a scaunului. Tipul i-a luat mâna dreaptă și i-a legat cureaua în jurul încheieturii, astfel încât palma să stea lipită de spătarul scaunului șoferului, puțin mai jos de ceafa lui Hannah.

Tipul l-a bătut ușurel pe Pep între umeri și s-a mutat mai spre dreapta mașinii, a deschis portiera și a coborât lângă Reacher. A arătat cu capul spre Pep și Hannah și i-a spus:

— E nevoie să-ți desenez o diagramă?

Reacher a clătinat din cap a negație.

— Bine. Acum ia de jos SIG-ul scăpat de Pep. Cu arătătorul și degetul mare prin garda trăgaciului. Mi-l dai mie.

Reacher a scos pistolul de sub mașina învecinată și i l-a dat tipului.

— OK, a spus acesta și a băgat pistolul la spatele pantalonilor, asigurându-se că tricoul îl acoperea. Arată-mi unde sunt prietenii mei. Și-ai face bine să te grăbești, de hatârul femeii ăleia.

Reacher a luat-o înapoi spre clădirea principală, iar în timp ce mergea încerca

să vizualizeze telecomanda de pe inelul de chei pe care-l luase după ce-i percheziționase pe primii doi inși de la Minerva. Și-a amintit că avea patru butoane. Cele două de jos erau colorate. Unul era roșu. Arăta ca și cum avea legătură cu alarma. Al doilea era albastru. Era pentru deschiderea portbagajului. Celelalte butoane erau negre. Aveau pe ele niște simboluri mici de lacăt, de culoare albă, abia vizibile. Se uzaseră aproape complet, dar Reacher era de părere că lăcășelul de pe butonul din stânga-sus părea a fi închis.

Reacher și-a vârât mâna în buzunar și a pipăit telecomanda. A găsit butonul din dreapta-sus și l-a apăsă cu degetul mare. S-a uitat în jur, în parcare, sperând să vadă cum se aprind și se sting stopurile vreunei mașini parcate.

Nu s-a întâmplat nimic.

— Hei, a spus tipul din spatele lui. Ce faci acolo?

— Îmi țin pantalonii să nu-mi cadă.

Tipul a bombănit ceva ca și cum n-ar fi fost convins.

Au continuat să meargă. Reacher tot apăsa butonul de deblocare. Nicio lumină nu se aprindea. Ajunseseră aproape de intrarea în clădire. Reacher s-a gândit că mașina trebuia să fie altundeva în parcare, așa că va trebui să-l ducă pe individ în spatele clădirii. Să facă treaba în două etape. Știa sigur că mașina nu era în dreapta, pentru că acolo erau parcate autobuzele. Așa că a rostogolit zarurile pentru ultima oară. S-a îndreptat spre stânga. A apăsat din nou butonul de deblocare. Și a văzut o pereche de lumini portocalii emițând un licăr lung și lent.

Mașina căreia îi aparțineau luminile se afla în ultimul rând, în fața gardului care continua de-a lungul perimetrului. De ambele părți ale acesteia era câte un loc liber. Dar a fost o alarmă falsă. O coincidență. Nu arăta a genul potrivit de mașină. Era un Ford Crown Victoria. Reacher văzuse sute de asemenea vehicule în timpul petrecut în armată. Și alte sute după ce plecase din armată. Deși aceasta era mult mai curată decât majoritatea celor întâlnite. Vopseaua era impecabilă. Bleumarin, aproape neagră. Lucioasă, de parcă fusese lustruită de curând cu ceară. Avea niște roți ciudate. Un grilaj neobișnuit în

față. Geamuri fumurii. Părea mai degrabă vehiculul personal al cuiva decât mașina unui detectiv sau un taxi. Așa că Reacher s-a uitat mai atent la ea. A văzut că în locul în care trebuia să fie un oval albastru era o emblema de Mercury. Nu înțelegea de ce, dar nu fusese niciodată un pasionat al mașinilor. Și nici n-avea timp pentru speculații. Așa că și-a pus degetul mare pe butonul de blocare al telecomenzii. L-a apăsă. Luminile mașinii au clipit din nou. La fel de leneș. Reacher s-a gândit că era improbabil ca și a doua oară să fie tot o coincidență.

— Pe aici, a spus Reacher.

A schimbat direcția și s-a dus în spatele mașinii. Era aproape lipită de gard. Proprietarul o parcase cu spatele, ca să fie pregătită pentru o plecare rapidă, la nevoie. Reacher a așteptat ca tipul să-l prindă din urmă, apoi a scos cheile din buzunar. A apăsă butonul pentru portbagaj. Capacul s-a deblocat, dar s-a ridicat doar câțiva centimetri.

— Crezi că sunt nou în branșă? a spus tipul. Nu deschid chestia aia.

— Nicio problemă, a spus Reacher. Îl deschid eu. Doar o întrebare, mai întâi. Lucrezi la Minerva?

— Tocmai am serbat a zecea aniversare. Unde sunt prietenii mei? Ar fi bine să nu fie în portbagajul ăla.

— Ați fost trimiși aici să mă căutați?

— Am fost trimiși la intersecție. Dar apoi ne-au mutat aici, când ceilalți doi v-au identificat. Ce e în portbagaj? Unde-s prietenii mei?

— Ați avut oameni aici. Ați avut unii la stația Greyhound. Unde mai aveți?

— Habar n-am. Nu mi-au spus, n-am întrebat. Acum, destul cu vorbăria. Arată-mi ce e în portbagaj.

— Ai dreptate. Vorbăria nu ne duce nicăieri. E timpul să...

Reacher l-a lovit pe individ cu capul în față. Nu și-a tras capul prea mult în spate. Nu voia ca tipul să-și dea seama ce urma să se întâmple. Asta însemna

să-și sacrifice o parte din forță, așa că a fost nevoit să se bazeze pe înălțimea lui și pe mușchii gâtului. N-a fost cea mai puternică lovitură pe care a administrat-o vreodată. Dar a fost destul de dură. L-a trimis pe tip împleticindu-se în spate, tot pe picioare, dar deja inconștient. S-a izbit de gard. S-a bălăbănit un moment. Reacher s-a apropiat. L-a prins înainte să cadă la pământ. L-a târât până la mașină. A ridicat capacul portbagajului până sus. L-a înghesuit pe tip înăuntru. După care l-a trântit la loc. A descuiat ușile și s-a urcat la volan.

DOUĂZECI ȘI OPT

Bruno Hix și-a început discursul de trei ori.

L-a început. Dar n-a reușit să-l termine. N-a izbutit să treacă de primele două fraze. Era prea distras. Singurul lucru la care se gândea era popasul pentru camioane. Nu se putea abține să nu se întrebe ce se întâmpla acolo sus. Trimisese patru inși să se ocupe de un pierde-vară. Ar fi trebuit să fie floare la ureche. Dar nu primiseră nicio confirmare. Niciun raport al situației. Nicio veste de nicio fel. Iar vagabondul îi făcuse deja de râs pe cei doi pe care-i trimisese în Colorado.

Hix a sărit de pe scenă. A ieșit din sală și a luat-o grăbit de-a lungul coridorului, către capătul îndepărtat al celeilalte aripi a clădirii. Spre biroul lui Brockman. Ușa era închisă. Hix n-a ciocănit. A deschis-o și a intrat. O clipă a crezut că Brockman nu era acolo. Scaunul din spatele mesei era gol. Fotoliul era și el gol. Apoi l-a văzut pe Brockman întins pe canapeaua de lângă fereastră. Pe podea, lângă el, era o cană de cafea abandonată.

— Ocupat tare, nu-i așa? a spus Hix încrucișându-și brațele peste piept.

Brockman a deschis ochii. S-a ridicat în capul oaselor:

— Foarte. Pun la cale strategii.

— Nicio veste?

— De fapt, da. Avem una. O veste bună. Una dintre strategiile mele anterioare a dat roade, într-un mare stil. Știm cum a ajuns Reacher în Mississippi atât de repede. A luat o camionetă care i-a aparținut lui Sam Roth. Tipul pe care Angela St. Vrain plecase să-l întâlnească. E mort, evident, așa că nimeni n-a reclamat furtul. Băieții pe care i-am mutat de la intersecție au localizat-o în parcare popasului pentru camioane.

— Au găsit o camionetă?

— Exact.

— Cui îi pasă de o camionetă? Unde-i Reacher?

— Trebuie să fie tot acolo.

— Trebuie? Nu știi?

— Camioneta e tot acolo. Așa că trebuie să fie și Reacher acolo. Că doar ce-o să facă, o să parcurgă restul drumului pe jos? Deci, Bruno... calmează-te. Băieții noștri sunt acolo. Țin locul sub supraveghere. O să primim de veste în clipa în care pun mâna pe el.

— Sună-i. Imediat. Pune-i pe difuzor.

— Trebuie să iei un calmant.

Brockman a luat telefonul și a format un număr. A sunat. Și a sunat. Și a sunat. Până când a intrat pe mesageria vocală. Brockman a închis fără să lase un mesaj. A format alt număr. Și la acel apel a intrat mesageria vocală. Brockman a schițat un zâmbet forțat.

— Nu ai de ce să-ți faci griji. Trebuie să-și fi lăsat telefoanele pe modul silențios. Ca să nu-și divulge pozițiile. Sunt profesioniști. Asta-i bine.

— Încearcă și la ceilalți doi.

Brockman a format alt număr. De data asta, nici nu s-a mai auzit sunetul de apel. A intrat direct în mesageria vocală. Același lucru s-a întâmplat și cu al patrulea număr pe care l-a format.

— Li s-or fi descărcat bateriile. Să nu uităm că sunt acolo de la 3 dimineața.

— Ceva nu-i în regulă.

— Totul e bine. Să le dăm puțin timp. Ai răbdare.

— Le-ai ordonat băieților să se-ntoarcă din Jackson?

— Da. Imediat ce-am plecat de la tine.

— Sună-i din nou. Trimite-i și pe ei la popasul pentru camioane.

— Serios? Chiar avem nevoie de șapte inși acolo?

— Avem patru deja. Poate chiar cinci de-acum. Și-au îndeplinit misiunea?

Brockman i-a sunat pe cei care fuseseră la stația Greyhound și le-a transmis ordinele lui Hix. A închis. Și-a pus telefonul deoparte. A așteptat plecarea lui Hix. Apoi a luat din nou telefonul și a format alt număr. Uitase de băieții pe care-i trimisese să supravegheze stația de autobuz locală. Nu era niciun motiv să-i mai lase în Jackson. Ceea ce era păcat. Brockman ar fi meritat să primească niște felicitări pentru că stabilise o legătură între Reacher și camioneta lui Roth. Dar putea să primească mult mai multe, dacă avea să-l prindă pe Reacher într-o capcană pe care Hix nici nu se gândise să i-o întindă.

Reacher a parcat mașina Mercury cu spatele în locul de lângă camioneta lui Sam Roth. Spera ca Pep să o recunoască și să creadă că tovarășul lui venea să-l elibereze. Sau că era doar mașina unei persoane oarecare, venită să folosească facilitățile din clădirea principală. Putea să-și închipuie orice, doar să nu o considere un pericol. Și să nu înceapă s-o stranguleze pe Hannah cu cureaua.

Și, mai ales, să n-o fi strangulat deja.

Reacher a sărit din mașină. A tras de mânerul ușii din spate a camionetei. Era încuiată. Nu vedea înăuntru din cauza foliei fumurii. Nu putea să vadă în ce stare se afla Pep. Sau în ce stare se afla Hannah. A încercat și ușa șoferului. Și aceasta era încuiată. A izbit cu pumnul în geam. Nu s-a întâmplat nimic. Hannah n-a descuiat ușa.

Sau n-a putut s-o descuie.

Reacher a scos Beretta de la betelie. A întors pistolul și l-a apucat de țeavă.

Apoi, folosindu-l pe post de ciocan, a izbit geamul ușii din spate a mașinii. A lovit în punctul cel mai slab, jos, în colț. Sticla s-a transformat instantaneu într-o rețea opacă de cristale. Reacher a împins cu umărul. Geamul s-a îndoit. Dar n-a cedat complet. Folia fumurie aplicată pe geam era prea rezistentă. Și se întindea prea mult. În sus și pe laterale urca până pe ramă, iar în jos se prelungea pe corpul portierei. Reacher a izbit-o cu podul palmei. O latură s-a eliberat. A lovit-o din nou. Partea de sus și cealaltă latură s-au slăbit. După încă o lovitură, toată folia s-a curbat spre interior. S-a încrețit și s-a lăsat ca și cum s-ar fi mișcat cu încetinitorul. Apoi s-a arcuit și a alunecat în jos până când a acoperit suprafața interioară a portierei.

Pep s-a uitat cu ură la Reacher prin rama goală a geamului. Pielea îi era și mai verde ca înainte. Fața și mai brobonită de sudoare. Și trăgea de curea cu toată puterea. Hannah încerca s-o îndepărteze de beregată. Capul i se mișca într-o parte și-n alta, dar nu scotea niciun zgomot. Nu mai avea aer. Reacher a întins brațul în mașină și l-a lovit pe Pep în tâmplă. Dur. Acesta s-a înclinat într-o parte și s-a rostogolit în spațiul pentru picioare. Nu mai mișca. Își pierduse cunoștința. Nu mai putea să tragă în mod deliberat de curea. Dar era încă legată de încheietura mâinii sale. Greutatea lui o ținea întinsă.

Hannah tot nu putea respira.

Reacher a căutat clanța interioară a portierei, dar nu reușea să ajungă la ea. Îl împiedicau foaia de geam și folia fumurie lipită de ea. Atârnavă prea tare în jos, ca un scut. A încercat să le rupă. Dar n-a putut. Folia era prea rezistentă. Așa că a apucat-o de margine și a tras-o în sus. Cu cealaltă mână a prins marginea opusă. A adus marginile laolaltă până când și folia, și mâinile au încăput prin ramă. A tras-o în jos și a dat-o la o parte. A băgat din nou brațul în interior. A deblocat încuietura și a deschis portiera.

Reacher l-a ridicat pe Pep în capul oaselor și l-a împins în față. Hannah a tușit, a scuipat și a șuiert când cureaua s-a slăbit în sfârșit. Și-a strecurat degetele între curea și pielea gâtului. A slăbit-o puțin mai mult. A tras aer în piept cu disperare. Reacher încerca să desfacă nodul. Toată agitația îl strânsese și mai tare. Brațul lui Pep era inert și atârna greu. I-a mai luat 30 de secunde ca să-l elibereze, apoi Reacher a trecut capătul liber prin cataramă.

Hannah s-a lăsat în față, pe volan. A bâjbâit după clanța portierei. A găsit-o. A ieșit. S-a prăbușit peste portbagajul mașinii de la Mercury. S-a lăsat pe spate. A privit cerul. Și a respirat.

Atmosfera era oribilă. Plină de vapori de motorină și benzină de la traficul de pe autostradă și din parcare, care o făceau greu de respirat. În mod normal, Hannah ar fi fost dezgustată de ea. Crescuse în aerul curat și răcoros din Gerrardsville. Dar în acele clipe nu-și putea imagina ceva cu un gust mai dulce.

Ceva i-a spus lui Jed Starmer să se oprească.

Petrecuse 10 minute ascuns pe alee după ce fugise din mașina tinerilor neîngrijiți. Atâta îi luase ca să-și recapete suflul. Și să se dumirească ce ar trebui să facă în continuare. Una era să se hotărască să plece din oraș. Și alta să-și dea seama cum s-o facă. Sperase să parcurgă restul drumului până la Winson cu o navetă a pușcăriei, dar asta doar pentru că văzuse acel indicator în Texas. Nu știa sigur dacă exista așa ceva și în Mississippi. În Dallas, indicatorul fusese în stația Greyhound. În Jackson însă nu văzuse niciunul. E drept că nici nu avusese când să vadă, din cauza tinerilor neîngrijiți. Și nici nu se putea întoarce acum. Era posibil ca oamenii legii să fi revenit. Să fie acolo, așteptându-l. Nu avea un telefon cu acces la internet ca să afle informația de pe Google. Și nu putea risca să hoinărească la întâmplare. Putea fi văzut. Dar putea să meargă pe varianta tradițională. Și-a amintit că trecuse în fugă pe lângă un stand cu telefoane publice, cu două străzi în urmă. Și mai avea câteva monede în buzunar.

Mai întâi, a sunat la serviciul de informații telefonice. Apoi, la sediul Minerva din Winson. I-a spus secretarei că e o rudă a unui deținut și că ar vrea să-l viziteze, dar nu știa cum să ajungă la închisoare. A întrebat-o dacă exista un serviciu de navetă din Jackson. Secretara i-a spus că nu exista așa ceva. Nu unul special. Acesta fiind motivul pentru care majoritatea vizitatorilor folosea cursa locală. I-a dat lui Jed adresa stației. I-a spus chiar și orele de plecare.

Autobuzul urma să plece în 4 minute. Jed ajunsese suficient de aproape ca să-

i audă motorul. Huruia constant, imediat după colț. Fusesse nevoit să alerge ultimii 400 de metri ca să aibă șanse să-l prindă. Următorul pleca abia peste o oră. Nu voia să rămână expus pe străzi atât de mult timp. Dar un gând i-a trecut subit prin minte. Oamenii legii fuseseră în stația Greyhound. Unde îl căutau. Detectivi, agenți sau ce naiba erau. Ceea ce însemna că puteau fi și alții în stația de autobuz. Putea să dea nas în nas cu ei. Era imposibil să evite să fie prins. Ar fi fost ca și cum s-ar fi predat singur. Ajunsesse aproape de intersecție. Deodată, un tip pe bicicletă a intrat direct în el. Un fel de curier. Avea un rucsac atârnat de umăr și mergea cu bicicleta pe trotuar. Impactul l-a făcut pe Jed să se împleticească în față. Dincolo de capătul clădirii. Forța loviturii l-a învârtit pe loc. Marginea pantofului i s-a prins în spațiul dintre două lespezi din pavaj. Și-a pierdut echilibrul. A căzut. S-a rostogolit. S-a oprit călare pe bordură. Jumătate pe trotuar. Jumătate în rigolă. Și asta sub ochii tuturor celor aflați în stație.

Oamenii se holbau la Jed. Cam cinci–șase inși. N-a apucat să-i vadă bine. Și nici n-a rămas întins pe asfalt suficient de mult ca să-i numere. S-a ridicat repede în picioare și a fugit înapoi la adăpostul clădirii, unde nu mai putea fi văzut.

Curierul își proptise bicicleta de zid. Stătea lângă ea, privind și așteptând. De îndată ce Jed a ajuns lângă el, l-a împins în piept și i-a spus:

— Tâmpitule! Uită-te pe unde mergi. Puteai să mă omori.

Apoi l-a mai împins o dată pe Jed și a dispărut prin ușa rotativă de sticlă în ultima clădire din cvartal.

Jed s-a gândit la oamenii pe care-i văzuse pe strada cealaltă. Poate că doar așteptau acolo autobuzul. Sau poate că supravegheau stația. Ori poate că doar doi dintre ei o supravegheau. Doi detectivi. Sau agenți. Jed s-a întors ca s-o ia la fugă. Dar s-a oprit din nou. Nu avea unde să se ducă. Niciun alt mijloc de transport. Autobuzul era singura lui cale de a ieși din oraș. Ar fi fost nebun să nu-l ia, dacă era lipsit de riscuri.

Dacă.

Jed trebuia să știe sigur. Așa că s-a furișat înapoi spre capătul clădirii. S-a

lăsat în jos. A privit precaut după colț. Și a văzut doi indivizi. Unul tocmai își băga telefonul în buzunar. A făcut un gest către partenerul său. Să se miște de-acolo. Lucru pe care l-au și făcut, imediat. Direct către Jed.

Amândoi erau înalți, în jur de 1,8 metri, lați în umeri. Era de-ajuns să te uiți la ei ca să-ți dai seama că erau puternici. Aveau părul tuns scurt. Purtau blugi, tricouri și sacouri de costum. La fel ca cei din stația Greyhound. Cam de aceeași înălțime. Aceeași constituție. Același aer amenințător. Se aflau la doar câțiva metri depărtare. Și se apropiau rapid.

Jed și-a dat seama că era terminat. Văzuse ce le făcuseră ceilalți oameni ai legii celor doi tineri neîngrijiți. Unul dintre ei picase inconștient într-o fracțiune de secundă. Celălalt se trezise cu țeava pistolului înfiptă în piept. Jed nu voia să i se întâmple niciunul dintre acele lucruri. Dar știa și că n-avea cum să scape. Nu pe jos. Oamenii legii ar fi fost mai rapizi decât el. Și erau antrenați să prindă oameni. În plus, vor chema întăriri. Poate câini. Poate și sprijin aerian. Jed s-a rezemat moale de zid. Ajunsese până aici. Atât de aproape. Apoi mâna lui a atins ceva. Roata din față a bicicletei curierului.

Bicicleta era chiar acolo. Lângă el. Nu era blocată cu un lacăt. I s-a părut că era un semn că ar trebui s-o ia. Jed nu era un hoț. Nu voia s-o fure. Dar în același timp nu voia să fie prins. Iar curierul se purtase ca un nemernic. Așa că Jed a decis că ar fi în regulă să împrumute bicicleta. Date fiind circumstanțele. Doar pentru o vreme. Pentru cât mai puțin timp posibil. Apoi ar putea găsi o cale s-o înapoieze. Lui Jed nu-i plăcea să meargă cu bicicleta. Dar sigur era o opțiune mai bună decât oricare dintre lucrurile pe care i le-ar fi făcut indivizii ăia dacă ar fi pus mâna pe el.

DOUĂZECI ȘI NOUĂ

Reacher aproape că se aștepta să nu mai găsească mașina acolo, când s-a întors din locul în care se descotorosise de Mercury. Îl lăsase în colțul din partea cea mai îndepărtată a parării, ascuns după un container pentru donarea de haine în sprijinul unei organizații caritabile, ce nu părea prea frecventat. Apoi s-a întors agale. Voia să-i lase suficient timp de gândire lui Hannah. Să cântărească opțiunile. În ultimele două zile, trecuse prin multe. Mai întâi găsisese cadavrul lui Sam Roth. Apoi aflase că fusese ucis. După care auzise că Angela St. Vrain fusese și ea ucisă. Nu mult a lipsit să fie ea însăși ucisă. Reacher n-ar fi avut ce să-i reproșeze dacă s-ar fi urcat pe scaunul șoferului în clipa în care el a dispărut din vedere, s-ar fi îndreptat spre autostradă și ar fi pus cât mai mulți kilometri cu putință între ei.

Camioneta însă era tot acolo. Hannah îl aștepta alături. Lângă ea se afla o valioară roșie. De mânerul acesteia era atașată o geantă de voiaj în dungi, iar poșeta și-o ținea pe umăr.

— Trebuie să vorbim, a spus ea.

— Nu-i nevoie de explicații, a spus Reacher. Îți mulțumesc că m-ai așteptat să-ți iei rămas-bun. Și îți mulțumesc pentru tot ajutorul.

— Ce tot vorbești? Crezi că m-am speriat de nemernicii ăia? Să-i ia dracu'! Deja eram 100% în chestia asta. Dar acum, că și-au pus ăia etichete pe mine, sunt de două ori mai pornită. Nu. Trebuie să vorbim despre mașina lui Sam. N-o mai putem folosi.

— E stricată?

— În afară de geam, nu. Nu asta-i problema. Dar indivizii ăia care au tăbărit

pe mine au recunoscut-o cumva. Treceau pe-acolo grăbiți, se duceau spre clădire, când deodată s-au oprit. I-am văzut că se uitau la numerele de înmatriculare. Apoi, până să mă prind ce se-ntâmplă, ușile s-au deschis și m-am pomenit cu ei înăuntru, vârându-mi pistoalele în față. Dar ideea e că trebuie să fi făcut legătura între tine și Sam. Iar dacă au știut să se uite după mașina lui, tovarășii lor vor ști și ei. La următoarea ambuscadă. N-o să reușim să trecem mai departe. Trebuie să găsim un alt vehicul.

— Ai dreptate, dar nu prea avem variante pe-aici. Tipii care au sărit pe tine trebuie să fi venit cu un vehicul. Am putea să-l găsim. Să-l luăm. Dar sunt șanse mari ca tovarășii lor să-l recunoască. Așa că nu ne-ar ajuta cu nimic. Sau am putea să furăm o mașină din parcare, dar ar fi reclamată ca furată în câteva minute. Asta ar fi și mai rău. S-ar putea să nu mai ajungem deloc la următoarea ambuscadă.

— Să luăm mașina altora? Să furăm altă mașină? a zis Hannah clătinând din cap. Eu mă gândeam la ceva mai puțin scandalos. Ceva mai legal. Să închiriem o mașină. Trebuie să fie mai multe firme din astea în Jackson. Sau, dacă nu vrem să ne cărăm fizicul până acolo, putem cere să ni se trimită una aici. Mai scump, dar mult mai convenabil.

— Cât ar dura asta?

Hannah și-a scos telefonul din geantă.

— O să mă uit cine are o mașină disponibilă. Pe urmă vedem care-i varianta cea mai rapidă.

Ecranul s-a aprins și telefonul s-a deblocat singur.

— Și-ar mai fi ceva. Când te așteptam să te schimbi, înainte ca oamenii ăia să apară, m-am uitat pe hartă să văd cum e restul drumului până la Winson. Și, uite.

A ridicat telefonul pentru ca Reacher să poată vedea ecranul.

— Vezi linia aia roșie? Înseamnă trafic staționar. Am căutat pe Google și se pare că e din cauza unui șantier de construcții. Drumul se îngustează la o

singură bandă. Înseamnă că acolo va fi ambuscada. Nu pe dealul pe care l-ai găsit pe harta de hârtie. Țsta-i un loc mult mai bun. Vom sta pe loc. Ținte sigure. N-au cum să ne rateze. Mai ales într-un vehicul pe care-l pot recunoaște. Și nu există alt traseu pe care să putem merge.

După un moment de gândire, Reacher a întrebat:

— Google îți spune în ce fel este dirijat traficul acolo? Semafoare? Un ins cu o placă pe care scrie stop/liber?

— Google nu mi-a spus. Dar am găsit și vreo două forumuri de discuții online pentru rudele deținuților. Se discută mult despre problemele pe care le au oamenii care vin în vizită. O femeie a menționat că folosesc un vehicul-pilot. Știi genul ăsta de lucruri? De regulă e o camionetă cu indicator luminos mare în remorcă. Face naveta dus-întors. Șoferii trebuie să aștepte până când vine și să-l urmeze până în celălalt capăt. Femeia zicea că șoferul a fost un nemernic. Că individul a mers intenționat ca melcul și a lăsat să se formeze cozi atât de mari, încât a pierdut jumătate din timpul de vizită.

— Telefonul tău poate să ne arate o imagine din satelit?

— Sigur. Hannah a apăsă un buton din colțul ecranului și l-a întors ca să-l vadă și Reacher. Nu e o transmisiune live, să știi. N-o să vezi vehiculul-pilot deplasându-se.

— Nu-i nevoie, a spus Reacher, studiind telefonul un moment. Vreau să văd doar relieful. A încuviințat. Putem face ca toată chestia asta să funcționeze în avantajul nostru. Putem închiria o mașină, dar ar fi mai bine să folosim camioneta lui Sam. Și, dacă vrei, putem cere să ni se trimită vehiculul de rezervă când ajungem la hotel.

— Să rămânem deocamdată cu mașina asta e cea mai bună soluție? Ești sigur?

— Absolut.

— Nu e vorba de bani, nu? Că plătesc eu, bucuroasă.

— Nu e vorba de bani, crede-mă.

Hannah a arătat spre ușa din spate a mașinii.

— Și cu geamul spart ce facem? Nu putem să mergem cu el în halul ăla.

— Îl reparăm cu bandă adezivă.

— Bandă adezivă?

— Banda adezivă repară orice.

— Vorbești serios?

— Absolut. Uite — folia fumurie ține toată sticla la un loc. Avem nevoie doar de ceva ca s-o fixăm de ramă. De bandă adezivă.

— Și ai așa ceva? Poate în numeroasele tale bagaje? Pentru că, oricât ar părea de ciudat, nu e un obiect pe care să-l port de obicei în geantă.

— Au în magazinul de aici. Am văzut mai devreme.

— Aha. Păi atunci e bine, cred.

— Mă duc să iau câteva role. Și ceva petarde de semnalizare rutieră. O să avem nevoie și de ele.

— Pe bune? De ce?

— O să ne dirijăm singuri traficul.

* * *

Bruno Hix revenise pe scena pentru repetiții. Camerele video erau pornite. Iar

de data asta reușise să ajungă la finalul discursului dintr-o singură dublă. Binișor. Dar putea fi și mai bine, și-a zis el.

Tocmai începuse a doua filmare, când ușa sălii de conferințe s-a deschis. Era Brockman.

— Acum ce mai e? a întrebat Hix.

Brockman a rămas tăcut pentru un moment. Apoi a clătinat din cap și a spus:

— Iar ai avut dreptate.

— În legătură cu ce, de data asta?

— Popasul pentru camioane. Ceva nasol s-a întâmplat acolo.

— Explică.

— Tocmai a sunat Harold. A ajuns acolo și n-a găsit nici urmă de ceilalți oameni ai noștri. I-a căutat în toate locurile unde ar fi fost logic să stea la pândă. Nimic. Așa că și-a întins și mai mult plasa. A căutat în parcare. A mers pe fiecare culoar, în ambele sensuri. Într-un colț, cel mai îndepărtat de clădire, lângă o chestie pentru donații în scopuri caritabile, a găsit mașina lui Nick. Marauderul, mândria și bucuria lui. Harold s-a uitat atent. Portierele erau descuiate și cheile lăsate pe scaunul șoferului. I s-a părut că mașina era lăsată în spate. Așa că a deschis portbagajul. Și a avut dreptate.

— L-a găsit pe Nick înăuntru? Dar-ar dracii și vârcolacii! Era singur? Sau cu partener cu tot? Parcă Steve era? Erau vii? Sau morți?

— Vii erau. Numai că nu erau Nick și Steve. Țin-te bine. Erau Pep și Tony. Băieții de la intersecție pe care i-am trimis acolo.

— Cum au ajuns în portbagajul lui Nick?

— Habar n-am.

— Unde sunt Nick și Steve?

— Habar n-am. Nu era nici urmă de ei pe nicăieri.

— Ce știi de camioneta găsită de Pep? Cea pe care o folosea Reacher.

— A dispărut. La sosire, lui Harold i s-a părut că vede o camionetă roșie plecând, dar nu era sigur dacă era vorba de aceeași mașină.

Hix a rămas tăcut un moment.

— OK. N-are rost să ne facem griji în legătură cu ce s-a întâmplat deja. Sună-i pe băieții din zona de construcții. Dă-le descrierea mașinii lui Reacher. Asigură-te că știi numerele de înmatriculare.

— Am sunat deja, a spus Brockman.

— Mai sună-i o dată. Asigură-te că știi cu ce au de-a face. Spune-i și lui Harold să se ducă acolo. Și celor de la stația Greyhound. Reacher ăsta e un pericol. Nu-l vreau în orașul meu. Nu mâine.

În sfârșit, Jed Starmer reușea să înțeleagă farmecul mersului pe bicicletă. În trecut, nu avusese niciodată șansa să facă asta pe îndelete. Nu avusese niciodată o bicicletă a lui. Părinții lui adoptivi nu i-ar fi permis. Așa că într-o zi, cu câteva luni în urmă, l-a tot bătut la cap pe un prieten să-l învețe cum să procedeze. Experiența nu fusese deloc distractivă. Jed a descoperit că să ții ghidonul în așa fel încât să mergi în linie dreaptă era aproape imposibil. Se bălăbănea în permanență. Nimerea toate crăpăturile din asfalt. Toate gropile. A intrat și într-o mașină parcată. A căzut de patru ori. S-a lovit la genunchi. Și la cot. Și la bărbie. Toți copiii de pe stradă au râs pe seama lui. S-a simțit ușurat când a venit timpul să înapoieze bicicleta și să se întoarcă șchiopătând acasă. Dar în după-amiaza aceea în Jackson, călare pe bicicleta curierului, totul era diferit. La început, avea un singur lucru în minte. Să scape de oamenii legii care erau pe urmele lui. Nu se mai întreba dacă va reuși să-și mențină echilibrul pe două roți, dacă se va lovi sau dacă va arăta ridicol. Pur și simplu a pornit în viteză pe trotuar, a sărit de pe bordură și s-a strecurat printre mașinile și camioanele care abia se târau pe străzile aglomerate ale orașului. A mers așa timp de 10 minute, nu, 15! Deodată, i-a trecut un gând

prin minte. Era liber și departe de toți.

Jed a tras pe marginea străzii. Trebuia să găsească un loc sigur în care să lase bicicleta. Pe urmă, dacă reușea să-și aducă aminte numele serviciului de curierat pe care-l văzuse pe geanta tânărului când se ciocniseră, putea găsi un număr de telefon. Putea să sune și să spună cuiva unde avea să-și găsească proprietarul bicicleta.

Jed nu intenționase niciodată să păstreze bicicleta pentru o perioadă mai îndelungată. Dar nici nu anticipase cât de utilă putea fi. Sau cât de distractivă. Și încă mai avea o problemă nerezolvată. Trebuia să ajungă la Winson. Nu putea să ia autobuzul. Nu avea suficienți bani pentru un taxi. Și nu putea risca să rămână la vedere, încercând să facă autostopul. Bicicleta era rezolvarea evidentă.

Însemnările și le pierduse. Fuseseră în rucsac. Dar și-a făcut socoteala că ar mai avea vreo 80 de kilometri. Cel mult 100. Bicicleta era rapidă. Ușor de pedalat. I-ar fi luat doar, cât, două ore? Poate trei? Putea să sune la serviciul de curierat când ajungea la destinație. Tânărul va trebui să se deplaseze ceva mai mult ca să-și recupereze bicicleta, dar... ghinion. N-ar fi trebuit nici el să se poarte ca un nemernic. Pe bune, chiar avusese noroc că se ciocnise de Jed. Oricare altul ar fi păstrat bicicleta. Sau ar fi vândut-o. Jed n-avea nicio îndoială în privința asta. Nu după ce i se furase rucsacul. Și toți banii.

TREIZECI

Hannah a tras camioneta pe acostament în momentul în care GPS-ul de pe telefon i-a spus că se aflau cam la 800 de metri de începutul zonei de construcții.

Reacher a deschis portiera de pe partea lui și a coborât. Hannah avea în poală pachetul cu petarde de semnalizare, gata de acțiune. Și-a luat geanta de pe banchetă și a scos pistolul. Micul SIG pe care Reacher îl văzuse prima oară lângă Gerrardsville, când își începuseră călătoria împreună. L-a vârat în spațiul de lângă scaunul șoferului, apoi a simțit că Reacher o urmărește. Și-a întors privirea spre el și i-a spus:

— Dacă mai încearcă vreun nemernic să facă vreo manevră, sunt pregătită. Nu se mai apropie nimeni de mine pe furiș. Gata!

— Ai antrenament cu chestia aia? a întrebat-o Reacher.

— La naiba, da. Am tras cu arma de când mă știu. A fost singurul lucru pe care taică-miu nu l-a detestat la mine.

— Nu prea v-ați avut bine?

— Ne-am avut. Când eram micuță.

— Mama?

— A murit când aveam 8 ani.

— Îmi pare rău.

— Nu e vina ta. Nu e vina nimănui. Bănuiesc că nu e vina nimănui nici că tata a fost un om de nimic și-un dement. Dar n-ai ce să faci, îți joci cărțile pe care ți le-a împărțit soarta. Iar până la urmă m-a învățat să trag cu pistolul și

uite-așa m-am apropiat de Sam. El lucra la închisoare, eu lucram cu cei eliberați condiționat. În timpul liber, ne mai întâlneam pe la poligon. Așa că, în final, nu e dracu' chiar așa de negru.

În condiții normale, lui Reacher nu i-ar fi luat mai mult de cinci minute ca să parcurgă 800 de metri pe jos. În după-amiaza aceea, a convenit cu Hannah să-și lase 20 de minute. Drumul era străjuit de copaci, dar pe ecranul telefonului nu se vedea cât de deși erau. Singurul lucru cert era că terenul de dincolo de aceștia era neted și liber. Nu exista niciun alt ascunziș, așa că Reacher voia să se poată deplasa încet și fără probleme. Să se oprească atunci când era necesar. Și voia să fie pe poziție din timp.

A străbătut distanța în 15 minute. Pământul era umed pe alocuri, iar peticele răzlețe de iarbă și buruieni înalte până la gleznă îi udaseră bine de tot manșetele pantalonilor. Un miros bogat, de umezeală, se ridica din orice loc în care deranja suprafața. Copacii erau distribuiți neuniform, în pâlcuri, și de peste o duzină de ori fusese nevoit să se oprească pentru a fi sigur că nu e văzut din mașinile aflate în trecere. Erau vehicule individuale ce mergeau spre vest, spre Winson, răspândite la intervale aleatorii. Și mici convoaie strânse laolaltă, care se îndreptau spre est.

Reacher a rămas în spatele șirului de arbori până când a ajuns în dreptul locului în care șoseaua se îngusta la o singură bandă de circulație. A găsit un șanț puțin adânc, rămas poate în urma vreunui pârâu secat sau a unui sistem de irigații abandonat. S-a întins în el, lipit de pământ, și s-a pregătit să urmărească ce se întâmplă. Erau 12 mașini așteptând în spatele unei linii trasate pe asfalt în apropierea unui semn care-i avertiza pe șoferi să nu treacă mai departe până nu erau escortați de un vehicul-pilot. Un tip își croia drum pe acostament, îndreptându-se spre capătul rândului. Era îmbrăcat în blugi, un tricou gri și bocanci negri. În mână avea un clipboard și pe cap o cască de protecție de culoare galbenă. Se apleca și se uita în fiecare vehicul pe lângă care trecea, verificându-i pe pasageri. Un alt ins, cam de aceeași înălțime, dar cu o cască albă, ținea pasul cu el de cealaltă parte a vehiculelor, verificându-i pe șoferi. Recuzita lor nu păcălea pe nimeni, și-a zis Reacher. Indivizii ăștia erau în mod clar oamenii de la Minerva. Singura întrebare era dacă erau doar meticuloși sau li se spusese despre camioneta lui Roth. Reacher a zâmbit în

sinea lui. Poate că știau despre ea. Dar, dacă nu știau, vor afla cât de curând.

Zona dintre Reacher și șosea fusese netezită, iar o secțiune pătrată de iarbă fusese înlocuită cu pietriș. Era acoperită cu urme de anvelope. Mai multe rânduri. Parțial, acestea se suprapuneau și toate intrau în respectivul spațiu cam în același punct. În colțul din dreapta sus, din perspectiva lui Reacher. Urmau aceeași buclă de jur împrejur, aproape de margine, și duceau înapoi pe asfalt în stânga lui Reacher, toate la fel de apropiate. Un SUV era parcat în centrul aceluia cerc aproximativ format de urmele de pneuri, perpendicular pe șosea, cu spatele spre Reacher. Un Ford Explorer. De culoare vișinie, cu dungulițe fine aurii și cauciucuri masive, inscripționate cu litere albe pe lateral. Părea vechi, dar era lucios și bine întreținut.

În cealaltă parte a șoselei, pe acostament, se găsea o toaletă portabilă, cu pereți decorați din plastic albastru și alb. Lângă ea se afla o cutie metalică cenușie, de mărimea unui container pentru mărfuri. Reacher s-a gândit că acolo ar putea fi un fel de magazie de echipamente. Lângă container stătea o remorcă pentru deșeuri. Era aproape plină cu crengi, iar deasupra fusese întinsă o plasă care să împiedice conținutul să cadă sau să fie împrăștiat de vânt. Denumirea, numărul de telefon și adresa de internet a companiei care închiriasse utilajul erau inscripționate pe lateral. Un singur lucru lipsea din peisaj. Constructorii. Nu se vedea niciun semn de activitate în spatele lungului șir de conuri de trafic.

Reacher a auzit huruit de motoare apropiindu-se din dreapta lui și 30 de secunde mai târziu a apărut vehiculul-pilot. Un șir de automobile îl urmau ca rășuștele aliniate în spatele mamei. Pilotul a întors pe pătratul de pietriș. A ocolit Explorerul, adăugând încă un rând de urme, și s-a oprit la marginea drumului. Mașinile pe care le escortase au trecut pe banda lor de circulație și și-au continuat drumul spre est. Pilotul a intrat pe șosea. Acum era îndreptat spre vest. S-a oprit, apoi s-a urnit din loc și mașinile aflate în așteptare au pornit în urma lui.

Tipii în blugi și tricouri s-au întors și s-au oprit lângă linia de pe asfalt. Au

așteptat, dar dinspre est n-a mai venit nicio mașină. Reacher i-a văzut schimbând priviri între ei, ridicând din umeri și îndreptându-se către Explorer. Și-au aruncat căștile și clipboardurile pe banchetă și au urcat în față. Se aflau de mult timp în acel loc. Simțeau că merită o pauză.

Dar n-aveau să aibă parte de așa ceva.

Reacher a auzit încă un motor apropiindu-se. Un diesel mare, venind din stânga. Tipii din Explorer l-au sesizat după 20 de secunde. Au coborât. Au deschis ușile din spate. Au început să-și caute ustensilele. Pe urmă au văzut ce fel de vehicul scotea zgomotul ăla. O camionetă roșie. Cu geamuri fumurii și multe ornamente cromate. Mașina a încetinit și s-a oprit în fața indicatorului de avertizare. Indivizii i-au verificat numărul de înmatriculare. Au început să se apropie de vehicul. S-au despărțit, câte unul pe fiecare parte, și s-au oprit când au ajuns la 3 metri distanță. Fiecare dintre ei și-a scos pistolul de la centură.

Reacher s-a ridicat în picioare și a început să se furișeze înainte.

Tipul de pe partea șoferului a strigat:

— În regulă. Felicitări c-ai ajuns până aici. Dar tocmai ți s-a terminat norocul. Aici e capătul cursei. Ieși afară încet, cu mâinile la vedere.

Niciun răspuns din interiorul camionetei.

Reacher s-a mai mișcat un pic.

— Fă cum îți spun și nimeni n-o să pățească nimic, a strigat tipul. Vrem doar să vorbim. Așa că hai. Ieși afară.

Ușile camionetei au rămas închise.

Reacher a continuat să se miște.

— Ultima șansă! a zberat tipul. Ori te dai jos, ori tragem!

Din spatele mașinii s-a auzit un zgomot. Un țuit electronic pătrunzător. A durat două secunde. Apoi s-a auzit un zumzăit. Și un clinchet. Hayonul

camionetei s-a deschis. Tipii și-au ridicat pistoalele. Au început să se îndrepte încet spre aceasta, străduindu-se să nu facă zgomot. Au ajuns până la jumătatea drumului pe lângă platforma camionetei. La trei sferturi. Apoi până la capăt. S-au oprit. S-au uitat unul la celălalt. Tipul de pe partea șoferului a ridicat trei degete. A îndoit unul. Apoi pe al doilea. Și pe al treilea. Au mai făcut amândoi un pas. Unul mare, pe diagonală. Cu pistoalele ridicate. Și îndreptate direct spre platforma de încărcare.

Camioneta a început să se miște. A accelerat puternic. Pedala trebuie să fi fost apăsată până la podea. Roțile din spate s-au învățit, au patinat și au ridicat în aer câteva mâini de pietriș. Fragmente ascuțite au zburat prin aer ca niște șrapnele. Indivizii s-au întors, s-au îndoit de mijloc și și-au acoperit fețele cu palmele. A fost o reacție instinctivă. Care a durat doar o secundă. Indivizii s-au ridicat în poziție verticală și au început să tragă în camionetă. Oblonul din spate se închidea la loc. Tipul de pe partea pasagerului l-a lovit cu un glonț. Celălalt a tras în cauciucuri. A reușit să deterioreze puțin asfaltul, dar nimic mai mult. Au mai tras câte două gloanțe, după care tipul de pe partea pasagerului a început să alerge spre Explorer.

— Hai, a strigat el. Nu poate să ajungă prea departe.

Celălalt l-a urmat. Au sărit în mașină. Tipul de la volan a scos cheile. A băgat una în contact. Dar n-a apucat să pornească motorul.

Reacher stătea în mijlocul banchetei. Ținea ambele brațe întinse. În stânga, avea SIG-ul capturat. În dreapta, Beretta. A înfipt țeavile în cefele indivizilor și a spus:

— Deschideți geamurile.

Șoferul a întors cheia o treaptă și a coborât complet geamurile din față.

— Aruncați-vă pistoalele, a spus Reacher.

Tipii au făcut cum li s-a ordonat.

— Știți cine sunt? a întrebat Reacher.

Ambii indivizi au dat din cap în semn că da.

— Atunci știți că trebuie să cooperați. Vreau niște informații. Mi le dați și pe urmă sunteți liberi.

— Nu putem, a spus șoferul. Nu știm nimic.

— Lucrați la Minerva?

Șoferul a încuviințat.

— Mai e cineva care mă caută de-aici și până la Winson?

Niciunul dintre indivizi n-a răspuns.

Reacher a tras pistoalele înapoi. Și-a strecurat SIG-ul între genunchi. Apoi s-a aplecat în spațiul dintre scaunele din față și l-a izbit cu pumnul chiar lângă ureche pe cel aflat pe locul din dreapta. Capul tipului a zburat într-o parte. S-a izbit puternic de geam, a ricoșat câțiva centimetri, după care tipul s-a prăbușit cu fața pe bordul mașinii.

Reacher a ridicat din nou Beretta și a spus:

— Mâinile pe volan. Fă o singură mișcare și-ți zbor creierii. Ai înțeles?

Șoferul a apucat volanul cu mâinile în poziția „două-fără-zece“. Încheieturile degetelor i s-au albit ca cele ale unui adolescent emoționat înaintea primei lecții de conducere.

— Știi ce am făcut adineauri? a întrebat Reacher.

— L-ai făcut knockout pe Wade.

— Ți-am dat posibilitatea unei negări plauzibile.

Șoferul n-a reacționat.

— Negare plauzibilă, a spus Reacher, înseamnă că poți să faci ceva, după care să spui că n-ai făcut-o și nimeni nu poate dovedi contrariul. De exemplu,

poți să-mi răspunzi la întrebări.

Tipul n-a reacționat.

— Poți să-mi spui ce am nevoie să știu. Nimeni nu va afla niciodată. Apoi poți să pleci de-aici cu mașina. Stai la adăpost o zi–două. Și pretinzi că ai evadat. Sau pot să-ți rup brațele și picioarele și să te arunc în cel mai apropiat tomberon. Tu alegi.

Tipul s-a uitat în dreapta, dar n-a zis nimic.

— Cavaleria nu vine, să știi, a spus Reacher. Gândește-te la asta. Câte benzi de circulație sunt deschise?

— Una.

— Ce mașină tocmai a plecat pe-acolo?

— Camioneta pe care ai furat-o.

— Corect. Deci, o să se întâlnească față în față cu vehiculul-pilot. Persoana care o conduce este atât de încăpățânată că nu ți-ar veni să crezi. În niciun caz n-o să dea înapoi. O să dureze ore-n șir pân-o să se rezolve toată harababura asta.

Tipul s-a uitat la stânga lui.

— Nimeni n-o să poată veni nici dintr-acolo. Am acoperit toate bazele. Am mai rămas doar tu și cu mine. Și ai de luat o decizie.

Tipul a tăcut un moment, apoi a spus:

— Ce vrei să știi?

— A mai pus Brockman și pe altcineva să se uite după mine de-aici și până în Winson?

— De unde să știu? Brockman nu mă ține la curent cu planurile lui.

— Brockman e un om deștept, bănuiesc. Relativ vorbind. Atunci, ce informații v-a dat?

— O poză cu tine. Una veche. O descriere a camionetei furate. Și numărul de înmatriculare.

— Ce ordine ați primit?

— Să te împiedicăm să ajungi la Winson.

— De ce nu vrea Brockman să ajung la Winson?

— Nu ne-a spus.

— Ce se-ntâmplă acolo în următoarele două zile?

— Nimic special. Un deținut este eliberat mâine. Se țin niște discursuri. Se sărbătorește evenimentul. Se întâmplă asta de câteva ori în fiecare an. Ca să fiu sincer, poleiala s-a cam tocit. Oamenii s-au obișnuit de-acum.

— Altceva?

— Nimic, a spus tipul, ridicând din umeri.

— Bine. Ai făcut ce trebuia să faci. Dă-i drumul. Poți să pleci acum.

Tipul a ezitat un moment, încrămenit. Apoi mâna i s-a mișcat brusc. A apucat cheia. A întors-o și vechiul motor masiv s-a trezit la viață.

— Încă ceva înainte să pleci la drum, a spus Reacher. Vezi remorca aia de vizavi?

Tipul a încuviințat.

— Trage mașina lângă ea.

Tipul a trecut maneta pe „drive“, a eliberat frâna, a ocolit pe acostamentul de pe cealaltă parte și a oprit lângă remorcă.

— Dă-te jos puțin, a spus Reacher. Vreau să faci un lucru. Poți să lași motorul pornit.

Tipul a deschis portiera și a coborât. Reacher a făcut la fel și a ocolit mașina ca să ajungă pe partea din dreapta.

— Vezi plasa care ține toate gunoaietele alea laolaltă? Desprinde-i un colț.

Tipul a meșterit puțin la primul crampon și a eliberat o parte din plasă.

— Acum scoate câteva din crengile de sus. Și tufișurile. Fă puțin loc acolo.

Tipul a apucat câteva din crengile mai mari și le-a aruncat jos.

— Bun, a spus Reacher. Acum scoate-l pe amicul tău din mașină. Pune-l în locul liber pe care l-ai făcut.

— Să-l pun în remorcă? a întrebat tipul.

— Exact. Trebuie să facem ca toată treaba să pară realistă. Altfel, Brockman n-o să te creadă că ai fugit. O să creadă că m-ai ajutat. Și nu vrei să se-ntâmpile asta. Crede-mă.

Tipul a rămas nemișcat un moment. Gura îi era ușor întredeschisă. Apoi a ridicat din umeri și a deschis portiera. L-a împins pe amicul lui înapoi, spre spătar. Capul acestuia atârna într-o parte. Tipul l-a înșfăcat de încheieturile mâinilor. L-a tras afară. L-a ridicat pe umăr. L-a manevrat spre coada remorcii. L-a așezat peste gunoiul de la lucrările de construcții. După care a apucat plasa și a dat să o tragă la loc.

— Stai, a spus Reacher. Am nevoie de telefonul tău o secundă.

Tipul a ridicat din umeri, și-a scos telefonul din buzunar, a introdus codul de deblocare și i l-a dat lui Reacher, care l-a așezat pe pământ, spunând:

— Încă o întrebare. Oamenii pe care Brockman i-a trimis la stația Greyhound trebuiau să se uite după mine în toate autobuzele care soseau. O mulțime de oameni trebuie să se fi perindat prin jurul lor. Astfel de locuri devin destul de haotice. Ăsta-i o sarcină dificilă. Tipii de la popasul pentru camioane au

trebuit să stea cu ochii pe sute de oameni care veneau și plecau. Asta-i chiar o provocare. Cei de la intersecție nu știau dacă o să fac autostopul sau voi fi deja într-o mașină, trecând în viteză pe lângă ei. Asta înseamnă două sarcini într-una și niciuna dintre ele nu a fost ușoară. Dar voi? Tot ce aveți de făcut era să vă uitați pe câte un geam. De ce crezi că ați fost aleși pentru această misiune?

— Habar n-am.

— N-ai?

Reacher l-a lovit pe individ cu pumnul în plexul solar. Lovitura l-a făcut să se îndoiaie înainte. După care l-a izbit cu genunchiul în față. Ceea ce l-a făcut să se ridice din nou, inconștient, cu brațele bălăbănindu-i-se neputincioase pe lângă corp. Reacher l-a împins în piept și l-a îndoit pe spate. A rămas cu trunchiul întins pe partea de sus a remorcii. Reacher l-a apucat de glezne, l-a ridicat, l-a sucit și l-a așezat lângă tovarășul lui. A aruncat crengi peste ei, ca să-i acopere. A fixat la loc plasa peste remorcă. Apoi a luat telefonul tipului și a format numărul companiei de închiriere.

O femeie a răspuns după trei apeluri.

— Reed Plant Partners. Cu ce vă pot ajuta?

— Doamnă, sunt de la echipa de construcții de pe 87. Avem o remorcă de-a dumneavoastră aici. Puteți să-mi spuneți când e programată pentru returnare?

După o răpăială pe tastele calculatorului, vocea femeii a revenit la telefon:

— O aveți închiriată până la sfârșitul lunii următoare.

— Putem s-o înapoiem mai devreme?

— E un contract cu termen fix. Pentru returnări anticipate nu se acordă rambursări.

— Nu vrem o rambursare. Doar să fie luată de aici.

— Am înțeles. Puteți s-o aduceți înapoi oricând doriți. Însă trebuie să plătiți

până la data pentru care v-ați angajat prin contract.

— Ați putea trimite pe cineva s-o ia?

— Contra unei taxe suplimentare.

— Nu-i o problemă.

— Aș putea să trimit pe cineva luni.

— Ce-ați zice de după-amiaza asta?

— Toți băieții noștri sunt ocupați azi.

— Uitați, sunt strâns cu ușa aici. Șeful meu chiar vrea ca remorca asta să dispară de-aici. Dacă m-ați putea ajuta cumva, v-aș fi recunoscător.

Femeia nu i-a răspuns.

— Dacă trebuie ceva în plus, iarăși n-ar fi nicio problemă. Nu trebuie să apară pe vreo factură.

Femeia a rămas tăcută un moment, după care a spus:

— O să vă coste 100 de parai. Cash. Să-i aveți pregătiți.

TREIZECI ȘI UNU

Răbdarea e o virtute, a spus cândva tatăl lui Reacher. Dacă a avut dreptate, atunci șoferii care se îndepărtau de Winson în acea după-amiaza trebuie să fi fost o gașcă demnă de tot disprețul.

Hannah avusese misiunea de a bloca unica bandă a porțiunii de drum din zona aflată în construcție. Se descurcase bine. Cotise mult la dreapta, pe acostament, dăduse înapoi spre șirul de conuri, apoi manevrase înainte și înapoi de patru ori până când a reușit să pună camioneta aproape perpendicular pe drum. Poziționarea era perfectă. Botul camionetei acoperea trei sferturi din acostament. Nu lăsase suficient loc în spate, pentru ca cineva să se poată strecura pe-acolo. Și alesese locul ideal. O mașină uriașă de decopertare era parcată pe cealaltă parte a drumului, așa că oricine ar fi încercat să miște conurile n-ar fi avut succes.

Hannah staționa de două minute când următorul convoi și-a făcut apariția. Pilotul l-a adus mai aproape. Și mai aproape. Și n-a încetinit. Pentru un moment, Hannah s-a panicat. A crezut că tipul n-o să oprească. A avut o viziune cu vehiculele izbindu-se de partea laterală a camionetei. Unul după altul. Lovitură după lovitură. Camioneta rostogolindu-se. Și ea făcută terci între fiare. Sau arșă de vie. Ori amândouă.

Dar probabil că pilotul nu fusese atent. De când începuseră lucrările de construcție, condusesse în susul și în josul acelei porțiuni de drum de câteva sute de ori. Nu întâlnise niciodată vreun obstacol în cale. Nu se așteptase niciodată la așa ceva. Așa că a observat târziu camioneta. Dar la timp. La limită. A apăsât cu toată forța pe frână. Roțile s-au blocat. Pneurile au derapat pe pietriș. Dar s-a oprit la mai puțin de un metru distanță.

Vehiculele din spatele pilotului au frânat și ele. Nu s-a produs nicio ciocnire între ele. Vreo doi șoferi au claxonat, de parcă asta ar fi fost de vreun folos. Un șofer a trecut de ceilalți și a încercat să ocolească prin fața camionetei. A

părăsit acostamentul și a început să se hurducăie pe fâșia de teren accidentat, acoperit de tufișuri, de la marginea șoselei. A crezut că s-a descurcat. I-a arătat lui Hannah degetul mijlociu. Apoi a intrat cu roata într-un șleau. Camioneta s-a zgâlțâit și s-a oprit. S-a înclinat într-un colț. Exista o singură explicație. I se rupsese osia. Și, dată fiind vechimea și starea vehiculului, următoarea lui oprire avea să fie, cel mai probabil, la cimitirul de mașini.

Șoferul a coborât și s-a îndreptat cu pași hotărâți spre portiera lui Hannah. A tras de clanță. Era încuiată, așa că a început să zbiere la geam. Stropi de salivă s-au împrăștiat pe suprafața acestuia. Alți șoferi au coborât și i s-au alăturat. Zece la număr. Adică toți, în afară de pilot. Acesta a rămas în cabină și a sunat la 911. S-a gândit că e de datoria lui civică să procedeze așa. Acestea fiind făcute, s-a simțit liber să stea relaxat și să aștepte să vadă ce-avea să mai urmeze.

Când Reacher a ajuns acolo, patru șoferi se aflau în spatele camionetei lui Hannah. Încercau s-o împingă într-o parte și nu reușeau. Pe o parte a mașinii erau trei șoferi care urlau și țipau, și patru pe partea cealaltă.

— Gata! a spus Reacher, oprindu-se la nici 2 metri de spatele camionetei. Liniște! Întoarceți-vă la mașinile voastre.

Tipul din camioneta rămasă în pană a spus:

— Nici gând! Nemernicul ăsta a blocat drumul. Din cauza lui, mi s-a stricat mașina. Trebuie să plătească.

— Serios? Pentru că asta e camioneta mea. E aici pentru că eu i-am spus șoferului să blocheze drumul. Dacă ai o problemă cu asta, atunci ai o problemă cu mine.

Reacher s-a uitat pe rând la fiecare șofer. Calm. Liniștit. Direct în ochi. Cei mai mulți au început să se îndepărteze. Vreo doi au rămas pe loc. Tipul cu camioneta stricată a făcut un pas în față.

— Știi ceva? Chiar am o problemă. Vehiculul meu e pe butuci. Dacă tu ești de vină, atunci fă bine și bagă mâna în buzunar.

Șoferii care plecaseră s-au oprit imediat.

Reacher a întins mâna spre camioneta stricată. Arăta de parcă încerca să se îngroape în pământ.

— Chestia aia?

Tipul a dat din cap în semn că da.

— Îmi pare rău, amice. Ultima monedă am folosit-o la un telefon public, săptămâna trecută. Ce să-ți fac, ai ghinion!

Individul a încercat să-l lovească pe Reacher cu un croșeu sălbatic de dreapta. Reacher s-a lăsat pe spate și a urmărit calm cum trecea pumnul pe lângă el. Umerii tipului s-au răsucit și l-au lăsat pe ins total dezechilibrat. Toată greutatea o avea pe piciorul stâng. Reacher i l-a măturat de sub el. Tipul a căzut în față. Aproape orizontal. A lovit pământul cu fața. A dat să se ridice. Dar Reacher i-a pus piciorul între omoplați, împingându-l la loc și imobilizându-l.

— Băieți, folosiți-vă capul, a spus Reacher. Voi vreți să treceți mai departe, eu vreau să trec mai departe. Dar niciunul dintre noi nu poate pleca nicăieri dacă voi stați și căscați gura ca o gașcă de neisprăviți.

Nimeni n-a scos un cuvânt. Nimeni nu s-a mișcat. Pentru un moment. Apoi un șofer din spatele grupului s-a întors și s-a îndepărtat. Tipul de lângă el l-a urmat. Alți doi au început să se miște. Apoi încă doi, până când toți șoferii s-au întors la mașinile lor bombănind, mormăind și clătinând din cap. Reacher s-a aplecat și l-a rostogolit pe tipul aflat la pământ cu fața în sus. L-a înșfăcat de cămașă și l-a ridicat în picioare. Tipul s-a încruntat, dar a rămas tăcut. Reacher l-a împins în spatele camionetei, unde nu putea nimeni să vadă ce avea să se întâmple în continuare.

— Mașina aia e chiar daună totală? l-a întrebat Reacher.

— Așa cred, a zis tipul încruntat. Am simțit că s-a dus suspensia.

— Cât ar valora?

— 5 miare.

— Cât face în dolari americani, aici, pe planeta Pământ.

— 1 000. Poate.

Reacher și-a scos sulul de bani, a tras din teanc 500 și i-a dat tipului.

— Uite jumătate. Cealaltă jumătate o suporți tu. Consideră că ai învățat ceva din experiența asta. Data viitoare să judeci mai bine lucrurile. Dacă ai fi rămas pe șosea și ai fi avut puțină răbdare, mașina ta ar fi continuat să funcționeze.

Jed Starmer a recunoscut în cele din urmă că avusese dreptate prima dată. Mersul pe bicicletă era o mare bătaie de cap.

Îl durea fundul. Gambele. Coapsele. Spatele. Umerii. Gâtul. Cam fiecare bucățică din corp. Jed nu se simțise niciodată în viața lui atât de inconfortabil. Singurul lucru la care se putea gândi era: Oamenii fac asta ca să se distreze? Ce dracu' o fi în mintea lor?

Cât timp s-a aflat în Jackson, totul a fost în regulă. Străzile erau plate. Traficul era aglomerat, așa că vehiculele erau nevoite să se deplaseze încet. Șoferii păreau obișnuiți cu prezența bicicletelor printre ei. Iar Jed trebuia să fie atent să-și găsească drumul. Și-a amintit că exista o singură șosea care ducea spre Winson. Nu avea o hartă, așa că a trebuit să fie foarte atent la indicatoare. De două ori a crezut că s-a rătăcit. Dar a mers mai departe și în scurt timp clădirile au devenit tot mai mici și mai rare. Copacii erau tot mai înalți și mai apropiați între ei. Câmpurile se întindeau până departe în spatele lor. Jed a ridicat privirea și s-a uitat în jur. I s-a părut că noile împrejurimi erau frumoase.

La început.

Pe măsură ce Jed a pătruns mai adânc în ținutul rural, nu doar priveliștea s-a schimbat. Vehiculele s-au împuținat, însă cele care se aflau prin preajmă se

deplasau mult mai repede. Treceau mai aproape de el. De vreo cinci-șase ori, n-a lipsit mult să fie doborât de pe bicicletă. S-a simțit năpădit din nou de neliniștea de la prima sa lecție. Și tot întâlnea porțiuni de șosea în pantă. Avea senzația că de roți îi fuseseră legate niște greutate masive. Fiecare apăsare de pedală era de o sută de ori mai dificilă decât pe teren plat. Soarele cobora pe cer, dar aerul era în continuare încins. Jed transpira. Îi era sete. I se făcuse foame. Nu mai mâncase de peste 12 ore. Își simțea capul ușor. Picioarele îi erau moi, ca de cauciuc. Se ruga în gând să vină o porțiune lungă de drum la vale. Să aibă parte de câteva minute în care gravitația să facă treaba în locul lui. Ca să se poată odihni. Să prindă puțină viteză și vântul să-i răcorească puțin corpul.

Pedalând din greu, Jed a mai parcurs o curbă. S-a uitat în sus. Și s-a pomenit la poalele celui mai înalt munte pe care-l văzuse vreodată.

Drumul de intrare în Winson era lung, drept și mărginit de copaci. Soarele blând al după-amiezii se filtra printre frunze și arunca o rețea de umbre pestrițe de-a lungul asfaltului decolorat. Era genul de imagine pe care Reacher o văzuse în articolele din ziarele de duminică despre locuri în care părinții ar trebui să-și ducă odraslele la picnicuri în vacanțele școlare. Arăta idilic. Nimic nu sugera că în față se afla un oraș.

Sau o închisoare.

Ori oamenii care îi uciseseră pe Angela St. Vrain și Sam Roth.

La vreo 3 kilometri dincolo de indicatorul care anunța granița orașului, copacii s-au rărit și au început să apară clădirile. Mai ales case. În principal, cu un singur nivel, depărtate între ele, dar înălțate în apropierea străzii. Cele mai multe aveau pereții exteriori din lemn, vopsiți într-un alb-murdar care se coșcovea copios. O mulțime aveau acoperișuri care arătau ca și cum nu le lipsea decât o furtună de intensitate moderată ca să zboare cu totul.

— Am citit despre localitatea asta noaptea trecută, înainte să mă ia somnul, a

spus Hannah. Are o istorie trăsnită. Inițial, a fost o așezare de nativi americani. Francezii i-au gonit de-aici pe la 1720. Britanicii au luat locul de la francezi. Spaniolii s-au mutat aici când britanicii au plecat, în urma Războiului de Independență. Erau, chipurile, de partea noastră, dar n-au vrut să cedeze orașul, așa că l-am cucerit de la ei. Așezarea a prosperat cât tot comerțul a fost centrat pe râu. Există zvonuri cu privire la existența unui al doilea oraș, ca o umbră, la baza unei stânci. Povești despre peșteri, băutură, târfe, aur furat și pietre prețioase aduse prin contrabandă. Chiar dacă o fi fost ceva adevărat din toate astea, acum totul a dispărut. Aruncat în aer sau inundat. Apoi comerțul pe râu a intrat în declin, fiind înlocuit de industrie și transportul feroviar. În principal fabrici de hârtie, datorită mulțimii de copaci care cresc aici. Acum, și industria a dispărut. Bănuiesc că de asta și sunt atât de multe case vechi. Și tot de asta atât de multe dintre ele sunt gata-gata să se prăbușească.

Hannah a condus un timp în tăcere, și pe măsură ce se apropiau de oraș vedeau cum standardul lucrărilor de întreținere se îmbunătățea. Dimensiunile caselor creșteau. Acestea erau din ce în ce mai apropiate între ele. Balanța se înclinase în favoarea proprietăților cu două nivele. Majoritatea erau tot albe, dar vopseaua era proaspătă și mai luminoasă. Unele erau albastre. Altele, galbene. Multe aveau obloane. Majoritatea aveau verande pe toată lățimea. Unele verande aveau stâlpi solizi și balustrade de lemn ornamentate. Trotuarele care treceau prin fața lor erau largi și copaci înalți, maturi, formau o graniță lângă drum.

În orașul propriu-zis, construcțiile de lemn au cedat locul celor din cărămidă. Se vedeau în continuare o mulțime de balcoane și verande, dar cu stâlpișori fusiformi și balustrade cu ornamente din fier forjat, vopsit în negru lucios. Părea o copie la scară mică a orașului New Orleans, și-a zis Reacher. Acoperișurile erau mai ales de tip terasă. Ferestrele erau mai mari, unele pătrate, altele cu marginea de sus curbată. Se vedeau o mulțime de alei. Pe ambele părți ale străzilor erau parcări. Jumătate dintre locuri erau goale. Reacher a văzut două cafenele. Câteva baruri. O mică biserică din cărămidă, cu vitralii amplasate stângaci. Arăta de parcă fusese construită recent, dar cu buget limitat. Erau și câteva firme. Un magazin de amanet cu arme și chitare atârinate pe două rânduri în vitrină. Un agent de asigurări. O vulcanizare. Câteva pensiuni. O pescărie. Un magazin de telefoane mobile. O tinichigerie

autor.

Hannah și Reacher s-au plimbat cu mașina prin oraș timp de o jumătate de oră. Au început cu strada principală și au străbătut cvartalele de pe ambele părți până când și-au făcut o idee clară în privința locului. În cele din urmă, s-au oprit în fața unei cafenele. Hannah a intrat și a luat două pahare mari. A urcat din nou în mașină, i-a dat unul lui Reacher și a întrebat:

— La hotel?

Reacher a clătinat din cap și a spus:

— Mai întâi, la închisoare. Pe urmă, mâncăm. Și abia după aia la hotel.

TREIZECI ȘI DOI

Jed Starmer stătea la marginea drumului. Bicicleta curierului era culcată pe acostament, în stânga lui, unde căzuse după ce sărise de pe ea.

Jed s-a uitat lung la bicicletă și a oftat. La drept vorbind, nu sărise de pe bicicletă. Asta intenționase. Încercase. Dar picioarele nu-i mai funcționau ca de obicei. Așa că, dacă era să fie sincer, de fapt căzuse. Sau, hai să zicem că se împleticise sau se împiedicase, ca să dăm întâmplării o tentă pozitivă.

Dar lucrul căruia nu-i putea împrumuta nicio tentă pozitivă se afla în dreapta lui. Muntele. Sau, mai exact, dealul. Ori panta. Folosise minutele în care șezuse acolo ca să-și țină în frâu imaginația. În fața lui nu se afla muntele Everest. Sau Eiger. Ori Kilimanjaro. Probabil că diferența de nivel nu era mai mare de 30 de metri. Dar fie că era vorba de 30 de metri, fie de 1 000, n-avea nicio importanță. Era exclus ca Jed să urce călare pe bicicletă. La cum îi tremurau picioarele, nici măcar s-o împingă până în vârful dealului n-ar fi fost în stare. N-avea de ales decât să rămână în locul în care se afla. Probabil pentru tot restul vieții sale, fiindcă nimeni n-avea să-i vină în ajutor.

Reacher s-a gândit că închisoarea era pentru Winson echivalentul unui portret din mansardă³. Era urâtă. Neatrăgătoare. Ascunsă departe, la vest de oraș. Dacă ar fi fost un pic mai departe, s-ar fi aflat în râu. Dar ea menținea orașul în viață. Îl făcea să fie plin de energie. Asta era clar. Altă industrie nu exista acolo. Nicio altă sursă de locuri de muncă. Nimic altceva care să dea de lucru la o scară cât de cât apreciabilă brutarilor, spălătoriilor automate, instalatorilor și electricienilor din partea locului.

Terenul pe care se afla închisoarea avea forma literei D. Partea curbată era de fapt malul râului. Dincolo de el exista o diferență de nivel de 21 de metri, direct în apa adâncă, murdară și repede curgătoare. Un gard dispus pe două

rânduri se afla la 3 metri de margine. Era înalt de 6 metri, cu colaci de sârmă ghimpată întinși de-a lungul părții superioare. Pe niște stâlpi metalici solizi fuseseră instalate reflectoare. Și camere video în cuști protectoare. Cele două rânduri de gard se aflau la o distanță de 4,5 metri unul de celălalt, iar pe linia centrală dintre ele se mai afla încă unul, cu o înălțime de numai 3 metri și fără sârmă ghimpată.

Împrejmuirea continua în același fel și de-a lungul laturii drepte a terenului. Cea aflată cu fața spre oraș. Existau patru posturi de pază la același nivel cu stratul exterior de sârmă. Și trei intrări. Una dintre ele se afla în mijloc. Ducea la o clădire din cărămidă cu un singur nivel și uși duble închise, cu un intercom video montat pe cadrul lor. Reacher s-a gândit că trebuia să fie intrarea pentru vizitatori. Probabil că era folosită și de angajați. Celelalte intrări se aflau la capetele îndepărtate. Aveau porți înalte în loc de uși. Și niciun indicator. Una era folosită probabil pentru aprovizionare. Iar cealaltă, pentru aducerea noilor deținuți.

În interiorul gardului, pe partea dinspre râu, se aflau cinci clădiri în linie. Aveau forma literei X. Reacher bănuia că acestea erau blocurile de celule. Restul spațiului era ocupat de alte 12 clădiri și trei suprafețe pentru activități fizice. Clădirile aveau dimensiuni diferite. Erau simple și utilitare. Ar fi putut fi fabrici sau depozite, dacă n-ar fi fost sârma ghimpată și turnurile de pază care le înconjurau. Terenurile pentru activități fizice aveau aceeași dimensiune, însă erau separate fizic. Probabil pentru a ține izolate diferitele categorii de deținuți în spațiile alocate.

Clădirile și terenurile pentru activități fizice erau unite prin pasarele. Pereții și acoperișurile acestora erau din plasă de sârmă. Chiar și de la distanță, Reacher putea să vadă că materialul era gros. Substanțial. Oricine ar fi încercat să treacă prin acei pereți ar fi avut nevoie de unelte serioase. Afară, în jurul clădirilor și între pasarele existau câteva suprafețe cu iarbă. Într-un număr surprinzător, și-a zis Reacher, pentru o instituție atât de sumbră. Erau pătrate. Dreptunghiulare. Ovale. Iar la 6 metri de baza fiecărui turn de pază se afla câte un triunghi împrejmuț de cărămizi.

Iarba era bine îngrijită. Tunsă scurt. Cu margini bine delimitate. Și probabil fertilizată, având în vedere felul în care culoarea ei verde-închis se profila pe zidurile decolorate ale clădirilor și pe fondul cenușiu al plasei de sârmă.

Singura altă structură din interiorul gardului era mai nouă. Avea formă de V și era înghesuită în spatele clădirii pentru securitate. Fusesse construită ca un fel de sediu central corporatist, iar în față trona un logo Minerva tridimensional, amplasat pe un soclu rotativ. Reacher s-a gândit că, dacă vreun deținut ar fi evadat, ăla ar fi fost primul lucru distrus.

— Ai citit ceva despre vreo revoltă care ar fi avut loc aici de curând?

— Nimic oficial, a răspuns Hannah. Însă pe unul dintre forumuri o femeie se plângea că soțul ei fusese rănit de un gardian. S-a întâmplat în timpul unei încăierări în curtea pentru activități fizice. Au fost implicați în jur de 30–40 de inși, dar singurul lovit de gardian a fost soțul ei. Femeia a făcut plângere și i s-a spus că acesta încercase să evadeze. I s-a mai spus că vor trece cu vederea incidentul, dar dacă va face scandal în legătură cu rănilor lui, acesta avea să se aleagă cu o prelungire a sentinței.

— Au avut vreo evadare reușită?

— Nu cred. În tot cazul, eu n-am găsit nimic.

Reacher nu era surprins. Locul arăta bine pus la punct. După cum apucase să citească în dosarul găsit în geanta Angelei St. Vrain, penitenciarul fusese construit de către stat. Tipii ăia știau ce trebuie făcut dacă vrei să ții oamenii închiși. Reacher avea și el experiență cu închisorile. Fusesse polițist militar. Băgase o mulțime de inși la pușcărie. Vizitase suspecti ca să le ia declarații. Prinsese deținuți care evadaseră. Îi interogase fără milă pentru a afla cum reușiseră. Ba chiar fusese și el închis, în vreo două rânduri.

Prima măsură de precauție pe care a observat-o Reacher era și cea mai simplă. Perimetrul era protejat de un gard, nu de un zid. Asta însemna că oricine se apropia, din orice direcție, putea fi văzut de gardieni. Puteau să vadă dacă cineva transporta echipamentul necesar pentru a pătrunde în interior sau obiecte pe care să le arunce peste gard. Și mai erau și triumghiurile roșii de pe garduri. Erau dispuse la intervale de 4,5 metri și la înălțimi care variau între o jumătate de metru și mai puțin de 2 metri deasupra solului. Reacher era prea departe ca să poată citi ce scria pe ele, însă simbolul înfățișând o siluetă aruncată în spate după ce fusese electrocutată transmitea un mesaj îndeajuns de clar. Gardurile erau electrificate. Cele exterioare erau,

probabil, suficient de puternice cât să te trântască în fund. Ceea ce ar fi servit drept avertisment. Însă cel interior, scund și aparent inofensiv, amplasat între cele cu sârmă ghimpată în vârf, era încărcat la o tensiune letală.

Reacher putea să parieze că în sol erau plantați senzori de vibrații, care s-ar fi activat în cazul în care cineva s-ar fi apropiat prea mult de gard. Alarmer care s-ar fi declanșat dacă tensiunea din garduri ar fi scăzut. Câini care ar fi fost eliberați dacă rețeaua electrică ar fi căzut sau ar fi avut loc un sabotaj.

Intrările erau, cu siguranță, toate securizate. Cele pentru vizitatori și angajați trebuie să fi fost asemenea celor din aeroporturi, dotate cu instalații de raze X și detectoare de metale. Porțile de acces pentru vehicule trebuie să fi fost prevăzute cu sisteme airlock, astfel încât camioanele și furgonetele să fie reținute între straturile de gard la intrare sau la ieșire. În interiorul clădirilor, canalele pentru conducte erau în mod cert prea înguste pentru ca vreo persoană să se poată târî sau cățara prin ele. Și, oricum, trebuie să fi fost dotate cu senzori de mișcare și paravane din plasă de sârmă. Ușile și porțile din zonele securizate erau probabil controlate centralizat, fără tastaturi numerice, cu coduri pe care deținuții să le afle sau să le ghicească, așa cum vezi prin filme. Și, dacă toate celelalte ar fi dat greș, rămâneau turnurile de control. Două ar fi fost suficiente. Închisoarea avea patru. Un gardian în fiecare dintre ele, cu o pușcă în dotare, putea să acopere tot interiorul împrejmuit plus 150 de metri dincolo de perimetru, presupunând un nivel adecvat de echipament și antrenament.

Zona din fața închisorii era amenajată în formă de semicerc. Porțiunile de iarbă și rondurile de flori multicolore, frumos aranjate, urmau aceeași curbă. Arătau nepotrivit acolo, ca o tentativă bizară de a copia grădinile formale ale unui castel european. Singurul lucru care le lipsea erau fântânile. Dar Reacher știa că scopul lor real nu era unul estetic. Ele mențineau un câmp de foc liber pentru trăgătorii din cele două turnuri centrale, în eventualitatea unei evadări. Sau a unei tentative de pătrundere.

În jurul semicercului exista o fâșie pavată, suficient de lată pentru ca vehiculele să poată parca. În stânga se afla zona personalului, ocupată doar pe jumătate. În principal, de camionete. Modele americane mai vechi. Unele dintre ele nu în cea mai bună formă. Printre acestea erau răspândite și câteva berline. Cele mai multe de producție internă, din gamele cu prețuri mici.

Apoi, în capătul îndepărtat, separate de șase locuri libere, erau trei vehicule mai noi. Un Dodge Ram argintiu, cu jante cromate și o ladă de scule strălucitoare, din tablă diamant, prinsă cu șufe de-a latul platformei de încărcare. Un BMW sedan, mai mare decât cel cu care avusese de-a face Reacher în Colorado, dar tot negru. Pe placa de înmatriculare scria MC1. Și un Mercedes alb, cu MC2 pe placa de înmatriculare. Parcarea pentru vizitatori se afla în partea dreaptă. Era o singură mașină în acea zonă. O broscuță Volkswagen, verde-metalizat. Avea două anvelope dezumflate. Treapta laterală atârna într-o parte. Nu era clar dacă fusese parcată acolo sau abandonată.

Hannah a deschis portiera șoferului și s-a întors spre Reacher.

— Ești gata? Că stăm aici de prea mult timp. Ar trebui să plecăm.

Reacher a încuviințat și a urcat în mașină lângă ea. Nu mai era nimic de văzut. Dar rămăsese cu impresia că știa cum trebuie să se simtă un epidemiolog după ce a studiat îndelung un eșantion prelevat de la un pacient suferind de o boală nouă, necunoscută. La suprafață, totul părea normal, însă el știa că ceva era în neregulă. Doar că nu știa și ce anume. Deocamdată.

Bruno Hix stătea la biroul lui. Se holba la ecranul calculatorului. De pe care propria lui față se uita la el.

Imaginea fusese mărită. Gura lui Hix era larg deschisă. Ochii, pe jumătate închiși. Părea beat. Sau atins de demență. Ori, și mai rău, urât. Hix a bătut cu piciorul în podea. Să facă cele două fișiere video să ruleze unul lângă celălalt pe ecran era mai greu decât se așteptase. Când le rula pe rând, era perfect. Dar amândouă simultan, pur și simplu nu știa cum se face. Îl sunase pe expertul IT al închisorii, însă tipul își terminase programul și plecase. Era acasă, pregătind cina pentru pisicile sale. Urma să se întoarcă, dar nu se grăbea deloc. Și dacă s-ar fi târât ar fi ajuns mai repede. Hix nu era mulțumit. Trebuia să aibă o discuție cu Riverdale. Venise timpul să facă niște schimbări de personal. Și încă repede.

Ușa biroului lui Hix s-a deschis. Încet.

Hix s-a întors și a spus:

— Unde dr...

L-a văzut pe Brockman în cadrul ușii.

— Oh, a spus Hix. Tu erai? Ai vești?

Brockman a dat din cap în semn că da.

— Vești bune?

— Doar vești, a spus Brockman.

— Să auzim.

— A sunat Harold. A ajuns la zona de construcții. Oamenii noștri nu erau acolo.

— Și-au părăsit postul? Ce s-a-ntâmplat? Au fost amenințați? Mituiți?

— Pur și simplu au dispărut. Ford Explorerul lui Brad era acolo, parcat exact în locul în care Harold îl văzuse mai devreme. Dar nu se vedea nici urmă de Brad sau Wade.

— Deci, ce s-a-ntâmplat?

— Habar n-am. Harold a vorbit cu șoferul vehiculului-pilot. Ăla i-a spus că se petrecuse un incident ciudat. Că mergea spre est, ca de obicei, și a dat peste o camionetă care bloca drumul. Nu i-a văzut numărul de înmatriculare, dar era același model ca aia furată de Reacher. Aceași culoare.

— Pe Reacher l-a văzut?

— Așa se pare. Uite ce zice Harold că s-a întâmplat. Pilotul s-a oprit, presupunând că mașina aceea încerca să întoarcă din cine știe ce motiv. S-a gândit că, mai devreme sau mai târziu, o să elibereze șoseaua. Dar ceilalți șoferi s-au enervat. Au înconjurat camioneta. Au încercat s-o împingă. Și, firește, n-au reușit. A fost doar o chestie de isterie în masă. Încă mai încercau,

când din partea opusă a apărut un tip uriaș.

— Reacher?

— Ei bine, i-a gonit de-acolo pe șoferi. Zece erau. Și se pare că pe unul l-a și caftit. Trage singur concluzia. După care a urcat în mașină și-a plecat.

— Ce-a făcut Harold?

— S-a gândit că Brad și Wade au fost făcuți knockout și că tipul i-a ascuns undeva, așa cum a făcut cu Pep și Tony la popasul pentru camioane. Blocarea drumului a fost o acoperire. Așa că Harold i-a căutat. N-a găsit nimic. Dar încă mai încearcă.

— Deci tot nu știm unde sunt oamenii noștri?

— Nu.

— Și Reacher?

— Nici el nu știm unde e.

— Păi, evident, a trecut de blocajul din drum. Ar putea ajunge în oraș oricând. Poate că deja e aici. Sună-l pe Harold. Zi-i să se-ntoarcă în clipa asta.

— Și cum rămâne cu Brad și Wade?

— Cum să rămână? Au avut o misiune. Au dat greș. Ne descurcăm mai bine fără ei.

În timp ce Reacher examina închisoarea, Hannah își folosea telefonul ca să mai facă niște cercetări. De data asta era vorba de mâncare. Următorul punct de pe agenda lor.

Găsise un loc despre care oamenii spuneau că are cei mai buni hamburgeri din oraș. I-a sugerat să se îndrepte direct într-acolo, să ia ceva la pachet și să meargă la hotel. Doar că asta nu era o abordare pe placul lui Reacher. El

prefera să meargă și să vadă cu ochii lui cum arăta localul. Știa să aprecieze o cină bună. Și se opunea total ideii de a fugi și a se ascunde. Reacher se ducea instinctiv în direcția pericolului. Ca să se confrunte cu el. Să-l înfrângă sau să moară încercând s-o facă. Pornirea asta era înscrisă în ADN-ul lui. Dar își dădea seama că Hannah se apropia de limitele ei. Știa că existau oameni care îi căutau. Din același grup de oameni care încercaseră s-o ucidă. Era de înțeles că dorea să se ferească de străzi. Să se piardă din vedere cât mai repede posibil. Ar fi fost o cruzime s-o forțeze să facă altfel, așa că Reacher nu s-a opus.

Localul cu burgeri se afla la patru intersecții spre nord de Strada Principală, într-o clădire care fusese cândva benzinărie. Pompele originale încă se găseau acolo, dar fuseseră transformate în decorațiuni cu lumini de neon. Curtea din față fusese transformată în zonă de parcare. Mesele se aflau în clădirea principală, în spatele unor vitrine mari, curbate, și sub un acoperiș extravagant, în formă de aripi de pescăruș.

Ghișeul pentru servirea direct în mașină era la fosta fereastră pentru serviciul de noapte. Hannah a oprit în dreptul ei. A dat comanda, a plătit și în mai puțin de trei minute a primit o pungă mare de hârtie plină cu mâncare. Luase un hamburger cu o singură chiftea, ciuperci și maioneză cu trufe pentru ea, iar pentru Reacher comandase doi burgeri dubli cu brânză americană și fără pic de crudități. A mai așteptat un minut pentru a primi și cele două cafele mari, după care a pornit spre ieșire. A introdus în harta telefonului adresa hotelului și o voce de robot i-a spus să pornească la drum. Lui Reacher sfatul nu i s-a părut câtuși de puțin util.

După ce au revenit pe Strada Principală, telefonul i-a ghidat mai întâi spre est, departe de centrul orașului. Hotelul era aproape de râu, înspre nord. În linie dreaptă, nu era departe, dar nu se putea ajunge direct la el din cauza unui pâlc de copaci. Soarele coborâse pe cer. Ramurile dese de deasupra reduceau și mai mult lumina. Drumul era liniștit. Timp de cinci minute n-au văzut niciun alt vehicul. Deodată, a apărut o mașină. S-a apropiat de ei și forma unei bare luminoase s-a materializat pe acoperișul ei. Bara luminoasă s-a aprins. Coridorul îngust dintre copaci a început să pulseze în roșu și albastru. Apoi mașina a întors și a pornit în viteză după camionetă.

— Of, te rog, nu! Acum ce mai e? Ce-am făcut? s-a lamentat Hannah.

— N-ai de ce să-ți faci griji. Nu am făcut nimic greșit, a liniștit-o Reacher.

— Zici că n-am făcut? Ția șase inși pe care i-ai bumbăcit s-ar putea să aibă altă opinie.

— Ei nu sunt aici. Și nu sunt în postura de a suna la 911. Ai încredere în mine. E doar un control de rutină. O să fie bine.

— Și dacă n-o să fie?

Reacher n-a spus nimic.

Hannah a tras camioneta la marginea drumului. Mașina de poliție a oprit în spatele ei, cu luminile încă aprinse. Polițistul a mai rămas în mașină vreo două minute. Reacher nu știa dacă verifica ceva, chema întăriri sau doar încerca să capete un avantaj psihologic. Nu-i păsa care variantă era adevărată, atât timp cât polițistul nu zăbovea prea mult. N-ar fi vrut să i se răcească hamburgerii.

În cele din urmă, polițistul a coborât și s-a apropiat de geamul șoferului. A ridicat mâna. Încheietura degetului mijlociu era îndoită, gata să ciocănească, dar Hannah a coborât geamul înainte ca acesta să atingă sticla.

— Bună ziua, domnu... domnișoară. Știți de ce v-am tras pe dreapta?

Hannah a dat din cap în semn că nu.

— Habar n-am. N-am depășit viteza legală, a zis ea, uitându-se la Reacher. N-am făcut nimic greșit.

— Conduceți un vehicul înregistrat pe numele unei persoane care, conform evidențelor oficiale, în prezent este decedată.

— În prezent? Vă așteptați ca acest lucru să se schimbe?

Polițistul a inspirat adânc.

— O să mă exprim mai simplu. De ce conduceți mașina unui mort?

— Mortul este fostul meu soț. Am fost apropiați. Am avut permisiunea de a-i conduce mașina. Sunt trecută pe asigurarea lui. Și urmează să moștenesc camioneta de îndată ce testamentul lui va fi citit.

— Cum vă numiți, doamnă?

— Hannah Hampton-Roth.

— Un act de identitate?

— E în geantă. Pot să-l scot?

— Vă rog.

Hannah și-a luat geanta de pe banchetă, a scotocit în ea un moment și a scos portofelul. L-a deschis și i-a dat polițistului permisul de conducere.

Acesta a studiat permisul un moment și a spus:

— Talonul? Asigurarea?

Hannah s-a aplecat în dreapta, a deschis torpedoul și a scos un plic din plastic transparent. Documentele erau înăuntru. S-a îndreptat și i le-a dat polițistului prin geam.

— Așteptați aici, a spus polițistul și s-a întors la mașina lui.

Hannah a întins mâna spre cheie ca să oprească motorul, dar Reacher a oprit-o.

— Lasă-l pornit, a spus el. Dacă polițistul are pistolul scos din toc când se-ntoarce, pleci imediat. La fel și dacă apare altă mașină de poliție. Sau oricare ar putea să fie o mașină fără însemne.

Polițistul a rămas în mașină 5 minute lungi, după care s-a întors la geamul lui Hannah. Pistolul era tot în toc. I-a înapoiat documentele și permisul și a spus:

— Sunteți departe de casă, doamnă. Ce vă aduce în Winson?

Hannah a pus permisul la loc în portofel și i-a dat plicul de plastic lui Reacher.

— Fostul meu soț are... a avut prieteni aici. Trebuie să le dau de veste că Sam s-a prăpădit. E mai bine așa, personal, decât la telefon sau prin e-mail, nu credeți?

— Cine erau prietenii lui?

— Angela St. Vrain. Danny Peel. Au fost colegi cu Sam înainte ca Angela și Danny să se mute aici.

— O să rămâneți la unul dintre ei la noapte?

— Nu. Ne ducem la un hotel.

— La care?

— Păi...

— Încă nu ne-am hotărât, a intervenit Reacher.

— Nu v-ați gândit să vă faceți o rezervare înainte de a pleca din Colorado?

— Nu, a răspuns Reacher.

— Și dacă băteați atâta drum și toate hotelurile erau pline?

— Se-ntâmplă des asta pe-aici?

Polițistul a tăcut un moment, apoi a arătat din cap spre spatele camionetei.

— Ce s-a-ntâmplat cu geamul ăla?

— Niște nemernici de puști au încercat să dea o spargere, a spus Hannah oftând.

— Când?

— Mai devreme, în după-amiaza asta. La popasul de pe 20.

— Niște puști au făcut asta?

— Exact.

— Au furat ceva?

— Ne-au văzut când ne întorceam de la toaletă și au fugit.

— Ați făcut reclamație la poliție?

— Nu mi s-a părut că ar avea vreun rost. N-am apucat să-i vedem bine pe tineri. N-aș fi putut să le fac o descriere prea bună.

— Și oblonul?

— Ce-i cu el?

— Are o gaură de glonț. A tras cineva în dumneavoastră?

Hannah a negat cu o mișcare din cap.

— În noi? Nu. Sam, fostul meu soț, era pasionat de tir. Săptămâna trecută se afla la un poligon din afara orașului și unui începător i s-a descărcat accidental arma în parcare, pe când încerca să o scoată din seiful mașinii.

— Sam a făcut reclamație?

— A considerat că nu era nevoie. A fost un accident. Nimeni n-a fost rănit. Tipul respectiv a plătit paguba. Dacă a fost o greșeală, nu poți să-l învinuiești pe Sam. E de datoria clubului să se asigure că regulile sunt respectate.

— Cum se numește clubul?

— Nu știu. N-am fost niciodată acolo. Sam îi spunea, pur și simplu, „Clubul de tir“. A fost gardian la un penitenciar corecțional. Mulți dintre colegii lui de

lucru sunt și ei membri. E deținut de un polițist pensionat. Sunt sigur că a procedat corect.

După un moment de gândire, polițistul a spus:

— În regulă. Puteți pleca. Dar trebuie să întoarceți mașina în sens invers.

— Mulțumesc. Dar de ce?

— Aveți nevoie să vă cazați undeva. Cel mai bun hotel de pe-aici este Winson Garden. E ușor de găsit. Urmați indicatoarele spre închisoare, apoi o luați la stânga, pe Mole Street. Vă voi urma. Aveți grijă să nu vă rătăciți.

N-avea să vină nimeni să-l ajute. Trebuia să accepte realitatea. Așa că Jed Starmer s-a forțat să se ridice în picioare. Nu putea să mai stea în locul acela. Era prea vizibil. Cel puțin doi ofițeri îl căutaseră în Jackson. Nu va trece mult și vor trebui să accepte că puștiul îi lăsase cu buzele umflate. Nu vor avea încotro. Pe urmă, n-o să le mai rămână decât un singur loc de verificat. Destinația finală a lui Jed. Winson. Unde se putea ajunge doar pe șoseaua în preajma căreia tândălea el.

Jed tot n-avea nicio idee despre cum putea să ajungă în vârful dealului. Abia se putea ține pe picioare. Avea senzația că cineva îi furase oasele și i le înlocuise cu plastilină. Stomacul îl durea. Nu se putea uita la niciun obiect fără ca marginile acestuia să nu înceapă să se înțețoseze și culorile să se răsucescă și să danseze de parcă ar fi fost cuprins de flăcări. Îi era teribil de cald. Știa asta. Dar mai știa un lucru. Ajunsese prea departe ca să se lase înfrânt de un deal.

Jed a socotit că avea doi factori de partea sa. Timpul. Și copacii. Mai erau încă 12 ore până când trebuia să ajungă în Winson. Nu avea nevoie decât de odihnă. Și de un loc în care să nu poată fi văzut de pe drum. S-a apropiat șontăcând de bicicletă, care zăcea în continuare răsturnată pe o parte. A ridicat-o pe roți. A împins-o spre iarba înaltă de la marginea acostamentului. A pus-o jos. A mai făcut doi pași. Și s-a oprit.

Avea nevoie de odihnă. Dar în același timp trebuia să fie și în siguranță. Se îndrepta spre o pădure. Acolo ar putea să stea la pândă lupi. Poate aligatori. Sau poate coioți. Poate în haite mari, însetate de sânge. Jed nu știa ce fel de animale de pradă se găseau în Mississippi. Și nici nu voia să afle pe pielea lui. Așa că trebuia să-și aleagă refugiul cu multă grijă.

³ Aluzie la romanul Portretul lui Dorian Grey, de Oscar Wilde, în care degradarea morală a personajului principal este reflectată de portretul acestuia, care, din acest motiv, ajunge să fie ascuns în mansardă. (N.r.)

TREIZECI ȘI TREI

Hannah avea card de credit, drept care ea s-a ocupat de procesul de înregistrare la Winson Garden. Reacher fiind cel suspicios din fire, a ținut sub supraveghere parcare. La rândul lui, polițistul primise ordin să-l observe pe străin, așa încât a parcat într-un loc de unde putea să vadă bine intrarea hotelului. De acolo putea să se asigure că străinul și însoțitoarea lui neașteptată intrau. Și nu plecau.

După ce a completat formularele și a plătit factura, Hannah și-a târât trolerul prin zona de recepție și i-a înmânat lui Reacher cardul de acces într-un mic etui de carton. Acesta l-a luat și l-a pus în buzunarul de la spate. Aproape imediat, un telefon a sunat pe biroul din spatele lor.

Recepționarul a răspuns după primul apel.

— Winson Garden, cazare de cea mai bună calitate în orașul Winson. Cu ce vă pot fi de folos astăzi?

A ascultat un moment și apoi a spus cu o voce mult mai joasă, aproape în șoaptă:

— Da, domnule polițist. Femeia a făcut-o. Numele de pe cardul ei este Hannah Hampton. Adresa de domiciliu e în Gerrardsville, Colorado. A plătit pentru două persoane. Două camere. O noapte.

Apoi a dat din cap aprobator către nimeni în particular și a pus receptorul în furcă.

Reacher a simțit că recepționarul se uita lung la el. Practic, putea auzi ce gândește tipul. Se întreba de ce poliția era interesată de acești clienți. Dacă va avea o poveste de spus a doua zi. Și dacă va avea de făcut curățenie pe undeva.

IT-istului de la Minerva i-au fost suficiente 10 secunde ca să seteze monitorul lui Bruno Hix în maniera dorită de acesta.

Omul fusese forțat să-și lase pisicile să cineze singure. Fusese obligat să se întoarcă la închisoare în timpul său liber. Și, cu toate astea, a lucrat cu maximum de competență. Nimeni n-ar fi putut să rezolve problema mai rapid sau mai eficient. Asta era cert. Așa că nu reușea să înțeleagă de ce marele boss părea și mai iritat când a terminat decât atunci când începuse.

Omul se simțea parțial jignit, parțial confuz. Își făcuse treaba excelent, lucru care n-a fost apreciat, dar de bună seamă că mai comisese și vreo gafă oribilă. Atitudinea lui Hix era grăitoare. Problema era că habar n-avea ce făcuse atât de rău. A început să-și adune curajul ca să-l întrebe pe Hix care era problema, dar înainte să rostească vreun cuvânt, una dintre expresiile preferate ale mamei lui i-a răsunat în cap: Când ești în groapă, nu mai săpa. S-a gândit că era mai inteligent s-o șteargă din birou înainte să mai agraveze cine știe cum situația, așa că a bâiguit niște scuze vagi și s-a grăbit spre ușă. A deschis-o, s-a uitat în spate la Hix și aproape că s-a ciocnit frontal de Damon Brockman, care venea din sens opus.

Brockman a așteptat ca IT-istul să plece și a spus:

— Vești bune. Tocmai am evitat un glonț.

Hix a închis monitorul computerului și a spus:

— Serious? Cum?

— Faptul că oamenii noștri nu l-au interceptat pe Reacher la popasul pentru camioane? Sau la zona de construcții? A fost partea bună a unei nenorociri. A reieșit că Reacher nu lucrează singur. Are un partener. O femeie. Dacă oamenii noștri l-ar fi pus pe Reacher la păstrare, așa cum le-am ordonat, n-am fi știut nimic despre ea. Femeia ar fi fost în libertate, invizibilă, liberă să facă cine știe ce mâine.

— Cum ai aflat?

— Unul dintre oamenii lui Moseley a văzut camioneta pe care o folosește Reacher. Chiar în afara orașului. A tras-o pe dreapta, așteptându-se să-l găsească pe Reacher singur, însă la volan era o femeie, iar Reacher se afla în dreapta ei.

— Deci, polițistul l-a găsit pe Reacher? Unde e acum?

— La Winson Garden. Cu femeia.

— Ești sigur?

Brockman a încuviințat.

— Polițistul i-a îndrumat acolo. A mers cu ei. Ca să aibă confirmarea că s-au cazat.

După un moment în care a bătut cu vârful degetelor în birou, Hix a întrebat:

— Ce-i cu femeia asta? Cine e? Ce știm despre ea?

— Polițistul i-a verificat identitatea. O cheamă Hannah Hampton. Este fosta soție a lui Sam Roth. I-a spus polițistului că erau foarte apropiați înainte ca el să moară și că avea permisiunea de a-i folosi mașina.

Hix s-a ridicat, s-a dus la fereastră și s-a uitat prin gard la parcare curbată.

— Nu pricep. Noi am crezut că implicarea lui Reacher s-a datorat unei simple întâlniri accidentale.

— Corect.

— Am fost convinși că pur și simplu s-a întâmplat să fie prin Gerrardsville. Că a văzut ce s-a întâmplat cu Angela St. Vrain. Și că și-a băgat nasul unde nu-i fierbea oala.

— Exact asta s-a întâmplat.

— Atunci cum se face că s-a cuplat cu văduva lui Sam Roth? Asta nu poate fi o coincidență.

Brockman a ridicat din umeri și a spus:

— Reacher și-a băgat nasul ceva mai adânc. Atâta tot. A auzit de moartea lui Roth. A decis că ceva nu-i mirosea a bine. Așa că a început să sape. E firesc că a vorbit cu văduva lui Roth. Mai ales știind că ea a găsit cadavrul.

— Și dacă explicația e alta? Noi n-am știut că Roth era apropiat de fosta lui soție. Nu mi-a trecut prin minte. Toți divorțații pe care-i cunosc își urăsc fostele neveste. Eu le urăsc, fără doar și poate. Dacă-știi că nu pățesc nimic, le-aș trece prin mașina de tocat carne pe amândouă și le-aș da la câini.

— Știu că așa ai face. Dar ce importanță are cine era apropiat de Roth?

— Oamenii le fac confesiuni apropiaților. Dacă Roth i-a spus fostei soții ce i-a zis Angela? Dacă cei trei și-au dat seama ce-o să se întâmple mâine? Știau că nu se pot duce la poliție. Așa că poate l-au angajat pe Reacher. Se poate să fi venit în Gerrardsville anume ca să se întâlnească cu ei. Nu întâmplător. E posibil ca toată teoria noastră să fie complet ruptă de realitate.

— Mie nu mi se pare. De ce să-l angajeze pe Reacher? De unde să știe de el? Și cum l-au găsit? Omul e un pierde-vară.

— Oare? Poate că doar vrea ca oamenii să creadă asta. Ca acoperire. E polițist pensionat. O mulțime de inși dintr-ăștia se fac detectivi particulari după ce-și predau legitimațiile.

— A fost polițist militar, nu civil.

— Și ce dacă? Aceleași aptitudini. Și e un tip capabil. Asta-i limpede. Întreabă-i pe cei pe care i-am trimis după el.

— OK, a spus Brockman ridicând din umeri. Să zicem că ai dreptate. A venit aici pentru că femeia l-a angajat. Care-ar fi diferența?

— Diferența e că acum avem doi oameni de care trebuie să avem grijă.

— Ceea ce nu e mare scofală. Știm exact unde sunt amândoi. Singura întrebare e dacă să-i trimitem pe Harold și pe băieți peste ei în timp ce dorm în camerele lor sau să așteptăm până dimineață și să-i înhățăm când ies din

hotel.

— În camerele lor. Cât mai repede posibil. Să le scoată cadavrele pe targă din hotel, în caz că mai sunt și alți clienți în incintă.

— O să aranjez cu Harold.

— Bun. Și între timp cine supraveghează hotelul?

— Polițistul.

— E prea la vedere. Trimite-l pe unul de-ai noștri.

— Nu mai avem pe nimeni. Doar băieții pe care i-am trimis la Jackson și ăia sunt în post de la 3 dimineața. Avem nevoie de ei ca să-l ajute pe Harold în noaptea asta. E mai bine să se odihnească un pic. Să vină cu forțe proaspete.

— Dacă Reacher vede o mașină de poliție în fața hotelului, o să știe că se pune la cale ceva. O să...

— Dacă Reacher s-a uitat, a văzut mașina plecând. I-am zis lui Moseley să-l trimită pe tip înapoi și să-i spună să stea ascuns. Pe o stradă.

— Să-l trimită înapoi? Adică, a plecat?

— Doar pentru un minut. Trebuia să fie în patrulare. S-a întors la misiunea lui. I-a raportat lui Moseley, care m-a sunat. M-am ocupat de problemă.

— Ești sigur?

Brockman a dat din cap în semn că da și a spus:

— Moseley l-a pus pe omul lui să verifice la hotel când s-a întors acolo. Recepționarul i-a confirmat că i-a văzut pe Reacher și pe femeie îndreptându-se spre lifturi. Era sigur că nu coborâseră. A jurat că ar fi observat dacă s-ar fi întors prin zona de recepție. Știa că poliția e interesată de ei după primul telefon primit, așa că a fost supervigilent.

— Bine. Doar să fii sigur că Harold știe că are două ținte acum. Și spune-i să-

și ia asigurarea cu el. Plicul. Trebuie să fie sigur că e într-un loc în care Reacher poate să-l găsească dacă iese cumva învingător.

— Lui Harold n-o să-i placă. O să creadă că asta înseamnă că nu ai încredere în el.

— De ce mi-ar păsa ce crede Harold? Spune-i și gata.

— Ți-ar păsa foarte mult dacă l-ai vedea cât e de mare. Nu e genul de om pe care să-l știi supărat pe tine. Fie că ești mare director sau nu.

Reacher a așteptat ca mașina poliției să parcurgă fără grabă o curbă largă și să dispară spre centrul orașului. Apoi a pornit pe holul ce ducea spre lifturi și camerele pentru oaspeți. Hannah l-a urmat, cu trolerul după ea. Au trecut de lifturi și au mers spre capătul coridorului. Spre ieșirea de urgență. Un semn anunța că ușa era „alarmată“. Pe Reacher, l-a iritat formularea. Un obiect neînsuflețit nu putea să fie îngrijorat. Era o propoziție ridicolă. Iar dacă fusese pusă acolo pe post de avertisment, nici asta nu funcționa. Proprietarii hotelului voiau să reducă costurile la minimum. Uniforma prost croită a recepționarului demonstra clar acest lucru. La fel și copiile ieftine de tablouri de pe pereți. Covorul aspru de pe podea. Clanțele fragile ale ușilor. Genul ăsta de oameni, care se mulțumeau cu dotări de un nivel atât de scăzut, n-ar fi vrut să fie amendați pentru alarme false. Riscul era prea mare ca vreun client beat să greșească drumul și să nimerească în ușa blocată. Sau ca un fumător să se furișeze afară pentru o țigară fumată pe ascuns. Ori ca cineva să vrea să iasă fără a fi văzut. Cineva ca Reacher și Hannah.

Reacher a împins bara de deblocare. Ușa s-a deschis. Nu s-a aprins nicio lumină. Nu s-a declanșat nicio sirenă.

Dacă nu vrei ca un lucru să se-ntoarcă și să te muște de cur, fă-l tu însuși.

Ăsta era un principiu pe care Curtis Riverdale îl aplicase de-a lungul carierei sale. A presupus mai multe ore cu mânecele suflecate, desigur, dar meritase.

Întotdeauna îi prinsese bine. În trecut. Dar în după-amiaza aceea, pentru prima oară în viața lui, nu era sigur că va fi de ajuns.

Ca de obicei, Riverdale se ocupase personal de aranjamentele necesare pentru ceremonia de-a doua zi. Aliniase scaunele în aer liber. Gardurile temporare. Podiumul pentru camerele de televiziune. Gustările pentru jurnaliști. Scena pe care să meargă țănoș și să se fălească Bruno Hix. Un cort care să acopere intrarea în închisoare, din motive de securitate. Gardieni cu aspect fioros, cât mai vizibili în turnurile de pază. Și protestatarii. A avut grijă să nu uite de ei.

Riverdale s-a ocupat de toate detaliile. A verificat de două ori totul, personal. Dar altceva îl îngrijora. Tocmai primise un telefon de la vechiul său amic, Rod Moseley, șeful poliției. Reacher reușise să ajungă până în oraș. Reacher era un element imprevizibil. Un factor pe care Riverdale nu-l putea controla. Iar lipsa de control era kriptonită pură pentru cineva a cărui lume era într-un tot modelată de reguli, proceduri și orare fixe. Plus garduri, blocuri de celule și bare de oțel.

Degetele lui Riverdale s-au mișcat inconștient spre piept. Au urmărit conturul unui obiect aflat sub maiou. O cheie. Atârnată de un lanț purtat în jurul gâtului. Lanțul era suficient de fin ca să fie discret, însă era făcut din oțel cu mare rezistență la rupere. Nu era ornat. Nu era o bijuterie. Așa cum nu era nici cheia. Care era de la un lacăt. Cel mai puternic, cel mai sigur, cel mai rezistent la intemperii pe care îl puteai găsi în întreaga lume.

Riverdale încă mai spera că ceremonia va fi un succes. Că va aduce și mai multe elogii companiei. Mai multe afaceri profitabile, pe viitor. Și încă o vizită specială din partea nevestei frumoase a deținutului cel nou, în aceeași zi. Dar dacă nu se-ntâmpla așa, dacă toată povestea o lua razna, el era pregătit. Va dispărea. Nimeni nu-l va mai găsi vreodată. Iar Hix și Brockman, și toți cei care-l ironizaseră pentru spiritul său de precauție? N-aveau decât să se ducă pe pustii.

TREIZECI ȘI PATRU

Jed Starmer nu știa ce căuta. Nu în mod clar. Se gândise că, dacă tot se afla într-o zonă rurală, era posibil să existe o fermă prin apropiere. Cu un hambar. Sau un grajd. Ori un șopron. Nu-i păsa dacă erau și cai înăuntru. Sau vaci. Sau saci cu hrană pentru animale. Ori mașini ciudate, cu țepi. Numai pereți să aibă. Și un acoperiș. Și o ușă, pe care s-o poată închide. Unde să fie în siguranță. Doar până-și recăpăta puterile.

Fiecare pas pe care-l făcea era mai dificil decât cel dinainte. Copacii erau împrăștiați în jur la întâmplare. Erau deși, așa că trebuia să se strecoare printre ei. Vegetația joasă era și ea deasă și încâlcită. I se agăța în permanență de picioare și de glezne, făcându-l să se împiedice și aproape să cadă. Pământul era umed. Avea un miros greu, stătut. Lui Jed nu-i plăcea. I se părea murdar. Putred. Cu ochii minții se vedea prăbușindu-se și solul închizându-se în jurul lui, înghițindu-i corpul, ținându-l acolo pe vecie, în timp ce el se descompunea lent.

A încercat să meargă mai repede și un soi de insectă a fugit în grabă de sub o frunză descompusă. Era toată numai picioare, clești și antene înfiorătoare. A început să se gândească că probabil altele erau dimensiunile animalelor din cauza cărora ar trebui să-și facă griji. Apoi a auzit un zgomot în spatele lui. Ceva ca un mârâit. Și-a impus să continue să se miște. Ajunsese prea departe ca să fie mâncat de cine știe ce creatură ciudată, dintr-o pădure împuțită și mizerabilă.

Jed s-a mai strecurat printre doi copaci și a dat peste o cărare. Era suficient de lată ca să permită deplasarea unui vehicul, iar pe sol se vedeau urme de pneuri. Late și adânci. Din cele lăsate de ceva greu. Jed s-a oprit să se orienteze. Și-a făcut socoteala că din momentul în care se debarasase de bicicletă înaintase pe diagonală, iar cărarea mergea în unghi drept față de șosea. Așa încât putea să o ia la stânga și să ajungă mai mult sau mai puțin în același loc din care pornise, loc care îi era familiar, dar expus. Sau putea să

meargă la dreapta. Mai adânc în pădure. Unde ar fi fost ascuns. Dar unde putea să dea peste alte tipuri de pericole.

Lui Jed i-a trecut prin minte că poteca trebuia să ducă undeva anume. Ăsta era rostul potecilor. Oamenii nu le fac prin pădure fără să aibă un scop în minte. Vehiculele nu se deplasează pe ele așa, fără țintă. Iar în locul spre care ducea cărarea s-ar putea să existe și niște clădiri. Un adăpost. Care să fie mai bun decât locul în care se afla. Sau decât marginea drumului.

Jed a luat-o la dreapta.

I s-a părut că a mers vreo 10 kilometri, dar știa că abia parcursese vreo 200 de metri. Nu se vedea nici urmă de clădire. Nimic construit de mâna omului. Nici măcar o colibă în copaci. Dar cel puțin pe cărare era ușor de mers. Jed a rămas pe partea stângă și și-a numărat pașii. A încercat să-și impună un ritm. Deodată, a auzit un sunet. Diferit de cel anterior. Nu era un animal. Jed s-a simțit ușurat. S-a gândit că putea fi vântul bătând prin frunziș, dar a renunțat la această teorie. Aerul era prea nemișcat. Și-a dat seama că era apă. S-a uitat înaintea lui și a văzut că drumul se sfârșea la marginea unui iaz. Unul mare. Aproape cât un lac mic. Probabil că îl alimenta un pârau nevăzut, într-un ultim gest de independență înainte de a cădea mai departe și a fi înghițit de atotputernicul Mississippi.

Jed s-a abținut cu greu să nu se arunce la pământ. Cărarea n-avea alt scop decât să sprijine niște activități recreative. Pentru cei care voiau să înoate sau să practice canotajul. Ori să pescuiască. Gândul ăsta a dat naștere altuia. L-a făcut pe Jed să se întrebe dacă n-ar putea prinde ceva ca să mănânce. Stomacul îi era în permanență un ghem dureros. Chiar și un peștișor ar fi fost binevenit. Apoi a dat la o parte ideea. Nu avea nici băț, nici fir, nici cârlig sau orice altceva foloseau oamenii ca să prindă pești. Dar poate că ar putea să bea din iaz. Dacă apa era potabilă. Dacă nu era nimic putred în ea. Nimic care să-l otrăvească. Văzuse la televizor emisiuni în care supraviețuitorii se alegeau cu tot felul de boli scârboase din cauză că băuseră apă infectată. Îi era prea frică să încerce. Dar, în același timp, îi era și sete. Era atât de disperat după lichide cum nu crezuse că era posibil. A făcut un pas spre mal. S-a gândit că n-ar strica să investigheze puțin. A mai făcut unul și, printr-un gol în frunziș, a văzut ceva nenatural. Ceva artificial. Cu un unghi drept.

Unghiul drept era colțul unei lăzi metalice, cu lungimea și lățimea de 90 de centimetri și înălțimea de 60 de centimetri. Era vopsită într-un verde-măsliniu mat. O culoare pe care Jed o asocia cu armata. Pe unul dintre pereții laterali scria, cu litere în stil militar: DEPARTAMENTUL DE POMPIERI VOLUNTARI, DISTRICTUL WINSON. Iar mai jos, cu litere mai mici: NUMAI PENTRU PERSOANE AUTORIZATE. Capacul era ținut închis de o închizătoare pentru lacăt. Lacătul însă lipsea. Jed a ridicat capacul. Acesta s-a deschis până în spate, așa că n-a trebuit să-l țină cu mâna. Înăuntru, în partea stângă, se găsea un fel de aparat montat în interiorul unui cadru tubular roșu, uzat. Avea un mâner ca cele pe care Jed le văzuse la mașinile de tuns iarba, probabil pentru a-l face să pornească. În spațiul de lângă acesta era încolăcit un furtun lung și flexibil, cu diametrul de vreo 8 centimetri, având la un capăt o cușcă din plasă de sârmă și un plutitor din polistiren. Mai erau și două canistre cu benzină. Și două containere de plastic pline cu un lichid roz, având lipite pe ele etichete cu tabele în care se specifica ce cantitate trebuia adăugată în rezervoarele de apă ca să se formeze spuma pentru stingerea incendiilor. Mai era și o cutie cu baterii pentru lanternă, dar nicio lanternă. Și două baxuri de apă îmbuteliată. Cu câte treizeci și șase de sticle în fiecare bax.

Jed nu era personal autorizat. Și nici hoț nu era. Dar îi era sete. Se apropia de starea de deshidratare totală. Ceea ce era periculos. Iar menirea departamentelor de pompieri era să-i salveze pe oameni. Să-i ajute pe cei aflați la ananghie. Așa că Jed a apucat sticla aflată în cel mai apropiat colțul al baxului de deasupra. A tras-o și a răsucit-o până când a reușit s-o scoată. A băut toată apa, fără să se oprească. Apoi a mai luat o sticlă. Pe care a băut-o mai încet, dar a băut-o și pe aceea. A pus ambalajele goale în colțul cutiei. A scos pachetul de baterii. Containerele cu amestecul pentru spumă. Canistrele cu benzină. Și furtunul. A încercat să miște și aparatul, dar era prea greu, așa că l-a lăsat la locul lui. După care s-a băgat înăuntru. A tras capacul în jos, cu sticlele golite fixate între capac și marginea cutiei. În felul ăsta, aerul proaspăt reușea să pătrundă în interior, dar putea să le scoată rapid, în caz că se apropia vreun animal.

Dacă veneau pompierii și vedeau materialele împrăștiate, ar fi avut de dat niște explicații. Jed s-a gândit că va găsi el o cale să se descurce și într-o astfel de situație. Ajunsese prea departe ca să-și facă griji pentru niște „și

dacă“.

Mai la nord, în St. Louis, la hotelul lor de mâna a doua, era aproape ora la care Lev Emerson și Graeber trebuiau să facă din nou schimb de locuri.

Trecuseră aproape șase ore de când Emerson semnase în registrul de la recepție. Jumătate din timpul lor de odihnă se scursese. Emerson își petrecuse prima tură în cameră, întins pe pat, complet îmbrăcat și cu draperiile trase. După care a trecut în spatele furgonetei staționate tot în partea îndepărtată a parării.

Emerson prefera furgoneta. Dar nu pentru confort sau facilități. Asta era sigur. Nu avea baie. Nici televizor. Și nici cafetieră. Iar în spațiul pentru marfă nu era aer condiționat. Doar trei perne întinse pe podea. Erau de la prima canapea pe care Emerson o cumpărase împreună cu soția sa. Fusese livrată la o lună după ce s-au căsătorit. Le păstrase când își redecoraseră casa, în urmă cu peste două decenii. Se potriveau în acest spațiu de parcă ar fi fost special concepute pentru el, dar tapițeria de piele se tocise aproape complet. Umplutura se subțiasse. Dacă-și schimba poziția prea repede, Emerson putea simți podeaua metalică a mașinii. Însă furgoneta îi era familiară. Îi plăcea mirosul de chimicale. Conturul uneltelor ce se întrezăreau în lumina care pătrundea prin geamurile din sticlă unidirecțională ale ușilor din spate. Felul în care spațiul acela îl calma. Îi permitea să-și controleze gândurile.

În camera de hotel, Emerson era asediat de amintirile legate de Kyle. Îi auzea vocea. Îi vedea fața. Cum arătase ca bărbat. Sau ca băiat. Retrăia frânturi de la aniversări. Din călătoriile pe care le făcuseră. Momente răzlețe ale vieții de zi cu zi, care atunci nu păruseră importante, dar care acum erau mai prețioase decât orice altceva din univers. În furgonetă Emerson putea să se concentreze asupra muncii sale. Asupra artei sale. Își putea aminti totul de la primul lui job, când incendiasse o fabrică de jacuzzi din Gary, Indiana, până la scena din depozit din acea dimineață.

Emerson și-a șters fruntea și i-a trimis un sms lui Graeber. I-a spus că poate să rămână în cameră. El prefera să stea în furgonetă. Unde putea să-și imagineze soarta distribuitorului cu care urmau să se întâlnească în

Vicksburg. Următoarea verigă din lanțul care avea să-i conducă, în ultimă instanță, la cei responsabili de moartea lui Kyle. Nu știa câte verigi mai erau. Cât de greu va fi să le dezlege limbile pe rând. Dar un lucru știa cu certitudine. Oricât de mult ar dura, nu se va opri niciodată. Până când nu va obține dreptate pentru fiul său.

Problema nu era că proprietarii inițiali ai hotelului Riverside Lodge îl construiseră în locul nepotrivit. Ci faptul că îl construiseră în momentul nepotrivit. Turnaseră fundația într-o vreme în care economia orașului nu se baza doar pe închisoare. Când oamenii încă mai veneau în regiune ca să-i exploreze frumusețea naturală, nu doar pentru a vorbi câteva minute cu un membru al familiei sau cu un prieten printr-o folie perforată de plexiglas. De aici și poziția lui înaltă pe malul fluviului Mississippi. Avea vedere neîntreruptă spre nord și spre sud. Și spre Louisiana, aflată mai departe spre vest, dincolo de apă, atât de departe, încât părea o altă țară. Acei primi investitori crezuseră că fluxul de clienți n-avea să se oprească niciodată, întrucât drumurile locale îi aduceau la o aruncătură de băț de hotel. Apoi s-a construit autostrada interstată, care a deturnat traficul departe, spre est.

Riverside Lodge era alcătuit din trei secțiuni distincte. Un nucleu central, cu două niveluri, care adăpostea recepția, barul, restaurantul, sălile de evenimente și încăperile administrative. De fiecare parte a nucleului se afla câte o aripă în care se găseau camerele pentru vizitatori. Acoperișurile erau plate, iar clădirile fuseseră construite din cărămidă. Ansamblul avea trei culori. Un brâu închis la culoare la baza clădirilor. Galben-deschis pentru ziduri. Și benzi verticale regulate, de culoare albă. Arhitecții insistaseră asupra acestora din urmă. Erau o aluzie la coloanele care se înălțau în fața celor mai frumoase clădiri din regiune. Cealaltă caracteristică importantă era o porte cochère, care se întindea deasupra intrării principale. Scopul ei fusese să-i protejeze pe vizitatori de soare și de ploaie când coborau din mașini, dar acum nu mai arăta foarte primitoare. Și nici foarte sigură. În starea ei actuală, părea mai probabil să-i rănească pe cei care se aventurau pe sub ea. Poate cu bucăți de zidărie căzută. Poate prin prăbușire totală.

Hannah a oprit camioneta în centrul parării și și-a șters bărbia cu un șervețel. Își terminase hamburgerul în timpul drumului de la Winson Garden. Sperase

să ajungă să-l mănânce înainte de a se răci complet, dar corabia aia plecase de mult în larg. Fusese oribil la gust, sleit și de consistența cauciucului. Ceea ce n-a împiedicat-o totuși să-l dea gata. Sau pe Reacher să și le înfulece pe amândouă.

— Nu așa arăta locul ăsta pe internet când am făcut rezervarea, a spus Hannah. Și-au luat niște libertăți majore în publicitatea pe care i-au făcut-o. Vrei să gălesc alt loc de cazare?

— Nu, a spus Reacher. E foarte bun.

Hannah s-a uitat în jurul parării. Aproape de intrarea în hotel se vedeau trei mașini apropiate între ele. Berline banale, de producție autohtonă. Culori neutre. Probabil închiriate. Și un microbuz VW străvechi spre dreapta, în apropierea unui container metalic albastru, asemănător celui pe care-l văzuseră în zona de construcții. Nu era clar dacă microbuzul mai era capabil să se miște.

— N-au cum să fie mulți clienți aici, a spus Hannah.

— Asta-i bine.

— Ești sigur? De obicei, nu-i un semn bun.

— Astăzi nu-i o zi obișnuită.

— Dacă zici tu.

Hannah a ridicat piciorul de pe frână, a ocolit și a parcat camioneta în spațiul de dincolo de container.

— Asta n-o să-i păcălească pe cei care vin să ne caute, dar n-are niciun rost să ne dăm singuri în vileag, nu-i așa?

Și-a desfăcut centura de siguranță, a întins mâna spre portieră și s-a oprit.

— Dar uite ce nu pricep eu. Polițistul care ne-a oprit n-a fost sincer, nu-i așa? Se aștepta ca tu să conduci mașina. Singur. Asta mi s-a părut evident. A fost surprins când m-a văzut. S-a bâlbâit, apoi s-a fixat pe actul meu de identitate

și nici măcar nu te-a întrebat cum te cheamă. Și ideea că cei de la departamentul vehiculelor motorizate i-ar fi actualizat deja dosarul lui Sam? Să mă scutească! Deci, dacă polițaiul era corupt, de ce nu ne-a împușcat? Sau măcar de ce nu ne-a arestat?

— Ai auzit vreodată expresia peștele de la cap se-mpute?

— Nu. Urăsc peștele. Și ce legătură au peștii cu polițiștii?

— După cum văd eu lucrurile, e clar că există o mulțime de contacte între poliție și închisoare. Exerciții de prevenire a evadărilor. Vizitatori prinși cu măruri interzise. Rude care provoacă probleme în oraș. Așa că cei de la Minerva au o mulțime de ocazii în care să atragă pe cineva de partea lor. Logic ar fi să abordeze pe cineva sus-pus. Cu autoritate. Influență. Polițiștii mărunți vor primi doar ordin să fie cu ochii în patru. După mine. După camionetă. Și să raporteze tot ce văd.

— Crezi că omul nostru o să raporteze că ne-a văzut ducându-ne la Winson Garden?

— Mă bazez pe asta.

TREIZECI ȘI CINCI

Zona de recepție de la Riverside Lodge avea un tavan înalt, în formă de cupolă, pictat să arate ca un cer albastru presărat cu câțiva nori răzleți. Un candelabru atârna din punctul său cel mai înalt. Era suspendat direct deasupra unui motiv în formă de busolă, realizat pe pardoseală din plăci de gresie albă și neagră cu linii aurii. Recepția era din lemn de mahon. Era atât de lucioasă, încât ai fi zis că scânteiază după deceniile în care fusese lustruită de cameriste și frecată de clienți când se cazau și când predau camera. Din moment ce Hannah făcuse rezervarea online, Reacher știa că hotelul trebuia să dețină niște computere, dar niciunul nu era vizibil. Se vedea doar un registru gros, legat în piele verde. Un telefon de modă veche din bachelită și cu un cablu împletit, de culoare maro. Și un clopoțel din alamă pentru a atrage atenția, atunci când nu era nimeni prin preajmă care să dea o mână de ajutor.

Reacher a apăsat butonul de deasupra clopoțelului și, o clipă mai târziu, un tip și-a făcut grăbit apariția dintr-o cameră învecinată. Să fi avut în jur de 25 de ani. Părul blond, puțin cam lung, era pieptănat pe spate într-un mod îngrijit. Purta un costum gri. Dacă nu erai atent, puteai să te tai în dungile pantalonilor. Cămașa era călcată, iar cravata era înnodată corespunzător.

— Cu ce vă pot fi de folos în seara asta? a zis tipul.

— Am nevoie de două camere, a răspuns Reacher.

— Aveți rezervare?

— Nu. Am luat decizia pe moment.

Tânărul a deschis registrul și a scos un stilou din buzunarul sacoului.

— Să văd ce pot să fac. Câte nopți?

— Începem cu una. Mai adăugăm, dac-o să fie nevoie.

— Nicio problemă. Tariful nostru standard este de 85 de dolari pe noapte, pe cameră.

— Hai să zicem 100 de dolari, cash, pentru camere bine separate de ceilalți clienți.

Tipul s-a uitat în stânga, apoi în dreapta.

— În momentul de față, mai avem doar trei alți clienți. Toți sunt la capătul apropiat al aripii de sud. Ce-ați zice de două camere la capătul îndepărtat? Nici n-o să știți că ceilalți sunt acolo.

— Ce-ai zice de aripa de nord? E goală?

— Este, dar nu v-aș sfătui. Programul de renovare n-a fost încă definitivat.

— Nu contează pentru mine.

— Ca să fiu sincer, renovarea nici n-a început, de fapt. Camerele nu arată prea bine.

— Sunt infestate? Există vreun risc, de orice natură, pentru sănătate?

— Nu. Sunt funcționale. Doar puțin cam neîngrijite.

— Ai putea spune asta și despre mine. Reacher a aruncat o privire către semnul de pe perete care îi dirija pe clienți spre cele două aripi. Camerele de la 101 la 124 erau la nord. Dă-mi camera 112 și, pentru prietena mea, 114. Presupunând că sunt învecinate.

— Sunt, a răspuns tipul. Puteți să-mi spuneți cum vă cheamă?

— Ambrose Burnside. Nat Kimball.

Tânărul a scos capacul stiloului, dar Reacher s-a aplecat și i-a închis registrul, spunând:

— 110 dolari pe noapte. Bagi surplusul în buzunar și te scutești de efortul de a scrie ceva.

— Îmi pare rău, a spus tipul. Nu pot să fac așa ceva.

— Nu există „nu pot“. Ai de făcut o alegere simplă. Bagi în buzunar 50 de dolari fără să faci absolut nimic. Sau... nu vrei să știi care-i alternativa. Crede-mă. Fii rezonabil. Ia banii.

Tipul a rămas nemișcat un moment. Apoi a pus la loc capacul stiloului.

— 110 dolari pe fiecare noapte, dacă rămâneți mai mult. Pe cameră. Bani gheață. Doar mie. Niciunul dintre colegii mei nu trebuie să afle despre treaba asta.

Reacher a numărat 220 de dolari și i-a pus pe tejghea. Tânărul i-a luat și i-a strecurat în buzunar. Apoi a scos dintr-un sertar două dreptunghiuri din plastic alb.

— Câte-o cheie de fiecare?

— Două, a zis Reacher, clătinând din cap.

Tânărul a ridicat din umeri și a mai scos o pereche. A apăsat niște butoane pe un aparat micuț, aproape ascuns vederii pe un raft jos, și a introdus pe rând fiecare card în fanta acestuia. Apoi a pus cardurile în două etuiuri de carton și i le-a dat lui Reacher.

— Micul-dejun este de la 6 la 8. Ședere plăcută!

Reacher a luat-o înainte pe coridorul nordic, urmat de Hannah și trolerul ei. Numerele pare erau pe stânga. Cele impare, pe dreapta. La jumătatea distanței, au trecut prin dreptul camerei 112, apoi s-au oprit în fața camerei 114. Reacher i-a dat un etui de carton lui Hannah. L-a deschis pe celălalt și a scos ambele chei. Le-a pus într-un buzunar de la spate și a strecurat etuiul în celălalt, în care încă se mai aflau cheile camerei de la Winson Garden.

Hannah și-a descuiat ușa și a spus:

— O să-l sun pe Danny Peel. Să văd dacă se poate întâlni cu noi dimineața, înainte să plece la muncă.

— Bună idee, a spus Reacher. Și, Hannah, fă-mi un favor. Să nu-ți desfaci bagajul.

— De ce? Starea decorului începe să nu-ți mai convină?

—Mă-ntorc într-un minut. O să-ți explic atunci.

Reacher s-a întors la recepție, a bătut în clopoțel și a așteptat ca tânărul elegant să reapară. Apoi a pus pe tejghea unul dintre cardurile-cheie.

— Țsta nu merge, a spus el. Poți să-l reprogramezi?

— L-ați pus lângă telefonul mobil? a spus tipul. Sau lângă cardurile de credit?

— Nu.

— Aha. Și celălalt?

— A mers foarte bine. Am intrat în camera mea. Apoi l-am pus jos și am ieșit să vorbesc cu prietena mea. M-am gândit c-o să pot intra din nou cu ăsta, dar n-am mai putut.

— Ciudat, a zis tipul, luând cardul. Dar nu-i nicio problemă. Pot să-l rezolv imediat.

— Camera 121, a spus Reacher.

Tânărul a apăsă butoanele de pe micul aparat, a introdus cardul în fantă și i l-a dat înapoi. Reacher l-a pus în buzunar. Deodată, tipul a spus:

— Ia stați puțin. Dumneavoastră stați la 112. Am ținut minte pentru că

prietena e la ușa învecinată, 114.

— Corect, 112.

— Păi ați spus 121.

— Mă pricep la numere. Știu exact ce-am spus.

— Mă rog, nu mai contează ce-ați spus, eu l-am programat pentru 121. Greșeala mea, cred. Ce-ar fi să mi-l mai dați o dată, să-l fac din nou.

Reacher a ridicat din umeri, a scos celălalt card și i l-a dat tânărului. Acesta a folosit din nou aparatul și i-a înapoiat cardul, zicând:

— Îmi pare foarte rău, a spus tipul. A fost o prostie din partea mea.

— Nicio problemă, a spus Reacher. Aceleași cifre. E ușor să le amesteci. Am și uitat că s-a întâmplat.

Limbile ceasului deșteptător se târau spre ora 1:30, în dimineața de vineri. Bruno Hix era în pat. Se afla acolo de câteva ore. Dar nu reușise să doarmă nicio clipă. Nu făcuse decât să stea întins, cu ochii în tavan, gândindu-se la străinul care îi invadase orașul. Mai întâi, se gândise la operațiunea care urma să se ocupe de individ. Și de însoțitoarea lui. Harold și ceilalți urmau să-i atace în camerele lor de hotel. Dar asta ar fi trebuit să se întâmple la 1 noaptea. Deja trecuse o jumătate de oră de-atunci. Ar fi trebuit să fie o procedură simplă. Ar fi trebuit să audă ceva. O confirmare că problema fusese eliminată. Doar dacă...

Telefonul lui Hix a sunat. L-a smuls de pe noptieră. Pe ecran era afișat numărul lui Brockman. Hix a apăsat tasta de răspuns:

— Spune-mi că-i avem.

— E mai bine de-atât, a răspuns Brockman. Cred că s-au speriat de faptul că au fost opriți de polițistul ăla. Au dispărut.

— Cum adică au dispărut?!

— Nu sunt în camerele lor de la Winson Garden. Paturile au rămas neatinsse. Și camioneta lor nu mai e în parcare. Cred că s-au furișat cumva.

— Trebuie să se fi cazat în altă parte.

— Nu în Winson. Au avut o rezervare la Riverside Lodge, plătită anticipat, pe numele lui Hannah Hampton, dar nu s-au prezentat. Am sunat la toate pensiunile din oraș și nu sunt la niciuna dintre ele. Am verificat cu numele și descrierile lor. Nu sunt nicăieri. Sunt istorie. Nu mai reprezintă o problemă.

Hix a lăsat telefonul să cadă pe pernă și a închis ochii. A respirat liber pentru prima oară în noaptea aceea. A simțit cum îi scade ritmul cardiac. A început să alunece spre somn. Apoi s-a ridicat în capul oaselor. Era treaz de-a binelea din nou. A luat telefonul și a apăsat tasta pentru reapelarea lui Brockman.

— Riverside Lodge, a spus el. Locul unde Reacher și femeia au avut rezervare, dar nu s-au prezentat. Ai întrebat de clienți neanunțați? De cineva care a plătit cu bani gheață?

— Nu, a răspuns Brockman. De ce să fi întrebat? Știm că n-au... fir-ar să fie!

— În sfârșit, ți-a picat fisa. Este o diversiune perfectă. Sau aproape perfectă, dat fiind că au de-a face cu mine, nu cu tine. Găsește-l pe recepționarul care a fost de serviciu ieri-seară. Probabil că l-au mituit. Sau amenințat. Ori amândouă variantele. Du-te la el acasă. Dezleagă-i limba. Și, dacă Reacher e la Lodge, trimite-i acolo pe Harold și pe băieți. Imediat. Nu vreau să mai tergiversăm treaba asta.

— Mă ocup. Și, dacă stai să te gândești, asta-i o veste bună. Dacă Reacher e la Riverside Lodge, după toate manevrele pe care le-a făcut, nemernicul o să-și închipuie că-i în siguranță. Misiunea lui Harold va fi mult mai ușoară.

În momentul în care afișajul LED de pe bordul furgonetei a clipit, indicând

1:30 noaptea, Lev Emerson se afla pe scaunul șoferului, în parcare hotelului din St. Louis, așteptând. În spatele lui, în spațiul pentru marfă, cele trei perne vechi erau fixate cu curele în locurile special destinate lor. Nu exista niciun pericol să fie aruncate de colo-colo în timpul mersului, să răstoarne substanțele chimice sau să deterioreze echipamentele. Două minute mai târziu, Graeber a tras de portiera pasagerului. Știa că șeful lui va dori să conducă, în ciuda lipsei de somn, așa că își făcuse timp să pregătească o cană mare de cafea supertare. Cofeină și conversație. Suficient ca să-i țină pe drum toată distanța până în Vicksburg, Mississippi. Așa spera.

O oră mai târziu, la 2:30 noaptea, șase bărbați pătrundeau pe ușa principală de la Riverside Lodge, aflat foarte aproape de Winson. Primul era recepționarul care-l ajutase pe Reacher în seara precedentă. Era desculț, îmbrăcat într-o pijama cu dungi albe și albastre, iar părul blond îi era vraște, cu șuvițele îndreptate în cele mai incredibile direcții. Era urmat de cei doi indivizi de la Minerva care fuseseră trimiși în Colorado. Veneau apoi cei doi tipi care fuseseră de pază la stația Greyhound din Jackson. Cel din coada formației era la fel de lat cât oricare doi dintre ceilalți: 2 metri înălțime și 136 de kilograme. Pieptul și bicepsii erau atât de mari, încât brațele nu reușeau să-i stea drepte pe lângă corp. Nu avea gât. Era ras în cap. Avea ochii mici, două puncte pline de răutate, înfundate sub streășina abruptă a frunții. Pe antebrațul drept avea un tatuaj care cândva spunea Harold & Molly 4ever, într-o inimă străpunsă de o săgeată. O tentativă, la preț redus, de a-l șterge cu laserul lăsase la vedere un rest de text, din care se putea citi ca larol oily leve, într-un măr.

Harold s-a repezit în fața grupului și l-a împins pe tânărul în pijama spre recepția din mahon. Puștiul a zbughit-o în spatele acesteia și a scos din sertar un card-cheie. A apăsat câteva taste pe aparatul de programare, a băgat cardul în fantă, l-a scos și i l-a întins. Mâna îi tremura. I-a spus:

— 112.

Harold i-a smuls cardul din mână și tânărul a programat alt card.

— 114, a spus el.

Harold l-a luat și pe acela și s-a holbat la carduri preț de o clipă. După care i-a tras puștiului un pumn în plină figură.

Corpul tânărului s-a lovit de podea și a alunecat până când capul i-a rămas lipit de peretele lateral. Harold și ceilalți patru ciraci nu i-au aruncat nicio privire, s-au pus imediat în mișcare, au traversat recepția pustie și au luat-o pe coridorul nordic. Unul dintre ei a mers mai departe spre camera 114. Cea a lui Hannah. Ceilalți s-au aliniat în spatele lui Harold, în fața camerei 112. Camera lui Reacher.

Harold a ridicat trei degete.

Apoi două.

Apoi unu.

La 2:30 noaptea, Jed Starmer dormea buștean. Era ghemuit în lada pentru echipamente a Departamentului de pompieri voluntari din Winson, de pe malul iazului din pădure. Aerul curat își spusese cuvântul. La fel și epuizarea fizică. Și stresul. Toate laolaltă îl făcuseră knockout.

Jed habar n-avea habar că un linx trecuse pe-acolo cu o jumătate de oră mai devreme. Iar înaintea lui un urs negru adulmecase primprejur. Fusesse interesat de bobina de furtun. De canistrele cu benzină. De recipientele cu spumă. Dar mai presus de toate fusesse intrigat de mirosul care se strecura prin spațiul dintre pereți și capac. Ursul ar fi putut să ridice capacul cu ușurință. Ar fi putut să deschidă lada chiar dacă ar fi fost pusă închizătoarea pentru lacăt. Animalul era la câțiva centimetri distanță. Înfometat. Curios. Însă direcția vântului s-a schimbat. Ursul s-a întors și el. S-a îndreptat din nou, de-a lungul cărării, spre locul în care niște adolescenți parcaseră cu o seară înainte. Băuseră bere. Mâncaseră hamburgeri. Aruncaseră ambalajele în tufișuri. Și, fără să-și dea seama, îl salvaseră pe Jed de spaima vieții lui.

TREIZECI ȘI ȘASE

Harold a atins cardul de micul panou electronic de pe ușa camerei 112. Mecanismul a scos un clinchet ușor și o luminiță și-a schimbat culoarea din roșu în verde. Harold a apăsat brusc pe clanță, a împins ușa și a dat buzna în încăperea ca și cum coridorul luase foc. Trei inși l-au urmat. Celălalt a deschis ușa camerei 114. A mânuit cardul mai încet. Cu mai puțină violență. Și a pășit mai precaut înăuntru.

Camera 112 respecta structura standard de hotel. Pe stânga, un dulap simplu, fără uși, cu o bară pentru umerase și un raft deasupra. Vizavi de el, o baie. Dincolo de acestea începea camera, cu un pat și un fotoliu în dreapta. Ambele erau încărcate cu prea multe perne. Pe peretele de deasupra tăbliei patului era atârnată o pictură cu o ambarcațiune pe râu. O fereastră drept înaintea, acoperită cu perdele stridente. Un birou în stânga, care putea servi și drept masă de toaletă. O oglindă pe peretele de deasupra acestuia. Și un covor cu urzeala rărită în locurile cele mai circulate.

Harold a dat ocol patului și s-a oprit. Era gol. L-a bătut pe umăr pe tipul care-l urmăsea și a arătat spre podea. Tipul s-a aplecat și a apucat cearșaful de margine. S-a uitat dedesubt, după care s-a ridicat și a clătinat din cap. Harold a arătat spre baie. Tipul aflat cel mai aproape de aceasta și-a tras înapoi pumnul drept și a împins ușa cu mâna stângă. A întins-o înăuntru și a aprins lumina. A făcut o jumătate de pas. Încă unul. Apoi a intrat cu totul și s-a uitat îndărătul perdelei de duș care atârna în fața căzii. În final, a ieșit din baie și a spus:

— E goală. Reacher s-a dus. Poate că nici n-a fost vreodată aici.

Camera 114 era imaginea în oglindă a camerei 112. Mobilierul era la fel de vulgar. Materialele textile, la fel de uzate. O diferență era legată de calitatea

aerului. În locul mirosului stătut de mucegai, plutea un miros proaspăt, dar ușor umed. Draperiile erau trase în lateral, iar fereastra, deschisă. Tipul de la Minerva — unul dintre cei de la stația Greyhound — a sesizat asta. Se opri chiar în pragul ușii. Se gândea pe unde pătrund gândacii înăuntru. Și se întreba dacă nu cumva era un semn că femeia o ștersese de-acolo. Sau dacă făcea parte dintr-o capcană. Ori dacă femeia era doar o maniacă a aerului curat. Avusese cândva o iubită care jura că nu poate dormi dacă fereastra dormitorului era închisă.

Tipul a început să se miște din nou. Înainta cu pași furișai. A ajuns în dreptul ușii de la baie. Reacher aștepta înăuntru. A ieșit în prag și l-a izbit pe individ în tâmplă. Lovitura l-a făcut să se împleticească într-o parte, de-a curmezișul holului de la intrare. S-a lovit de peretele de vizavi, iar craniul lui a lăsat o adâncitură în tencuială. Brațele i s-au învățit în jur și au răsturnat umerășele de pe bară, împrăștiindu-le pe podea.

Cei aflați în camera 112 au auzit zgomotele. S-au întors în același timp și s-au uitat fix la peretele despărțitor.

— E Reacher, a spus Harold. E alături. Cu văduva. Puneți mâna pe el.

Indivizii s-au grăbit să iasă pe coridor. Au alergat la ușa camerei 114. Și s-au oprit. Ușa era închisă și ei nu aveau cheie.

Reacher a ieșit pe fereastră. A sărit jos și a aterizat pe o fâșie de iarbă de la marginea parcurii.

Celălalt tip din stația Greyhound a bătut la ușă. N-a primit niciun răspuns.

Reacher s-a grăbit spre fereastra ce dădea în camera 112. Era descuiată. Avusese grijă de asta mai devreme.

Harold i-a împins pe cei trei tovarăși într-o parte și a izbit cu palma ușa camerei 114. Jumătatea de deasupra clanței s-a îndoit puțin, dar broasca n-a cedat.

Reacher a deschis fereastra, s-a aburcat peste pervaz și a intrat în cameră.

Harold a făcut un pas în spate. Și-a ridicat piciorul drept și a împins cu talpa bocancului în ușă, lângă clanță. Partea de sus a tocului ușii s-a sfărâmat. Ușa s-a deschis brusc. S-a izbit de picioarele tipului inconștient și a ricoșat la locul ei, în cadrul rupt.

Reacher a traversat încăperea. A întredeschis ușa și a aruncat o privire pe coridor.

Harold s-a năpustit cu umărul în ușa camerei 114 și a împins picioarele tipului inconștient suficient de mult cât să se poată strecura prin ușa deschisă.

Reacher a ieșit în coridor și a spus:

— Pe mine mă căutați?

Tipul cel mai apropiat s-a întors. Era cel care condusesse BMW-ul în Colorado. Reacher se îndrepta deja spre el. L-a izbit cu muchia palmei în bărbie. Capul individului a țâșnit brusc în spate. Picioarele au pierdut contactul cu podeaua și a căzut pe spate ca un covor rulat. Următorul la rând a trebuit să sară într-o parte și să se lipească de zid, ca să nu fie stâlcit. Era cel care o ucisese pe Angela St. Vrain. Reacher s-a rotit din talie și și-a îngropat pumnul stâng în plexul solar al individului. Tipul s-a îndoit din mijloc. Pentru o clipă, trunchiul i-a rămas în poziție orizontală. Reacher l-a izbit în cap cu partea laterală a pumnului drept, folosit pe post de bătă. Genunchii nefericitului au cedat și tipul s-a prăbușit peste spatele partenerului său în formă de X, cu fruntea proptită în zid. Al treilea ins a aruncat o privire la ceea ce se întâmpla acolo și a luat-o la fugă. Departe de Reacher, de-a lungul coridorului, spre ieșirea de urgență din celălalt capăt. Reacher a sărit peste corpurile prăbușite și a pornit în urma lui. Dar omul de la Minerva era mai ușor. Era mai iute. Și era disperat. Reacher nu putea să facă nimic. Era o cursă pe care n-avea nicio șansă s-o câștige.

O ușă de pe partea dreaptă a coridorului s-a deschis brusc. Antepenultima. Camera 121. Hannah a ieșit pe coridor. S-a întors cu fața la fugar. Avea picioarele depărtate, ferm proptite în podea. Ținea SIG-ul în față, într-o priză stabilă, cu ambele mâini.

— Oprește-te! a strigat ea cu un ton ce dădea clar de înțeles că vorbea serios.

Tipul a încetinit, a ridicat mâinile și s-a oprit. Apoi s-a repezit la armă. Hannah a mișcat-o într-o parte, unde tipul nu putea să ajungă. L-a lovit cu piciorul în vintre. Tare. Tipul s-a îndoit din mijloc. Se sufoca de durere. Un urlet i s-a oprit în beregată. Hannah l-a izbit cu genunchiul în față. Tipul a căzut pe spate. Se zvârcolea și se zbătea, dar încă se mișca. Pentru o fracțiune de secundă. După care a ajuns și Reacher din urmă și l-a lovit cu bocancul în cap.

Hannah și-a trecut pistolul în mâna dreaptă, s-a lăsat pe vine și a verificat pulsul individului la gât. Din josul coridorului s-a auzit un zgomot. Era Harold. Se luptase cu ușa camerei 114 și reușise s-o deschidă. Ieșise pe coridor. Era atât de lat încât părea să umple în întregime spațiul dintre pereți. Hannah s-a ridicat și s-a postat lângă Reacher. Preț de o clipă, nimeni n-a scos un cuvânt.

Harold a rupt tăcerea. A spus:

— Lasă arma jos, fetițo. Hai să vorbim.

Hannah a ridicat pistolul și a revenit la priza cu două mâini.

— Nu. Și hai să nu vorbim.

Harold a făcut un pas lung în față.

— Stai pe loc! a spus Hannah.

Fața lui Harold s-a schimonosit într-un rânjet hain și crud. A mai făcut un pas.

— Nu glumesc, a spus Hannah. Oprește-te.

Harold a mai făcut încă un pas.

Hannah a tras aer în piept și, fără să expire, a țintit centrul de greutate al lui Harold și a apăsat pe trăgaci. Zgomotul a fost devastator. Carcasa cartușului s-a lovit de perete și a sfârșit pe covor lângă piciorul lui Reacher. Harold s-a

împleticit în spate. A căzut și a rămas nemișcat.

Hannah a făcut un pas în față, deja aplecându-se să vadă dacă Harold mai era în viață. Reacher a apucat-o de braț și a tras-o înapoi.

— Dă-mi drumul, a spus Hannah, încercând să se elibereze. Trebuie să știu dacă...

Harold s-a ridicat în capul oaselor. Cu fața strâmbată de furie. Avea cămașa sfâșiată. Prin gaura din țesătură scânteia metalul. Purta o vestă antiglonț. Fibrele se îndoiseră ca plasa unei porți de fotbal când oprește o minge bine trasă. Suprafața era deformată. Glonțul se aplatizase. Dar vesta își îndeplinise rolul. Glonțul nu trecuse prin ea.

Reacher avea o regulă pentru astfel de situații. Dacă inamicul tău este la pământ, nu se mai ridică. Îl termini acolo și atunci. Fără milă. Fără ezitare. Dar intervenția lui Hannah l-a încetinit. L-a costat o secundă. Și asta a fost suficient pentru ca Harold să se ridice de-a binelea de pe podea.

Harold stătea cu picioarele mult depărtate. Practic, atingea cu încheieturile degetelor de la mâini marginile coridorului. Brațele și picioarele lui erau la fel de lungi ca ale lui Reacher. Poate chiar mai lungi. Iar asta constituia o problemă. Pentru că-l lipsea pe Reacher de unul dintre avantajele sale obișnuite. Într-o confruntare fizică, putea să se ferească din calea răului și totuși să provoace daune masive. Dar era exclus să-l lovească pe Harold fără riscul de a fi lovit la rândul lui. De a primi o sancțiune gravă. O perspectivă care nu-l încânta pe Reacher. I-ar fi redus eficiența. I-ar fi scăzut șansele de succes.

Harold și-a schimbat postura și s-a înfioat ca un caftangiu de școală veche. Era ca și cum i-ar fi citit gândurile lui Reacher. Un zâmbet răutăcios i s-a întins pe față. Avea pumnii ca niște baroase. Greutatea era de partea lui. Dacă reușea să plaseze o singură lovitură, jocul se încheia, iar el știa asta.

Ca și Reacher, de altfel. Dar el mai știa că există momente în care un ac este mai eficient decât un baros.

— Fii atent, i-a spus Reacher. Nu-ți lăsa articulațiile degetelor să se târâie pe podea.

Ochii lui Harold s-au îngustat.

— Dacă te rănești singur, n-o să te lase să intri în spital. O să te trimită la un cabinet veterinar. După care o să te închidă la grădina zoologică. Sau la un circ.

Harold a pornit la atac. A lansat un croșeu de dreapta devastator. Mișcarea a fost lină. Exersată. Reacher n-avea nicio îndoială că, dacă pumnul lui Harold ar fi intrat în contact cu craniul lui, rezultatul ar fi fost devastator. Dar îl aștepta. Și-a aruncat brusc corpul în spate, de la mijloc. Doar atât cât a fost nevoie. Pumnul lui Harold a trecut fulgerător pe lângă nasul lui. Și și-a continuat mișcarea. Până a intrat în contact cu peretele. I-a spulberat suprafața și a zdrobit grilajul din șipci de lemn care susținea tencuiala. Harold a zbierat și și-a smucit brațul, dar mâna nu voia să iasă. Era blocată acolo ca un pește într-un cârlig cu ghimpi.

Reacher a dansat în jurul lui și i-a expediat, la rândul lui, un pumn. Cu sete. Brutal. L-a lovit pe Harold chiar lângă ureche. I-a aruncat capul într-o parte. Pe oricine altcineva l-ar fi doborât la pământ. L-ar fi lăsat lat. Pentru mult timp. Poate pentru totdeauna. Dar Harold și-a scuturat capul. A scuipat ceva sânge. Și a rânjit.

Reacher și-a schimbat ținta. A călcat cu putere pe partea laterală a genunchiului lui Harold. Apoi l-a lovit cu încheietura palmei în brațul captiv, chiar deasupra cotului. Articulația s-a îndoit invers. Oasele s-au dislocat. Tendoanele s-au întins. Ligamentele s-au rupt. Harold a urlat de durere. Și furie. Și-a apucat antebrațul blocat cu mâna liberă și l-a răsucit, trăgând cu toată forța. Șipcile de lemn au cedat. Capetele lor rupte i-au sfâșiat încheietura, palma și dosul palmei. Brațul i-a fluturat bezmetic. Era flasc și scăpat de sub control. Și arunca în jur râuri de sânge. Unghiile lui au atins obrazul lui Reacher. Una dintre ele i-a străpuns pielea.

Harold a făcut un pas înainte, apoi s-a oprit și a urlat de durere. Genunchiul era și el vătămat. Nu mai putea să-i susțină greutatea. Brațul drept îi atârna inutil. Așa că a întins mâna stângă și a scos un pistol de la brâu.

A început să-l ridice.

Reacher se mișca deja. Alerga spre Harold. Accelera cât putea de mult. Dar spațiul era limitat. Nu prea era loc de manevră. Reacher s-a gândit că are o singură șansă. Avea nevoie de elan. Avea nevoie de concentrare. Așa că a atacat, s-a aplecat în față și a intrat cu toată forța în Harold. Umărul lui drept s-a înfipt exact în locul în care îl lovise glonțul lui Hannah. Acolo unde, Reacher știa prea bine, coastele îi erau deja afectate. Și unde spera că acestea se vor rupe.

Harold a căzut lat pe spate. A scăpat pistolul. A urlat. A început să azvârle violent din picioare. Să lovească aerul cu brațele. Reacher s-a apropiat, căutând o parte a lui Harold pe care s-o lovească cu pumnul. Sau cu piciorul. Ori pe care să o calce. Harold continua să se contorsioneze și să se zvârcolească. Refuza să-i ofere lui Reacher o țintă. Apoi s-a ridicat rapid în capul oaselor, ca și cum ar fi făcut exerciții la sală. S-a întins și și-a înfășurat brațul teafăr în jurul coapselor lui Reacher. Și-a lăsat mâna mai jos și și-a fixat antebrațul în spatele genunchilor acestuia. După care s-a aruncat din nou jos, încordându-se și trăgând cu toată puterea.

Genunchii lui Reacher au cedat. Nu mai putea evita să fie tras în jos. Știa asta. Așa că nu s-a luptat cu gravitația. Nu a opus rezistență. În schimb, a țintit și și-a plantat ambii genunchii fix în centrul pieptului lui Harold.

Poate că focul de pistol îi vătămase cumva lui Harold cutia toracică. Poate că asaltul cu umărul al lui Reacher o slăbise. Poate că pur și simplu avea niște oase poroase. Dar, oricare ar fi fost motivul, sternul lui Harold a cedat. Plămânii i-au fost stâlciți. La fel și inima. Ficatul. Și o grămadă de alte organe. Corpul lui a avut o ultimă zvâcnire spasmodică. Capul i s-a mișcat moale într-o parte. După care a rămas nemișcat.

Bruno Hix era tot treaz. Făcuse tot ce-i trecuse prin minte ca să adoarmă. Ceaiuri de plante. Whisky. Meditație. Nimic nu-l ajutase. A simțit cum se acumulează furia în el. Mai avea câteva ore până la mărșul lui discurs. Nu voia să aibă cercuri negre sub ochi din cauza lipsei de odihnă. Nu voia să se bâlbâie din cauză că era prea obosit ca să se concentreze.

Hix stătea cu ochii în tavan și se imagina pe plaja unei insule tropicale. Citise undeva despre tehnici de relaxare, iar asta ar fi trebuit să-i fie de folos. A mai făcut un pas. Și-a imaginat ce fel de băutură ar vrea să țină în mână. Poate o piña colada. Poate un daiquiri. Încă încerca să se decidă, când liniștea i-a fost spulberată de telefon. Era un sms. De la Brockman.

„Prietenii“ localizați. H & co la locul faptei. E doar o chestiune de timp...

Asta era. Totul avea să fie în regulă, până la urmă. Harold avea să se ocupe de Reacher. Norocul individului trebuia să se sfârșească la un moment dat. Și dacă nu acesta era momentul, dacă Harold dădea greș, n-avea importanță. Nu acum, când contactul fusese stabilit. Puteau să recurgă la asigurare. Hix aranjase personal lucrurile, așa că nu avea de ce să-și facă griji. Era încrezător că, dacă va fi nevoie, metoda va funcționa.

Hix era încrezător. În asigurare. Biletul era complet credibil. Se gândise temeinic când îl scrisese. Nu-și făcea griji dacă Reacher îl va crede sau nu. Dar, ca să-l creadă, Reacher va trebui să-l citească. Iar ca să-l citească, trebuia să-l găsească. Dacă-l învingea pe Harold. Și Brockman sugerase că Harold s-ar putea să refuze să-l ia cu el, din cauza nu știu cărui sentiment ridicol de mândrie. Hix și-a imaginat plicul abandonat acasă la Harold. Lăsat în mașină. Aruncat la gunoi. Pe urmă și-a recăpătat cumpătul. S-a forțat să revină la imaginile plăcute de pe plajă. Nu era nevoie să-și facă griji inutil. Planul lui era elegant. Sofisticat. Era imposibil ca universul să-l lase să fie torpilat de un prostălău capricios.

TREIZECI ȘI ȘAPTE

Reacher era îngrijorat din cauza focului de armă. Din cauza zgomotului pe care îl făcuse. Cu siguranță cineva l-a auzit. Receptionerul de noapte. Sau ceilalți clienți din aripa de sud. Unul dintre ei trebuie să fi sunat la 911. Poate că aveau să sune toți. Poate că deja sunaseră. Într-un fel sau altul, în scurt timp mașina poliției avea să-și facă apariția. Iar Reacher nu voia să fie prin preajmă când vor ajunge acolo. Tentativa de apropiere pe furiș eșuase. Acum, cei care trăgeau sforile vor primi un apel de urgență și un cadavru cu care să se descurce. Un pretext perfect ca să mai trimită încă vreo două gorile cu armele pregătite, deloc dispuse să pună întrebări.

Winson nu era o metropolă, ca New York sau Chicago. Nici măcar ca Jackson nu era. Reacher se îndoia că polițiștii patrulau 24 de ore din 24, 7 zile din 7. La ora aceea din noapte, prezența se rezuma, probabil, la secția de poliție. În cel mai bun caz, avea să fie un singur om. De la baza scărilor ierarhice. Alături de o cană de cafea și o cutie cu gogoși reci. Un ins care va trebui să sune după ajutor și să aștepte să sosească un alt ofițer înainte de a reacționa. În cel mai rău caz, aveau să fie doi polițiști experimentați. Oameni de încredere. Gata să treacă neîntârziat la acțiune. Gata să facă orice le va spune șeful lor.

Reacher își făcea întotdeauna planul pentru cel mai rău caz. Orașul nu era prea departe. Traficul, la ora aceea, era ca și inexistent. Polițiștii vor fi din partea locului. Vor cunoaște drumul și vor conduce repede. Și-a făcut socoteala că el și Hannah mai aveau cam 9 minute ca să părăsească hotelul.

Hannah îngenunchease lângă capul lui Harold. Îi verificase pulsul la vena de la gât, după ce Reacher se ridicase de pe el. Nu-l găsisese. Dar descoperise că picioarele n-o mai ajutau. Era incapabilă să se ridice. Până la începutul săptămânii, nu văzuse niciodată un cadavru. Acum, se aflase în imediata

apropiere a două cadavre. Iar pentru acesta din urmă se simțea parțial responsabilă. Sângele i se revărsa din pieptul zdrobit și se prelingea către genunchii ei. Începea să fie fascinată de el.

Reacher a ajutat-o pe Hannah să se ridice în picioare și a condus-o înapoi în camera 121. A rugat-o să-și strângă lucrurile. Repede. Și, în timp ce ea își făcea bagajul, el a ieșit pe coridor. A luat o față de pernă de pe pat și a umplut-o cu ce găsisese în buzunarele oamenilor de la Minerva: pistoale, telefoane, portofele, chei.

Reacher și Hannah au luat-o pe coridor și au ajuns în zona de recepție. Mai aveau 6 minute ca să se care de-acolo. Timp din belșug. Deodată, Reacher a observat o pereche de picioare goale. Cineva se afla pe podea, în spatele tejghelei. A făcut un ocol ca să investigheze. Era tânărul care îi cazase. Îmbrăcat în pijama. Viu, dar inconștient.

Reacher s-a întors la Hannah și și-au continuat drumul spre parcare. Cele trei mașini închiriate erau aliniate tot în partea sudică a acelei porte cochère. Microbuzul VW se mutase mai aproape, pe partea dinspre nord. Alte două vehicule sosiseră și fuseseră parcate lângă el. Un Dodge Neon și o furgonetă Ram fără geamuri. Dodge-ul avusese o viață grea. Asta era limpede. Avea tot felul de adâncituri în aripile din față, caroseria murdară de noroi în jurul roților, o crăpătură pe toată lățimea parbrizului și două scobituri adânci în bara de protecție frontală. Furgoneta era de culoare bleumarin, într-o stare fără cusur. Nu avea niciun fel de însemne sau logo, dar arăta a fi genul de vehicul pe care o companie l-ar folosi ca să transporte mărfuri și provizii între diferite sedii.

Mai aveau cinci minute ca să-și ia tălpășița.

Reacher a arătat spre vehicule și a spus:

— Vezi cum sunt aliniate? Un tip a venit aici direct cu furgoneta. Ceilalți s-au dus acasă la tânărul receptioner. L-au trezit. Și l-au obligat să vină cu microbuzul lui, pentru că în mașină n-ar fi avut loc. Ceea ce ne-ar putea ajuta. Așteaptă aici un minut.

Reacher s-a întors în hotel și s-a dus în spatele recepției. L-a căutat pe tânăr în

buzunarele pijamalei. A găsit o cheie prinsă de un breloc în formă de labă de iepure. A scos un portofel din fața de pernă. A luat toți banii din el și i-a strecurat în buzunarul tânărului. Apoi a rupt o foaie din registru, a luat un pix de pe raft și a scris: Aducem înapoi microbuzul. Nu-l reclama ca furat. O să mai primești bani. Ambrose Burnside.

Mai aveau 3 minute.

Reacher s-a grăbit să iasă și i-a aruncat cheia lui Hannah:

— Polițiștii vor căuta camioneta lui Sam. Vezi dacă poți să pornești VW-ul. E mai bine să-l folosim pe ăla.

Apoi s-a dus în spatele furgonetei. Ușa era descuiată. Pereții și podeaua zonei pentru mărfuri fuseseră căptușite cu placaj, pentru protejarea vopselei. În dreapta se aflau două tărgi, puse una peste alta. Erau pliate și securizate cu curele elastice. Lângă ele se afla un sac de gunoi din plastic negru. Reacher s-a uitat înăuntru. Era plin cu uniforme de sanitari. Negăsind nimic folositor, Reacher s-a mutat în partea din față a vehiculului. S-a dus pe partea pasagerului și a deschis torpedoul. A găsit două foi de hârtie: asigurarea și talonul de înmatriculare. Reacher a verificat detaliile. Spera să găsească o denumire de firmă pe care să n-o mai fi văzut până atunci. Un nou fir de care să tragă în tapiseria financiară ilegală despre care vorbise Angela St. Vrain cu Sam Roth. Dar Reacher n-a avut noroc. Din documente reieșea că proprietarul vehiculului era Minerva Correctional Corporation, cu o adresă în Delaware. Primul gând al lui Reacher a fost: Evitarea taxelor, dar n-a putut să vadă o legătură cu crimele.

Mai rămăseseră 2 minute.

Reacher a auzit VW-ul trezindu-se la viață. A scanat restul cabinei furgonetei. Era curată și goală. Apoi a pășit în spate ca să închidă portiera și a zărit ceva alb ițindu-se de sub scaunul pasagerului. Era colțul unui plic. Probabil că alunecase de pe bord în timpul deplasării furgonetei și căzuse sub scaun. Reacher l-a luat de jos. Era un plic mare, de dimensiuni standard. Subțire, ca și cum ar fi conținut doar o foaie de hârtie. Și îi era adresat lui Danny Peel. Același nume de pe plicul găsit în geanta Angelei St. Vrain. Aceeași adresă. Dar un scris de mână diferit. Reacher era sigur în privința

asta.

Bruno Hix era deja cel mai mare realizator de talk show-uri de pe planetă, dar feeria care urma să fie transmisă în direct era menită să-i consolideze statutul de legendă fără egal a audiovizualului din toate timpurile. Urma să prezinte cele mai multe vedete intervievate vreodată în cadrul unui singur eveniment. Aveau să fie cele mai scumpe 8 ore de televiziune realizate vreodată. Show-ul era filmat în mijlocul Mediteranei, pe puntea iahtului său. Publicul se afla deja pe locurile alocate. 1 000 de persoane repartizate pe nave mai puțin luxoase, ancorate pe toate cele patru laturi. În mână ținea un pahar de băutură. Camerele de luat vederi porniseră deja. Dar invitații săi nu se prezentaseră. Și, nu se știe cum, el era în pielea goală. Îi cădea părul. Pielea...

Telefonul lui Hix a sunat. Ochii i s-au deschis brusc. Transpirase. A aruncat cât colo pilota și a rămas întins o clipă, încercând să-și controleze respirația. Apoi a răspuns. Era Brockman din nou.

— Vorbește, a spus Hix.

Linia a rămas tăcută un moment, după care Brockman a spus:

— E din nou în libertate.

— Cine? Reacher?

— Da.

— Și femeia?

— Și ea.

— Harold a dat-o-n bară?

— Harold e mort. Reacher l-a făcut terci, literalmente.

— Harold. Din nou pe locul doi. Poate că ar trebui să-i scriem asta pe piatra funerară. Și ceilalți oameni ai noștri?

— Sunt răniți. Dar în viață.

— Unde s-a dus Reacher?

— Nu se știe. Oamenii lui Moseley îl caută.

— În regulă, ține-mă la curent.

— Bruno? M-am tot gândit. La ziua de mâine. Detest să-ți spun asta. Știi că m-am opus ideii de a face schimbări, încă de la bun început. Dar poate că ceilalți au avut dreptate. Cu Reacher prin preajmă, poate că nu e cel mai deștept lucru să facem ceremonia completă. Poate că e timpul să trecem la planul de rezervă.

— Păi nu avem un plan de rezervă. N-am avut niciodată nevoie.

— Poate că e timpul să ne gândim la unul. Nu putem amâna, din cauza ordinului judecătoresc, dar ceremonia nu e importantă. Tot ce contează e să-l eliberăm la timp pe omul nostru. Am putea să dăm un comunicat. Să spunem că era prea traumatizat ca să treacă prin toată publicitatea.

— Desigur, prioritatea maximă e această eliberare. Dar nu trebuie să aruncăm și copilul odată cu apa din copaie. Ceremonia este foarte importantă. Genul ăsta de presă favorabilă nu se poate cumpăra cu bani. Și uiți asigurarea. Asta va rezolva problema numită Reacher. La 10 dimineața, o să fie la kilometri distanță de-aici. Iar dacă se întoarce, o să fie prea târziu ca să mai facă ceva.

— O să funcționeze?

Hix a întins mâna și a luat un al doilea telefon mobil de pe noptieră. Unul ieftin și simplu. I-a verificat bateria. A verificat dacă are semnal.

— Bineînțeles că da. O să primim confirmarea în curând. La 9, cel târziu la 9:15.

Volkswagenul era mai puțin ostentativ decât camioneta lui Roth, dar într-un oraș mic tot ieșea în evidență. Exista posibilitatea ca oamenii să știe că-i

aparținea puștiului de la hotel. Probabil că și polițiștii știau. Reacher putea să pună pariu că îl trăsese pe dreapta de multe ori. Felul în care putea microbuzul a iarbă, echivala cu un motiv întemeiat de suspiciune pe roți. Plus că fiabilitatea vehiculului era o necunoscută. Reacher nu voia ca vreo componentă defectă sau lipsa întreținerii corespunzătoare să-i scutească pe polițiști de efort și să-i lase pe el și pe Hannah pe marginea drumului. Așa că au decis să stea ascunși pentru restul nopții. S-au îndreptat spre un loc aflat la poalele dealului din afara orașului. Reacher și-a amintit că văzuse o cărare care ducea departe, într-o pădurice deasă. La momentul respectiv se gândise că ar putea fi ceva legat de pază contra incendiilor sau o cale de acces pentru echipamentul forestier. Oricum ar fi fost, avea să le ofere o ascunzătoare bună până a doua zi dimineață.

Hannah a ridicat mâna de pe volan și a luat plicul de pe bord pentru a treia oară de când plecaseră de la hotel.

— Cum crezi că au pus mâna pe o scrisoare adresată lui Danny? Poate că a luat-o cu el la serviciu, cu intenția de a se ocupa de ea, și a pierdut-o? Cineva a găsit-o și plănuia să i-o livreze acasă?

— Hai să-l întrebăm pe el mâine-dimineață, a spus Reacher. La ce oră ne vedem cu el?

— N-am stabilit nimic. N-am reușit să dau de el. Știu că se scoală devreme, așa că o să încerc din nou la prima oră. Și dacă nu răspunde, putem oricând să trecem pe la el și să-i facem o surpriză.

Microbuzul era dotat cu un pat, o bucătărie, o masă și o canapea. Reacher aprecia ingeniozitatea cu care fusese proiectat. Și meticulozitatea. Fiecare locșor fusese valorificat. Dar n-aveai cum să treci peste faptul că spațiul era minuscul. Reacher a decis că ar fi mai bine să i-l cedeze complet lui Hannah, așa că a scormonit prin dulapuri până a găsit câteva păături vechi. A luat una dintre ele. A așezat-o pe jos și s-a întins sub stele.

Două cuvinte se învâртеau prin mintea lui Reacher pe când se pregătea să doarmă. Brockman. Și lockdown. Brockman era un nume pe care-l auzise nu o dată. Era tipul de la Minerva care trimisese toate gorilele pe teren. Reacher ar fi vrut să-l găsească. Să-i dărâme ușa în toiul nopții. Să vadă dacă i-ar plăcea. Și să afle ce știa despre treaba pe care o descoperise Angela St. Vrain.

Problema era că Brockman s-ar fi putut să nu știe nimic. Dacă oamenii de la Minerva începeau să fie atacați în locuințele lor, puteau să intre în panică. Iar un lockdown era reacția implicită la panică a oamenilor care conduc închisori. E în ADN-ul lor. Prin urmare, trebuia să aibă răbdare. Aveau două piste de urmărit: Danny Peel și ceremonia de eliberare. Urma să vadă ce ieșea la iveală din astea. Dacă nu descoperea nimic productiv, atunci avea să-l caute pe Brockman. Și pe toți cei implicați, până obținea niște răspunsuri mulțumitoare.

TREIZECI ȘI OPT

Hannah l-a trezit pe Reacher la un minut după 7:30 dimineața. L-a scuturat de umăr și i-a spus:

— Danny tot nu răspunde la telefon. Încep să-mi faci griji. Cred că trebuie să mergem la el acasă. Chiar acum.

Indicațiile pentru drumul spre locuința lui Danny erau deja introduse în telefonul lui Hannah. Vocea electronică le-a spus să se întoarcă la șosea și apoi să facă la dreapta, spre Winson. Hannah a avut nevoie de două minute ca să întoarcă microbuzul în direcția corectă. Cărarea era îngustă. Mașina era greu de condus. Ambreiajul, rigid. A fost nevoită să facă mai multe manevre înainte și-napoi, hurducându-se și clătinându-se pe terenul accidentat, până a îndreptat mașina. A prins puțină viteză. A ajuns la capătul cărării. Și nu mult a lipsit să lovească un pieton. Un puști. Părea să aibă în jur de 15 ani. Împingea la deal un fel de bicicletă sofisticată. Foarte încet. Era ca o confruntare. Ca și cum bicicleta încerca să-l tragă înapoi. Reacher s-a gândit că, dacă ar fi fost să aleagă, ar fi pariat pe bicicletă.

Băiatul s-a oprit. A fost surprins de vehiculul antic apărut brusc dintre copaci. O clipă a privit lung prin parbriz. Apoi s-a răsturnat în spate și bicicleta a aterizat deasupra lui.

Hannah a sărit din mașină și a alergat la băiat.

— Oh, Doamne! Îmi pare așa de rău. Ești bine?

Băiatul n-a răspuns.

Hannah a ridicat bicicleta de pe el.

— Ești rănit? Te-ai lovit la cap?

— Sunt bine, a spus băiatul, după care s-a rostogolit în patru labe, s-a chinuit să se ridice în picioare și a apucat ghidonul.

— Dă-mi bicicleta. Trebuie să plec.

— Încotro? De ce te grăbești așa? Ai apă la tine? Părinții tăi știu unde ești?

— Trebuie să ajung la Winson. Nu pot să întârzii.

— Stai jos o clipă. Odihnește-te. Trage-ți puțin sufletul.

— N-am timp.

— Dar nu ești în stare nici să mergi, darămite să te sui pe bicicletă.

Hannah a apucat ghidonul.

— Mergem și noi în direcția aia, o bucată de drum. Haide. În spate e un suport. Pune bicicleta acolo. Te ducem noi cu mașina.

Microbuzul torcea în timp ce urca dealul. Bicicleta zdrăgănea și sălta în suport. Băiatul stătea pe canapeaua din spatele cabinei, țeapăn și neliniștit.

Hannah a potrivit oglinda ca să-l poată vedea fără să se întoarcă spre el.

— Cum te cheamă?

— Jed. Jed Starmer.

— Ia spune-mi, Jed, de ce e atât de important pentru tine să ajungi în Winson în dimineața asta?

— Se întâmplă ceva. Nu pot să întârzii. Am venit prea de departe ca să ratez

treaba asta.

— Ce se întâmplă? Și unde?

Jed a tras aer în piept.

— Cineva urmează să fie eliberat din închisoare. Tatăl meu.

— Am citit despre asta. Anton Begovic? a intervenit Reacher.

— N-a fost niciodată căsătorit cu maică-mea. De-aia avem nume de familie diferite.

— El știe că vii?

— Nici nu știe că exist.

Microbuzul a ajuns pe culmea dealului și telefonul lui Hannah i-a anunțat că peste 800 de metri trebuie să cotească la stânga.

— Și de unde zici că ai venit? a întrebat Reacher.

— Din L.A., a spus Jed.

— Pe bicicletă, tocmai de-acolo?

— Cu autobuzul Greyhound. Doar de la Jackson am venit pe bicicletă.

— Ai adus bicicleta cu tine?

— Am împrumutat-o, într-un fel.

Hannah a oftat. Reacher n-a spus nimic.

— Dar n-am furat-o, a spus Jed. Nu înțelegeți. Am avut totul planificat. Trebuia să dorm într-un hotel, apoi să iau un taxi, dar toate lucrurile mi-au fost furate, banii la fel, iar doi indivizi dubioși au încercat să mă răpească și

au venit niște polițiști, și...

— Stai liniștit, a spus Reacher. Nimeni nu te-acuză de nimic.

— Dar e important. Nu sunt hoț, să știți! Tipul care mergea pe bicicletă a fost un jeg. A dat peste mine, m-a împins și a zbierat la mine. Pe urmă a lăsat bicicleta acolo, pe trotuar. Fără încuietoare. N-am avut încotro. După ce termin, am să i-o dau înapoi. Vă jur.

— Se pare că ai avut o perioadă groaznică. Ai pierdut totul?

— Cam totul. Nu mi-a mai rămas decât periuța de dinți. O aveam în buzunar.

— Și mama ta? N-ar putea să te ajute? Vrei s-o sun?

— Nu puteți. A... are cancer pancreatic. A apărut brusc.

— Îmi pare rău.

— Care-i planul tău când ajungi la închisoare? a întrebat Reacher.

Jed a ridicat din umeri și a spus:

— Să mă-ntâlnesc cu tatăl meu, cred.

— Cum? Ția au plănuit acolo o mare festivitate. Cu presă. Televiziune. Tot tacâmul. N-o să poți să te duci pur și simplu la el și să-i spui: Salut, sunt băiatul tău.

Jed a ridicat iar din umeri.

— Am bătut atâta drum. O să găsesc eu o soluție.

Au ajuns la intersecție și telefonul insista că trebuiau să cotească. Winson era drept înainte, așa că Hannah a tras mașina la marginea drumului și a spus:

— De aici încolo e ca-n palmă. Cred că poți să ajungi cu bicicleta. Te ajut s-o

dai jos din suport.

— Pot s-o iau singur, a spus Jed în timp ce deschidea ușa. Mulțumesc pentru ajutor.

— Ia stai un pic, a spus Hannah. Trebuie să vorbim ceva, repede.

— Despre ce?

— Dacă înțeleg eu bine, urmează să-ți vezi tatăl pentru prima oară. Asta e o chestie uriașă. Pentru amândoi. Trebuie să fie bine organizată, pentru că va avea impact asupra întregii voastre vieți.

Jed n-a răspuns.

— Ai mai cunoscut vreodată pe cineva care a fost în pușcărie înainte?

— Nu, a spus Jed.

— Eu da. De multe ori. Lucrez la o organizație caritabilă care-i ajută pe oameni când sunt eliberați. Următoarele câteva luni vor fi foarte dificile pentru tatăl tău. Chiar dacă a urât-o, chiar dacă nu merita să stea acolo, va fi în totalitate obișnuit cu viața într-o astfel de instituție. Lumea de afară este complet diferită. E ca și cum va fi aruncat într-o țară străină, a cărei limbă nu o cunoaște și ale cărei obiceiuri nu le înțelege. Va fi descurajant pentru el. Va fi înspăimântător. Toate aceste schimbări îl vor copleși, dar un lucru cu care se va lupta cu adevărat vor fi surprizele. Ar putea reacționa... într-un fel de care nu va fi încântat când va privi în urmă.

— Ce vrei să spui? Că n-ar trebui să-mi cunosc tatăl? Pentru că...

— Nici vorbă. Să te întâlnească și să ajungă să te cunoască va fi cel mai bun lucru care i s-a întâmplat vreodată. Dar să mai afle că are și un copil, pe lângă toate celelalte schimbări cu care se va confrunta, s-ar putea să fie prea mult. E o tranziție care trebuie gestionată cu grijă. Pe îndelete. Și astăzi, în ziua eliberării, s-ar putea să nu fie momentul cel mai bun.

— Dar el nici măcar nu știe că m-am născut. Nu știe să mă caute. Dacă nu luăm astăzi legătura, o să dispară iar. N-o să-l mai găsesc niciodată.

— Nu așa merg lucrurile, a spus Hannah și a scotocit în geantă, de unde a scos o carte de vizită pe care i-a dat-o lui Jed. Uite ce-ți propun să faci. Du-te la ceremonia de la pușcărie. Să-l vezi pe tatăl tău cum își recapătă libertatea. Asta e o chestie importantă. Este evident că e importantă și pentru tine, din moment ce ai venit până aici. Și pentru el va însemna enorm faptul că ai făcut acest efort. Dar lasă-l o zi sau două. După aia ia legătura cu el. Sună-mă când ești pregătit. Eu știu cum funcționează sistemul. Pot să te ajut să afli unde stă.

— Și ce-o să fac o zi sau două în Winson? N-am niciun sfanț. N-am ce să mănânc. N-am unde să dorm.

Reacher a mai scos un portofel din fața de pernă și a luat banii din el. Erau 240 de dolari, pe care i-a dat lui Jed.

— Hannah are dreptate. Ar fi bine s-o ascuți. Ești la o răscruce din viața ta. Este important să alegi calea bună.

Jed a dat jos bicicleta din suportul aflat în spatele microbuzului, s-a suit pe ea și a început să pedaleze drept înainte, spre Winson. Hannah a apăsat ambreiajul, apoi a lăsat pedala să se ridice fără să atingă maneta de viteză.

— Asta-i o situație nasoală. Îmi fac griji pentru copilul ăla, a spus ea.

— Ai dreptate. Se descurcă oribil pe bicicletă. Trebuia să-l convingem să meargă pe jos.

— Nu mă refer la siguranța rutieră. E vorba de întreaga poveste cu eliberarea lui Begovic. Minerva o să-i aranjeze ceva sprijin. Totul e o mare stratagemă de PR, așa că Hix se va asigura că totul iese așa cum trebuie. Nu va dori să apară în presă articole despre cum s-a sinucis Begovic sau cum a comis o infracțiune doar ca să fie adus din nou la pușcărie. Dar Jed? Cine-o să aibă grijă de el? Dacă e adevărat că mama lui a murit, atunci n-are pe nimeni. Am mai văzut asta. Știu cum o să se termine. Bietul băiat își pune singur la cale eșecul.

Telefonul i-a îndemnat să urmeze traseul, așa că Hannah a virat la stânga. După care le-a spus să se îndrepte spre sud și să ocolească centrul orașului. Drumul era străjuit de copaci înalți și maturi, dar cale de vreo 800 de metri n-au mai fost clădiri. Apoi au ajuns în dreptul unei case. Era uriașă. De un alb-strălucitor. Patru coloane susțineau o verandă și un balcon care se profila în centru. Alte balcoane se întindeau pe toate lățimea casei, la ambele nivele, de o parte și de alta. Locul avea dimensiunile unui hotel și era înconjurat de un zid cu o poartă elegantă din fier forjat. O alee ocolea o suprafață ovală acoperită de iarbă și flori, alături de câțiva arbuști și o fântână. Între fântână și treptele ce duceau spre ușa de la intrare era parcată o mașină. O berlină BMW. Mare și neagră. Reacher a recunoscut-o. Cu o zi înainte fusese în parcare curbată de lângă închisoare.

Au mers mai departe, ceva mai mult de un kilometru, după care au luat-o spre vest. Copacii s-au rărit și au început să apară case pe ambele părți ale străzii. Clădirile erau din ce în ce mai apropiate, mai mari și mai uniforme, până când telefonul i-a anunțat că destinația lor se afla la 30 de metri în față, pe stânga. Asta ar fi plasat casa lui Danny pe ultimul lot, înainte ca un drum mai mic să se desprindă spre sud. Numai că era o problemă. Acel lot era gol.

Hannah a oprit mașina la marginea străzii și au văzut că de fapt terenul nu era complet gol. În colțul îndepărtat se găsea un garaj izolat, cu o alee scurtă ce ducea spre drumul lateral. Mai era și o cutie poștală, montată pe un stâlp metalic subțirel. Inițial fusese roșie, însă de-a lungul anilor vopseaua se decolorase, așa că acum era roz, ca un flamingo. Iar porțiunea principală a proprietății nu era goală de mult timp. Era plină de cenușă. Neagră, cenușie și neuniformă, mai ridicată în unele locuri, mai lăsată în altele, în timp ce, aproximativ în centru, se vedeau rămășițele pârlolite ale unui șemineu din cărămidă.

Reacher a coborât din microbuz. Simțea mirosul de fum. Hannah i s-a alăturat pe trotuar. Clipa repede și deschisese gura, dar nu zicea nimic. Reacher se gândea că nu erau prea multe de spus. Un minut mai târziu, un bărbat s-a apropiat de ei, venind dinspre casa învecinată. Să fi avut cam 60 de ani, înalt, slab, cu păr argintiu, o cămașă ecosez și niște blugi ce păreau în pericol să cadă de pe el.

— 'Neața, a spus omul. Sunteți noi pe-aci, prin cartier?

— Ce s-a întâmplat aici? a întrebat Reacher.

— A fost un incendiu.

Reacher a auzit un ecou al vocii mamei sale. Când pui întrebări stupide, primești răspunsuri stupide.

— Serios? a spus el. Când?

— Sâmbăta trecută. Dimineața devreme.

— Cum s-a pornit?

— Păi de la o țigară, proprietarul fuma. Așa am auzit. S-a trezit, și-a aprins prima țigară pe ziua aceea, după care a adormit la loc.

— Îl chema Danny Peel pe proprietarul ăsta?

Tipul a încuviințat.

— Unde e acum? a spus Reacher.

— L-am incinerat, miercuri. Destul de ironic, având în vedere felul în care s-a dus, dar asta a fost dorința lui. N-au fost prea mulți oameni. Doar eu și vreo doi colegi de-ai lui de la muncă.

— De la închisoare?

Tipul a aprobat cu o înclinare din cap.

— Oamenii cu care lucra veneau des la el acasă?

— A fost o femeie. Nu știu cum o cheamă.

— Altcineva?

— Era un om tăcut. Nu părea să socializeze prea mult. Nu acasă, în orice caz.

— Era cineva la el acasă sâmbătă? Înainte de incendiu?

— Mă îndoiesc. Cum am spus, era devreme. Și, dacă ar fi rămas cineva peste noapte, n-ar fi găsit mai multe cadavre?

— Ați văzut pe cineva prin zonă? Cineva care nu e în mod normal de pe-aici? Sau vreun vehicul neobișnuit?

— Nu.

— Ați observat dacă vreuna dintre ferestre era deschisă în dimineața aceea?

— Nu. Am ieșit până la cutia poștală. Pe urmă am auzit sirenele. N-am văzut nimic. Dar ce-i cu toate întrebările astea? Văd că nu ești polițist. Ești cumva de la compania de asigurări?

— Eu? Nu. Sunt doar curios din fire.

TREIZECI ȘI NOUĂ

Hannah a traversat strada fără să scoată o vorbă. A urcat în microbuz, și-a pus coatele pe volan și și-a sprijinit capul în palme. Reacher a hotărât să arunce o privire în jur. Nu se aștepta să găsească mare lucru. Incendiul nu lăsase prea multe urme, însă vechile obiceiuri dispar greu. Era curios. Și voia s-o lase pe Hannah singură câteva minute.

Zona dintre casă și stradă fusese acoperită cu gazon, dar iarba fusese răscolită de bocancii pompierilor, iar pământul era brăzdat de canale neregulate, săpate de apa folosită la stingerea incendiului. Nu ajunseseră acolo foarte repede, s-a gândit Reacher. Din construcție rămăsese foarte puțin. Era ca și cum cineva cântărise lucrurile cu mare atenție. Prea târziu ca să mai salveze ceva din casa lui Danny Peel. Dar la timp ca să împiedice flăcările să se răspândească la alte case. Și-a croit drum peste terenul accidentat până a ajuns aproape de ceea ce fusese zidul exterior. S-a întrebat unde o fi fost ușa. Bucătăria. Dormitorul. Putea să creadă că incendiul izbucnise acolo. Și poate că, într-adevăr, fusese vorba de-o țigară. Dar nu și că fusese un accident. Întâlnise de prea multe ori situații similare ca să mai înghită o asemenea poveste.

Reacher s-a uitat în cutia poștală. Erau patru plicuri. Toate publicitare. Probabil sosite înainte de incendiu. După care s-a îndreptat spre garaj. Avea două uși tip rulou pentru vehicule, care dădeau spre strada laterală, și o ușă pentru persoane, care trebuie să fi fost vizavi de casă. A încercat clanța. Era blocată. Ușa nu părea prea solidă, așa că a împins-o cu umărul. Limba broaștei a rupt o mică porțiune din toc și ușa s-a deschis ușor. Reacher a intrat. În fiecare compartiment se afla câte o mașină. Ambele, marca Chevrolet. Cea mai apropiată era o berlină, probabil mai nouă de cinci ani. Era mică, albă și practică. Cealaltă era un Corvette Stingray, de prin anii 1960. Era lungă, verde și — dacă erai pasionat de mașini — probabil distractivă. Un banc de lucru de lemn se întindea pe toată lățimea garajului, pe peretele îndepărtat. Deasupra lui se aflau panouri cu cârlige de care erau agățate scule. Cele de uz casnic la stânga, cum ar fi dălți, ciocane de lemn și

ferăstraie. Cele destinate lucrului la mașini erau în dreapta — chei fixe, chei inelare și ciocane metalice. Mai era și un jurnal atârnat de un cârlig și un pix legat cu un lanț, ca acelea pe care le găseai la bănci. Reacher s-a uitat în jurnal. Era plin de însemnări care mergeau până în urmă cu cinci ani, scrise ordonat cu cerneală albastră, oferind detalii despre toate lucrările pe care Danny le făcuse la Stingray. Lucrase la frâne. La rugina de pe șasiu. La scurgerile de apă. Probleme la instalația electrică. O mulțime de alte lucruri, unele mai mari, altele mai mărunte, toate consemnate cu fidelitate. Fusesse un om meticulos. Asta era clar.

* * *

Reacher s-a întors la microbuz și s-a așezat pe scaunul din dreapta. Hannah a ridicat capul și s-a uitat la el. Avea ochii roșii.

— Și-acum, ce facem?

Reacher a luat plicul pe care îl găsisese în furgoneta de la Riverside Lodge și i l-a întins.

— Deschidem asta. S-ar putea să arunce puțină lumină asupra a ceea ce i s-a întâmplat lui Danny. Și lui Sam. Și Angelei. Mă îndoiesc că a ajuns întâmplător la oamenii de la Minerva.

Hannah a rămas tăcută un moment, apoi a spus:

— Cred că e OK așa. Dar nu pot. Deschide-l tu.

Reacher a rupt plicul. Înăuntru era un bilet scris ordonat, de mână, pe o foaie care purta antetul unei companii. Era o firmă de contabilitate — Moon, Douglas și Flynn din Hattiesburg, Mississippi. Biletul era scurt:

Danny,

Am chestia pe care mi-ai cerut-o. Ce ai văzut până acum e doar vârful aisbergului. Pot să-ți dau destule ca să scufunzi toată nava. Ne vedem la 11:30 înainte de prânz, vinerea asta, la cafeneaua Coal Creek, masa din colț, în centrul orașului Hattiesburg.

Alan.

PS — Te rog să suni ca să-mi confirmi că vii. Am de făcut niște aranjamente. Sună-mă pe mobil, nu pe numărul de la birou. 399-307-1968.

Reacher i-a dat hârtia lui Hannah, care a citit-o și a lăsat-o pe bord, în fața ei:

— Nu pricep. E vorba despre același lucru pentru care Angela s-a dus la Sam? Chestia aia de contabilitate? Nu văd legătura. Dar ar fi ciudat dacă ar exista două chestii separate care se petrec simultan.

— E același lucru. Mai ții minte informația din geanta Angelei, de care ți-am vorbit? Despre eliberarea lui Begovic? Era în plicul adresat lui Danny.

— Cum de-a ajuns în posesia ei?

— Aveam de gând să-l întreb asta pe Danny.

— Așadar, Danny corespunde cu un fel de informator. Probabil că a implicat-o și pe Angela. Ceea ce i-a adus acesteia moartea. Și, indirect, l-a ucis și pe Sam. Oh, Doamne! Bietul Danny. Ar fi fost devastat.

— N-a fost vina lui Danny. Se pare că el a descoperit o infracțiune. N-a comis-o el.

— Cineva a comis-o. Cineva de la Minerva. Aceiași oameni care au trimis toate gorilele alea după noi. Trebuie să le scufundăm nava. Avem nevoie de aceste dovezi explozive. Indiferent despre ce este vorba. Presupunând că individul ăsta, Alan, chiar există.

Hannah și-a scos telefonul și a început să tasteze și să-și miște degetul pe ecran. După două minute, l-a ținut ridicat ca să vadă și Reacher ecranul.

— Compania e reală. Există. Adresa, site-ul de internet, social media, logoul — totul se potrivește. Există și o listă de parteneri. Pe unul dintre ei îl cheamă Alan. Alan McInnes. Și, fii atent. Menționează Minerva ca fiind unul dintre clienții lor importanți. Ce părere ai?

— Formează numărul, a spus Reacher.

Hannah a introdus cifrele și a apăsat butonul Call, plus cel pentru difuzor. Un bărbat a răspuns după trei țârâituri.

— McInnes, a spus el. Cine sunteți?

— Danny Peel, a spus Reacher. Am primit biletul tău. Ne vedem la Coal Creek, la 11:30.

— Nu sunt convins că e sigură treaba.

— Vrei să alegi alt loc? Zi-l.

— Nu locul. Tu. De unde știi că ești Danny?

— De unde aș putea să am numărul tău?

— Nu știi. Bun. Care îți este al doilea nume?

Reacher s-a uitat la Hannah. Ea a clătinat din cap.

— Nu am, a spus Reacher.

— Unde ai locuit înainte să te muți în Winson?

— Gerrardsville, Colorado.

— Care a fost ultimul tău șef înainte să te angajezi la Minerva?

— Sam Roth.

— Bine. A urmat un moment de tăcere. Ne întâlnim. Dar să vii singur. Și să nu întârzii.

Bruno Hix a încheiat convorbirea. Stătea în bucătărie, în pijama. Nu-i plăcea să se ducă prea devreme la închisoare în zilele în care se făceau eliberări. Întotdeauna se iveau în ultima clipă nu știu ce încurcătură logistică și nu voia să riște să dea peste ceva care să-i strice dispoziția înainte de a-și susține discursul. A luat o gură de cafea, a trecut la telefonul lui normal și l-a sunat pe Brockman.

— Fără plan de rezervă, a spus el. Am primit confirmarea. Reacher nu se va afla în apropierea ceremoniei.

— Asta-i o veste fantastică, a spus Brockman. Bruno... ești sigur?

— Foarte sigur. Am vestea direct de la sursă.

Hannah a încercat să facă o întoarcere în U pe stradă, dar vechiul VW se manevra atât de dificil și reacționa atât de greu la comenzi, încât a urcat pe trotuarul opus și aproape că a ciupit cutia poștală a lui Danny. A dat înapoi vreo 2 metri, a apucat volanul cu toată forța, a revenit pe stradă și a început să prindă puțină viteză. Microbuzul avea accelerația unui melc.

Reacher s-a uitat în spate, la cutia poștală, și i-a spus:

— Oprește.

Hannah a oprit la marginea drumului. Reacher a coborât, s-a întors și a deschis capacul cutiei. Corespondența era tot acolo. Patru plicuri. În cutie mai

era și un elastic. Din cele folosite de poștași ca să țină laolaltă toată corespondența pentru aceeași adresă. Cineva îl scosese și lăsase scrisorile libere.

Reacher a traversat terenul noroios spre garaj. A intrat și a luat jurnalul de întreținere pe care Danny îl ținuse pentru Stingray. A întors paginile până când a găsit un grup de litere specifice. Două majuscule. Restul, minuscule. Apoi s-a întors la VW, a urcat și a spus.

— Nu mergem la Hattiesburg.

PATRUZECI

Deși cafeaua a fost tare, tot n-a reușit să-l țină treaz pe Lev Emerson până la granița statului. N-a avut încotro și l-a lăsat pe Graeber să conducă o vreme. Conta pe faptul că va dormi vreo două ore, suficient cât să-și revină puțin, dar când s-a trezit, trecuseră cinci ore. Furgoneta era parcată în fața unei clădiri pătrate din cărămidă, la 6 kilometri nord de Vicksburg, Mississippi. Clădirea era ultima dintr-un șir de trei, situate într-un complex pavat, la o aruncătură de băț de fluviu. Întregul complex era înconjurat de copaci și de un gard din plasă de sârmă ruginită. Există o singură poartă, care nu fusese încuiată. Fiecare clădire avea două intrări. Una pentru vehicule, în stânga, suficient de înaltă și de lată ca să permită accesul unei furgonete sau a unui camion mic, și o ușă pentru persoane, în dreapta. Fiecare avea la etaj câte patru ferestre pătrate și întunecate, sub buiandrugii de beton sfărâmicios.

Graeber a așteptat ca Emerson să-și revină și a spus:

— 'Neața, șefu'!

Emerson a mormăit ceva și s-a uitat în cană să vadă dacă mai rămăsese vreun strop de cafea.

— Celelalte clădiri sunt părăsite, a spus Graeber. Nici asta nu arată mult mai bine, dar măcar încuietorile sunt noi. Sunt solide. Clădirea e folosită.

— Vreun semn de individ?

— Încă nu.

Emerson s-a uitat la ceas. Era 8:30. A mormăit din nou, de data asta mai tare.

După 20 de minute, o mașină a apărut la poartă. Un Cadillac coupé uriaș și

greoi, de prin anii 1970. Vopseaua, de un roșu-burgund, strălucea. O mașină bine îngrijită. Din ea a coborât un tip. Părea să aibă cam aceeași vârstă ca mașina. Avea puțin sub 1,8 metri înălțime, îndesat, cu o față rotundă și păr castaniu creț. Purta o geacă din piele maro și blugi. A deschis poarta. A intrat cu mașina înăuntru. A închis poarta. Și-a continuat drumul până la ultima clădire din șir și a tras lângă furgoneta lui Emerson.

Emerson acționa după principiul conform căruia dacă ceva nu e stricat, nu e nevoie să-l repari. A așteptat ca Graeber să coboare din mașină cu un clipboard în mână, să se apropie de tipul din Cadillac și să-i spună că avea nevoie de o cotație de preț pentru un transport special. Apoi Emerson s-a strecurat pe ușa pasagerului, a ocolit prin spatele furgonetei și a apăsător putere o cârpă înmuiată în cloroform peste gura și nasul individului. Nu a ținut-o la fel de mult cum făcuse în St. Louis, cu o zi înainte. Nu trebuiau să-l deplaseze pe individ prea departe. Voiau doar să-l facă să fie supus, cât timp făceau ei pregătirile. Și, întrucât nimeni nu putea să observe ce făceau, nu era nevoie de subtilitate. Așa că l-au lăsat să cadă când substanța chimică și-a făcut efectul, și l-au târât spre clădire.

Graeber a scos cheile din buzunarul tipului și a găsit-o pe cea cu care se deschidea ușa pentru vehicule. Înăuntru erau două dube. Amândouă negre. Una era cu câțiva ani mai veche și prezenta genul de deformări și zgârieturi care se acumulează într-o viață de muncă. Cealaltă părea aproape nefolositoare. Prima era goală. A doua avea o unitate de aer condiționat pe acoperiș, iar compartimentul pentru marfă era dotat cu rafturi rulante pe ambele laturi.

În capătul îndepărtat al spațiului era amenajat un mic atelier mecanic. De-a lungul peretelui se aflau trei cutii uriașe pe roți, pentru scule. Pe pardoseală se vedeau pete de ulei. Și un scripete agățat de o grindă din tavan, cu lanțuri atârând în jos, pentru ridicarea motoarelor de pe șasiu. Roțile dințate arătau gripate și ruginite, semn că trecuseră câțiva ani de când utilajul nu mai fusese întrebuințat.

Graeber a scos ambele dube cu spatele în curte și apoi l-a păzit pe tipul din Cadillac, în timp ce așteptau să-și revină în fire. Emerson i-a verificat biroul care era izolat în sfertul rămas din parterul clădirii. A găsit toate chestiile administrative uzuale. Un calendar pe perete. Un computer pe birou. Acte și rechizite de birou în sertare. Dar nimic care să ofere vreun indiciu despre

latura confidențială a afacerii individului. Singurul lucru de interes era un espresso cu capsule, așezat pe un fișet scund. Emerson l-a folosit ca să pregătească o ceașcă de cafea pentru el și una pentru Graeber.

Când s-a trezit, tipul din Cadillac era dezbrăcat. Stătea pe vârfuri într-o băltoacă de ulei îngroșat. Avea brațele ridicate deasupra capului, legate cu un cablu de lanțurile scripetelui pentru ridicarea motorului. Un butoi pe care nu-l mai văzuse până atunci se afla în fața lui, la o distanță la care nu-l putea lovi cu piciorul. Deasupra acestuia se afla un polonic. Din cele folosite prin restaurante. Tipul a rămas tăcut un moment. Nemișcat. Confuzia îi boțise fața. Apoi furia a pus stăpânire pe el. A țipat. A tras de lanțuri. Le-a smucit dintr-o parte într-alta. A lovit cu picioarele în gol, în toate direcțiile. Dar n-a reușit decât să-și rănească încheieturile și să-și julească tălpile.

Emerson a auzit hărmălaia și a apărut din birou. A așteptat ca tipul să se liniștească și a spus:

— Probabil că ți-ai dat și singur seama, dar nu suntem interesați să ne livrezi ceva.

Tipul a făcut ochii mari și a spus:

— Dar ce vă interesează?

— Livrările pe care le-ai făcut în trecut.

Emerson a deschis telefonul pe care-l luase de la tipul din St. Louis și a afișat pe ecran poza lui Carpenter. A ținut ecranul astfel încât să o vadă și tipul.

— Și anume, livrările către acest om.

— Ce-i cu ele? Am luat un container. De regulă, doar unul. Și l-am dus într-un loc din New Jersey.

— De unde ridicai containerele astea?

— Varia. Din unul dintre cele cinci locuri. Mi se spunea din care cu o zi

înainte. Toate sunt la mai puțin de o oră de-aici.

— Știai ce e în containere?

— Nu.

— Nu minți!

— Nu știam. Nu puteam întrebări. Ei nu-mi spuneau. Dar nu sunt prost. Cred că am o idee destul de clară.

— Bun. Acum, Carpenter. Cum dăm de el?

— Nu știu.

Emerson a deschis butoiul, a umplut polonicul cu lichidul din el și l-a vărsat pe podea la mai puțin de o jumătate de metru de picioarele tipului.

Omul și-a mișcat degetele de la picioare mai încolo.

— Ce-i aia?

— Ceva care să te ajute să te concentrezi, a spus Emerson și a scos o cutie de chibrituri, a aprins unul și a dat foc micii băltoace cremoase. I se mai spune și napalm.

A mai luat un polonic din butoi și s-a apropiat de individ. Acesta a început să țopăie pe degetele de la un picior. Celălalt picior era ridicat, gata să lovească dacă i se iva șansa. Emerson a aruncat gelul, care s-a împrăștiat pe vintrele și coapsele individului.

Tipul a țipat.

— Ce e? a spus Emerson. Nici nu l-am aprins încă. Spune-mi cum dau de Carpenter.

— N-ai cum să dai de el. Nimeni nu poate. A dispărut, cu aproape o lună în urmă. Am încercat să-l găesc și eu, dar n-am reușit. A dispărut. E istorie. Nu mai e.

— Alte contacte din organizația lui?

— Era singurul. O măsură de securitate.

— Ce păcat! Înseamnă că nu-mi mai ești de niciun folos. Ești doar o bucată de gunoi enervant. Și știm cu toții care-i cea mai ecologică metodă de a te debarasa de gunoaie.

Emerson a mai scos un băț de chibrit.

— Stai! Ascultă-mă. Acum trei săptămâni, poate patru, și-a făcut apariția un tip nou. Nu interacționa decât de la distanță și spunea că reprezintă un alt furnizor, dar eu cred că era același.

— De ce?

— Tipul știa deja ce gen de dovezi de bună-credință mi-aș fi dorit. Au intrat în rol foarte repede. Era același produs. Aceleași containere. Aceeași destinație. Până acum au fost două ridicări. Ambele din locuri pe care le folosea și vechea organizație. O a treia ridicare este planificată dintr-un alt loc folosit de ei. Și eu să cred că e doar o coincidență?

— Și ideea asta ți-a răsărit în cap abia acum? Până acum n-ai avut bănuieli?

— De ce mi-ar fi păsat? Mi-am zis că trebuie să aibă ei un motiv pentru numele ăsta nou. Pentru noua identitate. Poate că cineva își forța pătrunderea în joc. Poate că avuseseră probleme de calitate în trecut. Și aveau nevoie de un nou început. Atâta timp cât munca era cea obișnuită, banii frumoși și n-aveam agenții federali pe cap, mie-mi convenea.

— Acest al treilea transport, pentru când este programat?

— Azi.

— Ora? Locul?

— Ora 1 după-amiaza. La o fabrică de hârtie, acum abandonată, aflată la 16 kilometri sud-est de un orașel numit Winson.

— Vreo procedură sau vreun protocol special când te duci acolo?

— Doar mă duc cu mașina și aștept. Vine altă dubă. Oamenii lor îmi deschid ușile, bagă containerul înăuntru și toată lumea pleacă. Două minute și nici măcar nu mă dau jos din dubă.

— O folosești pe-aia nouă?

Tipul a încuviințat.

— Planurile pentru ziua de azi s-au schimbat, a spus Emerson. Ne ducem noi în locul tău.

— OK. Nicio problemă. Ce vreți să fac eu? Să stau ascuns o vreme? Să plec din oraș vreo două luni? Pot să fac asta. Și pot să vă uit fețele. Cine mă-ntreabă, n-ați fost niciodată pe-aici. Nu ne-am întâlnit niciodată. E bine?

Emerson s-a dus la cutiile cu scule și a scotocit prin sertare până a găsit o tavă cu pereții laterali înalți de 8 centimetri. Din cele folosite de mecanici ca să colecteze uleiul când golesc un motor.

— Mai e un lucru pe care trebuie să-l știi, a spus Emerson. Unul dintre transporturile pe care le-ai făcut pentru Carpenter l-a avut ca destinatar pe fiul meu.

— Deci băiatul tău a primit ce-avea nevoie? Ăsta-i un lucru bun, nu-i așa? Cererea trebuie satisfăcută cumva. Dar, dacă e vorba de prețul pe care l-ai plătit, asta nu depinde de mine. Așa că ce pot să fac e să donez onorariul meu. Lui. Ție. Cui dorește.

Emerson a băgat tava în butoi și a scos-o plină.

— Crezi că prețul a fost mare?

— Nu știu prețul. Doar gândeam cu voce tare.

— Am să-ți spun ce preț a plătit fiul meu.

Emerson s-a dus repede în față și a vărsat gelul din tavă pe podea, în jurul

picioarelor individului.

— A plătit cu viața lui.

— Nu! Te rog, oprește-te! Băiatul tău a murit? Oribil. Îmi pare rău. Dar nu e vina mea.

— Ba eu cred că e, a spus Emerson și a mai aprins un chibrit. Și mai cred că e corect să plătești și tu la fel.

Hannah ținea piciorul pe pedala de frână și schimbătorul de viteze în punctul mort.

— Cum poate fi o păcăleală? Compania există. Scrisoarea e veritabilă. Dacă nu te duci la întâlnire, tipul care a trimis-o s-ar putea să se sperie. Și-așa mi s-a părut destul de agitat. S-ar putea să nu mai avem șansa să ne întâlnim cu el. Să aflăm ce-a descoperit Danny. Iar asta s-ar putea să fie singura noastră legătură cu persoana care l-a ucis pe Sam.

— Mai ai în telefon informațiile despre companie?

Hannah a încuviințat.

— Sună la centrală. Cere să ți-l dea pe Alan McInnes.

Hannah a ridicat din umeri, dar a făcut ce i-a spus Reacher.

Centralista a spus:

— Îmi pare rău. Domnul McInnes nu e în birou în acest moment. Vreți să vă comut pe mesageria vocală a dânsului? Dar trebuie să știți că domnul McInnes e în Australia săptămâna asta, la o conferință, așa că o să treacă ceva vreme până când va putea să răspundă.

Hannah a închis telefonul și a spus:

— Cum de-ai știut?

Jed Starmer voia ca bicicleta să fie în siguranță până când venea timpul să i-o înapoieze curierului, așa că a ridicat-o peste un mic zid din piatră de la marginea drumului, la 100 de metri de închisoare, și a străbătut restul distanței pe jos.

Jed nu mai văzuse niciodată o închisoare. Nu-i plăcea. Niciun pic. Gardul metalic, cu colacii lui de sârmă ghimpată, îl speria. Și-a imaginat că era prins în spatele lui. Și-a imaginat gardienii din turnurile de pază trăgând în el. Camerele video măturând curtea dintr-o parte în alta de pe stâlpii lor de susținere, urmărindu-l dacă încerca să fugă. Reflectoarele care-l luminau dacă încerca să se ascundă. În ciuda căldurii răspândite de soarele dimineții, l-au trecut fiori reci.

Jed și-a croit drum prin mulțimea de scaune pliante și s-a apropiat de un gard temporar. Acesta fusese amenajat sub forma unui semicerc alcătuit din capre pentru tăiat lemne, în jurul marginii drumului curbat care ieșea din fața închisorii. Și-a ales un loc în linie cu mica scenă în aer liber. A presupus că acolo se va desfășura acțiunea. Se afla în partea laterală a unei clădiri despre care credea că ar putea fi intrarea principală în închisoare. Nu era sigur, din cauza unui fel de cort ridicat în jurul acesteia. În cealaltă parte a scenei se găsea o mașină. Un BMW. Negru și foarte lucios. Era singurul vehicul pe care-l vedea pe-acolo. Se afla în fața unei platforme pe care se găseau două camere TV. Una mare, pe un trepied, și una mică, pe care cineva o așezase pe podea. Singurii oameni care se mai aflau prin preajmă purtau uniforme gri, cu ornamente galbene și chipie cu cozoroc, ca agenții de securitate pe care îi văzuse la mall.

Jed era obosit și mintea începea să-i rătăcească. Se gândea la tatăl său. În închisoare. Ținut prizonier ani în șir, deși nu făcuse nimic rău. Disperat să iasă de-acolo. Jed nu-și putea imagina cât de înfiorător putea fi sentimentul. Cât de mult putea să nenorocească pe cineva. A început să se întrebe dacă nu cumva femeia din microbuzul acela vechi avusese dreptate. Poate că era o greșeală să-și facă apariția.

— Am găsit în garaj un registru, a spus Reacher. Acolo își ținea Danny evidența lucrărilor legate de mașini. Scrisul de mână era același cu cel din adresa de pe plicul pe care l-am văzut în geanta Angelei.

— Adică Danny și-a trimis singur scrisoarea aia? a întrebat Hannah.

Reacher a confirmat dând din cap.

— De ce?

— Pentru mai multă siguranță. Găsise un lucru pe care n-ar fi trebuit să-l găsească. Și-a dat seama că e în pericol. Poate că s-a dus la poliție și a sesizat aceeași vibrație în aer ca și tine, ieri. În tot cazul, s-a gândit că, dacă plicul era în corespondență, nimeni nu putea să-l găsească. Și să-l ia. Pun pariu că era o chestie constantă, recurentă. De fiecare dată când îi era livrat, îl punea imediat la poștă.

— Și cel pe care i l-a dat Angelei? De ce și-a schimbat rutina?

— Nu el i l-a dat. Ea l-a găsit.

— Unde?

— În cutia poștală a lui Danny. Sâmbătă dimineața. A auzit despre incendiu și când Danny n-a răspuns la telefon, a trecut pe-aici. M-am uitat în cutie, adineauri. Erau câteva plicuri cu reclame și un elastic. Corespondența a venit toată într-un pachet prins cu banda elastică. Cineva a scos plicurile din el. Am crezut că au fost cei de la Minerva, care au luat scrisoarea pe care tocmai am deschis-o. M-am înșelat. Angela a fost.

— De ce s-ar fi uitat Angela în cutia poștală a lui Danny?

— Din același motiv pentru care te-ai uitat tu în cutia lui Sam. Un prieten a dispărut. A verificat să vadă dacă exista ceva important, care trebuia rezolvat. I-a recunoscut scrisul de mână. Și-a dat seama că e ceva putred la mijloc. Poate că înainte de asta i-a spus chiar el că a găsit ceva. Poate că a făcut singură conexiunea. N-o să știm niciodată.

Hannah a rămas tăcută un moment. Apoi a spus:

— Cronologia se potrivește, cred. Angela a găsit plicul sâmbătă dimineața. I-a trimis un e-mail lui Sam sâmbătă după-amiază. A plecat din Winson duminică, pentru că a trebuit să lase pe cineva cu fetița. Probabil că era cam târziu când a pornit la drum. Și pentru că era singură, fără să aibă pe cineva cu care să împartă condusul, a avut nevoie de o oprire suplimentară pe timp de noapte. De asta a ajuns în Gerrardsville marți dimineață.

— Se potrivește, a spus Reacher, încuviințând.

— Și cineva de la Minerva a știut că te-ai uitat în plicul pe care-l avea Angela, înainte ca ei să reentre în posesia lui. Au încercat să te împiedice să ajungi aici. N-au reușit. Așa că au folosit un alt plic adresat lui Danny, ca să te păcălească să pleci. Cred că s-au gândit că, dacă te-ai uitat într-unul, o să te uiți și în celălalt.

— Aproape c-a funcționat.

— Partea aia e în regulă. Dar uite ce nu pricep. Primul plic era plin cu lucruri despre succesul reputat cu apelul acestui Begovic. Care pare să fie legitim. Acum, Angela i-a spus lui Sam că lucrul pe care-l găsisese ea avea legătură cu contabilitatea. Care-i legătura dintre contabilitate și Begovic?

— Nu știu. Deocamdată.

— Poate că ar trebui să încercăm să aflăm, în loc să ne ducem la ceremonie.

— Eu mă duc la ceremonie. Nu trebuie să vii și tu.

— Ce am putea afla acolo? Și ar putea fi periculos. Cei de la Minerva ne vor recunoaște cu siguranță.

— Asta ar fi periculos. Pentru ei.

— Ce zici de asta? Am putea să urmărim ceremonia online. Minerva are propriul canal de YouTube. Nu e nevoie să mergem în persoană acolo.

— Ba este.

— De ce?

— Cineva a făcut mari eforturi să mă oprească.

PATRUZECI ȘI UNU

Reacher a numărat 39 de oameni în fața închisorii, în afară de el și Hannah.

Știa de ce se află acolo 11 dintre ei. Jed Starmer venise să-și vadă tatăl eliberat. Cei doi cameramani și cei șase paznici erau plătiți. Bruno Hix, care se prezentase drept fondator și director executiv al companiei Minerva, se desfăta cu sunetul propriei voci. Iar Damon Brockman, care afirmase că era și el fondator, stătea pe scenă cu o expresie infatuată. Era mai puțin sigur în privința celorlalți 28 prezenți. Nu reușea să înțeleagă ce anume i-ar fi putut determina să-și irosească timpul acolo.

Lucrurile s-au mai înviorat puțin abia după vreo 10 minute. Hix bătea apa-n piua despre procentaje și citate din filosofi, un minut își flutura brațele de parcă ar fi lucrat la o casă de licitații, pentru ca în următorul să rămână țeapăn și nemișcat, de parcă tocmai îi băgase cineva un băț în fund. Apoi s-a oprit din vorbit în mijlocul statisticilor. O camionetă veche și-a făcut apariția zgomotoasă în spatele mulțimii. Șase inși erau cocoțați în remorcă. Șoferul a claxonat și spectatorii din apropiere s-au dat la o parte. Pentru o clipă, ai fi zis că se pregătește să ia bariera cu asalt. Reacher s-a dus lângă Jed Starmer, în caz că apăreau probleme. Deodată, camioneta s-a oprit. Cei șase indivizi au sărit jos. Au scos pancarte pline cu sloganuri despre justiție și profituri. Pe una dintre ele era desenată zeița justiției cu o balanță dezechilibrată de un purcoi de bancnote. Un tip a ridicat o portavoce și a început să zbiere că penitenciarul trebuie închis. Mulțimii nu i-a plăcut asta. Starea de spirit s-a înnegurat. Au izbucnit strigăte batjocoritoare. Protestatarii au fost împinși și bruscați. Paznicii responsabili cu securitatea au fugit spre gard, cu bastoanele la vedere.

Hix a sărit de pe scenă cu microfonul în mână și s-a apropiat de gard:

— Opriți-vă. Lăsați oamenii să vorbească!

Tipul cu portavocea a luat microfonul. După un scurt moment de tăcere, a început să mormăie o litanie de nemulțumiri și acuzații.

Hix a încuviințat și a afișat tot felul de expresii preocupate, după care a preluat microfonul și sunetul a devenit imediat mai clar și mai puternic.

— Tinerii mei prieteni, mă bucur că ați venit astăzi aici. Mă bucur...

Privirea i s-a încrucișat cu a lui Reacher și brusc nu și-a mai găsit vocea. S-a bâlbâit și a îngăimat ceva o clipă, apoi și-a smuls cu greu privirea și a îndreptat-o în altă parte.

— Mă bucur că sunteți preocupați de corectitudine și de omenie. Dacă v-ați fi aflat în preajma sediului unei alte corporații corecționale, ar fi fost mari șanse să aveți dreptate. Dar aici, mă bucur să vă spun că vă înșelați. Nouă, celor de la Minerva, ne pasă de sănătatea oamenilor care locuiesc între aceste ziduri. Ne pasă de siguranța lor. De educația lor. De descătușarea potențialului. Și ne pasă de îndreptarea greșelilor, oriunde le găsim. Dar nu trebuie să mă credeți doar pe cuvânt. Doamnelor și domnilor, vi-l prezint pe Anton Begovic.

Un fald al cortului care acoperea intrarea în închisoare s-a dat la o parte și un bărbat și-a făcut apariția. Era îmbrăcat în costum și cravată de culoare închisă, iar părul părea proaspăt tuns. A rămas pe loc un moment, clipind în lumina soarelui. Apoi Brockman, care nu făcuse nimic până în acel moment, a sărit jos, l-a luat de braț și l-a ajutat să urce pe scenă.

Tipul a luat microfonul și a pășit în față:

— Vă mulțumesc tuturor pentru că sunteți aici. Vă mulțumesc, domnule Hix. Vă mulțumesc, domnule Brockman. Și, mai presus de toate, mulțumesc corporației Minerva și tuturor celor asociați cu ea. Când alții m-au vrut în spatele gratiilor, ei au luptat să mă elibereze. Sunt profund recunoscător și jur în fața voastră, a tuturor, că voi profita la maximum de fiecare secundă care mi-a fost înapoiată.

Tipul a făcut cu mâna spre public, iar Hix și Brockman l-au scos prin cealaltă parte a scenei și l-au condus în BMW.

Jed s-a aplecat și a încercat să se strecoare pe sub barieră.

Reacher l-a înșfăcat, l-a tras înapoi și l-a cuprins cu brațul pe după piept.

Jed se zbătea să scape.

— Dă-mi drumul! Trebuie să ajung la tatăl meu. Nu e distrus. V-ați înșelat.

— Nu pot să te las să pleci, i-a spus Reacher. Omul ăla nu e tatăl tău.

Led Emerson a stat la intrarea în atelierul aflat la nord de Vicksburg și a privit flăcările care se unduiau și fluturau. A stat să vadă trupul zvâcnind și contorsionându-se. Mai strălucitor și mai rapid la început, apoi mai domol și mai blând, până când colțul cu lanțuri atârinate de tavan a redevenit neinteresant, lipsit de vlagă și comun. A traversat curtea spre locul în care îl aștepta Graeber după ce pusese butoiul la loc și căutase pe aplicația de navigație o fabrică de hârtie abandonată, în apropiere de Winson.

S-au deplasat în convoi, cu Graeber în față, în duba neagră și lucioasă care era așteptată la fabrica de hârtie, și Emerson în spate, în calul său de povară alb și sărăcăcios. Au luat-o încet spre est, apoi pe o direcție constantă spre sud, până când au ajuns la periferia orașului Winson. Apoi Graeber a oprit la o benzinărie. După ce au făcut plinul ambelor mașini, Graeber a arătat spre un restaurant diner, aflat într-o margine a benzinăriei. N-avea nimic sofisticat. Era doar o clădire lungă și joasă, din cărămidă, cu acoperiș plat și o firmă din neon care promitea mâncare bună.

— Ce zici? Halim și noi ceva? Bem o cafea? Avem timp berechet.

Emerson a aruncat o privire de ansamblu asupra locului. În fața ferestrelor localului erau o duzină de locuri de parcare libere. N-ar fi fost o problemă să stea cu ochii pe furgoneta albă.

— Sigur că da, de ce nu?

Interiorul restaurantului era la fel de simplu și funcțional ca exteriorul. Erau zece mese de câte patru locuri, împărțite în două rânduri de câte cinci. Mobilier simplu. Linoleum gri pe podea, zgâriat pe alocuri. O tejghea pentru servire, dotată cu două aparate de cafea. Un ceas pe perete. O hartă a statului, înrămată. Și un televizor. Unul mare. Era singurul lucru relativ nou din restaurant. Era dat pe un canal de știri local. Sunetul era oprit, dar cuvintele care rezumau acțiunea se derulau pe o bandă la baza ecranului.

Emerson stătea cu fața la ferestre. Se uita la meniu, întrebându-se ce să mănânce, când Graeber l-a apucat de antebraț și a spus:

— Fii atent la televizor!

Ecranul era ocupat de scena din afara închisorii din Winson. Un ins în costum, proaspăt tuns, stătea pe o scenă și vorbea la un microfon. Textul spunea: Proaspăt achitat, Anton Begovic a fost eliberat din custodie ca urmare a unui apel reușit, inițiat de Minerva Corporation. Directorul executiv al Minervei, Bruno Hix, a declarat...

— Begovic? a spus Emerson și a scos telefonul furat, l-a deschis la poza lui Carpenter și l-a ținut ridicat.

— Sau Carpenter, a spus Graeber. E același om. Nicio îndoială în privința asta.

Camera îl urmărea pe tipul în costum în timp ce alți doi bărbați l-au condus la un BMW aflat în așteptare. Mașina a pornit înainte, încet, din cauza mulțimii.

— Uită-te la număr, a spus Emerson. MC1. Ia legătura cu Fassbender. Ne e dator cu un favor. Spune-i să afle cine deține mașina aia. Avem nevoie de răspuns... ieri.

O chestie de contabilitate, îi spusese Angela lui Sam. Reacher se așteptase la ceva complicat. Ceva pentru dezlegarea căruia ar fi fost nevoie de pregătire și antrenament. Dar s-a dovedit a fi cea mai simplă discrepanță posibilă. Cu unul în plus. Un prizonier. Un mic-dejun. Un prânz. O cină...

Jed a sărit în partea din spate a Volkswagenului și a spus:

— Cum poți fi atât de sigur că n-a fost tatăl meu? Că doar nu l-ai cunoscut niciodată.

— I-am văzut poza din ziua în care a fost arestat.

— Oamenii se mai schimbă, a spus Hannah, mimând o înfiorare exagerată. Dacă ai vedea o poză cu mine din urmă cu 16 ani...

— O parte din urechea adevăratului Anton Begovic lipsește, a spus Reacher. Urechile nu cresc la loc. Iată de ce poza din plicul aflat în geanta Angelei era atât de importantă. Fără ea, n-am fi știut niciodată că tocmai a fost eliberat altcineva.

Hannah a accelerat puțin și a spus:

— Eu cred c-o să se ducă. Nu se aștepta ca noi să fim prezenți la ceremonie, așa că nu s-a pregătit să fugă. Ori o să se ascundă, ori o să-și ia ceva provizii pentru drum.

— Și dacă te înșeli?

— O să-l sun pe detectivul Harewood. Îl pun să aducă FBI-ul.

— Nu mai vorbiți de omul ăsta, de Hix, a spus Jed. Nu-mi pasă de el. Mie-mi pasă doar de tatăl meu.

— Trebuie să-l găsim pe Hix ca să putem afla ce s-a întâmplat cu tatăl tău.

— Ce s-a întâmplat? Nimic nu s-a întâmplat. E în închisoare. Tot deținut a rămas.

Reacher n-a răspuns. Nici Hannah.

— Unde altundeva ar putea fi? a spus Jed. În locul lui a ieșit altcineva. Tatăl meu trebuie să fie tot înăuntru.

— A ieșit altcineva în locul lui, a spus Reacher. Asta-i tot ce știm sigur.

— Omul ăla a luat numele tatălui meu, a spus Jed și a început să plângă. Nu poți să ai doi oameni cu același nume. Tata e mort. Nu-i așa? Asta nu vreți să spuneți. E mort, iar eu nici măcar n-am apucat să-l cunosc.

Hannah a trecut încet pe lângă casa mare și albă. BMW-ul se afla din nou în același loc ca dimineața.

— Slavă cerului. E aici. Hannah a tras lângă bordura de iarbă de la marginea drumului. Dar ce putem să facem acum? Nu te poți duce la interfon și să-i ceri lui Hix să te lase să intri. Pariez că porțile sunt prea solide ca să treci cu mașina prin ele. Probabil că au senzori care se declanșează când încerci să te urci pe ele. Pe partea de sus a zidurilor sunt cioburi de sticlă cimentate. Și sunt sigură că dincolo de ziduri sunt senzori în pământ.

— Apropie-te cu spatele de zid, i-a spus Reacher și a luat un pistol din fața de pernă. SIG-ul P320 de culoare cafeniu-nisipie pe care-l confiscase de la cea de-a doua pereche de indivizi în popasul pentru camioane de pe I-20. Jed, uită-te în sertarul de jos. Am nevoie de cinci pături. Și de perna de pe canapea.

Reacher a legat două pături de colțurile aflate pe diagonală, ca să le maximizeze lungimea combinată. Le-a rulat ca să improvizeze un fel de frânghie, le-a făcut colac și l-a pus în jurul gâtului. Apoi a legat celelalte trei pături în același mod. A legat un capăt de bara din spate a microbuzului și s-a urcat pe acoperișul vehiculului. Hannah i-a dat perna. Reacher a așezat-o pe sticla fixată pe partea de sus a zidului. A întins pătura peste pernă și a lăsat-o în jos cu grijă, ca să nu atingă pământul în cealaltă parte. A pășit pe zid și a stat cu picioarele pe fâșia îngustă de cărămidă fără cioburi. A verificat dacă păturile atârnavă suficient de jos ca să se poată prindă de ele în caz că ar fi trebuit să urce din nou. Apoi s-a uitat în jur. La baza zidului era o bandă de gazon, lată de 1,20 metri. Acolo trebuie să fi fost îngropați senzorii. Dincolo de gazon, întinzându-se pe toată lungimea proprietății, era o fâșie de teren pe

care creșteau copaci, lată de 6 metri. Reacher a țintit spre un gol dintre doi arbori mai subțiri. A sărit, s-a aruncat înainte, s-a rostogolit și s-a ridicat în poziție ghemuit. A ascultat. Nu s-au auzit alarme. Nici sonerii. Și nici câini.

Reacher s-a ridicat în picioare și s-a mișcat în spatele fâșiei de copaci până a ajuns la un punct de unde se putea apropia de casă pe diagonală, către unul dintre colțuri. În felul ăsta, nicio fereastră nu avea vedere directă spre el. S-a târât înainte până a ajuns la limita acoperirii sale. Apoi a rămas întins 5 minute, complet nemișcat, observând.

A auzit un sunet în spatele lui și spre stânga. O crenguță ruptă. S-a târât înapoi, s-a ridicat și a alergat spre sursa zgomotului. A ocolit un copac. Și a dat peste un bărbat. Stătea la baza trunchiului, cu genunchii strânși la piept. Se uitat în sus la Reacher și a șoptit:

— Te rog să nu-mi faci rău. Te rog să nu-mi faci rău. Te rog să nu-mi faci rău.

— N-am de gând să-ți fac niciun rău, l-a liniștit Reacher cu voce scăzută. Cine ești?

Omul s-a îndreptat puțin, iar când Reacher a putut să-l vadă mai bine i s-a părut că arăta ca un Che Guevara tânăr.

— Mă numesc Maurice, a spus tipul. Tu?

— Reacher. Ce faci aici?

— Aș prefera să nu-ți spun.

— Lucrezi pentru Hix? Sau pentru cineva de la Minerva?

— Ei, pe naiba, nu!

— Ai de gând să suni la poliție sau să faci vreo prostie?

— Polițiștii ar fi ultimii oameni pe care i-aș suna. Și ce prostie mai mare aș putea să fac decât să rămân blocat în curtea asta blestemată?

— Bine, atunci. Încântat că ne-am cunoscut, a spus Reacher și a pornit din nou spre casă.

— Stai așa. Hix e în casă. La fel și adjunctul lui. Și mai e un tip.

Reacher l-a ignorat și și-a continuat drumul.

Maurice s-a repezit după el.

— Așteaptă. Te rog. Trebuie să te întreb. Lucrezi la vreun reportaj? Pentru că, în cazul ăsta...

— Ești jurnalist? l-a întrebat Reacher.

Maurice a încuviințat.

— Eu nu sunt. N-o să-ți fur ideea. Așa că rămâi aici. Stai ascuns. Nu face gălăgie. Și să nu atragi atenția în niciun fel. E în joc viața cuiva.

— A cuiva? A unei mulțimi de oameni.

— Ce vrei să spui?

— Ești aici din cauza drogurilor, așa-i? De-aia vrei să ajungi la Hix. Ce-ai pățit? Ai pierdut un membru al familiei? Un prieten? Într-o închisoare Minerva?

Reacher l-a apucat pe Maurice de braț și l-a tras înapoi, între copaci.

— Spune-mi ce știi. Tot. Acum. În rezumat.

— Păi e cam așa. Minerva e o caracatiță, da? Una malefică. La suprafață, progresistă și iluminată. Dar adevărul? Tentacule pretutindeni. Își aleg deținuții pe sprânceană. Îi pun la muncă. În toate modurile posibile. Inclusiv la rafinarea drogurilor. Fac asta în unitățile de separare dezafectate. Le furnizează marfa propriilor deținuți. De-aia mortalitatea e atât de mare la ei. Chiar dacă neagă asta, e adevărat. Și s-au extins. Acum furnizează marfă și pe alte piețe.

Droguri, sigur, avea sens, s-a gândit Reacher. Toate închisorile aveau o problemă cu ele. Poate că Minerva a văzut în asta o oportunitate. Putea fi o afacere foarte bănoasă. Iar tipii implicați în genul ăsta de comerț se trezesc din când în când că au nevoie de o identitate nouă.

— Ce dovezi ai? a întrebat el.

— Mortalitatea. Am totul documentat. Nimic altceva. Deocamdată.

— O să-i fac o vizită lui Hix. Chiar acum. S-ar putea să discutăm și acest subiect. Orice lucru concret descopăr, al tău e.

PATRUZECI ȘI DOI

Reacher a ieșit de la adăpostul copacilor și s-a apropiat de casă dinspre sud-est. Spre colțul din spate. S-a urcat pe balustrada verandei și și-a încolăcit brațul stâng în jurul coloanei care susținea balconul. Cu mâna dreaptă și-a desfăcut păturile din jurul gâtului. A ținut de un capăt și le-a scuturat pe lungime în formă de arc. O dată. De două ori. Apoi, când a ajuns la vârful celei de-a treia balansări, le-a smucit spre casă și imediat în sens invers, asemenea unui îmblânzitor de lei cu un bici supradimensionat. Vârful s-a încolăcit în jurul coloanei și a căzut în jos pe partea cealaltă. Reacher l-a apucat cu mâna stângă. Și-a apropiat mâinile și a prins laolaltă ambele capete ale buclei. Și-a fixat tălpile pe suprafața coloanei. A ridicat mâna stângă și s-a tras. A făcut un pas pe verticală cu piciorul drept. Și-a mutat mâna dreaptă mai sus. A pășit cu piciorul stâng. A continuat în același fel până când a putut să prindă balustrada superioară, după care s-a ridicat în mâini, a sărit peste ea și s-a rostogolit în balcon.

Apoi s-a ridicat în picioare. A stat nemișcat și a ascultat. Nu a auzit nimic.

Pe partea laterală a casei, un șir de uși din sticlă dădeau în balcon. Erau patru la număr. Poate de la dormitoare. Toate erau închise, iar draperiile albe din interior erau trase peste ele. Pentru intimitate. Sau pentru combaterea căldurii.

Reacher s-a dus în spatele casei. Scândurile balconului erau solide. Pașii lui nu scoteau niciun zgomot. S-a uitat în jos, spre curte. Era un spațiu uniform, un pătrat cu latura de 15 metri, decupat din fâșia cu copaci și acoperit cu iarbă. Probabil că Hix se pregătea pentru un party. În stânga era un bar cu un șir de frapiere argintii pentru gheață, mese cu tăvi pline de pahare din plastic și două tomberoane uriașe, în formă de urne grecești. În centrul peluzei, o porțiune fusese acoperită, pentru a alcătui un ring de dans temporar. Iar în dreapta se afla o scenă cu un set de tobe, suporturi pentru microfoane și o schelă pentru lumini, întinsă pe toată lățimea.

Reacher a dat ocol balconului până a găsit ce căuta. O fereastră-ghilotină cu geamuri mate. O baie. Și-a scos cardul bancar și l-a împins în spațiul dintre panoul superior și cel inferior. L-a plimbat dintr-o parte în alta până când zăvorul s-a mișcat și a ieșit din locașul lui. A văzut o cadă. O chiuvetă. Un vas de toaletă. Dar niciun om. A deschis fereastra complet și a pătruns în baie. S-a dus la ușă. A întredeschis-o. N-a văzut pe nimeni. A continuat pe palier. Avea forma unui U amplu, cu o balustradă ornamentală în jurul părții deschise, ca o versiune interioară a balconului. Holul se afla mai jos. Scara se găsea la capătul îndepărtat. Dinspre parter răsunau voci. Trei bărbați. Păreau să se cunoască între ei. Și erau furioși.

* * *

Reacher s-a furișat pe scări. A pășit aproape de margine, unde riscul ca treptele să scârțâie era mai mic. A ajuns în hol și a traversat spre prima ușă de pe dreapta. De cealaltă parte a ei, bărbații zbierau. Reacher a recunoscut vocile de la ceremonia care avusese loc la închisoare.

— E vina ta. Dacă nu te-ai fi pierdut cu firea și nu te-ai fi ascuns ca un puști speriat, am..., spunea Brockman.

— Exagerezi toată povestea, a spus tipul care își făcuse apariția din cort, pretinzând că ar fi Begovic. M-am speriat, bineînțeles. Dar nu sunt idiot. Am continuat să lucrez. Contactele noastre au fost restabilite. Livrările se reiau în după-amiaza asta. Am obținut prețuri mai bune de la doi dintre clienții noștri. Cererea nu s-a diminuat acolo. Și avem toate cantitățile de care am putea avea nevoie. Singura întrebare e câți bani vrem să câștigăm.

— Dar Reacher te-a văzut.

— Și?

— Și a văzut fotografia. Știe că nu ești Begovic.

— Poza aia n-a fost distrusă?

— Ba da.

— Dosarul cu amprente a fost înlocuit?

— Da.

— Și în dosarul lui Begovic nu există probe ADN. Deci e imposibil de dovedit că eu nu sunt el. Trebuia să vorbești cu mine de la început. V-aș fi spus. Nu e niciun pericol. Mai ales ținând cont că adevăratul Begovic va fi băgat la carceră în mai puțin de o oră. Până mâine, o să fie făcut bucăți, bucățele. Nici Reacher, nici altcineva nu mai poate face nimic pentru a opri treaba asta.

Reacher a deschis ușa și a intrat. S-a pomenit într-o bucătărie renovată de curând. Suprafețele erau toate din marmură, lemn deschis la culoare și inox. Trei tipi erau așezați pe taburete înalte la barul pentru micul-dejun. S-au întors simultan.

Brockman s-a ridicat în picioare și a spus:

— Reacher? Ce dracu' cauți aici?

Reacher a parcurs distanța dintre ei din doi pași și l-a lovit pe Brockman cu pumnul în față. Acesta a căzut pe spate, s-a izbit de tejghea și a alunecat pe podea între tovarășii lui.

Reacher s-a întors spre tipul care se dădea drept Begovic și i-a spus:

— Tu. Numele real?

Tipul s-a dat jos de pe taburet și a spus:

— Du-te dracului!

— Neobișnuit. Pun pariu că anii de școală au fost dificili pentru tine.

Reacher i-a tras un pumn în burtă. Tipul s-a îndoit de la mijloc. Reacher l-a izbit cu cotul în ceafă, iar picioarele individului s-au muiat și a căzut cu fața înainte.

Reacher s-a întors spre Hix.

Hix rămăsese pe taburet. Avea telefonul în mână. A spus:

— Nu te uita la mine, că nu-ți spun nimic.

Hix a lovit cu degetul în telefon de trei ori. Reacher i l-a smuls din mână. Pe ecran erau afișate trei cifre: 911. Dar niciun apel în desfășurare. Reacher a lăsat telefonul să cadă și l-a zdrobit cu călcâiul. Apoi a ocolit teigheaua spre partea utilitară a bucătăriei. A deschis pe rând sertarele până a găsit unul cu ustensile. A scos un cuțit. Unul mic. Avea lama de nici 8 centimetri. Dar era ascuțit. Creat pentru scopuri delicate. Cojit. Tocat. Mărunțit. Reacher l-a ținut la vedere și a spus:

— Te-am urmărit pe scenă azi-dimineață. Părei să fii în elementul tău. Părea să-ți placă atenția acordată. Camerele video. Așa că, spune-mi, te vor mai iubi camerele dacă-ți tai nasul și te pun să-l mănânci?

* * *

Reacher a zăbovit înăuntrul casei mari și albe mai puțin de 10 minute. Când a ieșit, avea la el o legitimație de acces la închisoare pe un șnur și o cheie de mașină. S-a dus la BMW-ul lui Hix și a deschis ușa de pe partea șoferului. S-a aplecat și apăsă un buton de pe plafon, din apropierea oglinzii retrovizoare. Porțile au început să retragă de pe aleea de acces. L-a strigat pe Maurice și i-a spus să iasă din ascunzătoare. Apoi s-a dus la capătul aleii și a strigat-o pe Hannah. I-a spus să recupereze perna de pe zid și pătura legată de bara de protecție și să vină cu VW-ul în fața casei.

Hannah a parcat la baza scărilor ce duceau la ușa din față. Jed se mutase pe

scaunul pasagerului. Maurice stătea neliniștit, aproape de capota din spate a microbuzului.

— Bun, a spus Reacher. Uite cum facem. Jed, tatăl tău e în viață. O să încerc să-l țin în starea asta, dar n-am să te mint. Nu are prea mult timp la dispoziție și e într-o situație nasoală. Așa că nu promit nimic. Hannah, vreau să-l duci pe Jed la Riverside Lodge. Ia-i o cameră. Folosește numele J.P. Slough. Plătește cu numerar. Sună-l pe detectivul Harewood. Avem nevoie de el, să-i trimită pe agenții federali. Spune-i să înceapă aici, la casă. Dacă nu ajung la hotel în două ore, părăsește orașul. Nu te mai întoarce. Maurice, ai avut dreptate pe jumătate. Ceva îi omoară pe deținuții de la Minerva. Poate și pe alții din afară. Dar nu drogurile.

Reacher a luat fața de pernă și s-a întors la BMW. Până să-și dea seama ce butoane să apese și ce întrerupătoare să acționeze ca să-și regleze scaunul în așa fel încât să încapă la volan, Hannah s-a strecurat pe scaunul din dreapta lui.

— Iar încerci să mă lași baltă. Ăsta-i un obicei urât.

— Nu te las baltă. Doar că de data asta nu vii cu mine. E o misiune pentru o singură persoană. Și am nevoie de tine să stai cu ochii pe Jed. Dacă lucrurile o iau la vale, dacă tatăl lui nu scapă cu viață, o să aibă nevoie de mult ajutor.

— Tatăl lui chiar mai e în viață?

— Așa cred.

— Unde?

— În închisoare.

— Cine-i impostorul?

— Un tip numit Carpenter. S-ar putea să nu fie numele lui adevărat. E un intermediar între Minerva și clienții pe care-i aprovizionează. Cu zece ani în urmă, l-a vândut pe un tip din Paraguay. Se aștepta ca ăla să moară în

pușcărie. Uite că n-a murit. S-a întors în State și caută să se răzbune. Minerva n-a putut să se spele pe mâini de Carpenter, pentru că are nevoie de relațiile lui. Așa că a trebuit să-i facă rost lui Carpenter de o nouă identitate. Au profitat de grațierea lui Begovic ca să facă schimbarea. Pentru că era speriat, Carpenter s-a ascuns în închisoare până la ceremonie. Danny Peel a observat discrepanța dintre numere. A făcut săpături. A făcut conexiunile. I-a spus Angelei, care i-a spus lui Sam. Restul îl știi.

— Unde sunt acum oamenii de la Minerva? Hix, Brockman și Carpenter?

— În casă. În bucătărie.

— Nu-i putem lăsa așa, fără pază.

— Nu pleacă nicăieri.

— Cu forțe proprii, poate. Dar dacă vin oamenii lor să-i caute?

— De asta avem nevoie ca Harewood să aducă FBI-ul.

— Și dacă sunt salvați înainte să apară federalii?

— Țsta-i un risc pe care va trebui să ni-l asumăm. Nu pot să stau aici să-i păzesc. Trebuie să ajung la Begovic.

— Las' că-i păzesc eu. N-o să fug să mă ascund și să-i las cu ușa de la intrare deschisă. Ei l-au omorât pe Sam. Nu plec nicăieri până nu-i văd cu cătușele la mâini. E decizia mea. Îmi asum riscul. Și am SIG-ul la mine. Nu mi-e frică să-l folosesc. Ai văzut noaptea trecută.

Reacher n-a spus nimic.

— Tipul ăsta care bântuie pe-aici, e vreun revoluționar sau ceva de genul ăsta? Sau doar are un simț nepotrivit al vestimentației? a întrebat Hannah.

— Îl cheamă Maurice. E jurnalist. Pare inofensiv.

— Păi atunci poate să aibă el grijă de Jed.

— Cred că da.

— Jed a avut dreptate. O să-l omoare pe tatăl lui. Și nu văd cum ai putea să-i oprești.

— Am o idee.

— Omul e într-o celulă la pușcărie. Nu poți să-l scoți de-acolo. Știi asta? Sam a studiat modurile în care deținuții încearcă să evadeze. Ai nevoie de câteva luni ca să faci planul. Să observi. Să depistezi neglijențele din rutina gardienilor. Echipamentul defect. Probleme la clădiri. Angajați vulnerabili pentru că trec printr-un divorț, au patima băuturii, se droghează, practică jocuri de noroc ori au datorii. Ai nevoie de noroc. Și chiar și atunci, 99% din tentative dau greș.

— Șansele mele sunt ceva mai mari de-atât.

— Serios? Pe ce te bazezi?

— Harold nu purta verighetă. Și am văzut patru triunghiuri de iarbă bine îngrijite.

Reacher a parcat BMW-ul pe aleea lui Harold. Casa lui era mică și dărăpănată. Avea un singur nivel, vopseaua era scorojită, ferestrele opace din cauza murdăriei, o verandă minusculă și o curte neîngrijită, năpădită de buruieni. Reacher a început cu cutia poștală. Era pe punctul de a se revărsa. N-a acordat prea multă atenție tipului de scrisori care aflau acolo. A luat un elastic de la primul teanc găsit și s-a dus la ușa din spate. Nu i-a fost greu să-și dea seama ce cheie să folosească din colecția aflată în fața de pernă. Era cea mai zgâriată. Reacher a intrat, s-a dus repede în bucătărie și a mers pe coridor până a găsit dormitorul lui Harold. A deschis șifonierul. Un sigur costum era atârnat pe umeras. Negru la culoare. Lângă el, pe un alt umeras, o cămașă albă de ocazii. Și într-un sertar, o cravată rulată. Tot neagră. Ținută de înmormântare, și-a zis Reacher. Dar asta nu l-a deranjat. Pentru ce avea el nevoie, era excelentă. S-a îmbrăcat cu hainele lui Harold și și-a pus lucrurile proprii în fața de pernă. Apoi s-a dus în garaj.

Teoretic, în el era loc pentru trei mașini, dar două dintre compartimente erau ocupate de echipamente pentru ridicarea greutăților. Pe pereți erau poze cu Harold în ținute ciudate de spandex, luptându-se cu tot felul de obiecte grele. Tractoare. Anvelope. Animale de fermă. O roată de cașcaval. Reacher ar fi avut niște întrebări. Al treilea compartiment era gol. Pe podea se vedeau pete de ulei. Rămășițe de vopsea vărsată. Reziduuri uscate de la alte lichide scurse. Dar niciun jurnal de activități. Nu se ținuseră evidențe meticuloase. Probabil că în locul acela nu se făcuseră niciodată reparații serioase. Reacher s-a dus la bancul de lucru minuscul. A luat un cuțit. O șurubelniță. Un ciocan. Și o rolă de bandă adezivă.

Când s-a întors în mașină, Reacher a luat toți banii rămași în portofelele din fața de pernă. I-a făcut sul și i-a prins cu elasticul luat din cutia poștală, apoi i-a pus în buzunar. A golit fața de pernă lăsând doar uneltele și SIG-ul. Și-a pus la gât legitimația și a pornit spre închisoare.

Mica mulțime dispăruse. La fel și paznicii și cameramanii. Sigurii rămași în afara închisorii erau angajații firmei care amenajase spațiul pentru festivitate, care se plimbau prin preajmă și mutau scaunele sau stivuiau segmentele de gard demontate. Cortul încă acoperea intrarea, deși era mai puțin rigid decât înainte. Acoperișul se lăsase și părțile laterale fluturau în bătaia vântului. Suprafața scenei fusese îndepărtată și urcată pe platforma unui camion aflat lângă structura de rezistență rămasă la vedere. Reacher a parcat lângă camion. A coborât din BMW și a început să mășăluiască semeț prin jur și să se holbeze ca un șef la oamenii care munceau. Aceștia se uitau în altă parte și se prefăceau că nu l-au văzut.

Reacher s-a dus spre intrare, s-a aplecat ca și cum ar fi inspectat ceva și a pus binișor sulul de bani pe o parte, lângă gard. Apoi s-a întors la BMW. Când a ajuns aproape de mașină, s-a întors spre cel mai apropiat trio de muncitori:

— Hei! a strigat Reacher. Voi trei. Nu mai ardeți gazul. Dați cortul ăla jos. Ne vin vizitatorii în curând. Cum credeți c-o să ajungă la intrare?

Muncitorii au bombănit și-au mormăit ceva, dar au plecat să facă ceea ce li se ordonase. Reacher a luat fața de pernă din mașină și a dus-o la camionul de

lângă scenă. A pus-o pe scaunul pasagerului. Apoi s-a dat puțin în spate și s-a uitat la muncitori. A așteptat. După vreo două minute, unul dintre ei a observat sulul de bani. S-a apropiat de el. S-a aplecat să-l ridice. Dar lăcomia și surpriza i-au suprimat memoria. A ajuns prea aproape de gard. Senzorii de sub pământ i-au detectat pașii. Au trimis instantaneu semnale către computerele de securitate din sala de control. A răsunat o sirenă. Luminile roșii au început să pulseze. Toate reflectoarele din complex s-au aprins dintr-odată. Și toate camerele video din apropiere s-au rotit pe suporturile lor pentru a le oferi operatorilor cele mai clare imagini ale cauzei problemei.

* * *

Reacher a sărit la volanul camionului, l-a pornit și a mers cu spatele până la un punct din apropierea gardului, la baza celui mai apropiat turn de pază. A luat fața de pernă. A prins-o între dinți. S-a cățarat pe acoperișul camionului. S-a întins și a apucat balustrada din partea de sus a semizidului turnului. S-a împins cu picioarele. S-a tras cu brațele. S-a aruncat cu capul înainte peste balustradă. Și nimeni nu l-a întâmpinat. În turn nu era niciun gardian. Nu se vedea nicio persoană cu armă sau uniformă.

Reacher a aruncat o privire peste peretele turnului ce dădea spre partea dinspre închisoare a gardului. Triunghiul de iarbă se afla sub el, în față, la aproximativ 60 de grade. Arăta la fel de verde și de luxuriant ca atunci când îl văzuse de afară. Din poziția înaltă în care se afla, putea vedea cum cărămizile care îl înconjurau erau vopsite în roșu. Un semn pentru ca oamenii să stea departe de el. Din cauza scopului său. Era un loc special amenajat în care gardienii trăgeau focuri de avertisment. Solul era moale. Absorbant. Nu exista pericolul ca gloanțele să ricoșeze. Recent, avusese loc acolo cel puțin o revoltă. Hannah îi spusese despre ea. Dar în iarba bine îngrijită nu se vedeau urme de gloanțe. Prin urmare, turnurile nu mai erau folosite decât poate ca praf în ochii mulțimii, când Hix mai puneă în scenă câte o campanie de presă publicitară. Munca grea din domeniul supravegherii era acum făcută de dispozitivele electronice. Camere video și senzori. Reacher a zâmbit în sinea

lui. Era așa cum se spunea în armată. Uneori, nu există substitut pentru Ochiul Uman, Versiunea 1.

PATRUZECI ȘI TREI

Chiar dacă turnurile de pază nu mai erau folosite în mod regulat, rămăseseră conectate la pasarelele acoperite cu plasă, care traversau zona închisorii în toate direcțiile. Reacher a coborât scara și a pornit spre clădirea ce adăpostea centrul de control. Știa unde era, pentru că-l pusese pe Hix să-i deseneze o diagramă.

De-a lungul drumului, Reacher a trecut prin cinci uși. Toate erau securizate. Legitimația lui Hix le-a deschis pe toate. Ultima a fost chiar cea de la centrul de control. Dincolo de acel punct, ușile erau controlate operațional, nu administrativ. Ceea ce însemna că puteau fi acționate doar de la distanță. Iar acesta era tot rostul vizitei lui Reacher.

Când a intrat în sala de control, erau două persoane de serviciu. Doi bărbați. Amândoi având spre 60 de ani. Amândoi cu destulă experiență pentru a lua decizii raționale în momente de stres. Asta spunea teoria. O ipoteză bazată mai mult pe probabilitatea unor tentative de evadare și revolte decât pe cea a unei incursiuni solitare. Chiar și incursiunea unui singur om putea provoca la fel de multe daune ca o revoltă de proporții medii. Dar, în orice caz, teoria s-a confirmat. Reacher le-a dat instrucțiuni celor doi tipi. Ei le-au urmat întru totul, fără să crâcnească. Nu s-au împotrivit nici măcar atunci când Reacher i-a încuiat în dulapul de depozitare și a rupt cheia în broască.

Apoi a verificat afișajul panoului de control al accesului. Era rudimentar, dar simplu de interpretat. Simbolurile care reprezentau toate ușile dintre centrul de control și unitatea de izolare S1 erau verzi. Celelalte uși erau toate roșii. Asta și voia să vadă, așa că Reacher a luat ciocanul din fața de pernă și a zdrobit elementele de control. Apoi a făcut zob și monitoarele televiziunii cu circuit închis. Nu avea cum să dezactiveze toate camerele video de pe traseul său. Nu cu ușurință. Și nici rapid. Dar nu avea niciun sens să lase unui potențial echipaj de intervenție posibilitatea de a se folosi de vreuna dintre ele.

Reacher mai avea de trecut prin alte cinci uși până să ajungă la celula lui Begovic. Primele două erau în secțiuni ale pasarelelor acoperite cu plasă. Cât timp se afla acolo, era complet expus. Se afla în inima teritoriului inamic. Masiv depășit numeric. Cu desăvârșire copleșit la capitolul arme. Dacă vreuna dintre uși nu se deschidea, urma să aibă o problemă serioasă. Sau dacă exista vreun sistem antiinfiltrare despre care nu știa, gata să se activeze și să-l prindă în capcană. Sau un panou de control de rezervă. Ori o procedură automată de resetare. Știa că existau tot felul de posibilități ca el să nu părăsească viu locul acela.

Reacher s-a apropiat încet de prima ușă. Cu calm. A întins mâna. A împins. Ușa s-a deschis. La fel și a doua. A treia ducea de la pasarela de plasă la un coridor acoperit. Un spațiu mai mic. Complet închis. Ar fi fost ca un șobolan prins într-o țevă de scurgere, dacă ușa se bloca. A treia ușă s-a deschis. La fel și a patra, care ducea în unitatea de izolare propriu-zisă. Reacher se afla în centrul crucii, la parter. Deasupra lui se aflau cele trei camere care formau centrul de comandă al unității. În mijlocul fiecărui perete, o ușă ducea la câte una dintre aripile cu celule. Reacher trebuia să ajungă în aripa vestică. A identificat ușa. A cincea. A împins-o. S-a deschis.

Apoi s-a oprit și s-a uitat pe rând la ușa fiecărei celule. Erau 16. Dintre ele, 15 erau mereu descuiate pentru că, oficial, aripa nu era dată în funcțiune. Era folosită doar pentru proiecte clandestine. Hix jurase că Begovic era singura persoană încuiată acolo. Dar, dacă mai ascunsese acolo și vreo doi psihopați îmblânziți, Hix s-ar fi putut gândi că era o minciună care ar putea fi trecută cu vederea.

Reacher a ascultat. A sesizat sunetul cuiva care se mișca. Două persoane. În prima celulă din dreapta lui, W1. Hix o descrisese ca zona de pregătire a transportului. Ușa era întredeschisă. Reacher a împins-o până la capăt. Înăuntru se găsea o masă de operații. Un cărucior metalic plin ochi de instrumente chirurgicale. Un dulap ticsit cu medicamente. Două suporturi pentru perfuzii. Un monitor cardiac. O cutie metalică de mărimea unui om, având la un capăt o baterie auto de 12 volți pentru alimentarea sistemului care controla temperatura internă, ca un sicriu de călătorie futurist. Un defibrilator montat pe perete. Și doi bărbați în uniforme medicale.

Unul dintre ei a luat un bisturiu de pe cărucior și s-a năpustit asupra lui

Reacher. Drept înainte. Țintindu-i abdomenul. Dar fără putere. Fără venin. Tipul nu se pricepea să lupte cu cuțitul. Asta era evident. Reacher i-a dat brațul la o parte, a continuat să se rotească, mărindu-și elanul, și l-a izbit cu pumnul un pic mai jos de ureche. Forța loviturii l-a aruncat peste masa de operații, în spațiul îngust de lângă perete.

Reacher s-a întors spre celălalt individ. Cu mâinile ridicate, acesta i-a spus:

— Să nu dai! N-o să-ți creez necazuri. Fac tot ce vrei.

— Vă pregăteți să-l preparați pe Begovic?

— Cred că da. Nu ne spun numele persoanelor.

— Urmează să-l ciopârțiți?

— Doamne, nu! Cumpărătorul face asta. Noi expediem corpurile întregi.

— Cine-i cumpărătorul?

— Nu știu.

Reacher s-a apropiat de el. Tipul a spus:

— Îți jur. E mult deasupra poziției mele ierarhice. Dar am auzit un zvon. Ăsta se duce la cel mai important client al nostru. Lucrează pe o navă. În largul coastei Jersey. În apele internaționale. Unde nu există reglementări.

— Deci zici că ăia de pe navă îl fac bucăți. Și pe urmă ce fac? Îi pun organele la păstrare până când e nevoie de ele?

— În cele din urmă. Va rămâne în viață cât timp vor fi recoltate doar organele neesențiale. Știi tu. Cornee. Un rinichi. Piele. Unele tipuri de oase. Articulațiile mari. Și sânge. Sângele se reface singur, așa că are sens să-l țină în viață cât mai mult posibil.

— Cât valorează toate chestiile alea?

— Se folosește totul, odată ce omul e mort. Cam 800 000 de dolari.

— Tu trimiți oameni în locul ăla. Oameni care sunt vii când pleacă de-aici.

— E jobul meu. Eu doar fac ce mi se spune.

Reacher a simțit că îi vine să vomite, așa că a făcut un pas în față, l-a izbit pe individ cu capul în față și s-a întors pe coridor.

Celulele W2, W4 și W6 erau goale. La fel și W3. W5 prezenta semne de folosire recentă. Există un pat obișnuit pentru o singură persoană, cu o cuvertură bleu-pal, și un televizor cocoțat pe un cufăr aflat lângă peretele îndepărtat. Camera mirosea vag a pizza și a mâncare chinezească. Acolo stătuse ascuns Carpenter până să-i ia locul lui Begovic la ceremonia de eliberare. W7 era gol. Iar Begovic se afla în W8. Când Reacher a deschis ușa, stătea întins pe pat, absolut nemișcat. O clipă, Reacher a crezut că e mort. Că toată afacerea fusese o capcană. Apoi Begovic a clipit.

— Anton? a zis Reacher cu glas scăzut. Mă numesc Reacher. Am venit să te ajut. Să te scot afară. Trebuie să plecăm acum. Poți să te ridici?

Begovic nu s-a mișcat. N-a vorbit.

Deci nu e mort, s-a gândit Reacher. Doar catatonic. Ceea ce era de înțeles. Tipul fusese închis pe nedrept ani în șir. I se promisese libertatea. După care fusese trimis înapoi la carceră. Reacher simțea o oarecare compasiune. Dar în același timp simțea cum trec secunde.

— Begovic! a spus el. În picioare. Cu fața spre ușă. Înainte, marș!

Begovic s-a ridicat și s-a îndreptat spre ușă. Reacher a aruncat o privire prin încăpere după obiecte cu valoare sentimentală, dar n-a văzut nimic, așa că l-a condus pe Begovic pe coridor. Apoi spre ușa din centrul unității. Erau la jumătate drumului, când luminile s-au stins. Timp de 6 secunde lungi a fost întuneric beznă. Reacher a auzit două bubuituri metalice. Una în spate. Alta în față. Respirația lui Begovic a devenit mai zgomotoasă. Mai rapidă. Mai

superficială. Apoi s-a auzit o bufnitură surdă și lumina a revenit, dar cam la jumătate din strălucire.

— Ce s-a-ntâmpat? a întrebat Begovic cu voce moale și joasă.

— Rețeaua electrică principală a căzut, a spus Reacher. S-a trecut pe generatoarele de rezervă.

— OK, a spus Begovic și a început să se miște din nou.

Nu e OK, s-a gândit Reacher. Nu e nici măcar în aceeași emisferă cu OK. Dar n-a spus nimic până când n-au ajuns la ușă. N-avea rost să-l alarmeze, în caz că se înșela. Dar nu s-a înșelat. Era exact așa cum se temuse.

Ușa era încuiată.

PATRUZECI ȘI PATRU

Emerson și Graeber au găsit fără nicio dificultate locul de lângă Winson pe care-l căutau. Graeber conducea duba neagră care era așteptată la întâlnire. Emerson conducea furgoneta albă. Au continuat încă 400 de metri, după ce au zărit locul, apoi au tras la marginea drumului, pentru a hotărî următoarea mutare.

Ajunseseră la timp. Zona era izolată. Dispunerea pe teren părea simplă. Singura problemă pe care fiecare dintre ei o putea remarca era cum aveau să pătrundă înăuntru. Locul nu era cel mai sigur pe care-l întâlniseră vreodată, dar erau obișnuiți să lucreze în clădiri părăsite. Aici urmau să aibă de-a face cu cel puțin o persoană. Poate cu mai multe. Și trebuiau să ia materiale cu ei. Butoiul, în special. Iar asta însemna să deschidă poarta. Și să o facă în liniște.

Cel mai bun scenariu la care se puteau gândi era că tipul pe care voiau să-l surprindă se afla deja acolo. În caz că așa stăteau lucrurile, puteau lăsa cloroformul să acționeze și apoi să zdrăngănească după bunul plac cu poarta. Dacă voiau, puteau să și dinamiteze toată blestemăția.

Au petrecut alte două minute analizând variantele, după care s-au hotărât asupra unui plan. Unul simplu, de genul celor care îi plăceau cel mai mult lui Emerson. Pentru moment, puteau să lase vehiculele acolo unde se aflau. Să ia o scară ușoară, o prelată și o frânghie din duba albă. Să se cațăre pe zid. Să facă o recunoaștere a tuturor clădirilor din complex. Să aducă apoi cloroformul. Și să spere că vor avea noroc.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat din nou Begovic.

Reacher știa, dar nu voia să intre în detalii. Și-a amintit că auzise toată povestea de la un caporal priceput la chestii tehnice, pe care-l cunoscuse cu

ani în urmă la Leavenworth, când se afla acolo pentru un transfer de deținuți. Omul îi explicase că ușile din închisori nu sunt deschise în mod normal, cu posibilitatea de a fi încuiate la nevoie. Lucrurile stăteau exact pe dos. Starea lor normală era să rămână mereu încuiate și să poată fi deschise doar când era nevoie. Funcționau pe baza a doi magneți concurenți. Unul permanent. Celălalt, un electromagnet. Magnetul permanent era fixat în zid. În mod normal, el atrage o bară de oțel de-a lungul unui canal protejat din ușă și într-un soclu din cadru, încuind ușa. Dacă electromagnetul primește curent, el se activează și, pentru că e reglat să fie mai puternic decât magnetul permanent, atrage bara de oțel în direcția opusă, o scoate din soclul aflat în cadru și deblochează ușa.

Sistemul are două avantaje. Ușile pot fi încuiate sau descuiate ușor de la distanță. Nu trebuie decât să permiți sau să oprești trecerea curentului prin electromagnet. Iar dacă rețeaua electrică pică din cine știe ce motiv —, chiar și pentru o secundă —, sistemul de autoprotecție face ca ușile să se încuie automat.

Cineva își dăduse seama că Reacher setase ca toate ușile de pe traseul său să fie deschise. Nu reușise să le încuie cu elementele de control obișnuite, pentru că Reacher le distrusese cu ciocanul. Așa că întrerupsese curentul. Circuitele de rezervă erau menținute în mod deliberat izolate de încuietori. Reacher nu putea să nu admire simplitatea soluției. În același timp, nu putea să ascundă gravitatea situației în care se afla. Prins în capcană într-un loc proiectat de experți să anihileze orice tentativă de evadare. Singura cale posibilă de ieșire era să restabilească rapid curentul în electromagnetul ușii. Ceea ce, din locul în care se afla, era categoric imposibil.

Cu excepția cazului în care...

Experții care proiectaseră închisoarea nu luaseră în calcul faptul că una dintre celule urma să fie plină de echipamente medicale. Reacher a făcut un inventar mental a ceea ce văzuse în W1. S-a gândit că s-ar putea să aibă o șansă, dacă fizica lui din liceu trecuse testul timpului. L-a întors pe Begovic cu 180 de grade și i-a spus să-l urmeze.

Reacher a luat sulul de hârtie din ciudatul ansamblu din inox dintr-o singură bucată, incasabil, compus din toaletă, chiuvetă și oglindă, aflat într-un colț al

celulei. I l-a dat lui Begovic și i-a spus:

— Am nevoie să derulezi toată hârtia din sulul ăsta. Îmi trebuie doar tubul de carton din interior. Ai înțeles?

— Desigur, a spus Begovic, apoi a luat sulul, a băgat degetul arătător în mijloc și a început să tragă de hârtie.

— Stai aici un minut, i-a spus Reacher. Mă-ntorc.

S-a dus repede în celula W3, a scos ciocanul din fața de pernă, s-a întins în sus și s-a folosit de gheara acestuia ca să rupă tubul metalic protector ce scotea circuitul electric din tavan. A rupt firele și a repetat procesul în W5 și W7. A revenit în W1 și l-a găsit pe Begovic cu tubul pregătit. Reacher a scos cuțitul din fața de pernă și a făcut o fantă în izolația de la capătul primei bucăți de cablu pe care o colectase. A prins plasticul între arătător și degetul mare și cuprul între degetele similare de la cealaltă mână. A tras în direcții opuse și cuprul lucios a apărut ca un șarpe care năpârlește. A repetat procesul cu celelalte bucăți de cablu, iar în final a obținut trei fire de câte 1,80 metri, pe care le-a unit într-o singură bucată lungă, răsucind îmbinările între dinți.

— Bun, a spus Reacher. Ține tubul strâns. Nu-l lăsa să se rotească.

Reacher a înfășurat cuprul în jurul tubului de carton de mai multe ori în sus și în jos, înainte și înapoi, până când a obținut o bobină strânsă și groasă, cu câte o coadă de 15 centimetri la fiecare capăt. A luat defibrilatorul de pe perete. A lipit cu bandă adezivă câte un capăt al bobinei de fiecare paletă a defibrilatorului. A luat-o înainte pe coridor și a ajuns la ușă. A apăsat întrerupătorul de pe defibrilator pe care scria Încărcare. A așteptat ca luminița să se schimbe din roșu în verde. A ținut bobina pe tocul ușii, în partea opusă balamalelor, cam la jumătatea înălțimii. Apoi s-a întors către Begovic și i-a spus:

— Fii atent. Când ești gata, apasă butonul Șoc.

Begovic a spus „Gata!“ A întins un deget osos și a apăsat discul roșu.

S-a produs o străfulgerare puternică asemenea unui trăsnet. Un bâzâit precum

cel al unui tablou electric suprasolicitat. Un damf de carton ars și vopsea pârlolită. Și un bufnet înfundat când bobina a lovit podeaua, după ce capetele de cupru s-au topit.

— Bun, a spus Reacher. Să sperăm că tocmai am obținut un magnet.

S-a dus în W1 și s-a întors după un moment cu bateria de 12V luată din cutia de dimensiuni umane.

— Avem o singură cale de a afla.

Pe perete se afla un tub metalic care pornea din tocul ușii, de pe partea cu balamalele. Cu gheara ciocanului, Reacher l-a desfăcut și a scos afară cam un metru de cablu, l-a îndoit la mijloc și l-a tăiat cu lama cuțitului. Apoi a înlăturat izolația. A separat cele două fire până când capetele s-au depărtat suficient ca să ajungă la polii bateriei. A făcut contactul cu polul pozitiv. Apoi, cu cel negativ. Și a ascultat. Și-a imaginat că aude tija de oțel supunându-se forței electromagnetice și alunecând încet de-a lungul tubului din interiorul ușii. Retrăgându-se din cadru. A ținut firele în contact timp de 20–30 de secunde. Apoi le-a lăsat să cadă și s-a ridicat în picioare.

A luat fața de pernă și s-a întors spre Begovic.

— Asta e. A funcționat. Sau n-a funcționat.

Funcționase. Reacher a împins ușa. Aceasta s-a deschis. Și s-a pomenit față în față cu trei bărbați. Doi gardieni cu puști AR-15. Și un tip palid, îmbrăcat în costum.

PATRUZECI ȘI CINCI

Reacher a apucat patul puștii celui mai apropiat dintre gardieni și l-a împins spre tavan. L-a lovit cu piciorul în boabe pe cel de-al doilea. Apoi pe cel mai apropiat de el l-a lovit cu capul în față. Și i-a mai tras un șut în cap celui de-al doilea gardian, înainte ca acesta să apuce să se îndepărteze târâș.

Begovic a fugit spre ușa ce ducea la coridorul de ieșire. Era încuiată.

Nemișcat, tipul în costum a spus:

— Tu trebuie să fii Reacher. Ți-ai făcut o intrare pe cinste!

Reacher a adunat puștile, le-a atârnat pe umăr și l-a întrebat:

— Tu cine ești?

Tipul nu i-a răspuns.

— Îl cheamă Riverdale, a intervenit Begovic. E directorul închisorii. Un nemernic absolut.

— Riverdale? a spus Reacher. În regulă. E timpul să-ți răscumperi greșelile. Ușile astea trebuie deschise.

Riverdale a rămas tăcut un moment, după care a spus:

— Nicio o problemă. Pot să fac asta. Dar mai întâi trebuie să faci ceva pentru mine.

Reacher n-a spus nimic.

Riverdale a arătat spre Begovic și a spus:

— Omoară-l. Zboară-i creierii. Pe urmă o să poți pleca de-aici.

Reacher a clătinat din cap și i-a răspuns:

— Îmi dau seama de ce nu vrei ca omul ăsta să umble liber prin lumea largă. Dar nu-ți merge cu mine.

— Asta-i una dintre situațiile alea de genul binele celor mulți versus binele câtorva. Dacă-l împuști, o să fie un om mort. Dacă nu-l împuști, nu te pot lăsa să-l iei cu tine. Asta nu se discută. Așa că ușile vor rămâne încuiate până vor sosi mai mulți oameni de-ai mei.

— Mai ai și alți oameni?

— O mulțime. Vă vor ucide pe amândoi. Probabil c-o să reușești să mă omori înainte să ți se scurgă tot sângele din corp. Asta înseamnă trei oameni morți. Trei morți e mai rău decât unul. E de trei ori mai rău. Etică elementară. Așa că de-aia îți cer. Fă lucrul moral. La naiba, cred că până și Begovic vede logica aici.

— O dau dracului de logică, a spus Begovic.

— Logică, nelogică, tot nu-ți merge cu mine, a spus Reacher.

— Bine. O să îndulcesc pilula. Omoară-l. Plecăm amândoi vii de-aici. Îți dau un milion de dolari, cash. Aud că ești lefter. Asta e șansa ta să trăiești ca un prinț, a spus Riverdale.

— Am tot ce-mi trebuie. Tot ce-mi doresc. Ceea ce mă pune într-o poziție mai bună decât a oricărui prinț. Așa că nu merge.

— Uită-te în jur, Reacher. Uită-te la locul ăsta. Chiar vrei să mori aici? Azi?

— Toți trebuie să murim într-o zi. Undeva.

— Dar aici? Acum?

— Nu prea văd să se întâmple asta. Doar dacă nu cumva pică vreun meteorit peste noi.

— Nu? Atunci, ce propui?

— Deschide uşile. Te uiţi la noi cum plecăm.

— Fii serios.

— Deschide uşile. Împuşcă-te în cap. Nu te uita la noi cum plecăm.

Riverdale a rămas tăcut un moment, apoi a spus:

— Eşti căsătorit, Reacher?

— Nu.

— Ai fost vreodată?

— Nu.

— O iubită? O relaţie apropiată cu cineva?

— Nu.

— Bine. Având în vedere că eşti falit şi fără adăpost, bănuiesc că nu primeşti prea multă atenţie. Aşa că am o idee. S-ar putea să încline balanţa.

Riverdale a scos telefonul şi a apăsă pe un buton de apelare rapidă. Când i s-a răspuns, a zis:

— Reacher e neutralizat. Trebuie să mă întorc în biroul meu. Porniţi curentul şi descuiaţi uşile dintre S1 şi locul ăsta.

Timp de 20 de secunde nu s-a întâmplat nimic. Apoi s-au auzit nişte declicuri simultane din toate părţile încăperii şi lumina a crescut în intensitate.

Riverdale a pornit către uşa de ieşire şi a spus:

— Veniţi cu mine.

Reacher și Begovic l-au urmat prin coridorul acoperit, Capcana de șobolani, așa cum o numise deja Reacher. Se aștepta ca în orice clipă gardienii să dea năvală prin ușa din spatele lor. Sau ca Riverdale să se arunce la podea la un semnal stabilit dinainte și o rafală de gloanțe să-i ciuruiască din față. Au parcurs jumătate de distanță. Trei sferturi. La capăt, au făcut la stânga. Și, în sfârșit, au ajuns în clădirea învecinată. Riverdale a luat-o înainte, pe un rând de trepte din beton.

— Țsta e vechiul bloc administrativ. Toți ceilalți s-au mutat în clădirea nouă și elegantă a lui Hix. Dar nu și eu, a explicat el.

După trepte urma un coridor murdar. Mirosea vag a fiertură de varză și a canalizare leneșă. Pe o parte erau ferestre care dădeau spre două curți pentru mișcare. Iar pe cealaltă, șase uși de birouri. În capătul îndepărtat, se vedea o bară metalică fixată pe perete. Reacher s-a gândit că era pentru a încătușa oameni de ea, deși se afla într-un loc cât se poate de absurd.

Riverdale i-a condus pe Reacher și Begovic de-a lungul coridorului până la ultimul birou. Podeaua era din beton gol. Pe tavan, tuburi fluorescente în cuști metalice. Fotografii înrămate cu motociclete pe pereți. O canapea în capătul îndepărtat, acoperită cu catifea aurie. Și o masă de scris metalică, în centrul încăperii. Riverdale s-a dus la ea și a descuiat sertarul de sus. A scos o tabletă, a activat-o cu amprenta degetului mare, a deschis un dosar cu fotografii și i-a dat-o lui Reacher.

— Uită-te, a spus el.

Reacher a trecut în revistă pozele. Toate înfățișau femei. Cea mai tânără era o adolescentă. Cea mai vârstnică, peste 60 de ani. Toate erau dezbrăcate. Și toate pozele fuseseră făcute în acea cameră.

— Nu te grăbi, a spus Riverdale. Vezi pe care o preferi. O pot aduce aici în mai puțin de o oră. Poți să-i faci tot ce vrei. Și cât timp vrei.

— Și ție ce-ți iese? a întrebat Reacher.

— Îl obțin pe Begovic.

— Și pe urmă?

— Poți să pleci. Liber ca pasărea cerului.

— Cum?

— La fel cum ai venit, nu? Nu contează cum ai reușit.

— Știi bine cum am venit. Ți-ai dat seama după ușile pe care le-am deschis. Crezi că sunt nebun? Nu mă-ntorc pe același traseu.

— Bun. Și dacă-ți garantez o cale sigură de ieșire, batem palma?

— Ce fel de cale sigură?

Riverdale și-a slăbit cravata, și-a desfăcut nasturele de la gât și a scos de sub cămașă o cheie pe un lanț.

— Cheia asta deschide o poartă. Una privată. În afară de mine, nu știe nimeni de ea.

— Unde e?

— Pe peretele îndepărtat al depozitului. Te scoate în partea sigură a gardului. Te duce la o potecă tăiată în malul râului. Tocmai până jos, la una dintre peșterile vechi. A fost folosită pe când întreaga zonă era sub stăpânire franceză. Pirați. Contrabandiști. Negustori de băuturi interzise. Și acum, de mine. Am provizii acolo. Mâncare. O barcă pneumatică.

— Minciuni.

— Ba nu, e adevărat. Am fost aici când s-a construit închisoarea. Am adăugat chiar eu câteva chestii suplimentare. Am presimțit că va veni o zi ca asta. Când cineva va trebui să plece în mare grabă. Am crezut c-o să fie eu, dar asta e.

Reacher a încuviințat și a spus:

— Încă o întrebare și pe urmă batem palma. La ce oră urmează să fie luat

Begovic?

— De ce?

— Așa sunt eu, însetat de cunoaștere.

Riverdale a ridicat din umeri și a spus:

— Cam peste 25 de minute, mai mult sau mai puțin.

Reacher a întins mâna dreaptă. Riverdale s-a apropiat să i-o strângă. Moment în care Reacher l-a izbit pe Riverdale în beregată cu muchia tabletei. Laringele lui Riverdale a cedat. A căzut pe spate și s-a prăbușit pe canapea. Nu mai putea să respire. Nu putea să țipe. Și-a prins gâtul cu mâinile. Lacrimile îi șiroiau pe obraji. Reacher a trântit tableta pe jos și a călcat-o până a făcut-o bucăți. S-a dus la birou și a scotocit prin sertarul deschis. A scos o riglă de 30 de centimetri. S-a întors și l-a apucat pe Riverdale de umeri. L-a răsucit. L-a ținut pe canapea cu genunchiul. A strecurat rigla între ceafa lui Riverdale și lanțul de oțel care ținea cheia. Și a început să o învârtă.

Lanțul a pătruns în pielea lui Riverdale. Sângele picura pe canapea. Reacher a mai răsucit o dată rigla. Lanțul a mușcat mai adânc. Sângele curgea peste materialul textil mai repede decât putea acesta să-l absoarbă. Reacher a răsucit rigla din nou. Încă o dată. Și încă o dată. Lanțul i-a tăiat carnea lui Riverdale. I-a retezat traheea zdrobită. Și, în cele din urmă, i-a secționat și carotida. Sângele a țâșnit pe spătarul canapelei și pe perete. Reacher i-a înclinat capul cu câteva grade, i-a împins gâtul în perna canapelei și l-a ținut acolo până când inima acestuia n-a mai avut ce să pompeze.

Reacher s-a ridicat și s-a uitat la Begovic, zicând:

— Ce e? Individul mi-a dispăcut la modul rațional. A primit ce-a meritat.

Begovic n-a răspuns.

— Ești în regulă cu ce s-a întâmplat? l-a întrebat Reacher.

— Nu s-a întâmplat nimic, a răspuns Begovic cu fața lipsită de orice expresie. N-am văzut absolut nimic.

Reacher a încuviințat și a pornit spre ușă.

— Haide. E timpul să plecăm.

Begovic nu s-a mișcat.

— Și cum rămâne cu cheia? Cu ieșirea secretă?

— N-o folosim, a răspuns Reacher.

— De ce?

— Ori nu există, ori e împânzită de dispozitive-capcană.

— De unde știi?

— E un principiu universal. Dacă ceva pare prea bun ca să fie adevărat, atunci e prea bun ca să fie adevărat.

— Cred că da, a spus Begovic, a făcut un pas și s-a oprit din nou. Ce bine era dacă aș fi înțeles asta cu 16 ani în urmă.

— Ce s-a întâmplat cu 16 ani în urmă?

— Am fost arestat. Prima oară.

Reacher a rămas tăcut și Begovic a continuat.

— Am cunoscut o fată. Am vrut să-i cumpăr un inel. Dar n-aveam niciun ban. Așa că un tip mi-a împrumutat niște bani. Mai mulți decât aș fi avut nevoie. Un prieten de-ai unchiului meu decedat.

— Banii erau murdari.

— Exact. Dar nu asta a fost problema. Nu m-au prins atunci. Însă el a păstrat

una dintre bancnote cu amprentele mele pe ea. Mi-a spus că, dacă nu fac ceva pentru el, o să mă reclame la poliție că umblu cu bani falși. Și, pentru că era ceva simplu, mi-am zis De ce nu?

— Ce te-a pus să faci?

— Să mă duc în anumite locuri. La anumite ore. Unde puteam fi văzut de oameni. Asta a fost tot.

— Te-a folosit pe post de fraier în așteptare. Când s-a albăstrit situația, te-a dat în gât.

— Exact. Pe urmă, am intrat în alte belele. Cele mai multe, din cauza mea. Dar totul a început cu el.

— Îmi pare rău.

— Să nu-ți pară. Nu e vina ta. Spune-mi doar cum o să ieșim de-aici dacă nu putem folosi cheia?

— Am o idee. Dar mai întâi ne-ar prinde bine o diversiune.

Reacher a spart pătratul de sticlă cu cotul și a apăsă butonul din spatele lui. O sirenă s-a declanșat și a început să urle. Lumini roșii au început să se aprindă intermitent. Reacher s-a dus lângă Begovic la fereastră și amândoi s-au uitat în jos, spre curțile pentru mișcare în aer liber. Deținuții au început să apară din două unități: A și B. La început, încet. Bărbații păreau șovăielnici. Nesiguri. Apoi fluxurile de oameni au crescut rapid. Erau mai zgomotoase. Curțile au început să se umple. Deținuții se îmbrânceau și se împingeau. În turnurile de pază au apărut gardienii. Unul avea o portavoce, pe lângă pușcă. A început să strige ordine. Se auzeau estompat. Nedeslușit. Dar, indiferent ce-ar fi spus, deținuții nu îi acordau atenție.

Reacher s-a întors spre Begovic:

— De ce nu iese nimeni din Blocul C?

— Habar n-am, a spus acesta.

— E folosit?

— Așa cred. Înainte să mă întorc la carceră, era. Îi vedeam pe băieții de-acolo la cantină. Mă îndoiesc că l-au închis între timp. De ce-ar fi făcut-o? Unde să-i ducă pe toți?

Reacher și-a amintit discuția cu Maurice, jurnalistul, în curtea casei lui Hix. Despre droguri. Teoria lui Maurice că cei de la Minerva le fabricau. Apoi le furnizau populației captive. Reacher respinsese ideea când aflase despre traficul de organe. Acum, o reconsidera. Poate că nu era o situație de ori/ori. Poate că cei de la Minerva erau îndeajuns de lacomi ca să le facă pe amândouă. A spus:

— Oamenii ăștia din Blocul C... Îți amintești ceva despre ei?

— Păi da. Cam țineau aproape unul de altul. Stăteau împreună mai tot timpul. Nu vorbeau cu ceilalți deținuți. Se aveau mai bine cu gardienii.

Reacher a luat-o înapoi pe treptele de beton, apoi de-a lungul mai multor coridoare și pasarele. Era un proces de încercare și eroare. De trei ori au ajuns la uși care nu se deschideau. Alarma de incendiu crease o zonă accesibilă mai largă decât de obicei între unitățile de detenție și curțile pentru mișcare, dar aceasta nu ajungea până la perimetrul pușcăriei. Limitele ei exterioare erau imprevizibile. Reacher și Begovic trebuiau să-și găsească drumul printr-un adevărat labirint, uneori dând înapoi din fața blocajelor, alteori ocolind obstacolele. Reacher se aștepta să dea peste câte-un gardian la fiecare ușă. La fiecare cotitură. Dar în privința asta diversiunea dăduse roade. Atenția tuturor era concentrată pe curțile pentru mișcare. Iar Reacher nu trebuia să-și facă griji pentru camerele de supraveghere. Nu avuseseră suficient timp să reparare monitoarele. Așa că, după cinci minute și un traseu pe care doar o cioară beată și nebună l-ar fi parcurs în zbor, Reacher și Begovic au ajuns la intrarea în Blocul C.

Ușa de la hub era deschisă. Stătea proptită cu un bloc de BCA. Reacher a

intrat primul. Dispunerea de bază era aceeași ca în unitatea de izolare. Exista un spațiu central, de formă pătrată, cu aripi ce mergeau perpendicular pe fiecare perete. Ușile către aripi erau deschise. Sunetul vocilor, al mișcărilor și activităților se revărsa de parcă s-ar fi aflat în foaierul unor birouri sau al unui atelier. Aerul era încărcat de vapori de solvenți și un damf de fum.

Reacher a început cu aripa de vest. Arăta ca rezultatul încrucișării dintre un studio de artă și un dormitor comun. Erau șase paturi, uniform distanțate, între zone pline de șevalete acoperite cu pânze pentru pictură. Alte pânze atârnavă pe pereți. Se vedeau rafturi metalice ce dădeau pe dinafară de vase cu vopseluri, recipiente cu solvenți și pachete de pensule. Pe tavan fuseseră instalate corpuri de iluminat suplimentare. Erau prevăzute cu un fel de becuri albastre, astfel încât ai fi zis că întregul spațiu era scăldat în lumina zilei, cu toate că nu existau ferestre. În încăpere se aflau șase oameni. Peste uniforme de deținuți purtau niște șorțuri decolorate și pătate. Toți erau ocupați. Unul lucra la o copie după Monet. Doi la copii după Van Gogh. Unul la un Mondrian. Altul la un Picasso. Unul dintre ei împrăștia diverse cantități de vopsea pe o pânză dreptunghiulară, întinsă pe podea. Niciunul dintre ei nu le-a acordat vreo atenție lui Reacher și Begovic.

Aripa de nord era domeniul a patru inși care lucrau la documente. Doi aveau computere. Alți doi lucrau de mână. Reacher s-a uitat peste umărul unuia dintre cei care lucrau manual. Acesta avea în față două foi de hârtie. Erau de aceeași dimensiune. Una era scrisă de sus până jos. Era testamentul cuiva. În el erau enumerate scrupulos numele persoanelor care urmau să primească o grămadă de bani, bijuterii, mașini și o colecție de arme vechi, de epocă. A doua pagină era pe jumătate plină. Scrisul arăta identic. Erau înșiruite aceleași articole. Aceleași cantități. Aceleași valori. Doar numele celor care urmau să le moștenească erau altele. O femeie care nici măcar nu era menționată în primul document urma să primească totul în al doilea.

— Ai putea să scrii o scrisoare cu scrisul altcuiva? l-a întrebat Reacher.

— Desigur, a răspuns omul cu stiloul. Al cui?

— Chiar și biletul unui sinucigaș?

— Cum să nu? Alea sunt simple. Fără termeni tehnici. Nu foarte lungi. Și, în

orice caz, nu prea frecvente.

Aripa de est era plină de sculptori și bijutieri. Trei inși ciopleau niște blocuri de marmură. Unul era murdar de lut până la coate. Altul suda niște grinzi gigantice. Un ins scobea un trunchi de copac. Cinci topeau metale galbene și albe în creuzete deformate și adăugau pietre de toate culorile pentru a face inele, brățări și pandantive. Pe perete erau postere care prezentau versiuni mărite ale unor produse tipice de la Tiffany, Cartier și Bulgari. Pentru ochii lui Reacher, unele dintre tinichelele de pe bancurile de lucru ale indivizilor de-acolo nu puteau fi distinse de piesele originale.

Aripa de sud găzduia șase indivizi cu computere. Stăteau pe niște scaune de birou jerpelite, așezate în fața unor mese de lucru șubrede și răpăiau de zor la niște tastaturi fără fir. Trei dintre ei erau practic inerti, ca niște roboți, doar degetele și ochii lor mai prezentau urme de viață. Ceilalți aproape că dansau în scaune, ca niște pianiști concertști sau ca muzicienii rock din anii 1970.

Reacher l-a bătut pe umăr pe unul dintre tipii însuflețiți și l-a întrebat:

— Ai avea o problemă să spargi contul de e-mail al cuiva?

Tipul a încetat să se agite și a răspuns:

— Mda. O problemă uriașă. Nu fac asta decât de vreo 50 de ori pe zi.

— Și poți să citești mesajele cuiva?

— Să le citesc, să le modific, să le șterg, să le copiez. Tot ce vrei.

PATRUZECI ȘI ȘASE

Ceasul din mintea lui Reacher l-a anunțat că era timpul să plece. L-a luat pe Begovic și l-a scos din Blocul C. Era în continuare convins că vor da nas în nas cu vreun gardian. Sau cu o grupă de gardieni rechemati la serviciu ca să facă față tărăboiului pe care îl stârnise alarma de incendii. Dar și de data asta starea de agitație le-a slujit scopul. Au ajuns nedetectați la Unitatea S1.

Cei doi inși care apăruseră odată cu Riverdale erau tot pe podea. Tot inconștienți. Reacher i-a târât prin ușa pe care o scosese din uz și i-a împins în celula de pregătire. Le-a mai administrat câte un șut în cap, ca să se asigure că nu-și vor face o nedorită apariție prea curând. A făcut la fel cu cei doi sanitari pe care-i lăsase acolo mai devreme. A aruncat pe masa de operații una dintre puști, după ce i-a scos încărcătorul. A verificat SIG-ul cafeniu. Apoi s-a întors în hub.

Reacher și-a dat jos de pe umăr cealaltă pușcă și i-a spus lui Begovic:

— Pune-ți mâinile la spate, ca și cum le-ai avea legate. Stai cu ochii în podea. Te supui la tot ce spun.

După un minut, ușa de la aripa sudică a unității s-a deschis brusc. Doi inși au intrat. Aveau o targă pe roți solidă. Unul o împingea. Celălalt o trăgea. Tipul din față a spus:

— Care-i povestea aici? De ce...

Tipul s-a oprit brusc. S-a uitat la Reacher. Nu înțelegea cum de se afla acolo cineva pe care nu-l recunoștea. Aparent, într-o poziție de autoritate. Care nu făcea parte din program. Și nu înțelegea nici de ce deținutul stătea în picioare. De ce nu era în stare de inconștiență. De ce nu era băgat la cutie, gata de a fi transportat. Creierul individului a avut dificultăți o secundă. Încerca să potrivească toate piesele laolaltă. Apoi a lăsat baltă jocul de puzzle. Nu conta

care era imaginea exactă. Pentru că, indiferent ce formă ar fi luat, ceva era greșit. Asta era evident. Așa că a dat drumul la targă și a dus mâna repede la buzunar.

Reacher nu știa dacă tipul voia să scoată un pistol sau un telefon. N-a așteptat să afle. A pășit în față și a învârtit pușca din mișcare. Apoi l-a lovit pe individ la rădăcina nasului cu latul armei. Tipul s-a prăbușit pe targă, după care s-a răsturnat într-o parte. A căzut pe podea și a rămas nemișcat, cu fața în jos, cu o băltoacă de sânge tot mai mare în jurul țestei.

— Nu mișca! a spus Reacher și a inversat poziția puștii, îndreptând-o spre cel care împinsese targa. Poți să ne arăți drumul spre ieșire. Sau pot să te duc într-una din curțile pentru mișcare. Sunt acolo cam 100 de inși care te-ar primi cu mare drag. Asta-i sigur. Bun. Ai cinci secunde să iei o decizie.

Instinctul de conservare a ieșit victorios în acea zi. Reacher și Begovic l-au urmat pe ins prin aripa sudică a unității. Ușile celulelor erau, toate, deschise. Nu se auzea niciun sunet din interiorul lor. Doar scârțâitul celor trei perechi de pantofi pe podeaua de beton. O ușă era încastrată în peretele din capătul îndepărtat. Era făcută din oțel. Vopsită în gri. Părea nouă. Lucioasă. Tipul aflat în fruntea formației a ținut cardul de identitate în dreptul pătratului din plastic fixat în rama ușii. Încuietoarea a scos un declic și tipul a împins ușa, deschizând-o. Dădea spre o pasarelă acoperită. Era mai îngustă decât celelalte prin care trecuse Reacher. Nu avea linii vopsite pe jos. În locul plasei de sârmă, acoperișul era din tablă ondulată solidă. Aerul era încins și stătut. Pasarela mergea drept cam 30 de metri. Apoi cotea în unghi drept la stânga. După care mergea din nou drept cam 40 de metri. La capăt era altă ușă gri din oțel, care se deschidea într-un fel de magazie mare. Pe ambele laturi se găseau rafturi din tavan până în podea. Erau pline de materiale pentru curățenie, uniforme pentru deținuți și conserve cu hrană uscată. O dubă era parcată în centru. Era de culoare bleumarin, lucioasă, ca aceea pe care Reacher o văzuse în față la Riverside Lodge. Fusesse parcată cu spatele. În fața ei, la mijlocul peretelui opus, se găsea o ușă cu rulou pentru vehicule. Nu se vedea niciun om prin preajmă. Reacher s-a uitat prin geamul șoferului. Cheile erau în contact.

— Ce deschide ușa aia? a întrebat el.

— Există o telecomandă prinsă de vizor, a răspuns tipul. Apeși butonul și ușa se rulează în sus. Te apropii de poarta gardului interior. Se va deschide. Mergi mai departe spre poarta din gardul exterior. Cea de la gardul interior se va închide singură. Apoi dai trei flash-uri cu farurile. Paznicul din cabină te va lăsa să ieși.

— Să dau flash-uri? Pe bune?

— Ăsta-i semnalul.

Reacher a observat că tipul îi evita privirea. Așa că a deschis ușa din spate a dubei și i-a spus:

— Urcă! O să mergi cu Begovic. Când ieșim de-aici, vin să-ți dau drumul. Dar mai întâi o să bat în peretele despărțitor. Dacă ușa se deschide și Begovic nu a auzit ciocănitul, o să te împuște în rotulă.

Tipul a clătinat din cap și a făcut un pas înapoi:

— Stai. Nu trebuie să dai flash-uri. Nu faci nimic. Doar te apropii de poarta exterioară. Paznicul din gheretă are ordinul să lase duba asta să intre sau să iasă la orice oră, fără s-o treacă în registru, fără s-o percheziționeze. Nu-ți face griji. N-o să rămâi închis acolo mult timp.

Închis. Un cuvânt care lui Reacher nu-i plăcea cum suna. Nu când i se aplica lui însuși.

Reacher nu l-a obligat pe gardian să intre în spatele dubei. Pentru că nu-l cunoștea suficient de bine pe Begovic. Nu putea prezice cum avea să reziste acesta presiunii. Dacă se fâstăcea sau dădea semne de panică, pericolul ca gardianul să încerce să pună mâna pe pistol era prea mare. Putea să facă zgomot. Să-l alerteze pe cel aflat la post în gheretă. Begovic putea sfârși prin a încasa un glonț rătăcit. Sau unul tras deliberat. Așa că Reacher a ales o metodă diferită. L-a făcut knockout pe individ, i-a rostogolit corpul pe raftul de jos din partea laterală a sălii și a îngrămadit în fața lui un balot cu uniforme portocalii.

Motorul dubei a pornit la prima răsucire a cheii. Ușa de ieșire s-a deschis la prima apăsare a telecomenzii. Poarta din gardul interior a culisat într-o parte când duba s-a apropiat. A alunecat la loc, după ce-a trecut mașina. După care nu s-a mai întâmplat nimic. Poarta exterioară a rămas pe loc. Era complet nemișcată. De parcă ar fi fost sudată. Sau ca și cum ar fi fost doar un panou oarecare de gard fix. De gard electrificat. Care se afla în stânga lor. Și în dreapta. Iar acum, și în față, și în spate. Nu exista nicio cale de a înainta. Nicio cale de întoarcere. Nu aveau unde să se ducă, chiar dacă ar fi abandonat vehiculul.

Poarta exterioară nu se mișca.

Reacher s-a uitat la gheretă. Nu putea să vadă înăuntru. Geamurile erau reflectorizante. Poate că nu era nimeni acolo. Poate că protocolul pentru alarmele de incendiu îi impunea gardianului să ajute la evacuare în cealaltă parte a închisorii. Sau poate că acesta se afla totuși la post, așteptând cine știe ce semnal. Ceva despre care Reacher nu știa. Ceva pe care, dacă nu-l făcea, gardianul ar fi dat alarma. Reacher s-a gândit că întăririle vor veni din spate. Prin depozit. Înarmate până-n dinți. S-a uitat în retrovizor. Ușa cu rulou era încă închisă. Deocamdată.

Poarta exterioară nu se mișca.

Piciorul lui Reacher era pe frână. Se gândea să-l mute pe accelerație. N-avea niciun rost să încerce să treacă forțat prin poartă. Era prea puternică. Proiectată să oprească vehicule mult mai grele. Cu elan. Nu pornite de pe loc. Reacher nu avea nicio îndoială în privința asta. Dar se gândea că ar putea să o deformeze puțin. Să facă în așa fel încât să pună în contact o parte metalică a camionului cu plasa sau cu rama. Apoi ar putea deschide ușa din spate a dubei. Spațiul pentru marfă era prevăzut cu rafturi. Le văzuse când îl instalase pe Begovic acolo. Putea să smulgă vreo două și să le folosească pentru a conecta partea din spate a dubei cu gardul interior. Și să provoace un scurtcircuit. Să întrerupă astfel curentul suficient de mult timp pentru a se cățăra și a trece peste gard. Asta dacă ar putea găsi ceva cu care să acopere sârma ghimpată de sus.

Poarta exterioară nu se mișca.

Reacher s-a uitat în jos. Pe podeaua mașinii se găseau covorașe. În ambele spații pentru picioare. Făcute din cauciuc. Rezistente. Menite să protejeze podeaua vehiculului de cizmele îmbibate de ploile din Mississippi. Și suficient de groase ca să salveze o persoană de tăieturile provocate de sârma ghimpată. Poate. Era o singură cale de a afla. Reacher a început să ridice piciorul. Apoi s-a oprit. Și a apăsât din nou, pentru o clipă.

Poarta exterioară a tresărit. S-a zgâlțâit. După care s-a deplasat într-o parte.

Când s-au îndepărtat suficient de mult de închisoare, Begovic a trecut din compartimentul pentru marfă pe scaunul pasagerului, dar n-a scos niciun cuvânt pe drumul până la locuința lui Bruno Hix. Stătea lipit de spătarul scaunului, complet nemișcat, cu excepția ochilor, care se mișcau întruna dintr-o parte în alta. Nici Reacher n-a vorbit. Nu voia să-i spună lui Begovic că acolo îl aștepta un copil, până nu ajungeau aproape de destinație. Nu voia să-i dea prilejul să se gândească prea mult la asta. Să se sperie. Dar, în același timp, lui Reacher nu i se părea corect să poarte o discuție mărunță, fără sens, când ținea ascunsă o informație atât importantă. Cu cât mergeau mai mult, cu atât se simțea mai puțin sigur că făcuse alegerea corectă. Și, deodată, a fost foarte bucuros că nu pomenise nimic despre copilul lui Begovic.

În fața casei lui Hix erau parcate două furgonete. Una albă, cu numere de Illinois. Părea să aibă câțiva ani vechime. Prezenta o mulțime de semne că dusesse o viață grea și stătea la marginea drumului. Cealaltă dubă era neagră. Avea numere de Mississippi. Părea nouă. Lucioasă. Era într-o formă excelentă. De la bara de protecție din spate până la parbriz. Însă aripile, capota și botul erau distruse. Cineva o folosisese pentru a forța porțile lui Hix. Fără milă. Reușise să le împingă mai bine de un metru.

Reacher a oprit în spatele furgonetei albe. I-a spus lui Begovic să stea pe loc, chiar dacă auzea venind zgomote din casă. A coborât. În mână avea SIG-ul cafeniu. A verificat cabinele și compartimentele pentru marfă ale ambelor vehicule. Nu era nimeni în ele. Apoi s-a strecurat prin spațiul dintre porți, a străbătut aleea, a trecut de VW și a urcat treptele.

* * *

Ușa din față era deschisă. Reacher s-a uitat în hol. N-a văzut pe nimeni. N-a auzit nimic. A intrat. A luat-o la stânga, spre bucătărie. Unde-i lăsase pe Hix, Brockman și Carpenter legați și imobilizați.

Camera era goală.

Pe Reacher îl durea în cot de oamenii de la Minerva. Dar era îngrijorat din cauza lui Hannah și a lui Jed. Vedea două posibilități. Cei care sosiseră cu furgonetele avuseseră un al treilea vehicul pe care-l folosiseră pentru a-i răpi pe toți cei găsiți în casă. Sau toată lumea, inclusiv nou-veniții, încă se afla în casă ori în curte.

Lui Reacher, a doua variantă i se părea mai plauzibilă. Prima ar fi presupus un vehicul foarte mare. În care să încapă minimum opt persoane. Și n-ar fi avut niciun rost să abandoneze furgoneta albă. Părea funcțională și partea din spate era plină ochi cu tot felul de instrumente și echipamente specializate.

Din camera învecinată s-a auzit un zgomot. Un scârțâit. Vag. S-a întâmplat doar o dată. Însă, în mod cert, Reacher auzise ceva. S-a apropiat tiptil de ușă. A ascultat. N-a mai auzit nimic altceva. A pus mâna pe clanță. A deschis ușa brusc. Și a sărit în spate ca să nu fie lovit de un tip care s-a prăbușit pe podea, la picioarele lui.

Era Maurice. Jurnalistul.

— Ce dracu' faci aici? l-a întrebat Reacher.

— Stăteam ascuns, a spus Maurice. Te așteptam. De ce-a durat atât de mult?

— Unde-s ceilalți? Hannah? Copilul?

— Afară, în spate. Așa cred.

— Crezi?

— Cred că sunt cu toții acolo.

— Toți?

— Hannah. Băiatul. Hix și Brockman. Carpenter. Și doi necunoscuți.

— De la Minerva?

— Nu. N-au venit aici să salveze pe cineva. Categorie, nu. Mi s-a părut că-l căutau pe Carpenter. Ca și cum el era ținta lor.

— Pe tine de ce te-au lăsat în pace?

— N-au știut de mine. Eram în spălătorie. M-am dus acolo sperând să dau peste vreo cămară. Mi-era foame.

— Și n-au căutat?

— M-am ascuns. Mă pricep. Am mult antrenament la activ.

— Deci ai văzut ce s-a întâmplat? Sau doar ai auzit?

— Ceva-ceva am văzut. N-au căutat imediat. Au intrat în forță. Hannah a vrut să-și ia pistolul. Dar au fost prea rapizi.

— Sunt înarmați?

— Unul dintre ei, cel mai tânăr, avea un pistol. Cel mai în vârstă avea un fel de bidon și o cârpă. A lovit cu piciorul pistolul lui Hannah și apoi i-a apăsât cârpa peste față. Hannah a căzut. Jed a încercat să se repeadă la bărbat. S-a izbit de el, a ricoșat și tipul l-a înșfăcat și i-a apăsât cârpa pe față. A căzut și el. Apoi au început să caute. După asta, doar am ascultat.

— Ce treabă aveau cu Carpenter?

— Unul dintre ei, cel mai bătrân, cred, pentru că vorbea cu un ton de parcă el ar fi fost șeful, a început să-l ia la întrebări. A fost ceva cam ciudat. După cum zicea, Carpenter îi vânduse nu știu ce ficat stricat și din cauza asta fiu-său murise. Voia să știe de unde provenea. Dacă Hix și Brockman aveau

vreun amestec.

— Și Carpenter ce-a zis?

— Nimic. N-a vrut să răspundă. Tipul mai în vârstă a zis că nu-i nicio problemă. Are el ceva mai bun cu care să-i dezlege limba. Pe urmă cred că a folosit ce naiba avea pe cârpa aia ca să-i adoarmă. Am auzit niște bufnituri, apoi câteva hârșăituri și târșâieli. De cinci ori. Cred că i-au târât pe toți afară, în spate.

— De ce în spate?

— Pentru că n-am auzit niciun vehicul, iar în față n-au fost. Că m-am uitat. Ca să fiu sincer, aveam de gând s-o șterg de-aici. Pe urmă mi-am amintit că te-ntorci. Am zis să rămân și să te previn.

— Ai făcut bine, a spus Reacher și a pornit spre ușă.

— Un singur lucru nu-nțeleg, a spus Maurice, rămas pe loc. Oamenii ăștia voiau să se răzbune pentru otrăvirea aia fatală. Ce legătură are asta cu Minerva? În închisorile lor nu sunt animale. Compania nu deține nicio fermă. De unde luaau ficatul?

— Nu o intoxicație alimentară l-a omorât pe băiatul tipului ăla, a zis Reacher cu mâna pe clanța ușii. Iar ficatul nu provenea de la un animal. Nu de la unul cu patru picioare.

Reacher a străbătut holul, a urcat în fugă scara și s-a dus în camera centrală din spatele casei. Era un dormitor. Cu podea din lemn lustruit. Mobilier elegant, de culoare deschisă. Și trei ferestre înalte, acoperite cu draperii albe, toate trase, care atârnavă până la podea. Reacher s-a dus la cea din mijloc și a tras cu ochiul pe după marginea draperiei. Se uita printr-o ușă de sticlă, dincolo de balcon și mai jos, spre un pătrat mare de iarbă pe care-l văzuse când pătrunsese prima oară în casă. Diferența era dată de oamenii care se aflau acolo. Hix, Brockman și Carpenter. Dezbrăcați. Atârnați de încheieturi de schela pentru lumini aflată deasupra scenei. Imobili. Hannah și Jed erau

întinși pe iarbă, în dreapta scenei. Cu fețele în jos. Îmbrăcați. Și ei imobili. Și doi indivizi pe care Reacher nu-i mai văzuse înainte. Scoteau cu polonicul un fel de gel din butoiul mare și-l turnau în jgheburile pentru gheață pe care le luaseră de la bar.

Reacher a alergat înapoi pe scară, a ieșit pe ușa din față și a ocolit spre spatele clădirii. A urcat pe verandă. Cei doi necunoscuți tocmai fixaseră al treilea jgheab la marginea scenei. Stăteau de o parte și de alta a butoiului. Au auzit pași. S-au întors. Și-au scos pistoalele. Le-au îndreptat spre Reacher.

— Lasă arma jos, a spus cel mai în vârstă. Și pe urmă te întinzi la pământ. Cu fața în jos.

Vântul sufla direct spre Reacher. Pe lângă cei doi tipi. Pe lângă butoi.

— Asta n-o să se-ntâmple, a răspuns Reacher. N-am nicio treabă cu voi. Sunt aici pentru femeie și băiat. Ei vin cu mine. Idioții pe care i-ați atârnat acolo? Faceți ce vreți cu ei.

Tipul a clătinat din cap.

— Femeia și băiatul nu pleacă nicăieri. Ne-au văzut.

Reacher a simțit un miros vag. Ceva familiar.

— În cel mai bun caz, abia dacă v-au zărit în treacăt. Nu sunt un pericol.

— Nu contează. Pot să ne asocieze cu locul faptei. La fel cum poți s-o faci și tu.

Benzină, în principal, și-a zis Reacher. Și benzen. Și altceva. Apoi a făcut legătura. Combinația dintre ingrediente. S-a uitat la butoi. Era aproape gol. Aproape. Dar nu complet. A spus:

— Nu e problema mea. Îmi iau prietenii și plec.

— Nu ești în poziția de a ne spune ce-o să se întâmple.

— Ba sunt în poziția perfectă, a spus Reacher și a tras. În butoi. Glonțul a

perforat plasticul și napalmul rămas s-a aprins instantaneu. Pereții butoiului au cedat. Unda de șoc i-a trântit la pământ pe ambii indivizi. Și o limbă de foc portocaliu l-a înghițit pe cel mai tânăr. Acesta a țipat, s-a zvârcolit și a apucat să tragă un glonț la întâmplare, înainte să scape pistolul din mână.

Reacher a sărit de pe verandă, a înaintat câțiva pași și l-a împușcat în cap pe tipul mai tânăr. Celălalt era întins pe spate. Nu mișca. Scăpase neatins de flăcări. Dar avea o pată roșie pe cămașă. Jos, în partea stângă a abdomenului. Era umedă. Și creștea. Glonțul tovarășului său trecuse prin el.

Tipul s-a rostogolit și s-a forțat să se ridice în mâini și genunchi. A încercat să se târască spre scenă. Reacher s-a dus și i-a blocat calea.

— Mișcă-te! i-a spus tipul cu o voce între un cârâit și o șoaptă.

Reacher a rămas nemișcat.

Tipul a arătat cu capul spre Carpenter.

— Uite, ăla. Trebuie să-l fac să vorbească.

— O să sângerezi pân-o să mori, a spus Reacher.

— El l-a omorât pe băiatul meu. Are un furnizor. Am nevoie de un nume.

— Băiatul tău a primit un transplant?

Tipul a confirmat cu o mișcare din cap, apoi s-a prăbușit pe o parte.

— Avea ficatul franjuri. A umblat din spital în spital pentru dezintoxicare. Nimic n-a funcționat. Doctorii obișnuiți nu i-au fost de folos. Așa că am găsit o clinică. Pe o navă. I-au pus un ficat nou. Dar era stricat. Kyle a murit.

— Ceilalți doi pe care i-ai atârnat acolo. Ția sunt furnizorii. Conduc o închisoare. Găsesc deținuți cărora nu le simte nimeni lipsa și-i vând pentru recoltare de organe.

Individul a ridicat capul și a întrebat:

— E-adevărat?

Reacher a încuviințat.

— Atunci, ajută-mă, a spus tipul. Împușcă-i.

— Nu.

— De ce? L-ai împușcat pe Graeber. Era prietenul meu.

— Pe ăla? Luase foc. I-am făcut o favoare. O să mă asigur ca operațiunea din închisoare să ia sfârșit. Pentru totdeauna. Dar n-o să ucid pe nimeni cu sânge rece.

— Te rog. Pentru fiul meu. Îl chema Kyle Emerson. Avea 22 de ani.

— Nu.

Tipul s-a chinuit să se ridice în mâini și genunchi și s-a mai târât un pas.

Reacher a luat o cămașă din grămadă de haine de la marginea scenei. A ridicat-o și a spus:

— Dacă o ții tot așa, o să rămâi fără nicio picătură de sânge. Oprește-te, ține asta apăsată pe rană și sună la 911, poate c-o să ai o șansă.

Tipul a continuat să se târască. A reușit să ajungă până în fața scenei. S-a întins în sus. O mână s-a prins de suprafața de lemn. Cealaltă a apucat marginea unui jgheab de gheață. Apoi a încercat să se ridice, dar n-a reușit decât să răstoarne jgheabul de pe scenă. Era plin cu gel de culoare crem. Gelul s-a vărsat peste pieptul lui. A curs spre partea din față a pantalonilor și s-a amestecat cu sângele care-i îmbibase cămașa. A căzut pe spate. S-a rostogolit. S-a ridicat în genunchi. Și-a îndreptat spatele. A scos din buzunar o cutie de chibrituri și s-a întors spre Reacher.

— Mă bucur că nu i-ai împușcat pe nemernicii ăia, a spus el și a scos un chibrit. Acum o să primească ce merită.

Tipul a scăpărat chibritul. O flacără s-a aprins în vârful lui. O clipă, omul a

privit-o fascinat. Apoi genunchii i-au cedat. S-a rostogolit din nou pe spate. A scăpat bățul, care i-a aterizat pe stomac. Era încă aprins.

Reacher a sărit cât colo. A fost o reacție instinctivă. O reacție la foc care fusese adânc gravată în creierul său. Imposibil de evitat. A simțit căldura pe față și pe brațe. A auzit un scârțâit. I s-a părut că-l aude pe tip râzând. I s-a părut că-l vede zâmbind. Apoi a ridicat pistolul și l-a împușcat între ochi.

Corpul individului a rămas nemișcat. Flăcările dansau pe el.

Reacher a auzit două rânduri de pași apropiindu-se. Ambii precauți. Și separați. Maurice a apărut primul pe verandă. Apoi Begovic. Maurice a rămas nemișcat. Begovic a sărit jos și s-a dus către scenă. Spre cei care-l ținuseră în captivitate. Apoi și-a schimbat traseul. S-a îndreptat spre locul în care era întins Jed și a rămas privind în jos spre băiat.

— Sunt morți? a întrebat Maurice cu glas scăzut.

— Ția doi, da, a spus Reacher, arătând spre cei doi bărbați arși complet. Ceilalți sunt doar drogați. O să-și revină.

— Să-i dezlegăm pe oamenii de la Minerva?

— Nu încă, a spus Reacher clătinând din cap. Mai e cineva care stă ascuns. Poate că-s mai mulți. Îi folosim pe cei de-aici ca momeală.

PATRUZECI ȘI ȘAPTE

Reacher a cărat-o pe Hannah prin spațiul dintre porți și a întins-o în spatele furgonetei pe care o luase de la închisoare. Begovic a venit după el și l-a așezat pe Jed lângă Hannah. Maurice a apărut și el ultimul. Nu voia să rămână singur în curte cu cadavrele.

Reacher a închis ușile dubei și l-a întrebat pe Begovic:

— Poți s-o conduci?

— Cred că da, a spus Begovic. Pe vremuri, știam. Dar au trecut 16 ani de-atunci.

— Principiile nu s-au schimbat, i-a spus Reacher și i-a întins cheile. Mergi cam 800 de metri pe șosea. Apoi trage pe dreapta și rămâi pe loc până vin și eu.

Reacher a așteptat până ce duba s-a pus în mișcare, apoi i-a cerut lui Maurice telefonul. A format 911. Operatoarea de la serviciul de urgență a răspuns după două apeluri.

— Am nevoie de poliție, a spus Reacher. Și, dacă se poate, trimiteți și un preot. Un om a avut un accident în curtea sa. Bruno Hix îl cheamă. Vorbește întruna despre niște chestii rele în care a fost implicat. Zice că vrea să se spovedească.

— Domnule, a spus operatoarea, la ce adresă a avut loc accidentul?

Reacher a citit detaliile de pe o plăcuță aflată pe zidul de lângă poarta lui Hix.

— Cum vă numiți?

— Chivington. John.

— În regulă, domnule. Nu vă pot ajuta cu un preot. Dar voi trimite poliția. Și paramedicii. Așteptați acolo. Ajutoarele vor sosi în scurt timp.

Reacher a pus capăt convorbirii și i-a înapoiat telefonul lui Maurice.

— Și acum? a zis Maurice. Ar trebui să rămân? Sau plec?

— Depinde de tine. Ești interesat doar de Minerva? Sau ai timp și pentru demascarea unor polițiști corupți?

După 7 minute, a sosit o singură mașină de poliție. Un Dodge Charger. Nou-nouț. Fără însemne. Avea un girofar portabil pe bord și se mișca repede. S-a oprit lângă duba neagră care se proptise cu botul în poarta lui Hix. Ușa șoferului s-a deschis. Un ofițer de poliție a sărit afară. Se apropia de 60 de ani. Purta o uniformă impecabilă. Era călcată cu grijă, dar cam strâmtă în jurul burții. Și-a scos pistolul și a luat-o grăbit înspre casă.

Polițistul a ocolit clădirea și a pășit pe veranda din spate. S-a uitat în treacăt la cele două cadavre arse. Al lui Emerson încă mai fumega. Apoi a sărit jos, a traversat repede iarba și s-a suit pe scenă. Hix începea să-și vină în simțiri. Polițistul a început să-l plesnească peste față. Iar și iar. O rafală de lovituri scurte și iuți.

— Bruno, a spus el, ce dracu' s-a-ntâmplat aici? Cine-a sunat la 911?

Hix nu i-a răspuns. Nu putea.

— Cine sunt ăștia morți? Cum se face că sunteți atârnați așa? Unde dracu' vă sunt hainele?

Hix a reușit să clipească.

— Mai sunt și alții? Rămași în viață?

Hix a gemut.

Polițistul și-a coborât glasul.

— Bruno, ce le-ai spus?

Hix a încercat să ridice din umeri. N-a reușit.

— Haide, concentrează-te. E important. Ce știi oamenii ăia?

Hix a clătinat din cap.

— Au aflat ceva?

— Au aflat totul, a răspuns Hix cu o voce răgușită, dar calmă.

Polițistul s-a dat puțin înapoi, oftând.

— Mulțumesc că ai fost sincer, prietene. Am avut o călătorie pe cinste. Păcat că n-a mai putut continua. Dar toate lucrurile bune se sfârșesc la un moment dat.

Și-a pus pistolul în toc. A scos din buzunar niște mănuși din latex. Și le-a tras pe mâini. S-a aplecat și și-a ridicat manșeta pantalonilor. A desfăcut cureaua tocului de la gleznă. A scos un mic revolver argintiu, s-a ridicat și l-a dus la tâmpla lui Hix.

— Nu durează mult, a spus el.

— Oprește-te!

Reacher s-a ridicat și a ieșit de după bar. Ținea în mână SIG-ul. Îndreptat spre centrul de greutate al polițistului.

Acesta a ridicat mâinile și a pășit în spate.

— Aruncă pistolul jos, dincolo de scenă.

Polițistul s-a conformat.

— Acum și pe celălalt.

Polițistul a aruncat și pistolul de serviciu.

Maurice a ieșit din cealaltă parte a barului. Ținea telefonul la vedere. S-a apropiat încet, până când a putut să citească ce scria pe insigna polițistului.

— Felicitări, domnu' șef Moseley. Ce reprezentație! Când o să fii în pușcărie, iar eu o să câștig premiul Pulitzer, am s-o postez online. Este o lecție-model despre autoincriminare. S-ar putea totuși să trebuiască să pixelez anumite părți ale domnului Hix. Nu vreau să transform filmarea într-un număr de comedie.

Tânărul îmbrăcat elegant de la Riverside Lodge a fost atât de bucuros să reintre în posesia cheilor de la Volkswagenul său, încât i-a zis lui Reacher că poate să ia câte camere vrea în aripa de nord a hotelului, pentru cât timp dorește. Reacher i-a spus c-o să ia patru, pentru o noapte. Și că de data asta avea nevoie doar de o cheie pentru camera lui.

Maurice rămăsese la locuința lui Hix, să-i aștepte pe cei de la FBI, după care plănuia să meargă la Washington, DC. Hannah și Begovic au stat la hotel. Reacher l-a luat pe Jed într-o scurtă călătorie prin oraș cu camioneta lui Sam Roth. Au făcut două opriri. Prima a fost la o drogherie. Reacher a intrat singur. A doua a fost la chioșcul de hamburgeri de la vechea benzinărie. Jed a cerut unul dublu, fără crudități, la fel ca Reacher, și l-a terminat înainte să ajungă în parcare de la Lodge.

A doua zi dimineață, Reacher l-a luat pe Jed într-o nouă călătorie. Au recuperat bicicleta pe care o folosisese Jed din locul în care o ascunsese și au adus-o la hotel. Curierul din Jackson îi aștepta în parcare, când s-au întors. Jed a coborât. Curierul a luat bicicleta din remorcă și a început s-o inspecteze centimetru cu centimetru.

— E un dezastru, a spus el în final. I-ai zgâriat vopseaua. I-ai stâlcit șaua. I-ai deformat furcile. I-ai făcut jantele opt. Nu mai e bună de nimic. E distrusă. Nemernicule!

— Am făcut tot ce-am putut să am grijă de ea! a spus Jed. Îmi pare rău dacă

s-a stricat.

Curierul l-a împins pe Jed în piept.

— La ce-mi folosește părerea ta de rău? Puțoi nenoro...

Reacher a coborât din mașină.

Curierul a luat bicicleta de ghidon și s-a îndreptat rapid spre o mașină combi parcată lângă port cochère.

— Hei, amice, a fost doar o neînțelegere. Mulțumesc că mi-ai dat-o înapoi. Cred c-o să plec acum.

A băgat bicicleta prin hayon și s-a grăbit să urce la volan. A pornit motorul, a dat înapoi, apoi a schimbat direcția și a accelerat spre ieșire.

Reacher și Jed au rămas împreună până ce mașina s-a făcut nevăzută. Apoi Reacher i-a dat lui Jed o punguță de hârtie cumpărată de la drogherie. Jed a deschis-o. A scos din ea o periută de dinți pliabilă.

— Pentru data viitoare când mai mergi cu Greyhound. Stă mai bine în buzunar decât una obișnuită.

— Mulțumesc, a spus Jed.

— Succes cu tatăl tău. Sper să vă descurcați împreună.

— O să mergem în Colorado. Hannah a spus că putem să stăm în casa lui Sam, până când își găsește tata o slujbă.

— Casa lui Sam e frumoasă. Sunt sigur c-o să fiți fericiți.

— Nu vii și tu în Gerrardsville?

— Eu? Nu.

— De ce? Ai spus că-i frumos acolo.

— E frumos, într-adevăr. Dar am mai fost acolo. E timpul pentru locuri noi.